

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

DÜŞLERİNİ YAKALA VE RENKLİ GÖĞÜN ALTINDA'NIN YAZARI

STACEY LEE

BAZEN AŞK HEMEN BURNUNUN UCUNDADIR

YABANCI

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

AŞK CADILARI ÂŞIK OLMAZ

On altı yaşındaki Mimosa, dünyadaki son iki kokubazdan biri olarak kendisini gelecekte nelerin beklediğini çok iyi biliyordu: Ot yolmak, aşk iksirleri karıştırmak ve çöpçatanlık yapmakla geçen yapayalnız bir hayat. Çünkü âşık olursa, sahip olduğu tek yeteneği olan hassas koku duyusunu kaybederdi.

Annesinin tüm itirazlarına rağmen, her sıradan genç kız gibi liseye gitmek ve arkadaşlar edinmek istiyor, bu ikili hayatı yönetebileceğine inanıyordu. Ancak hazırladıkları bir aşk iksirini kazayla yanlış kadına verdiğinde, hatasını düzeltmek için okulun en popüler çocuğundan yardım almak zorunda kalacaktı. Görünen o ki âşık olmak her zaman kişinin kendi verebileceği bir karar değildi.

"Stacey Lee, ilk aşkın kalp çarpıntısını alıp içine biraz sihir ekliyor." —**BOOKLIST**

"Gençlik dertleri yüzünden ortaya çıkan yanlış anlaşılmalara, karşılıklı çekimin keşfi ve yasak olanın cazibesiyle dolu *Gizli Kokular Bahçesi*, mizahla karışık sıcacık bir aşk hikâyesi!" —**USA TODAY**

Çeviren: İren Kori

www.yabanciyyayinlari.com

YABANCI

9 786257 973762

© f/yabanciyyayinlari

50.000

"Bilim ve büyü'nün, gelenekler ve modern yaşamın sürekli çatıştığı bu iştah kabartan kitapta, uzun süre aklınızdan çıkmayacak karakterlerle tanışacaksınız."

—PUBLISHERS WEEKLY

"Peri masallarının en iyi özellikleri, günümüzde geçen bu mükemmel hikâyenin temelini oluşturuyor."

—VOYA

"İlk aşkın büyüyle harmanlanmış, hayal gücü kuvvetli bir gençlik hikâyesi."

—KIRKUS

"Bu akıllıca yazılmış, tatlı ve romantik hikâye parfümlerin en büyüleyicisi gibi başınızı döndürecek ve kalbinizi ele geçirecek."

—LAURA RUBY

"Etkisinden çıkamayacağınız samimi ve sihirli bir romans."

—SARAH MLYNOWSKI

Gizli

Kokular

Bahçesi

YABANCI

STACEY LEE Çin'den, kovboyların revaçta olduğu Amerika, Kaliforniya'ya göç etmiş ailesinin dördüncü neslindendir. Ruhunda hâlâ biraz kovboyluk taşıdığına inanmaktadır. Güney Kaliforniya'nın yerlisi olan Lee, UCLA'den mezun olduktan sonra UC Davis King Hall'dan hukuk diplomasını almıştır. Silikon Vadisi'nde bir süre avukat olarak çalıştıktan sonra, gün içinde kestirebileceği için nihayet eline kalem almıştır.

STACEY LEE

Gizli
Kokular
Bahçesi

Çeviren
İren Kori

Gizli Kokular Bahçesi
Özgün Adı | *The Secret of a Heart Note*
Stacey Lee

Yabancı Yayınları | 356

Yayın Sorumlusu | Ece Çavuşlu
Redaksiyon | Elif Nihan Akbaş, Ece Çavuşlu
Düzeltili | Ece Yücesoy
Kapak Tasarımı ve Sayfa Düzeni | Aslıhan Kopuz

1. Baskı, Mart 2021, İstanbul
ISBN: 978-625-7973-76-2

Türkçe Çeviri © İren Kori, 2021
© Yabancı Yayınları, 2021
© Stacey Lee, 2016

Sertifika No: 46603

Bu eserin yayın hakları Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla satın alınmıştır.
Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

Yabancı™ Penguin Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. A. Ş.'nin tescilli markasıdır.
Caferağa Mah. Neşe Sok. 1907 Apt. No: 31 Moda, Kadıköy - İstanbul
Tel: (0216) 348 36 97 – Faks: (0216) 449 98 34
www.yabanci yayinlari.com – info@yabanci yayinlari.com – www.ilknokta.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık
Maltepe Mah. Hastane Yolu Sok. No: 1/6 Zeytinburnu - İstanbul
Tel: (0212) 613 30 06
Sertifika No: 48625

Jonathan'a...

BİR

“EY KOKUBAZ, AŞK TUZAKLARINI KUR,
ANCAK ONLARA YAKALANMAKTAN KENDİNİ SAKIN.”

—*Larkspur, Kokubaz, 1698*

ÇOĞU İNSAN KALP AĞRISININ yabanmersinleri gibi koktuğunu bilmezdi. Kalp ağrısının tek kokusu o olmasa da esas olanı buydu ve yabanmersinli turta gibi kokan biri bize gelecek olursa, annem ve ben onu geri çevirirdik. Sihrimizin etki edebilmesi için, önce kalbi kırık kişinin zamanla iyileşmesi gerekirdi.

Anneme göre bugünün müşterisi yabanmersinleri gibi kokmuyordu, bu sebeple dükkânımıza gelmişim ve matematik ödevimi yapmak yerine müşterinin iksiri için –dünyanın geri kalanı buna bir aşk iksiri derdi– tarçın eziyordum. Yeni düzenlememiz doğrultusunda, bir kokubaz olarak görevlerime zararı dokunmadığı müddetçe, evde eğitim görmek yerine devlet lisesine devam edebilecektim. On beş yaşındaki çoğu kızın annesinin aksine benimki ev ödevlerini hiç umursamazdı.

Dükkânımızın mavi kapısı birdenbire açıldı ve annem içeri girdi. Bir elli üçlük boyuyla, kısa saç kesimiyle ve kot gömlek, kot pantolon ve kasketten oluşan bahçıvanlık üniformasıyla mavi bir periye benziyordu. Her zaman mavi giyerdi fakat bunun sebebi üzgün olması değil, diğer tüm renklerin burnunun odağında karışıklık yaratmasıydı. “Üç buçuktaki müşterimizin arabası yaklaşıyor. Hazır mısın?”

“Ee, tabii.” Neden hazır olmayacaktım?

Bir iç geçirmeyle gömleğinin güneş koruyucu görevi gören kollarını açarak sıska kollarına indirdi. “Mimosa, bunu konuştuk. Artık erkekler için ikincilleri sen hazırlıyorsun.”

“Hı, tamam.” Demek bugünün müşterisi erkekti. İksirin ilk adımını daima annem hazırlardı ama kokuizleri kadınlarınkı kadar karmaşık olmadığından erkekler için ikincil kokuları benim ele almamı isterdi. Henüz müşterinin başvurusunu okumadığımı ona söylemedim. Yedi ders saatimi ve bir kokubaz olarak işimi dengelemenin düşündüğümünden daha zorlu olduğunu ortaya çıkmıştı. Annem yetişemediğimi anlarsa liseye elveda diyebilirdim ve orada henüz iki ayım bile dolmamıştı.

“On dakika içinde avluda buluşalım.” Kapı bir gümbürtüyle kapandı.

Havanın ve tokmağımla birkaç kez daha ezdikten sonra tarçın, parfümerimizdeki diğer tüm kokuların üzerinde şakıyordu. Baharatlı afrodizyakın engelleyemediği tek koku, kıymetlimiz Layla’nın Fedakârlığı orkidesiydi. Tomurcuğu, kusursuz üç taç yaprağını açarken marmelat kokusu öyle güçlü bir hâl alıyordu ki cam teraryumunun arkasından bile olsa diğer her şeyi bastırıyordu.

Toz hâline getirdiğim kabuğumu bir etil alkol kavanozuna döktüm, ardından karışımı ecza raflarımızdan birindeki karanfil ve kakulelerin arasına koydum. Kakuleler azalıyordu. Annemin alışveriş gezisini planlayabilmesi için eksiksiz bir döküm çıkarmalıydım ama daha sonra. Zaten bir aydır bekliyordu. Kısa bir süre daha aynı şekilde idare edebilirdi.

Dükkânın hemen dışında tatlı muz kokulu bir ylang ylang ağacı ve kankası, eggnog kokulu küçük bir hindistancevizi ağacı tarafından korunan küçük bir avlu vardı. Normalde Kuzey Kaliforniya’da yetişmeyen bitkiler bile bizim ressam paleti şekilli, on iki dönümlük bahçemizde büyüdü. Dükkânımız, parmak deliğinin palette duracağı yerde konumlanmıştı.

Tik ağacından banklarımızdan birine külçe gibi oturdum.

Dahı onu görmeden bile müşterimizin kokusu burnumu gıdıklıyordu. Gözlerimi kapadım. Bu tam bir kokuizinden ziyade çevresel notaların içinde, adam yaklaştıkça yoğunlaşan, belli belirsiz bir değişimdi. Garip bir şekilde tanıdık gelen topraksı, baharatla dolu kokuizinin ilk olarak üst notaları hızla geçti: liken, kapari ve kabak çekirdeği.

Gözlerim pat diye açıldı. *Matematik* öğretmenim Bay Frederics mi?

Ayağa fırladım. Nüfusu yaklaşık yedi buçuk milyonu bulan Körfez Bölgesi'nde yaşayan iki milyon seçkin bekârın arasında müşteri o mu olmak zorundaydı?

Bay Frederics'in siyahi ve kelleşen figürü annemin yanında, evimizi dükkâna bağlayan patikadan buraya doğru usulca ilerliyordu. Bugün derste giydiği baklava desenli hırkayı giyiyordu ve yüzü ellinin üzerindeki yaşına rağmen pantolonu gibi kırışık-sızdı.

İkisi avlunun gölgesine adım atana dek alık alık bakmaya bir son veremedim. Buna rağmen annem şaşkınlığının kokusunu alabiliyordu. Kehribar rengi gözleri iki ince çizgi hâlini aldı. Onun başvurusunu okumadığımı anladı.

"Merhaba Bay Frederics," dedim neşeyle. "Oturmaz mısınız?"

"Merhaba." Sesinin ondan hoşlanmamayı güçleştiren zengin bir tınısı vardı.

Banklardan birine oturdu. Annem ve ben, onun karşısındaki bankı paylaştık. Bay Frederics geçen hafta polinomları çarpanlarına ayırmayı açıklarken yaptığı gibi, her seferinde bir tanesini olmak üzere parmak eklemelerini sıkıyordu. "Bak, Mimosa, bunun sana sıkıntı vermesini istemem, o yüzden eğer senin için uygun değilse bunu anlarım."

"Hiç de değil, Bay Frederics," diye cevap verdi annem benden önce. Ayak parmaklarım sandaletlerimin deri tabanlarında kıvrıldı. "Müşterimiz olmanızdan mutluyuz. Ve izninizle, Mimosa'nın bu durumdan yararlanmayacağıma dair size güvence veririm. Ahlaki prensiplere sıkı sıkıya bağlı kaldığımızı bilmelisiniz."

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Kaşlarımı çattım. Kadim ahlak yasamızın Bir Numaralı Kuralı, "Bir kokubaz burnunu asla kişisel kazanç için iksir yaratımında kullanmayacak, sadece toplumun iyileştirilmesi için kullanılacaktır," derdi, bu da hizmetlerimizi ücretlendirmedeğimiz anlamına gelirdi. Bununla birlikte, kural muğlak; gri bölgelerde hangi türde *kişisel kazancı* kastettiğine karar vermeyi kokubaza bırakırdı.

"Mimosa'nın dönemin sonuna kadar matematik dersini bırakmasına karar verdik."

"Ne?.." diye başladım, annem bana saçlarımın tutuşmasına neden olabilecek bir bakış atmadan önce. Üç yıl boyunca bu derste yeterli hâle gelebilmek için matematik çalışmıştım. Ayrıca Bay Frederics beni gördüğü her seferinde yerinden sıçramayan tek öğretmendi.

Ağızma kilit vurdum ama öfkemin yanmış lastiğe benzeyen kokusu etrafımdaki alanı kararttı.

Bay Frederics yakasını çekiştirdi. "Ah, bu beni huzursuz edecek."

"Sizi temin ederim, Mimosa işimize benim kadar bağlıdır. Bu doğru, değil mi Mim?" Annem bir elini kıpırdayıp duran bacağıma koydu. "Mim'in çok yoğun bir programı var ve o çok zekidir. Matematik dersini gelecek dönem seçebileceğine eminim."

Bay Frederics bana endişeli bir bakış attığı sırada gülümsemem canımı acıtmaya başladı. Annem benim yüzümden itibarını kaybederse ortada kesinlikle bir matematik dersi kalmazdı. Şimdilik işbirliği yapmak daha iyiydi. "Sorun olmaz."

"Artık ilerleyelim mi?" Annem yüzünü bana çevirdi. "Mim?"

"İlişki aracınız olarak Yabancı Parfümleri'ni seçtiğiniz için çok mutluyuz." Annemin tüm müşteriler için kullanmamızı istediği sözü naklettim. Burnunu on dokuz yaşındayken kaybetmiş olan Bryony Teyze dışında gezegendeki yegâne kokubazlar olmamıza aldırmayın. "İksirlerimizde kullandığımız her şey bitkisel, sentetik malzeme kullanmayız. Mümkün olan her şeyi

buralaki bahçemizde yetiştiririz. Geri kalanı organik veya yabancı kaynaklardan gelir.”

Bay Frederics başıyla onayladı. “Güzel, harikulade. Ben karbon ayak izimizi azaltmamızın büyük bir destekçisiyim. Arabam bir Prius.”

“Şu anda bir ilişkiniz yok, bu doğru mu?” diye sordum.

“Hayır. Yedi yıldır biriyle çıkmadım.”

Annemin ufak burnu kımıldadı. Bu, görüşmenin temel bir noktasıydı. Bir yalan, kurşun-kalay karışımı ve sarı alt tonlu ekşi çimen gibi kokardı; kirli bozuk paralar tutan terli bir avuca oldukça benzerdi. Annem bir yalanı, çoğu insanın ölü bir balığın kokusunu aldığı gibi kolaylıkla ayırt edebilirdi. Annemin burnu bir uzman olmasına rağmen benim, biri annemin burnuna kışkaçlar takmış, çekerek uzatmış ve komik olması için kemerine bir tümsek sıkıştırmış gibi görünen kendi burnum tek bir tutarsız molekülü ayırt edemezdi.

Annem onu müşteri olarak kabul etmek için *gelecek* yazı bekleyebilirdi. Bekleme listesinde yeterli insan olmaması gibi bir durum söz konusu değildi; son kez kontrol ettiğimde altı yüz civarında yalnız kalp vardı.

Annem bana ince kaşlarını kaldırdı ve başıyla Bay Frederics’i işaret etti. *Programa sadık kal.*

“Bize biraz şeyden bahseder misiniz, ee...” Hedefin adını bilmiyordum.

“Sofia’dan,” dedi annem.

Bay Frederics’in yüzü sevinçle ışıldadı. “Bundan mutluluk duyarım.” Bir aşkın gösterge işareti olan hercaimenekşe çiçeğinin çimensi tatlı kokusu yakasmın altından yayıldı. Fena tutulmuştu.

“Muhtemelen bildiğin gibi bir parça temizlik delisidir ama onu bu yüzden seviyorum.”

Fakat onun bir temizlik delisi olduğunu *ben* nereden bilecektim?

“Zeki biri besbelli.” Onay bekleyerek bana baktı. Bir bulut güneşin önünden geçtiğinde hava sıcaklığının düşmesi gibi, içim-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

den bir ürperti geçti. Başvurusunu gerçekten gözden geçirmem gerekirdi. "Bildğin gibi kütüphanemizdeki her kitabı okudu ve bu dikkate değer bir özellik."

Kütüphanemiz Santa Guadalupe Lisesi kütüphanesi anlamına geliyordu. "Bayan DiCarlo mu?"

Bay Frederics öksürdü ve hırkasının manşetlerini düzeltti. "Ee, evet."

Bay Frederics ve okul kütüphanecisini asla bir arada düşünmemiştim. Matematik ustası, etnik caz dinlerdi ve nefesi belirgin bir şekilde yulaf ezmesi ve bal kokardı. Modaya uygun giysilere rağmen rahat bir havası vardı. Minyon, kızıl saçlı bir kadın olan Bayan DiCarlo, toplu hâlde el dezenfektanı satın alırdı. Büyük olasılıkla işyerindeki yarı serbest kıyafetleriyle uyuyordu. Diğer yandan, bu ilişki yürüyebilirdi. İkisi de orta yaşlıydı, *tanzim* gibi kelimeler kullanıyorlardı ve düzgün bir duruşları vardı. En önemlisi, kokuları çatışmıyordu.

Bay Frederics'in gözleri anneme kaydı. "Aman Tanrım, üzgünüm, ben düşündüm ki..."

Annemin yanakları pembeleşti ve gözleri beni döven tokmaklara dönüştü. "Kesinlikle üzülecek bir şey yok. Mim'in dosyayı okuyacak vakti olmadı." Yakasının altından sürüklenen yanık lastik kokusu burun deliklerimi acıyordu. Tik kerestesi birdenbire popomun altında fazla sert hissettirdi ve bir o yana bir bu yana kıpırdandım.

Hedef kişi kütüphaneciyse, sırada ne vardı? Annem kütüphaneye kitaplarını incelememi mi yasaklayacaktı? Gülünç.

"O bekâr, değil mi?" Annem görüşmeyi eski rotasına çevirdi.

"Kesinlikle. Hiç evlenmedi." Annem sandaletli ayağıma takunyasının burnuyla hafifçe vurdu ve nefes alırken gizlice burnunu işaret etti. Alnının bir yanından diğerine uzanan damar zonklamaya başlamıştı. Benim ona olduğum kadar o da bana kızgındı fakat bunu gösterirsem benim kaybedeceklerim daha fazlaydı. Bu yüzden elimdeki göreve odaklandım: Bay Frederics'in konuğunu çözmeye. Annem bunu tek bir hızlı koklamayla yapacak

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

kad r iyiydi ama ben hâlâ öğreniyordum. Derin bir nefes aldım ve onun kendine özgü koku birleşimini katman katman ortaya çıkardım.

Liken, kapari ve kabak çekirdeğı üst notalarının yanında Bay Frederics kaktüs ve Gine darısı gibi kokuyordu; Afrika kökleri düşünüldüğünde bu şaşırtıcı değıldi. Sonuç olarak, karmaşık bir akort gibi burnumda oynaşan en az seksen nota vardı.

Kokubazlar kokuları  oğ  insanın yüzleri gördüğü gibi algı-lardı. Tek bir bakış, yanağın kavisinden tenin doğru tonuna kadar bin bilgi parçasını kavrayabilirdi. Bizim için de aynı durum bu-runlarımızla gerçekleşiyordu ama burun soğanı limbik sisteme, beyindeki anı ve duygularla yakından ilişkili bölgeye komşu ol-duğundan kokuları hatırlamak daha kolaydı.

“Peki sorun neymiş gibi görünüyor?” Annem idareyi ele aldı.

Bay Frederics nefesini dışarı üfledi ve göğsü çöktü. “Her ře-yin iyi gittiğini düşünüyordum. Yiyecek otomatından onun için bir granola bar almama izin verdi. Ona Latin Hustle Dans Kulübü’n n başkanı olduğumdan bahsettiğimde katılmayı düşüneceğini söyledi. Sonra yazın tavşanı öldü ve o geri çekildi.”

Hâlâ hiç yalan yoktu. Annem anlayışla başını salladı, onu de-vam etmeye teşvik etmek için başını yana yatırdı.

“Annem, ruhu bu dünyadan göçmeden önce başımın bağlan-dığını görmek istiyor.” Bay Frederics kravatını düzeltilti. “Doksan iki yaşında. Bayan DiCarlo’nun doğru kişi olduğunu d ş n -yordum. O da beni yüreklendiriyordu; bunu daima taleplerimi diğ r  ğretmenlerinkinden önce işleme almasından anlıyordum. Kitaplarımı cilalayarak bana pırıl pırıl bir şekilde veriyordu.”

Annem, muhtemelen artık bu görüşmeyi yürütmeye uygun olmadığ ma karar vererek, geçmiş deneyimleri ve suç geçmişi hakkında son bir dizi soruya girişti. Rahat bir güvenle konuştu-ğ  sınıfın aksine Bay Frederics şimdi kekeleyor ve zaman zaman kızarıyordu, buna rağmen yanıtları dürüsttü. Karşılıksız aşk acı-sı çekenler sıklıkla utangaç olurdu. Müşteriler hedefi elde etmek için her şeyi denedikleri hâlde utangaçlık, güvensizlik veya  n-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

yargı yüzünden ateşi yakamadıklarında bize gelirdi. İksirler kısıtlamaları salıverirdi. Kıvılcımı bir aleve dönüştürürdü.

“Mim, kurallar.” Hem annem hem de Bay Frederics bana bakıyordu.

“Doğru.” Boğazımı temizledim. “İksirlerimiz bir aşk evliliğini garanti etmez. Yalnızca korları canlandırır. Kor yoksa ateş de olmaz. Bir ateş canlanırsa onu sürdürmek zorundasınızdır. Biz asla yeniden ateşlemeyiz.”

İlk bağı kurmak için bir iksir kullanılmadığı müddetçe, ölmüş olan aşkı yeniden canlandırabilirdik. Ancak aşk meyvesi tek seferlikti. Kural kitabında böyle yazıyordu.

“Tabii, anlıyorum. Ne kadar çabuk hazırlanabilir? Biraz acelem var da. Annemin kalbi nüksediyor. Bunun evlenmemiş olmanın stresi yüzünden geliştiğine inanıyorum.”

“Bayan DiCarlo için ayrıntılı bir inceleme yapmamız gerekecek,” dedi annem, “ama her şey doğrulanırsa sizin için yarına kadar bir şey hazırlayabiliriz.”

Harika, acil bir sipariş.

“Burada yaptığınızı takdir ediyorum. Sadece ona layık olduğumu umuyorum.” Tamamen gölgede olsa bile Bay Frederics’in kafasında boncuk boncuk ter vardı. Hırkasının cebinden bir mendil çıkardı ve kafa derisini sildi.

“Eğer layık olmasaydınız bunu yapmazdık,” dedi annem yumuşakça. “Mim, Arastradero’dan liken bulmanı istiyorum. Biz burada işimizi bitirirken akşam yemeğinden önce hemen git.”

İnledim. Arastradero Parkı’na gidip dönmek bisikletimle en az bir saatlik bir yolculuktu. “Parrot Hill Caddesi’nde büyüyen bir liken kokusu aldım. Onu kullanamaz mıyız?..”

“Hayır.” Annem yüzüne bir gülümseme yapıştırdı.

Araba kirliliği yüzünden yol kenarı bitkilerini kullanmaktan nefret ederdi ama keşke bu seferlik bir istisna yapabilseydi. Günlerdir tek bir ev ödevini tamamlamamıştım –sadece matematik değil– ve şimdi Bay Frederics’in acele siparişiyle bu dersi asma durumu devam edecekmış gibi görünüyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Annem bir kaşını kaldırdı. Bir anlığına küflenmiş limonların sinirli kokularını değış tokuş ettik ama her zamanki gibi boyun eğdim.

“Yarın görüşürüz, Bay Frederics.” Umarım, elimden gelirse, sınıfınızın üçüncü sırasında.

Mutfağımızın hemen dışında bir dilek kuyusunun bulunduğu avluya doğru güçlükle yürürken oya ağacı taçyapaklarından bulutlar ayak bileklerimin etrafmda dalgalanıyordu. Titrek kavak ağaçları da sonbahar giysisini üzerime dökmeye hazırdı. En azından en iyi ve tek arkadaşım Kali bir seksenin üzerindeki boyuyla bu hafta sonu onları süpürmemeye yardım edecekti. Bisikletimi avludan aldım, sonra uzun garaj yolumuzda pedal çevirdim.

Bir kokubazın payına düşen buydu, ihtiyaçlarımızı herkesin iyiliğı için feda ederdik. İhtiyaçlarımızın bile olmaması gerekirdi. Burunlarımız bir rahibenin alışkanlıkları gibiydi, bizi klorofil tarafından renklendirilmiş bir hayata tecrit ederdi. Kalplerimizin kaymasına izin verme lüksünü göze alamazdık. Okula sadece eğitim öğretim için gitmediğimi bilse annem düşüp bayılırdı. Yabangülünün ötesinde ilgi alanlarımın olduğunu bilse. Kali'den başka arkadaşlarımın da olmasını istediğimi bilse. Dahası oğlanlara bakmanın hoş bir hava değışimi olduğunu bilse. Annem bu sonuncusunu bilse kesinlikle aklını kaçırdı.

Romantik ilişkilere karşı çıkan açık bir kural olmadığı hâlde koloni atamız Son Söz'ünde onları lanetliyordu: “Ey kokubaz, aşk tuzaklarını kur ancak onlara yakalanmaktan kendini sakın.” Âşık olmak, tıpkı Bryony Teyze gibi, süperkokukabiliyetini kaybetmek demekti. Bu yüzden annem babamı bir Noel hediye kataloğı gibi posta kutusuna düşen bir donör listesinden seçmişti. Bu yüzden bana, bir insan elinin sıcaklığı karşısında yaprakçıkları içeri doğru kıvrıldığı için daha çok dokunma-bana olarak bilinen mimoza çiçeğinin adını vermişti.

Aşk cadıları âşk olamazdı.

İ R İ

“BURNUNUZLA DİNLEYİN.

ÇİÇEKLER DEĞİŞKEN BİR RÜZGÂRIN KUVVETİYLE SALINARAK

TÜM KARMAŞIK İHTİŞAMIYLA BİZE ŞARKI SÖYLER.”

—Posey, Kokubaz, 1809

ATALARIMIZIN, MERAKLILARI yıldırma için diktiği tatlı kokulu yabangülü çitinden sarsılarak geçerken bisiklet sepetimdeki aletler takırdadı. Çengelsi dikenler ve yoğun bitki yaprakları olağandışı yaşamlarımız için kusursuz bir örtü oluşturunuyordu.

Başımdaki balıkçı şapkamı daha aşağı çektim ve sakın Santa Guadalupe’nin en büyük yeşil alanı olan Arastradero Park’ına yöneldim. Bazen annemin bana iş çıkarmak için uğraştığını düşünürdüm. Sanki başarısız olmamı istiyordu, böylelikle okulun bir dikkat dağıtıcı olduğu konusunda haklı çıkabilecekti.

Pedalı kuvvetle çevirerek kızgınlığımın karabiber notalarından bir kısmını terlemeyle attım. Annem için de kolay olduğunu sanmıyordum. Şimdi ben okuldayken toprağı yeniden gübreleme, ölmekte olan kökleri kazıp çıkarma gibi daha ağır olan zevksiz işlerin bir kısmını kendi başına yapıyordu. Saat üçten altıya uygulamalı çalışma saatlerinde ona yardım ediyordum ama bu, gün boyunca yanında olmamla aynı şey değildi. Annem nadiren şikâyet ederdi.

Bisikletimi bağladıktan sonra koşu parkuru boyunca liken kokusuna doğru yürüdüm. Liken, istilacı bir tür olduğundan annem bahçemizde bulunmasına izin vermezdi. Kokusu spor

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

çoraplarıyla bir nebze keskinleşmiş, araba büyüklüğünde sumak çalılıklarının yanından geçerek bir okaliptüs ağacının dibinde serpilken utak bir liken kümesine yöneldim. Rakun sidiği gibi koktuğu hâlde burnumu küflü kokunun üstüne koydum. Kokubazlar erken yaşlardan itibaren her kokuya tarafsız bakacak şekilde eğitilirdi.

“Bir şey mi kaybettin?”

İrkilerek arkama baktım.

Court “Savaşçı” Sawyer, Sports Illustrated Kids’in 20 yaşın altındaki en iyi 20’sinde bir yer kazanmaya yetecek kadar süratli adımlarıyla olduğu yerde koşuyordu. Terden sıırıslıklam olmuş, üstünde takım numarası –on– yazan bir tişört, yağsız futbolcu vücudunu sarıyor ve bir kapüşonlu kalçalarından aşağı sarkıyordu. Kalbim küt küt atarken güçbela ayağa kalktım.

“Beni korkuttun.” Kafam likene dayalı ve popom havaya dikilmişken yaklaştığının kokusunu bile almamıştım. Şimdi tam karşımda dururkense yalnızca onun kokusunu alabiliyordum. Dalgaların kıyıya taşıdığı ağaç dalları, hint baklası ve bir kamp ateşi yakıldıktan sonraki hava gibi dumansı bir şey. Eğer gerekli değilse genellikle birinin kokuizine dikkat etmezdim ama bu bazen, tıpkı gözlerinizi dikip bakmak gibi, elinizde olmazdı.

“Özür dilerim. Bir şey kaybetmiş olabileceğini düşündüm.” Gülümsemediğinde bile kahverengi gözleri kırışıp yarım ay şeklini almış gibi görünüyordu.

Nemli bir saç tutamı gözlerine düşüverdi.

Gözlerini dikip bakmayı kes. Konuş. “Ah, hayır, hiçbir şey kaybetmedim.” Yalnızca ciddiyetimi. “Sadece liken topluyordum.” Bu kulağa garip mi geliyordu? Evet.

Ağzının her iki yanında bir çift gamze belirdi. “Hımm, tamam.”

“Tamam.” Arkamı dönmek için harekete geçtim. Ben kısa bir süreliğine onun güneş sisteminden geçen bir kuyrukluyıldızdım ama şimdi ait olduğum derin uzay boşluğuna geri dönmek zorundaydım.

“Ben Court Sawyer.”

Kahkahamı bastırdım. Hadi be. Gözlerimiz birleşti. Elbette sevimliydi, hatta yakından bile. Ama bu abartılmış bir sevimlilikti. Gözleri şaşıydı ve alnındaki saç çizgisi Kont Dracula tarzındaydı; tıpkı ekonomi gibi bir gün gerilemeye başlaması kaçınılmazdı. Bununla beraber, doğuştan gelen soluk bir ten rengine karşılık koyu renkli gözler ve saçlarla ve dudaklarındaki tatlı bir kıvrımla neden bir fotoğrafçının hayali olduğunu anlıyordum.

“Adın Mimosa, değil mi?”

“Yalnızca Mim.”

“Seni burada daha önce de gördüm. Sen şöhretli aşk cadısı-sın.”

“Aslında kötü şöhretli.”

“Bir insanın kokusunu beş kilometre öteden alabildiğin doğru mu?”

İnsanlar abartmayı severdi. “Hayır. En fazla dört kilometre, o da eğer rüzgâr doğru yönden esiyorsa.”

Gülümsedi. “Bunu nasıl yapıyorsun? Ben kendi terimin kokusunu zar zor alıyorum.”

Sihir? Koku alıcılarını sıradan bir insanınkinden milyarlarca kat fazla geliştiren bir mutasyona uğramış genler? Herhalde ikisinden de birazdı. Ona kısa bir yanıt verdim. “Genetik. Büyütülecek bir şey değil.”

“Genetik, ha.” Court’tan kuşkunun alabalığa benzeyen kokusu yayıldı. “İnsanlar annenin seni bir kuleye kilitlediğini söylüyor. Okula başlamadan önce kimse seni görmemiş.” Önce bir bacağına sonra diğerini silkeledi, görünüşe göre hareketsiz durmaktan rahatsız olmuştu.

“Annem evde eğitim görmemi istedi.”

“Fikrini değiştiren neydi?”

Bir yıllık yalvarma. Birkaç kez tam kapsamlı bir suçluluk hissi aşılama. “Matematik fazla karmaşıktı.”

Kahkaha attı, oysa şaka yapmıyordum. Plastik kavanozuma ve bitki toplama aletlerime ulaşmak için çapraz çantamı el yor-

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

dar ıyla ararken imayı anlamasını umuyordum. Ne kadar güzel kokarsa koksun geç kalamazdım.

Yüzü cıdıleşti. “Gerçekten insanları âşık edebiliyor musun?”

“Biz gözlerini aşk ihtimaline açıyoruz. Ama karar onların.” Birkaç yılda bir, genlerimizin insanların hâlâ dört ayak üzerinde yürüdüğü Paleozoik Çağ’dan geldiğini söyleyen *Scientific American* muhabiri gibi bazı gazeteciler bizim hakkımızda mantıksal açıklamalar getiren bir şeyler yazardı. Diğerleri bize düzenbaz derdi. Kokubazlar arasında bile bir anomali olan büyükanne Narcissa, diyabeti iyileştirmek için kullanılan, Arizona’da yetişen nadir bir kaynanadilinin izini koklayarak sürdüğünde çoğu, düzenbaz iddiasına son vermişti. Onun kokusunu ta Parrot Hill’deki evimizden almıştı.

Fakat bizden kuşkulananlar hâlâ vardı.

Court ensesini ovdu. “Sormak istediğim, insanlara birbirlerinin etkisinden kurtulmaları için de iksirler yapıyor musun?”

Utancımı gizlemek için öksürdüm. O, bizim hizmetlerimize mi ihtiyaç duyuyordu? “Reşit olmayanlarla çalışmıyoruz.”

Court gülümseyince adrenalinim aniden yükseldi. “Benim için değil.”

“Ah.”

Açıklama yapmadı. Muhtemelen annesinden bahsediyordu. Geçen yıl Court’un teknoloji milyoneri babasının yarı giyinik “mankenlerle” eğlenirken çekilmiş fotoğrafları interneti kaplamıştı. Dedikodudan nefret eden annem bile bundan haberdardı.

Sonunda, “Bu, etiğe aykırı,” dedim. Bu büyük ölçüde doğrudu. Duyguları İptal Etme İksirlerini, veya kısaca DİEİ’leri, kokubaz hataları gibi istisnai durumlarda yapıyorduk. Annem asla hata yapmazdı ama ben doğmadan önce bir kez DİEİ yapmış.

“İnsanları âşık etmek etiğe aykırı değil mi? Demek istediğim gözlerini ihtimale açmak?”

Şapkamı düzelttim. “Kurallarımız var. Müşteri ve hedef –yani duygusal ilgi duyduğu kişi– hatasız bir geçmişe sahip, akıllı başında, on sekiz yaşının üstünde birer yetişkin olmak zorunda;

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

liste çok uzun." Saçımın bir parçası ağzıma girince onu üfleterek uzaklaştırdım. "Zaten annem, âşık olmak için kolay kısmı der. Her şey bundan sonra karmaşıklaşır."

"Anlıyorum." Bir okalıptüs ağacının soyulmuş kabuğuna dokundu ve kafasını kaldırıp yapraklarına baktı.

Umutsuzluğun güç algılanan notası olan papaz eriğinin hüznü kokusu bana doğru sürüklenirken rahatsızlığım zayıfladı. "Annem, kalbi kırılmış insanların gül ekmesi gerektiğini söyler. Çok fazla ilgiye ihtiyaç duyarlar ve sonunda çiçek açtıklarında onları başka birine vermeye hazır olursun."

"Güller, ha?" Bana bakıyordu.

"Evet. Ancak atalık tohum olmalı. Hibrit bitkiler yeterince tatlı kokmaz. Nisan Aşkı. Uzaktaki Gök Gürültüsü de iyidir. Orta notaları melankoliktir ve keskin bir bitişleri vardır." Boşboğazlık ediyordum.

"Sana çiçek almak göz korkutucu olurdu."

"Bana mı? Ah, çiçeklere pek de ihtiyacım yok."

Court sırtı. Tişörtünü kaldırıp birkaç kez dalgalandırdı, sonra durdu. "Üzgünüm."

"Sorun değil. Daha önce kokusunu almadığım bir şey değil." Bu kulağa doğru gelmiyordu. Hızla ekledim, "Yani, herkes terler."

Kafasının arkasını kaşıdı. "Peki, ben nasıl kokuyorum?"

Balıkçı yakam beni boğuyormuş gibi hissediyordum. "Bir kamp ateşi gibi kokuyorsun, köknar yaprağının orta notalarıyla birlikte ve hindistancevizi, ayrıca tarçın..." Durdum. Tarçının bir afrodisyak olduğunu biliyor olabilirdi. "Ve başka şeyler."

Soluğunu eğlenerek dışarı bıraktı. "Sende neyin kokusunu aldığımı bilmek ister misin?"

Bende mi?

Bir adım yaklaştı ve kalbimi aniden durdurarak havayı kokladı. "Karamelli puding." Suratını ifadesiz tuttu.

Kafa derime kadar kızardım. "Benimle dalga geçiyorsun!"

"Üzgünüm, tek söylemek istediğim çikolata, vanilya veya çi-

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

lek olmadığındı. Kendin olmaya cesaretin var.” Gözleri çan eteğimden dağınık kısa saçlarımın büyük kısmını gizleyen balıkçı şapkama kadar bir metre yetmiş üç santimlik vücudumu etraflica inceledi. “Tarz sahibisin.”

Tarzdaki ziyade, tenimi mümkün olduğunca örtmemi sağlayan endişeli bir anne de denebilirdi. Kızgınlığıma tutunmaya çalışsam da içimden kayıp gitti. “Ben sadece Twice Loved’dan üstüme ne uyarırsa onu giyiyorum.”

“İnsanlar ipekböceği yediğini söylediğinde bile başını dik tutuyorsun.”

“Bir parça tereyağıyla tatları enfes oluyor.” Bir elimi kalbime bastırdım ve Court’un alnı şüpheyle kırılsırken büyük bir mutluluk ifadesi takındım; bu görüntüm fazla ikna edici bir etki yaratmış olmalıydı. Yanaklarım yanarken ekledim, “Ayrıca insanları ayakkabılarına âşık ediyorum.” Bu en son söylentiydi. Birçok insanı dehşete düşürüyordum. Hatta okulda bir kız kafasını sandviçinden kaldırıp da yanında durduğumu gördüğünde çılgık atmıştı. Kali, insanların kendilerine büyü yapacağımdan korktuğunu, sadece onlara zaman vermem gerektiğini söylemişti ancak zamanın bir fark yaratacağından kuşkuluydum.

Court kıs kıs güldü ve gamzeleri bir kez daha yüzünü aydınlattı.

Kendimi liken hakkında düşünmeye zorladım. Korsan sakalları gibi siyah ve pütür pütürdü. “Bunu halletmem lazım.” Anem endişelenmeye başlayacaktı.

“Tabii. Okulda görüşürüz.” Bana yamuk bir gülümsemeyle selam verdi, sonra zarif bir şekilde ağır ağır koşmaya başladı. Kalçalarının etrafına sarılmış kapüşonlunun bir ucundan diğerine *cankurtaran* sözcüğü işlenmişti.

Liken metal bir kazıma aletiyle sıyırarak kavanozuma koydum ama kalbim hâlâ hızla çarpıyordu. Hiç değilse acayıplığı asgari düzeyde tutmayı başarmıştım. Court’un rüya gibi gülüm-

* İkinci el giysiler ve eşyalar satan bir mağaza ve yardım kuruluşu. —
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

semesiyle ilgili düşünceleri kafamdan attım, kavanozumun kapağını kapattım ve onu çantama tıktım. İşlem tamamdı; paydos vaktiydi.

Koşu parkuruna dönerken iki arı beni takip etti. Onlar için bir dondurma arabası gibiydim. Sadece, buzlu dondurma yerine aralıksız düş almadan kurtulmanın imkânsız olduğu polenleri dağıtıyordum. Bir çiçek olmadığımı fark ettiklerinde genellikle giderlerdi.

Güneş koruyucusu ve saç spreyine bulanmış dört kız paten kayarak hızla bana doğru geliyordu. Akşam yemeği öncesi telaşının en hareketli zamamydı. Öğretim yılı başladığında Arastradero özellikle kalabalıklaştırdı; burası atletlerin başlıca koşu bölgesiydi ve bir hamster tekerleğini andıran okul parkurumuzdan daha ilgi çekiciydi. Geçmelerine izin vermek için yoldan dışarı adım atarken patencilerin başındaki Vicky Valdez'i, Court'un eski kız arkadaşını tamdım.

Tesadüf müydü? Belki de değildi. Kali bana Vicky ve Court ayrıldıklarında kızın adının Kapitonünekonulmuş Valdez'e çıktığını söylemişti. Onu hâlâ unutamamıştı.

Diğer kızlar bana şüpheci bakışlar atarken taş döşeli yol izin verdiğince benden uzağa kaçarak Vicky'nin peşinden gidiyorlardı. Buna karşın bir kask tarafından kısıtlanmayan siyah saçları deniz yosunu gibi süzülürken Vicky rotasından şaşmadı. Soğuk ve değer biçen bakışları bir an için benimkilerde oyalandı ve ekşimiş kumkata benzeyen küçümseme kokusu burnumu istila etti. Hiç duraksamadan kısa ama düzgün şekilli bacaklarıyla kuvvetle ilerledi. Şimdiye dek benimle tek kelime bile konuşmamıştı ama benden hoşlanmadığını anlamak için sözcüklere ihtiyacım yoktu.

Patenle kayarak uzaklaşırlarken acı kırmızı biberin hafif kokusunu duydum, öyle belirsizdi ki meltem olmasaydı onu kaçırırdım. Court'un koştuğu yönden geliyordu. Nefes aldım. Bitki kokularını elekten geçirerek onu, paniğin acı kokusunu yeniden buldum. Kaynağına doğru koştum.

Tam yolun kıvrıldığı noktada Court iki büklüm hâlde yerde ya-

tiyordu, cankurtaran kapüşonlusu birkaç adım uzaktaydı. Arı zehrinin sıcak, hal kokusu burnuma battı. Court'u arı mı sokmuştu?

Nefes nefese yanma çömeldim. "Court? İyi misin?"

Nefes almak için çabalıyordu. Arı sokmasına alerjisi olmalıydı. Bunlar ölümcül olabilirdi.

"Bir EpiPen'in var mı?" Telaş içinde ceplerini ararken saat kayışının yanındaki gümüş MedicAlert bileziğini" fark ettim. EpiPen'i bulamadım fakat cep telefonunu buldum. 911'i tuşladım.

Bir, iki, üç kez çaldı. Neden kimse cevap vermiyordu?

Telefon çalmaya devam ederken burnum beni Court'un pazısının hemen altında olan arının iğnesine yönlendirdi. Orada Court'un onu çıkartmakta başarısız olduğunu gösteren derin bir tırnak izi vardı. Siyah arı iğnesi tam derinin altında duruyordu. Onu tırnağımla dikkatle kazıp çıkardım.

Dut. Dut. "Acil durumunuz nedir?"

"Arkadaşımı arı soktu. Alerjisi var."

"Konumunuz nedir?"

"Arastradero Parkı, devasa sumak çalılıklarının doksan metre kadar ilerisindeyiz."

"Neyin?"

Başka bir yön bulma işareti belirlemek için çılgınca etrafıma bakımdım. "Bir sakız otu korusundayız."

"Ot mu? Bu bir telefon şakası mı?"

"Ah, hayır, o türde değil... Ee, tenis kortlarının doğusu? Bir su çeşmesinin otuz metre ilerisi?"

Kadın en aşağı dört saniye konuşmadı. "Tamam. Ambulansı gönderdim."

Ben birkaç soruya daha yanıt verdikten sonra telefonu kapattık.

* Hayati tehlike barındıran şiddetli alerjik reaksiyonların tedavisinde kullanılan adrenalin iğnesi. -çn

** Acil yardım gerektirebilecek önemli bir sağlık durumunu belirtmek için kullanılır. -çn

“İyisin,” dedim Court’a. “Az sonra burada olacaklar. Cıdip bir şey getirmem gerekiyor.”

Court’un gözleri kan çanağı gibiydi ve sulanıyordu. Başını kapüşonlusuyla destekledim. Likeni numune kavanozumdan dökerek, aradığınız zaman dışında her yerde biten sinirotnu aramak üzere koşturdum. Kokuları takip etmeye çalıştım ama sumak çalılıkları ve karabuğdaylar yoluma çıkıyordu ve inişli çıkışlı bir meltem her şeyi birbirine karıştırıyordu.

Dizlerimin üstüne çöküp zemini kokladım. Onu buldum. Lezzetli koku beni likeni topladığım yerin birkaç metre ilerisindeki yoğun bir bölüme götürdü.

Geri döndüğümde Court neredeyse bilinçsizdi. Paniğimin üstesinden gelerek sinirotu yapraklarını kavanoza doldurup üstüne bir avuç taş ekledim. Sonrasında yağını bırakması için hepsini çalkaladım. Ellerimi örtmesi için manşetlerimi aşağı çektim ve Court’un başını kucağıma koydum. Ardından kavanozu açıp ağzını Court’un ağzına ve burnuna tutarak iltihap sökücü otun şişmeyi azaltması için dua ettim.

Sonunda göğsü bir parça hareket etti ve çok geçmeden kısa, sık nefeslerle solumaya başladı. Kavanozu yere geri bıraktım. Gözümün içine giren teri manşetimle sildim. Court’un kol kası, hareketsizken bile gergin ve kıvrımlıydı. Bir sinirotu alıp onu arının soktuğu yere dayadım, iğneyi çıkarmak için ona çoktan dokunmuş olduğum hâlde –bununla daha sonra ilgilenecektim– tenine dokunmamaya dikkat ettim.

Bir ambulansın acı acı bağırışını duymak için kulak kesildim. Kucağımdaki başı ağır ve sıcak hissettiriyordu, rahat etmek için kıpırdandım. Böyle popüler biri olması bir yana, bunun herhangi bir oğlana en yakın olduğum an olduğu aklımdan geçti. Feromonları burnumu her açıdan dövüyordu; bu bir konfeti yağmuru tutulmak gibiydi.

Court inledi ve başını bir yana çevirdi.

“Beni duyabiliyor musun? Court?” Onunla konuşmalıyım. Ama ne hakkında? Ona soru sorabilirdim.

Tabii ya. Sorulara cevap vermek şöyle dursun, zavallı çocuk güçbela nefes alıyordu.

Yardım gelene kadar dikkatini acısından başka yöne çekmek için bir şey yapabiliirdim. Şarkı söylemek? Dans etmek? Bir fıkra anlatmak? Bunlardan birini yaparsam, her şeyi daha kötü hâle sokabiliirdim. Belki ona bir hikâye anlatabiliirdim, tabii aklıma bir hikâye gelseydi. Tamam, bir tane biliyordum.

Boğazım kurudu ve sesimin yeniden işlevsel duruma gelmesi için güçlükle yutkundum. “Annem Saba Melikesi’yle akraba olduğumuzu söylüyor. Melike, Kral Süleyman’dan fikir almak için ona nadir baharatlar sunmuş, bu da dünyanın ilk güçlü çifti olmalarıyla sonuçlanmış. Bir oğulları olmuş ve emeklemeye başladığında otuz metre uzunluğundaki bir halıya yapışmış tek bir afyon tohumunu koklayarak bulabildiğini keşfetmişler.”

Bir siren acı acı bağırdı. Sağlık ekibi az sonra burada olacaktı. Kali’nin Oğlan Savar veya kısaca OS adını taktığı nötrleştirici spreyin zamanıydı. Çiçeklerle yatıp kalktığınızda kendinize çektiğiniz tek şey arılar olmaz. Benden hoşlanmaya meyilli insanlara dokunduğum takdirde –çoğunlukla oğlanlara ama bazen kızlara da– annem ve benim yarattığım binlerce iksirin cildimdeki kalcısı, mesela bir güve kanadının tozu, bir çekim yaratırdı. Bu yüzden toplum içinde sürekli şapka takar ve uzun kollu giysiler giyerdim fakat konu beni yalnızca bir temizlik hastası gibi gösterecek eldivenler takmak olduğunda sınırı çizmiştim. OS bu “kokubaz poleni” bulaşması yüzünden ortaya çıkabilecek tüm aşırı duygusal hisleri engellerdi.

Çantamdan avucuma sığan ve bir parfüm şişesi kadar küçük kristal bir fısıf çıkardım. Parmağım pompaya dokundu ve tam püskürtmek üzereyken Court’un gözkapakları titreşerek açıldı. Korkmuş gözlerinde, sokulan kişi benim gibi büyülenmiş ve serseme dönmüş yansımanı yakaladım.

“Ben, ben...” Kuşkularıma kapıyı kaparken spreyi sıktım. Bir doz bir ömür yeterdi.

Court havada süzülen serpinti damlacıklarını izledi. Yumu-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

şak bir meltem içlerinden bazısını sürükledi. Court şaşkınlıkla bakışlarını bana çevirdi.

“Bu sadece benim, ee, hazırladığım bir şey. Sakinleştirici bir etkisi var. Ben sakın hissediyorum. Sen sakın hissetmiyor musun?” Bir insan yalan makinesiyle, yani annemle birlikte yaşamak bir hain kadar iyi yalan söyleyebilmek anlamına geliyordu.

Kızların gevezeliğini duyduğumda sesimi yükselttim. “Hey?” Belki ambulans geldiğinde biri elini sallayarak onu durdurabilirdi. “Biri bana yardım edebilir mi?”

Bir kız çimenle kaplı açıkta yarı paten kayıp yarı yürüyordu ve onun önceden yanımdan geçen patencilerin grubundan olduğunu fark ettim. Teker teker arkasında toplanan arkadaşlarının arasında, “Court?” diye haykıran Vicky de vardı.

Bize doğru atılırken patenleri çimen kümeleri kaldırıyor. “Ne oldu?”

Court ona gözlerini kısarak baktı, sonra gözleri bir kez daha kapandı.

“Kolunu arı soktu.”

“Onun alerjisi var!” dedi sanki bunu çoktan anlamamışım gibi. “Aman Tanrım, Court bebeğim. Enjektörünü buldun mu?”

Bebeğim mi? İğrenç. “Yanında değilmiş.”

Vicky yanıma diz çöktü ve Court’un kafasını kaldırıp kendi kucağına yerleştirirken dirseğiyle beni uzaklaştırmaya çalıştı. “Kenara çekil.”

Court’un yüzünü çizmemesini umarak altın rengi ojeli uzun tırnaklarına dikkatle baktım. “Belki de onu hareket ettirmemelisin.”

“Sen doktor musun?” diye sertçe karşılık verdi Vicky. Düşmanlığının keskin, yabani ot kokusu –ısırgan otları– burnumun içini soydu.

Şimdi etrafımıza toplanmış olan diğer kızlar bana arı benmişim gibi öfkeyle bakıyordu.

Siren sesleri şimdi daha gürültülüydü ve kırmızısı bitki perdesinin arasından görünen bir ambulans gümbürdedi. Ekipman

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

taşıyan bir çift paramedik aceleyle bize doğru geliyordu. “Kenara çekilin, lütfen,” diye bağırdı içlerinden biri. Kızlar geriledi.

“Arılara alerjisi var,” dedi Vicky doktora, gırtlaktan gelen sesi gergin ve yüksekti.

Court bir kez daha gözlerini açtı. “Ben, ben...” diye geveledi.

İlk paramedik çantasından bir EpiPen çıkardı ve Court’un kalçasına sapladı. Meslektaşları da Court’un artık kızarık ve şişkin olmayan kolunu muayene etti.

“Nasıl hissediyorsun? Nefes almakta sıkıntı çekiyor musun?” diye sordu ilk doktor.

“Hayır, hayır, iyiyim.” Court doğrulmak için çabalarken kollarını arkadan ona sarmış olan Vicky de yardım ediyordu.

“Bana yaslan, bebeğim,” diye cıvıladı. “İyi olacaksın. İyi ki seni zamanında buldum.”

Parmaklarımı karnıma batırdım. Yüzsüzlüğü başka birini geri püskürtebilirdi ama kendime böylesinin daha iyi olduğunu hatırlattım. Ben basit bir kuyruklu yıldızdım.

Paramedik Court’a çoğunlukla baş onayları ve tek heceli sözcüklerle yanıtladığı birkaç soru daha sordu. Yavaşça ayağa kalktım. Artık emin ellerdeydi.

Court sessizce sıvıştığını fark etti ve alçak bir sesle, “Mim? Teşekkürler,” dedi.

Vicky bakışlarını ondan bana çevirdi ve gözleri endişeli kabuklarını yitirerek sertleşti. Kıskançlığın ekşi süte benzeyen belirgin kokusu havayı çürüttü.

Bu kokudan asla hayır gelmezdi.

“Rica ederim.”

Kavanozumu yeniden likenle doldurdum, sonra aceleyle uzaklaştım fakat kıskançlığın kokusu parktan ayrıldıktan çok sonra bile burnumda kaldı.

Ü Ç

“HER ŞEYİN BİR KOKUSU VARDIR, ÖZELLİKLE DE DUYGULARIN.”

—*Mu Jin, Kokubaz, 1621*

BİR ÇİFT POŞE YUMURTAYI dağıtmamaya çalışarak tencere-
den çıkardım. Bir kazaya uğramadan tabağa ulaştılar, böylelikle
hazırlığıma bir muzlu çörek ekledim. Teklifsiz. Stres kokuları ya-
yarsam annemi iyi bir ruh hâline sokamazdım.

Mutfak masamızda oturan annem cuma gününün çapraz bul-
macasından başını kaldırıp baktı. Vagon tekeri lamba onu sıcak
bir ışıkla yıkıyordu. Okuma gözlüğünü çekip çıkardı ve bir kaşını
kaldırdı. “Kuşatılmış.”

Hiç duraksamadım. “Kısıtlanmış.” Ben okula başlayana dek
annem ve ben birlikte bulmaca çözerdik.

“Kenetlenmiş.”

“Kafeslenmiş.”

“Köşeye sıkıştırılmış.”

Tabağı önüne koydum. “Seni Eşanlamın Efendisi ilan ediyο-
rum ama bir rövanş olacak,” dedim iyi huylulukla, oysa elimde
gizli bir koz vardı: *Kontrol altına alınmış*.

Annem sırtıttı ve çok yorgun olmama rağmen, yüzüm çökmüş
olsa bile, gülümseyerek karşılık verdim. Annem benden daha geç
yatmıştı fakat benim aksime onun omuzları çökük değildi, gözle-
rinin altında halkalar yoktu. Saçları düzgün bir şekilde taranmış-

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

tı, geniş kenarlı bir fötr şapkanın altında böğürtlen çalıları gibi karmakarışık değildi.

İçinde sıkıştırılmış çiçekler olan kitap ayrıcmı bulmaca kitabının dikiş yerine soktu. "Daha çok uyumuş olmalıydın, yine de bu güzel bir ziyafet. En sevdiklerim."

"Benim de canım muzlu çörek çekti." Karamel özü, tereyağlı her parçanın üstünde bir koku halesi gibi fırl fırl dönüyordu.

Koku ve duygu beyinde birbirleriyle yakından bağlantılıdır. Hoş kokular, daha da iyi hissettiren kokular yayan olumlu duyguları tetikler. Annemden liseye gitmek için izin istemeden önce ona muzlu çörekler yedirmiştim. İşe yaramıştı. Gitmeme izin vermişti.

Güve otu ve adaçayının topraksı kokuları havayı ısıtıyordu. Güzel, demek ki annem rahatlıyordu.

"Matematik konusunda fikrimi değiştirmedim."

Yüz ifadem duygularımı yansıtmasa da küflü limonların soğurtan kokusu beni ele verdi. Bir sandalyenin arkasını kavradım ve pencere pervazına oyulmuş bir nergis çiçeğine odaklandım.

"Zaten çok fazla ders alıyorsun." Çörek tuttuğu elini salladı. "Bu dersin nesi bu kadar önemli?"

"Matematik yararlıdır. İksirler için temel notaların orta ve üstlere göre oranlarını kullanırken matematiksel ifadelerle formüleştirebiliriz." Belki çekimi, hatta aşkı hesaplamak için bile formüller vardı.

Çöreği elinden kaydı ve yumurtaları patlattı. Sarı kan dışarı sızdı, renklerinin sülfür sarısı olması tavuklarımızın yemeyi sevdiği ayçiçeği tohumlarının bir işaretiydi. "Burunlarımız varken bunu neden yapalım ki? Bu çok sıkıcı olur."

"Gelecek nesiller için." Gezegende kalmış yegâne iki kokubaz olarak türümüzün varlığını sürdürmesi büyük risk altındaydı. "Biz gittikten sonrası için arkamızda bir yol haritası bırakabiliriz." Belki gen havuzu zorla da olsa başka bir kokubaz çıkarırdı.

Yumurtalar sızmayı bırakmış görünüyordu, odadaki ani soğukluk onları yerinde tutuyordu. "Neden? Bir yere gitmeyi mi planlıyoruz?"

“Hayır,” dedim çabucak, konuşmadaki sapmaya hayıflanarak.

Annemin gözleri kısıldı. “Her müşteri kendine özgüdür ve ikisirlere bir formüle indirgenmesi mümkün değildir. İlmimiz binlerce yıldır anneden kızına geçmiştir. İhtiyacımız olan tek formül budur.”

Derin bir nefes aldım ve sonra yavaşça verdim. Bu konuyu tartışmanın amacına yardımcı olmayacaktı. “Tamam. Ama matematik Kural Bir’i tam olarak nasıl çöğniyor?”

“Bay Frederics not verirken istemeden seni kayırabilir.”

“Üniversiteye gitmeyeceğim, dolayısıyla notların bir önemi yok. Sadece öğrenmek için oradayım.” Çevreye yalan kokuları göndermediğimi umarak nefesimi tuttum. Bu büyük ölçüde doğrudu.

“Uygunsuzluğun görüntüsünden bile kaçınmamız gerek. İşimiz saygınlığa dayanıyor. İnsanlar bize güvenmezse gelmeyi bırakırlar. Becerilerimiz, *burunlarımız* ziyan olur. Bir kokubaz olmayı istemiyor musun?”

“Tabii ki istiyorum.” Bu, okul konusunu gündeme getirdiğinden beri aynı soruyu bana üçüncü soruyordu. Sanki bana İranlı, Galli, Eskimo, Çinli veya genetik yapımdaki diğer yetmiş iki etnik kökenden biri olmayı istiyor muyum diye soruyordu. Bunları ben seçmemiştim, ben sadece *bunlardım*. “Fakat insanlar gelmeyi asla bırakmaz. Dünyadaki yegâne aşk cadıları biziz, Bryony Teyze dışında...”

“O artık bir kokubaz değil,” dedi annem uzak düştüğü ikiz kardeşi için ve güve otu ile adaçayı tükendi. Teyzem koku duyusunu kaybettiğinde anneme göre “yararsız” hâle gelmişti. Yirmi yıl önce teyzem buradan ayrıldığında ikisinin irtibatı kesilmişti. “Doğrusu, Mim, insanlar liseye öğrenmek için gitmez. Oraya acı çekmek için giderler. Ergenler ayrı bir türdür, o konserve elma suyu kokularıyla endişeli ve hormonlarının esiridirler. Burada olman çok daha iyi.” Yaklaşık on bin bitkinin bulunduğu bahçemizin ufak bir görüntüsünü sunan pencereyi işaret etti. “Bitkiler bizim kitabımızdır ve biz eksiksiz bir kütüphaneye sahibiz.”

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

İnledim. Canımı sıkarın sadece matematiği bırakmak olmadığını hatırladım. Aynı zamanda annemin ilgi alanlarıma önem vermeyi reddetmesiydi. İnsanların nasıl çok katmanlı olduğunu herkesten iyi biliyordu. Yaşamımızı insanların karışıklığını çözerek geçiriyorduk. Bir defalığına belki *benimkini* çözebilirdi. Bazen inanması ne kadar zor da bir zamanlar o da bir ergendi. Hayatta iksirleri karıştırmaktan daha fazlası olup olmadığını hiç merak etmemiş miydi? “Önümde ot yolmak için koca bir hayat var. Ben sadece istiyorum ki...”

Bir elini kalçasına koydu. “Ne istiyorsun?”

Futbol veya kürek çekme gibi bir spor aktivitesine başlamak, galibiyet coşkusuyla topallayarak uzaklaşmak. Tartışma grubuna katılarak, “Bu bir mantık safsatası!” gibi şeyler söylemek. Erkek müzik grupları için çığırları basmak. Gençlik yıllarımı dirseklerim toprağa ve begonyalara gömülmüş hâlde çarçur etmek istemiyordum. Ancak annem yabangülü duvarının dışında bir hayatım olmasını istediğimi öğrenirse Bryony Teyze gibi kaçmayı planladığımı düşünürdü. “Otları temizlemeyi.”

Kitaplarımı ve öğle yemeğimi postacı çantamda toplarken çentikli guacamole kâsemizi neredeyse tezgâhtan düşürüyordum. Bir şeyleri fırlatan türde biri olsaydım, o çirkin kâse ahşap döşemede tatmin edici bir çatırtı çıkarırdı. Sarımsak esintisi gibi kokan, zehirli bir yabancı ot olan bahariyenin hüsrana dolu kokusu ince tabakalar hâlinde benden ayrılıyordu. “Geç kaldım.”

“Mim.”

Kapı aralığında durdum ama ona dönmedim.

“Matematik konusunu düşüneceğim,” dedi.

Büyük cam pencere modern bir bina olan kütüphanenin önünde çantamdan iksir şişeciğini çıkardım. Bay Frederics’in mendilinin minik bir parçası tükürüğünün bir örneğiyle içinde yüzüyordu. Tükürük bir iksirin temel ögesidir.

Şişeciği avucumda ısıttım, sonra kuvvetlice çalkaladım. Genellikle iksiri doğrudan hedefe veya hedeften başka kimsenin dokunmayacağı bir şeye serpiştirerek oku atardık. İksirle- saydam, tatsız olurlardı ve sıradan bir insan burnuyla algılayamazlardı. Ayrıca insan cildiyle aynı sıcaklıkta ve yağmurdan hafif oluşları, hissedilmelerini neredeyse imkânsız kılardı. İksir, hedefi birkaç gün içinde etkilerdi; hedef bilinçaltında müşterinin kokusunu “fark etmeye” başlardı. Sihir.

Pencerelerden, masasmda oturan Bayan DiCarlo’yu gözetliyordum. Alkolle ıslatılmış bir pamuk yumağıyla bir kitap kapağını öyle bir güçle ovuyordu ki resmini silebilirdi. Kızıl saçları omuzlarının etrafında zıplıyor, uçlarında tek kalın bir bukleden toplanarak savruluyordu.

Doğrudan kütüphanecinin masasının önüne yürüdüm. “Merhaba Bayan DiCarlo.” Klavyesinin yanında, yan tarafında “kafeinsiz” anlamına gelmesi gereken bir K işareti olan, içinden hâlâ buhar çıkan bir ölçü espressoyla dolu bir Starbucks bardağı duruyordu. İksiri bardağa dökebilirdim. Annem bunu öyle yoğun yapmıştı ki Bayan DiCarlo içeceğini bitirmese bile, tek damlası işe yarardı.

Her şey sırasıyla. Kural Kitabımız hedefin evli veya bir sosyopat olmadığını doğrulamamızı gerektiriyordu. Bu gibi bilgileri müşteri görüşmelerinde ve bir geçmiş araştırması sırasında öğrenirdik. Doğrulamak için hedefin kokusunu hafifçe birkaç kez içime çektim.

Windex temizleyici ve kepekli muffinlerle birlikte kara kara düşünmenin kokusu olan hint fesleğeni gibi huzurlu yeşil nota damlaları. Bir insanın kokuizini çözmek, başka bir deyişle kişinin içini görmek için dış paketini soyarak, genellikle işin en sevdiğim kısmıydı. Ama bugün gelme sebebim bu değildi.

Bayan DiCarlo bana bir bebeğinkine benzeyen gözlerini kırıştırarak baktı. “Merhaba. Sen yeni misin?”

“Evet. Adım Mimosa,” dedim soyadımın olmayışının eksikliği hissederek. “Lütfen bana Mim deyin.” Bir kez daha kokusu-

nu içime çektim. Psikoza işaret edebilecek ekşi püre veya kara küf kokusu algılamadım.

Bayan DiCarlo oturduğu yerde sırtını fazla dikleştirdiğinden ötürü iskemlesi tekerleklerinin üstünde birkaç santim geriye gitti. Öğretim personeli bile hakkımdaki dedikodulara karşı duyarsız değildi. “Ah, evet. Burada olduğunu duydum. Sana yardımcı olabilir miyim?”

“Şimdiye dek kimse Puddle Jumpers’ın öğretmenler takımı için kaydolmadı.” Kali beni her sene başı çektiği hayırseverlik etkinliği için görevlendirmişti; buna göre Santa Guadalupe Lisesi öğretmen ve öğrencileriyle birlikte sorunlu gençlere yardım edip destek verecektik. Bunun, benim de eğlenceli olabileceğimi göstermenin, insanların bana karşı tereddüdünü aşmasına yardımcı olacağını düşünmüştü. Dahası bu, bahçenin dışında birlikte yapabileceğimiz bir aktiviteydi. “İlgilenir misiniz? Katılmanız mükemmel olurdu. Çocuklar kütüphanecileri her zaman sever.” Daha derin bir nefes çektim. Üzerinde herhangi bir erkek kokusu saptamadım. Kendiinki dışında kadın kokusu da yoktu. Kesinlikle bekârdı.

“Ah, şey, evet, bu doğru.” Bir gülümsemeyi bastırmaya çalıştı ama bu işe yaramayınca açıklamamı elini sallayarak geçiştirdi. “Peki, bu ne zaman?”

“Gelecek cuma, yıllık yuvaya dönüş haftasında.”

“Takvimime bir bakayım.” Bir çekmeceyi açıp bir el yazması na benzeyen ciltli bir kâğıt tomarı çıkardı. El yazmasının altında bir İncil kadar kalın ajandasını buldu. El yazmasını çekmeceye yerleştirirken ön kapakta *Ortaçağ Kütüphane Koleksiyonlarının İşkence Odasından Kaçınmak*, *Sophia DiCarlo* kelimelerini fark ettim. Demek ki bir yazardı.

Ajandasının çoğunlukla boş sayfalarına hızla göz gezdirerek doğru günü buldu. “Görünüşe göre müsaidim.”

“Harika. Öğretim personelinden eşiniz olmasını isteyebileceğim biri var mı?” Bay Frederics derse, kesinlikle uygun bir çifte sahibiz demekti.

Bunun üstünde düşünürken trafik ışığı yeşili gözlerini köşeye çevirdi.

Ona yardımcı oldum. "Belki Bay Frederics?"

Başını yana yatırdı. "Neden olmasın? Öğrencileri her zaman güldürür o."

Buzlu çay kokan, bunu uyumluluk anlamına gelen elma çiçeğinin mutlu esintilerinin takip ettiği bir beklenti vızıltısı yakaladım. Bu tamamdı. Devam edelim. "Bir şey daha var, *On Dokuzyıncı Yüzyıl Amerika'sında Kadın: Kız Kurularının Sosyal Eğilimleri* adında bir kitap arıyorum."

Kız kurusu terimi karşısında doğal kokusunu delen tuzlu bir şeyin notasmı hissettim. Özlem dolu bir şeyin. Bayan DiCarlo kesinlikle aşka açıldı.

Bilgisayarında bir şey yazdı, sonra kaşlarını çatı. "Kitap özel koleksiyonlardaymış. Gidip getireyim."

Ayağa kalkarak bluzunu terzi elinden çıkma eteğinin bel kısmına doğru düzeltti, sonra aceleyle bir arka odaya girdi. Kapı arkasından kapandığında şişeciğimin içeriğini kahvesine boşalttım. Yeter de artardı.

Bir dakika sonra geri döndüğünde elleri boştu. "Korkarım kitap kayıp ama Şehir Kütüphanesi'nde bir kopyası var, istersen oradan talepte bulunabilirim."

"Hayır, sorun değil. Yine de teşekkürler."

Kural Kitabı, Bayan DiCarlo'nun yemi yuttuğuna şahitlik etmemi gerektiriyordu. Kütüphaneden çıkıp onu pencerenin ardından gözetlemeye koyuldum. Kitap kapaklarını cilalamaya döndü, hâlâ espressosuna dokunmamıştı.

Bir kamp ateşi kokusu algıladığımda kalbim hopladı.

Court kollarını rahatlıkla sallayarak kütüphaneye doğru yürüyordu. Bakışları belli bir yere odaklanmamıştı ve rahattı. Okul şarkıcısı Cassandra Linney onun koluna girmiş şekilde yanında sekiyordu. İkisi bir J. Crew kataloğunun sayfalarından fırlamış olabilirdi. Court: medium beden, yosun yeşili, kaşmir V yaka kazak. Cassandra: minyon beden, denizci mavisi mini eteğiyle

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

birlik te kısa, ince çizgili ceket. Cassandra bileğinin ani bir hamle-
siyle sarmal bukleli saçlarını geriye savurdu.

Anlamadığım sebeplerden, ikinci el kolsuz elbisem bana bir-
denbire, zaten olduğu gibi, hırpani gelmeye başladı. Ortaçağda
hayırseverler tarafından kurulan Kokubaz Vakıf Fonu sadece iş
masraflarına yetiyordu, yani tutumlu yaşıyorduk. Yine de, *bu*
kablo desenli örgü atkıyı ve *bu* pasaklı şapkayı mı seçmek zo-
rundaydım? Bir büyükannenin giysi dolabından çıkmışa ben-
ziyorlardı. Keşke bu kadar fazla umursamasaydım. Ne de olsa
Santa Guadalupe Lisesi'ndeki zamanım sona erdiğinde yine, her
zamanki gibi, yabangüllerinin arkasında gözden kaybolacaktım.

Onlar yaklaşırken bir bina kolonunun gölgesine sindim.
Cassandra'nın hareketli saç öbeğinin Court'un dikkatini dağıttı-
ğını umuyordum. Kızın titrek kahkahası dişlerimi acıtyordu.

Kütüphaneciyi gözetlemeye geri döndüm. Hâlâ içeceğini iç-
memişti. Onun nesi vardı? Kimse ılık espressodan hoşlanmazdı.

Court'un telaşsız sesi geldi, "Mim."

Yeniden dikleştim. "Ah, merhaba," dedim onları yeni fark et-
mişim gibi.

Cassandra'nın mavi gözleri beni görünce genişledi ve spiral
bukleli saçları bir anlığına dehşetle düzleşmiş gibi göründü. Yağ-
mura yakalanmış kaldırımın hafif küflü kokusu rahatsızlığını
yansıtarak bana sürüklendi. "Sen Kali'nin arkadaşısın."

"Evet."

"İyi, onu görürsen kendisini aradığımı söyle."

"Tamam." Yuvaya dönüş maçının devre arası gösterisi konu-
sunda hâlâ kızgın olmadığını umuyordum. Kali, Cassandra'nın
kendisinden bir sene geride olan Kali'nin sahneyi onunla payla-
şacağını öğrendiğinde nota kâğıdını fırlattığını söylemişti.

"Seni daha sonra bulurum," dedi Court'a. Bana son bir bakış
attıktan sonra –rahatsızlığına merakın meyveli roybos kokusu
eklendi– bir grup son sınıfa doğru hareket etti.

"Na-nasıl hissediyorsun?" Sesimde yapay bir canlılık vardı.

"Harikayım. Hayatımı kurtardığın için bir kez daha teşekkür

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

ederim." Kolunun arının soktuğu noktasına dokundu. Gamzeleri belirdi, bir tane solda ve iki tane... Silkindim.

"Rica ederim. Gerçekten yanında bir EpiPen taşımalsın."

"Genellikle taşıyım ama onu arabada bırakmıştım. O kavanozda ne vardı?"

"Ezilmiş sinirotu."

"Beni otlarla mı kurtardın? Vay be! İnsan bundan bir servet kazanabilir."

"Taze olmaları gerekiyor." Omuz silktim. "Çiçeğin gücü."

"O çocuğa ne oldu?" Ben bir şey söylemeyince ekledi, "Saba Melikesi? Kral Süleyman?"

"Ah." Yani hikâyemi duymuştu. Güneşte yanmış ananas gibi kokan kırmızı guzmanya, atkımın altından döne döne yükseldi. "Etiyopya imparatoru oldu. Ama pisliklerden ve işe yaramazlardan da payımıza düşeni fazlasıyla aldığımıza eminim."

Bana biraz daha yaklaştığında gölgesi üzerime düştü. "Belki bir gün hamburgerlerimizi yerken bana onlar hakkında daha fazlasını anlatabilirsin."

"Ham-ham-hamburger mi?" diye kekeledim. "Seninle birlikte yemekten mi bahsediyorsun?"

Bir kahkaha attı. "Genellikle böyle olur."

"Ah, bunu yapamam." Kolsuz elbisemin yıpranmış pamuklu kumaşını sıkarak buruşturdum.

"Neden olmasın?" Sesi yumuşadı. Boynunda, tam kulağının altındaki gedikte bir çil vardı.

"Beslenmeyle ilgili kısıtlamalarım var."

"Vejetaryen misin?"

"Evet. İşlenmiş şeker, sirke veya tuz yiyemem." Aşırı gelişmiş koku duyumuz çok titiz bir beslenme düzenine uymamızı gerektirirdi. Sarımsak veya soğan gibi fazla keskin yiyecekler yiyemedik, ilaveten tuz kesinlikle yasaktı. Bir Şükran Günü'nde balla pişirilmiş domuz budunun tek bir lokması annem için neredeyse yeterli olmuştu. Bir haftalığına koku duyusunu kaybetmiş ve pirinç dışında bir şey yemeyi reddetmişti.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

“Ama bu biraz lezzetsiz olmaz mı?”

“Aslında insanların ‘tat’ olarak algıladıkları şey büyük ölçüde koku duyumuzdan gelir. Bu yüzden yiyecekleri kokladığımızda tüm tat duyusu deneyimini elde ederiz.”

Sırttı ve havvan şekilli krakerlerin eğlenmiş vanilya kokusunu hissettim. Belki sürekli o kadar da dürüst olmama gerek yoktu.

“Şey, belki sadece birlikte akşam yemeği kokularının tadım çıkarmaya gidebiliriz. Sana teşekkür etmek için elimden gelen bu kadar.”

Elbette. Bir minnettarlık yemeği. OS benim için geliştirmiş olabileceği tüm hisleri etkisiz kılmış olmalıydı. “Teşekkürler ama buna gerek yok.”

Mavi ortancanın hayal kırıklığına uğramış notaları havada hüznü bir caz müziği gibi ağırlık yaptı. Büyük olasılıkla *hayır* pek sık duymuyordu.

Suni elmaslarla delik deşik edilmiş bir eşofman takımı giyen bir kadın, bir kolunun altında çok tüylü bir evcil hayvan ve diğerinin altında bir kitap yığınıyla kütüphaneden dışarı çıktı. Sırtında bir ukulele asılıydı.

“Merhaba tatlım. Daha fazla kitap almak için uğradım.” Court’un yanağına kısa bir öpücük kondurdu. Court’un annesi düzgün vücut yapısı ve iki yandan örgülü saçlarıyla son sınıflardan biriyle karıştırılabilirdi, yalnızca saçlarındaki azıcık grilik onu ele verirdi. Kokuizi yabanmersinlerinin kalın bir sisinin altında bulunan nadir bitkilerin anlaşılması güç bir karışımıydı. Ona bakarak, kalbinin sızladığını asla tahmin edemezsiniz.

Court onu kitaplardan ve bir el çantası olduğu ortaya çıkan “evcil hayvandan” kurtardı. Ukulelesini ise taşımaya devam etti.

“Onu arabada bırakamaz mıydın?”

“Elbette hayır.” Annesi Court’un koluna vurdu. “Güneş ahşabı yamultur. Bu kim?”

Court başını bana doğru yatırdı. “Mim. Beni kurtaran kişi.”

“Ah, sen Mim’sin! Sana ne kadar teşekkür etsem az, canım. Enjektörünü unuttuğu için Court’un canına okudum.” Court’un

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

taşıdığı el çantasından bir dizi anahtar bulup çıkardı ve bunları bir kancaymış gibi oğlunun serçeparmağına taktı. "Gidip arabayı benim için getir, hayatım. Onu Şapkalı Kedi'nin yanına park ettim."

Şaşkın görünmüş olmalıyım ki Court'un annesi ekledi, "Rüzgâr tulumuna böyle deriz. Anlıyor musun?"

"Ah, tabii." Okulun karşındaki sokaktaki kırmızı beyaz rüzgâr tulumu bir Dr. Seuss şapkasına benziyordu.

Court'un bana gülümsemesi bedenime baştan başa garip bir sıcaklık yaydı. Ağır ağır koşarak uzaklaşırken onu izlemekten kaçındım.

Bayan Sawyer ışıltılı gözlerini bana odakladı. "Sen parfümcünün kızıydın, değil mi? Melanie burada okula başladığından bahsetti."

"Evet." Court'un kız kardeşi Melanie, matematik dersindeki ilk günümde yanlış sırayı seçtiğimde, "Orada ben oturuyorum," demek dışında benimle tek kelime bile konuşmamıştı.

Kadın burun kıllarını sayabilecek kadar yakınma girdi. Bunu biliyordum çünkü ben onunkileri sayabiliyordum. Çenemi kavrayarak yüzümü bir yandan diğerine çevirdi. "Güzel bir kemik yapısı. Ne tatlı küçük bir tümsek." Gözleri neredeyse şaşı bakıyordu. "Ve tıpkı *Büyük Kediler* programında gördüğüm dağ aslanının kine benzeyen şu kehribar gözler. Boyun iyi ve hatların düzgün."

"Teşekkürler." Hangi tür hatlardan söz ettiğinden emin değildim. Bildiğim kadarıyla mankenler gerçekten hiç konuşmazdı.

Kali otoparktan Vintage Schwinn bisikletiyle çıkagelirken Samoaca bir selamlamayla, "*Talofa*," diye seslendi.

Kendimi Bayan Sawyer'dan nazikçe kurtardım. "Selam K. Nerelerdeydin?"

"Bisikletle bir tur atıyordum. Arada kaçamak yapabilmek için sağlıklı yaşamaya çalışıyorum." Kali tek bir yumuşak hareketle bisikletinden atladı ve onu kütüphanenin bisiklet park demirlerindeki her zamanki yerine yönlendirdi. Samoalı ailesinin geri kalanı gibi kalın ve iri uzuvları varken, lise üçüncü sınıfın en iri kızı olduğu hâlde bir ceylan kadar zarif hareket ederdi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

"Merhaba Kali," dedi Bayan Sawyer. "İzci Kızlar'dan beri çok büyümüşsün."

"Sizi bir süredir burada görmüyordum, Bayan Sawyer."

"İkiniz de bana Alice deyin. Boşanma kesinlik kazandı." Bize güzellik kraliçesi gülümsemesini sergiledi. Eski bir Miss Kaliforniya'ydı ve bu onu Santa Guadalupe'deki en ünlü kişi yapıyordu. "Şu aralar bir okuma çılgınlığındayım." Bir omuzunu kitaplarına doğru itti. "Sofia, ee, Bayan DiCarlo en iyi romantik kitapları getiriyor. Artık Şehir'e hiç gitmiyorum."

Bayan DiCarlo. Bir irkilemeyle yeniden kütüphane penceresine döndüm. Bayan DiCarlo artık masasında değildi ancak Starbucks bardağı hâlâ oradaydı. İnledim. Burada onu içmesini beklerken Kardiyo Dersi'ne geç kalacaktım.

"Ama benden bu kadar bahsettiğimiz yeter. Yuvaya dönüş maçının devre arası gösterisine çıkmaya hak kazandığın için tebrik ederim," dedi Bayan Sawyer -Alice- Kali'ye.

Kali gelecek cuma günkü maçın eğlencesinin parçası olarak bir şiir okuması için seçildiğinde hiç şaşırmamıştım. Girdiği her şiir yarışmasını kazanırdı ve Puddle Jumpers için düzenlediği aylık şiir okuma yarışmaları efsaneviydi. Sıradaki Ödüllü Şair o olabilirdi.

Kali'nin gözlerinin içi güldü. "Teşekkür ederim."

Alice, Kali'nin koluna dokundu ve daha yakına eğildi. "Ben de komitedeydim. Sunumun tam Gertrude Steinliği."

Kali kaskatı kesildi ve yüzü kızardı. "Öyle miydi?" Şair Gertrude Stein, Kali'nin kahramanlarından biri olsa bile onun bulunduğu taraftan çamurlu bir endişe notası sızdı. Gertrude'dan farklı olarak Kali henüz cinsel kimliğini açıklamamıştı.

Alice tüm bedeniyle onayladı. "Kesinlikle." Kali'nin rahatsızlığını fark etmemişe benziyordu. "'Uçurtma' bireysellik, kendin olmak hakkındaydı..."

Kali boğazını temizledi. "Aslında aklımda sunmak istediğim başka bir şiir var."

"Ah, Court da geldi." Alice yanımıza yaklaşan son model bir

BMW'ye doğru el salladı. "Kali küfürlü bir kelime içermediği sürece sunmak istediğin başka bir şiir varsa, onun da iyi olduğuna eminim. Siz kızlar yarın Melanie'nin doğum günü partisine geliyor musunuz? The Bandits grubu orada olacak. Melanie bar fedaileri bile tuttu."

Kali fazla yüksek sesle homurdanunca Alice'in gülümsemesi bocaladı.

"Özür dilerim, Bayan Sawy... Alice demek istedim," dedim. "Ama kızınızın bar fedailerini tutma sebebi bizim gibi ayaktakımını uzaklaştırmak olabilir."

"Elbette hayır. Orası benim evim. Partinin parasını ben ödüyorum ve gelmenizi çok isterim." Sesi keskin bir tını kazandı. "Melanie'nin daha duyarlı kızlarla arkadaşlık etmesini istiyorum. Sonra görüşürüz, kızlar. Eyvah, bir şey unuttum." Kütüphaneye girerek gözden kayboldu, derken birkaç saniye sonra kısa sivri topukluları BMW'ye doğru tıkırdayarak ilerliyordu. Court dışarı çıktı ve annesi onun yerine geçti.

Kali hâlâ kaşlarını çatıyordu. Kolumu kolumla dürttüm. "O şiiri beğendim. Yalnız uçtuğun anlamına gelse bile 'Uçurtma' daha çok kendin olmakla ilgili. Eşcinsel olmakla ilgili değil. Yine de bunu sunman gerektiğini düşünüyorum."

"Doğru. Ve sonum Peri Kızı Barry gibi olsun."

Kali lise birinci sınıftayken Barry adında bir çocuk, bir kemançı olduğu ve kendi fotoğraflarını bir erkek kuartetiyle birlikte uygunsuz bir pozisyonda fotoşopladığı için zorbalar tarafından eşcinsel olduğu dedikodusunun yayılmasından sonra eyalet dışına taşınmak zorunda kalmıştı.

BMW'nin kapısı bir *güm* sesiyle kapandı. Court kaldırım kenarına atladı. Alice arabayla uzaklaşmadan önce bir bardağı dudaklarına kaldırdı ve içti.

Yan tarafında K işareti olan bir Starbucks bardağıydı. Araba sarsıntısız bir şekilde oradan ayrıldı.

Yüce kuzgunkılcı. Az önce Court'un annesinin başını bağlamıştım.

D Ö R T

“TIPKI BAŞ BELASI TOHUMLAR GİBİ KÖTÜ EYLEMLER DE
EN ZARARLI OTLARIN ARASINDA GELİŞİR.”

—*Primrose, Kokubaz, 1715*

ANNEM TANIDIĞIM EN NAZİK insanlardan biriydi. Duygularını kontrol altında tuttuğu hâlde bir toprak mühendisi (solucan), küreğiyle bir anlaşmazlık yaşadığı her seferinde ağlamaklı olurdu. Bahçemizdeki bitkileri yetiştirirken parmakları sinek bacakları kadar hafif hareket ederdi, dokunduğu her şeye parmak izlerini bırakan benim aksime herhangi bir yere kokusunun bir izini bıraktığı nadirdi. Fakat yanlış insanının başını bağladığım için beni öldüreceği, kolumdaki tüylerin diken diken oluşu kadar kesindi.

Kali dirseğiyle benimkini dürterek beni kendime getirdi. “To-parla kendini, Meraklı. Kardiyo’ya geç kalıyoruz.”

“Ben... Ben az önce Alice’in başını bağladım.”

Kali’nin gözleri pörtledi. Annem ve benim yaptığımız işin karmaşıklığını bilen tek kişi oydu. Biz on üç yaşındayken Kali’nin babası bitki çitimizi kurmasında kendisine yardım etmesi için onu yanında getirmişti ve annem onu hemen işe almıştı. Ondan sürüklenen arapsaçı çiçeği gibi tüm yalnızlık kokusuna rağmen Kali’nin “güzel koktuğunu” söylemişti.

Birkaç cümlede Kali’ye olan biteni anlattım.

“Bu bağışlanabilir bir hataymış. Annen anlayacaktır.”

“Ona söyleyemem. Bir işi berbat ettim.” Doğru kişinin başını bağladığımdan emin olmam için izlemem gerekirdi. Temel kurallarımızdan birini çiğnemiştım ama dikkatim dağılmıştı. “Bunun bir oğlan yüzünden olduğunu anlar.”

“Nasıl?”

“Düşünerek bu sonuca varır. Beni sorgular ve ona yalan söyleyemem.”

“Hiç değilse Alice’in iksiri birkaç gün daha etkisini göstermeyecek.”

Bir grup oğlan birbirlerini iterek ve kakhaha atarak bize doğru yürüyordu. Kazara onlara polen bulaştırmamak için yollarından çekildiğimde öndeki bir tanesi yavaşlayarak diğerlerinin yolunun tıkanmasına sebep oldu. Oğlan avuçlarını yırtık kot pantolonuna sildi ve ayaklarını sürüyerek bana doğru yürüdü. Âdemelmasını yukarı aşağı oynatarak boğazını temizledi. “İı, merhaba Mim. Beni İspanyolca dersinden hatırlıyor musun?”

“Ee, tabii.” En azından kokusunu hatırlıyordum: sade yosun ve Hollanda’dan tuzlu bir meyankökü. Sonuncusu, annemi öpmeye kalkıştığında yoğurtlu müslimi üstüne boşalttığım Amsterdam’daki tohum satıcısıyla ilgili anımı tetikledi.

Oyalandığımı fark ettim ve silkinip kendimi nahoş anıdan kurtardım.

Mavi gözleri dikkatle bana bakan çocuk kızardı ve hercaime-nekşenin çimensi tatlı kokusunu algıladım. Ona polen bulaştırmıştım. Belki koridorda nefesimi ona doğru vermiştim. Elimi çantama sokarak Oğlan Savar’ımı yokladım.

Kali gözlerini benden onlara kaydırıp iç geçirdi. Ona belli belirsiz bir baş onayı verdim.

“Şey, şuna bir bakar mısınız?” dedi Kali yüksek sesle, parmağıyla oğlanların arkasını işaret ederek.

Oğlanların başları aniden Kali’nin parmağının yönüne, koyu renkli takım elbisesi ve çoraplarının içindeki Müdür Swizinger’a döndü. Müdür eğilip boş bir Doritos paketini aldı ve onu yanındaki bir çöp kutusuna attı.

Sprey şişemin pompasına basarak tek seferde sadece mavi gözlü çocuğu değil, en yakındaki iki arkadaşını da arındırdım. Hiç değilse bu tasarrufum annemi mutlu edecekti.

Kali çenesini parmaklarına dayadı. "Biri Swiz'i bir barış ödülüne aday göstermeli. Bir Greenpeace ödülüne."

Mavi Gözlü, arkasını dönerken sırtışı soldu. Tüm yüzü pi sayısının değişmezini hatırlamaya çalışıyormuşçasına sarktı. Gözlerini bir buluta dikti. Pi sayısı gökyüzünde olabilirdi. Yeniden konuşmaya başlayamadan Kali beni çekerek uzaklaştırdı.

"Ona daha önce nötrleştirici sıkığına yemin edebilirim. Hepsi birbirine benzemeye başlıyor."

"Annem beni okuldan alacak," diye tısladım, Alice konusundaki endişeme geri dönerek. "İlk çeyreği bile çıkaramadım!"

"Bunu nasıl düzelteceksin?"

"Bir Duyguları İptal Etme İksiri hazırlamam gerekecek ancak daha önce bunlardan hiç yapmamıştım." Ellerimi, lastiksi ve soğuk hissettiren yanaklarıma koydum. "Annem çok uzun zaman önce bunlardan bir tane yapmış. Kural Kitabı'nın bu konuda ne söylediğini hatırlamıyorum bile."

"Belki de hemen eve gitmelisin."

"Katiyen olmaz. O zaman bir sorun olduğunu kesin anlar."

"Ona hasta olduğunu söylersin. Bu bir yalan sayılmaz. Benzin bir parça sararmış görünüyor."

"Aşk cadıları hastalanmaz." Bir bahçede büyümenin bir başka yan etkisi de kendi kendinizi iyileştirebilmenizdi. Ertesi güne kadar kaybolmayan bir yaram hiç olmamıştı ve yalnızca bir defa soğuk algınlığına yakalanmıştım. Biz sadece başkalarını hasta ederdik. Aşk hastası.

Kardiyo dersinde yirmi beş tane lise üçüncü sınıf öğrencisi, bir Michael Jackson şarkısında benim hareketlerimi takip ediyordu. Gerçi ben de aslında odanın uzak ucundaki Kali'yi taklit ediyordum. Gaza gelmiş bir şekilde herkesten daha yükseğe sıçırıyor ve

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

herkesten daha aşağı  meliyordu, üstelik terlememişti bile. Kuşkusuz bu, bahçede asla edinemeyeceğim türde bir deneyimdi.

Alıştığımı düşündüğüm boğucu spor salonumuzda lise kokuları beni sırayla tokatlıyordu: yirmi altı terleyen bedeninin keskin kokusu, son badananın beyaz duvarlardan havalanan ve burnu dehşete düşüren kokusuyla birleşen endişerinin bakırımsı elma suyu kokusu.

ek asıllı  ğretmenimiz Bayan Bobrov arkada durarak elinde bir not panosu tutuyor ve sınıfı değerlendiriyordu. ‘‘Herkes ilerlesin!’’ çoğu benden uzaktaki arka duvara doğru sinmiş gibi görünen öğrencilere ellerini coşkuyla savurdu. Onun talimatı üzerine ilerlediler ama yalnızca birkaç santim.

Bayan Bobrov’un beni dans lideri olarak seçebileceği onca gün varken tam da hayli dengesiz olduğum, tempoya g cbele uyum sağlayabildiğim bu günde seçmiş olması ironikti. G c zl ğ m n kokusunu almış olmalıydı. Biliminsanları kokunun en karmaşık duyumuz olduğunu, insanları sıklıkla biz bunu fark bile etmeden, içgüdüsel olarak hareket etmeye teşvik ettiğini söylüyorlardı.

Kali bir hareketle bedenini yuvarladı ve sınıf için onu tekrarlamaya çalışırken neredeyse kendimi sakatlıyordum. Dengemi yeniden sağladıktan sonra kendimi incitmeden uygulayabileceğim ritmi ve ayakları bir yandan diğer yana kaydırmanın yolunu buldum.  ksir, sihrini çalıştırmaya başlamadan önce Alice’in üstündeki etkisini kaldırmam gerekiyordu. Burada hayatlar söz konusuydu; *aşk* hayatları. Duyguları  ptal Etme  ksiri’ni nasıl hazırlayacağımı keşfedebileceğimi varsaysam bile bunu annemin burnuna bir ikaz işareti vermeden nasıl yapacaktım?

Kolay ayak kaydırma hareketine rağmen tökezledim ve  n sıradaki Vicky kıs kıs güldü.  nceki günün kıskanç kokusu büyüyüp başka bir şeye, dikenli oban p sk l ne benzeyen kurnaz bir şeye dönüşmüştü. Onun yanında Court’un kız kardeşi Melanie, Vicky’nin kıkırtısını taklit ederken pili bitiyormuşasına isteksizce yerinde sallanıyordu. Onlara aldırırmamak için elimden geleni yaptım.

Sonunda şarkının bitmesi hepimizi sıkıntıdan kurtardı.

“Çok iyi, B artı,” diye bildirdi Bayan Bobrov herkesin önünde.

Kali ve ben soyunma odasına giderken, sınıfların bulunduğu büyük binanın ve art deco tarzı iki kanadın oluşturduğu avludan geçtik. Oğlanların altın aradığı, kızların mutlu bir şekilde yorgan diktığı genç öncülerin panoları duvarları süslüyordu. Minicik ufacak bir hata yüzünden annelerinin onları uzak Kuzey Kutup Dairesi’ne sürgüne göndereceğinden asla endişe etmeleri gerekmediğine bahse girerdim.

Soğuk Kuzey Kaliforniya havası cildimi gagalıyor ama endişemi yatıştırmakta başarısız oluyordu. Ben tökezleyerek ilerlerken öğrenciler uzağa çekiliyor, yüz ifadeleri değişiyor, sesleri kısılıyordu. Kuşkularının, nadiren açılan bir giysi dolabına benzeyen naftalin kokusunu yok saymaya çalıştım. Ne var ki bugün her yanlış koku beni sinirlendiriyordu.

Kali’nin egzersiz yaptığı tek işareti cömert ağzının üstündeki terden bir bıyıktı. Örgüleri bile hâlâ Twizzlers’ın çıkolata versiyonu kadar sıkıydı. Bana kaşlarını çattı ve kaygısının kokusunu aldım ama sonra dirseğimi dürttü. “Orada beni can sıkıntısından öldürdün. O dans uykuda yürümek gibi değil, ayda yürümek gibi olmalıydı.”

“Mimosa, seninle konuşabilir miyim?” dedi kulak tırmalayıcı bir ses arkamdan. Arkamı dönmeden önce Vicky’nin kokusundaki sinsi bir hovarda gibi görmüş geçirmiş siyah mürver ağacını tanıdım. Bu koku kerevizle birleşerek ne olduğunu anımsayamadığım bir şekilde tanıdık bir koku bileşimi yaratıyordu.

Bir yanında Melanie’nin eşlik ettiği Vicky, polyester bir eşofman takımıyla bile gösteriş yapmayı başarıyordu. Tişörtünün yaka hattını bir omzundan sarkması için esnetmişti ve şortunu gidebildiği kadar yukarı kıvrırmıştı. Marka topuklu ayakkabıları olmadan başının tepesini görebiliyordum.

“Evet?”

Melanie bir tutam sarı saç dudak parlaticısının tuzağından kurtardı ve bir sır paylaşmak istiyormuşçasına Vicky’ye doğru

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

kaykıldı. Yüzü genel hatlarıyla annesininkini andırıyordu: ama daha büyük gözleri ve fondötenle sıvanmış sivilceli bir cildi vardı.

Vicky onu dirseğiyle uzaklaştırdı. "Benim için bir aşk ilacı yapmana ihtiyacım var."

"Onlara iksir deniyor. Ve on sekiz yaşın altındakilerle çalışmıyoruz."

Vicky çok zenginlerin kendine güvenen tavrıyla güldü. Gür siyah saçlarını geriye savurduğunda altın küpeleri beni neredeyse kör etti ve Zehirli Elma parfümünden oluşan örtünün altından sızan acı tütün kokusunu fark ettim.

"Ee, sonra görüşürüz." Kali'nin kolunu kavrayıp onu uzağa sürükledim.

"Hayır, bekle, *por favor*," dedi Vicky aksanını kullanarak. "Court ve ben birbirimiz için *yaratılmışız*."

Aniden durdum. Court mu? Bunu anlamalıydım.

"Sadece aklını başına toplaması için biraz yardıma ihtiyacım var." Sesi titredi. "Kendi iyiliği için." Herhangi bir çaylak koku-baz bile akortlarının uyumsuzluğunun kokusunu alabilirdi. Bazı notalar bunu yapardı, tıpkı müzikteki gibi. Uçuşan görünmez sa-vaş hâli.

Birkaç adım ötemizde, sağ tarafımızdaki alan boyunca düz çizgiler oluşturan yemek masalarına kaçamak bir göz attım. Court ve arkadaşları öğle yemeklerini her zaman son masada yedi ama bugün onu orada görmedim.

"Ya, tabii," dedi Kali. "Olmuşla ölmüşe çare yok. Büyük ihtimalle ilgisini çeken başka birini bulmuştur."

Lise üçüncü sınıftaki kızların ağzı iki kızgın O biçimini aldı. İlk şoku atlatan Melanie'ydi. Vicky'nin kolunu okşadı. "Elbette bulmadı. O seni seviyor." Dünyaya yollamadan önce her sözcüğün kusursuzca şekillendiğinden emin olarak dikkatli bir biçimde tane tane konuşuyordu. "Noel'de çekilen fotoğrafınız hâlâ şö-minemizin üstünde duruyor."

* (İsp.) Lütfen -çn

"Ealo fotografımızın da şöminenizin üstünde durmasını istiyorum. Court benim ruh eşim." Vicky'nin gözleri yola gelmem için beni sıkıoğaz ediyordu. "Onu o kadar çok seviyorum ki bu canımı acıtıyor. Anlamıyor musun?" Dua edermişçesine ellerini kenetledi.

Hiçbir zaman bir erkek arkadaşım, hatta arkadaşım olan bir erkek olmamasına rağmen aşkın çamaşır makinesi doğasını anlıyordum: sıcak çalkalama, sıkıp suyunu çıkarma, fırıl fırıl baş dönmesi, bazen soğuk suyla son çalkalama. Namım kokubazdı ve aşk benim oyunumdu. Ama kural kuraldı. Reşit olmayanlarla çalışmak yasaktı.

Ayrıca bir müşteri olarak Vicky gibi birini asla kabul etmezdik. Kirli banyo suyu ve gölet tuzu gibi ikiyezli lülük kokusu yayıyordu. "Üzgünüm, sana yardım edemem."

Vicky kollarını göğsünde kavuşturdu ve sesi aksi bir tona büründü. "Court neredeyse bir yetişkin. Altı ay sonra on sekiz olacak. Yuvarlayamaz mısınız?"

En yakın yemek masasında bir grup oyun bağımlısı çocuk telefonlarında video oyunları oynuyordu. Drew Reaver bize kalm çerçevesi kırmızı gözlüğünün arkasından gözlerini kısarak baktı. Zavallı çocuk Vicky'ye fena âşıktı, hercaimenekşe kokusunu buradan alabiliyordum. Vicky ıslak bir kirpinin kişiliğine sahip olabiliirdi ama oğlanlar yine de onun için deli oluyordu. Kereviz saplarının arzuyu kışkırttığı bilinirdi.

Kafamı olumsuz anlamda salladım. "Bir kez daha, üzgünüm. Onu eski usul yöntemle elde etmen gerekecek."

"Abim bir Kazanova değil." Melanie sarı saçlarını geriye savurdu ve Nike spor ayakkabılarından birini yere vurdu.

Yardım etmesi için Kali'ye baktım, bir Kazanova'nın ne olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu. Kali yüksek sesle homurdandı.

"Sana iki katını öderim." Vicky sutyenin içinden bir kredi kartı çıkarıverdi. "Platin." Sanki benden onu bir yerden geçirmemi bekliyormuşçasma uzattı.

Kali gözlerini hızla gökyüzüne çevirdi ve başını iki yana salladı. “Kötü bir filmin içinde miyiz? *Ölümcül Sürtüklerin Saldırısı? Kaltak Türünün Yakın Temasları?*”

Vicky’nin ter bezleri kauçuk lastiklerin kızgın kokusunu yaymaya başladığında hemen, “Mesele para değil,” dedim. Müşteriler, biz onları kabul edene kadar ücret almama kuralımızı bilmezdi ve sonra onlara gizlilik yemini ettirirdik. Kokubazlar mahremiyet konusunda takıntılıydı.

Vicky’nin bakışları sertleşti. “Çalışma biçiminizle ilgili her şeyi biliyorum. Etik kurallarınız var, falan filan.” Kredi kartını salladı. “Ama eminim ki uzun zamandır kendine pek para harcamamışsındır. Demek istediğim saçların...”

Elim, makası bulamadığımda çalı budama makasıyla kendim düzelttiğim asi, kısa saçlarıma uçtu. Yüzümden ani bir sıcaklık geçti.

“Bak, Mim, sen yenisin ama benimle ilgili öğrenmen gereken bir şey var.” Vicky daha yakına eğildi. “Ben iki yaşındayken bir Rottweiler emziğini almaya çalıştım. Sence kim kazandı?”

Kali cevap verdi. “Kimsenin kokuşmuş emziğini emmek zorunda kalmadığını anlayabiliyorum. Hadi ama bu saçmalığı dinlemek zorunda değiliz.”

Kali beni soyunma odasına doğru çekiştirirken Vicky monoton bir sesle, “Yaz günü kadar güzel bir kadın sahilde yürüyordu. Ondan bir öpücük istediğimde bir denizkızı gibi sıvıştı,” dedi.

Kali’nin gözleri aniden Vicky’ninkilerle buluştu. Tek bir hızlı hareketle Kali sırt çantasını omzundan çıkardı ve ön cebini yokladı. Boştu. “Günlüğümü çaldın.”

“Senin hakkında çok şey öğrendim ve” –Vicky göz kırptı– “tercihlerin hakkında.”

Ben nefesimi tutarken Kali, Samoaca küfretti. Kali’nin elleri birer yumruk hâlini aldı ve ağırlığını parmak arası terliklerinin birinden diğerine verirken Vicky’ye bedenindeki delikleri dağılacak kadar şiddetli bir kızgınlıkla baktı. “Günlüğümü geri ver yoksa canına okurum.”

Bunu dövmeli parmak eklemelerinin tek bir kuvvetli vuruşuyla yapabildi. Kali önceden abisinin arkadaşlarıyla takılırken Vicky gibi kızları öğle yemeğinde yedi. Ebeveynleri geç vakte kadar çalışıyordu –annesi bir hemşireydi ve babası inşaat işindeydi– ve en küçük çocuklarının yetiştirilmesini oğullarına bırakmışlardı.

Vicky başını eğdi ve asfalt rengi saç bukleleri yana kaydı. “Cüret edemezsin. Herkesin öğrenmesini istemiyorsan tabii. Peri Kızı Barry’ye ne olduğunu hatırlıyor musun?”

“Şantaj bir suçtur,” dedim burnumdan soluyarak.

“Montaj demek istedin herhalde.” Vicky bana göz kırptı ve örümcek bacaklarma benzeyen kirpikleri epey dolaştı. “Court bana yeniden âşık olduğunda günlüğü geri alabilirsiniz. İksiri yarın Melanie’nin partisine getirin.”

Melanie kaşlarını çatı, artık sadece Vicky gülümsüyordu.

“İksirleri hazırlamak zaman alır. Öylece parmaklarımı şıklatmam...”

“Balo iki hafta sonra. Acelem var sayılır.” Cımbızlanmış kaşları anlayış talep eder gibi birbirine yaklaştı ama hemen sonra sakızını patlattı ve bu etki kayboldu. Bir an sonra soyunma odasına doğru hızla ilerliyordu. Melanie onun peşinden koştu.

Kali üst kolundaki dövme şeridini, sonra boynunu ve kürek kemiklerini kaşdı. Kurdeşen dökmeye başlamıştı.

“Hadi.” Soyunma odasına devam etmek yerine onu yemek masalarının yakınındaki bir aloe veraya çektim. Bitki bu bölgede kendiliğinden yetişiyordu. “Bir çözüm yolu düşünüyoruz.” Bir aloe vera yaprağının ucunu kırdım ve ona uzattım. “Kaşınan noktaları bununla ov.”

Kali kollarındaki dövme şeritlerini bitkiyle ovdu. “Pis dişi sincaplar. Keşke onları çöpe atabilseydim.”

Kali’ye göre en kötü niyetli havyanlar sincaplardı; sevimli ama tehlikelilerdi. Drew Reaver’ın masasının sonundaki plastik bir çöp kutusuna bakıyordu. Onunla tanıştığım sene Kali bir öğlanı çöp kutusuna attığı için sekizinci sınıftan geçici olarak uzaklaştırılmıştı.

Bir yumruğunu sıkı ve ayağa kalkmaya başladı. "Belki onu çöp kutusuna atarım."

Onu kolundan tutup tekrar aşağı çektim. "Hayır. Şu Puddle Jumpers'ta çocuklara her zaman, 'Su birikintileri üzerlerinden atlamak için fazla büyükse içlerinden yürüyün,' dersin, unuttun mu?" Kali, eğer annesi onu Puddle Jumpers'ta hip-hop derslerine götürmeye başlamamış olsaydı, büyük ihtimalle şu anda çocuk hapisanesinde olacağım söylerdi.

Kaşlarını çattı ama ayağa kalkmadı. Drew Reaver'ın masasından biri bağırdı, "Seni geçtim, bebek!" Drew bir çikolatalı süt kutusunu açtı ve höpürdeterek içti.

Kendi su şişemden büyük bir yudum aldım fakat bu, ağzımdaki kötü tadı silmedi. Şantajın tadını. Vicky'nin iksirini yapmazsam Kali'nin cinsel kimliğini açıklayacaktı. Burada, çimenlerin bile sağa doğru büyüdüğü Santa Guadalupe'de insanlar geleneksel değerlerini severdi. Ancak Court'un başını bağlamak kadar yanlış bir şeyi asla yapmazdım.

Vicky'ye bir iksir verecektim. Pudrasına bir parça durian meyvesi eklemek esmer cildini bir günlüğüne turuncu yapardı. "Ona sahte bir iksir verebilirim..."

"Court ona baloya davet etmediğinde bunu anlar."

Gözlerimi yeniden şeytan resimli tişörtünden uzanan soluk beyaz kolları masanın üzerine yayılmış olan Drew'a çevirdim. Koyu sarı saçları yağlı lüleler hâlinde kulaklarının altına iniyordu ama yüzü temizdi. "Animal Planet'te kaplanın ceylanı kovaladığı, sonra ona eşlik eden diğer ceylanın peşine düştüğü bölümde ne oldu?"

Kali aloe vera yaprağını yere bıraktı. "Kaplan aç kaldı. Ne olmuş?"

"Herhangi bir yırtıcı kediye sorabilirsin. Aynı anda iki avı kovalamak aslında imkânsızdır."

Kali, Drew'a yönelmiş bakışlarımı takip etti. "Onu Drew'a mı yapacaksın?"

"Şşt!" Çenemi elime dayadım ve dudağımı kemirdim. İlk taşı

Vicky atmıştı. Ben de kendimce karşılıklı bulunmadan onun isabet ettirmesine izin verirsem bu aptallık olurdu. Drew ondan zaten hoşlanıyordu. Bu kusursuz bir eşleşme olabilirdi.

Drew kafasını kaldırıp bize baktı. Çikolatalı sütünü Kali'ye kaldırdı. "Son zamanlarda seni Stan's'te görmedim."

"Kiloma dikkat ediyorum," diye seslendi Kali ona karşılık olarak.

"Süper."

Drew'nun kokusunu almak için kendimi zorlarken Kali önümde bir elini salladı. "Dünyadan Aşk Tanrısı'na. Plan iptal. Ben ışıktayım, sen de orada dursan iyi edersin."

"Öyleyse bahsi geçen kirli çamaşırın ortaya dökülmesine al-dırmıyor musun?"

"Elbette *aldırıyorum*." Kali'nin dudakları birbirini eziyordu.

"Aynen." Drew'nun kokusunu duydum. Yabanturpu, kayna-nadili kaktüs çiçeği, patates...

Kali bana kaşlarını çatarak baktı.

"Bundan hoşlanmıyorsun çünkü iyi bir insansın, bir sincap değilsin."

Yüzü gerildi. "Birini onun gibi bir ucubeye ayarlamak... berbat bir şey."

"Drew iyi bir çocuk."

"Ben Vicky'den söz ediyordum."

Homurdandım. "İksir sadece gözleri açar. Eğer bir kıvılcım yoksa, hiçbir şey olmaz. Ama eğer varsa, aşk balonuna iki yolcu daha eklenir. Bir gün bana teşekkür edebilir."

"İstersen ona Court için sahte bir iksir ver ama hatırım için onu Drew'a yapma. Bu bir düzine kuralı yıkıyordur." Aloe vera yaprağını bir çalılığa fırlattı.

Dudaklarımı birbirine bastırdım. Kali haklıydı. Kokubazlar olarak seçtiğimiz herhangi birinin başını bağlayamazdık.

Bugünkü hatamın uzaydan görülebilecek kadar büyük olmasından bahsetmiyordum bile.

B E Ş

“KARAHİNDİBA,
AYIN BEYAZ, NARİN KABARIKLĞINA DÖNÜŞEN SARI BİR GÜNEŞTİR,
SONRA BİR DİLEĞİN NEFESİNİ HİSSEDİNCE,
SAÇAR TOHURLARINI TİPKİ UZAYDAKİ YILDIZLAR GİBİ.”
—*Ixia, Kokubaz, 1771*

ÖĞRENCİLER ARASINDA sebep olduğum suskunluğuna rağmen okulu severdim. Ders sırasında elimi kaldırıp soruları yanıtlamayı severdim. Sınavlardan birkaç kez A aldığım da kendimi zeki hissetmek bana haz verirdi. Fakat bu sabahki dersler bir buzul erimesi kadar yavaş geçiyordu. En azından bugünkü matematik dersi çoktan bitmişti. İhtiyacım olan son şey aşk hayatını ebediyen mahvetmiş olabileceğim Bay Frederics'i görmektir.

Sonunda öğle tatili zili çaldı. Otomatik pilota, ağaç korusuna doğru seyrekleşen çimenli bir patikayı takip ettim. Gözüme güneş girmesini önlemek için elimi siper ettim. Kali sıcak öğle yemeği servisinde, onun deyimiyle “yapışkan, sıvı maddeyi kepçeyle boşaltma” işinde çalıştığından dolayı öğle yemeklerimi daima altında yediğim, son dan bir önceki ağaç olan, geniş bir alana yayılan dut ağacında durdum. Burada, yanımda oturmamaya çalışan insanlarla çevrili olduğum yemekhaneden daha az yalnız hissediyordum.

Ayrıca açık havada olmak bana tüm bastırılmış lise kokularından bir kaçış sağlıyordu. Değişken doğalarıyla ergenlerin yoğunlaşmış kokusu, dünyanın en kötü kokan kalabalıklarıyla bile rekabet ederdi. Hindistan'daki hıncahınç dolu trenler veya

annenile benim nadir bir bakupari ağacı arayışında Brezilya'da mücadele verdiğimiz Dünya Kupası kalabalıkları bile böyle bur-numun direğini kıran bir dehşete sebep olamazdı.

Kuru bir noktaya külçe gibi oturdum ve annemin hayal kırıklığına uğrayacağı düşüncesiyle cesaretimi kaybederek başımı kollarımla sardım.

Alice için DİEİ'yi yapmadan önce Bayan DiCarlo'yu Bay Frederics'in iksiriyle bağlayamayacaktım. Kütüphanecinin beklemesi gerekecekti. Eğer onu şimdi bağlarsam, bu karmaşık bir aşk üçgeniyle ve bir sürü yeni sorunla sonuçlanabilirdi.

Salata barının farklı uçlarında oturdukları hâlde belki Alice gibi bir kadın Bay Frederics gibi bir erkeğe âşık olabilirdi. Georgia Tech mezunu ve karbon ayak izimizi azaltmamız gerektiği yönündeki girişimlerin bir destekçisi olan Bay Frederics organik tohumlar ve kabuklu yemişlerle sağlıklı türden bir gevrek granolaydı. Alice daha on yedisindeyken eski kocası tarafından podyumdan taze taze koparılmış ve süslenme konusunda doğal bir ışığa sahip göbek salataydı. Ama bu yürüyebilirdi; kokuları uyuşuyordu.

Başımı iki yana salladım. Bana kalırsa onlar Romeo ve Juliet olabilirlerdi ama bunun bir önemi yoktu. Benim görevim tüm közleri yok etmekti, onları körükleyerek bir alev oluşturmak değil. Alice'i iksirin etkisinden kurtar. Bayan DiCarlo'yu bağla. Ek olarak, yalan söylemek zorunda kalmamak için bu konuyu ne pahasına olursa olsun annemden saklamalıydım.

Dut ağacının kafamın arkasındaki pürüzlü kabuğu sıcak bir his veriyordu. Gözlerimi kapatarak nefes aldım. Kamp ateşi kokusu burnumu doldurdu: kavrulmuş sedir, közlenmiş ceviz ağacı ve köknar yaprakları.

Court kendine özgü rahat yürüyüşüyle ağır ağır bana bana doğru gelirken sırt çantası tek omzuna asılıydı.

Onun mesafeyi kapatmasını izlerken nefes almayı bıraktım, keşke bu kadar sersemlemiş hissetmeseydim. Arkasında İtalyan selvi sütunlarının ardında temiz sarı taş bloklarıyla yükselen okul görkemli ve sakin görünüyordu.

Kısa bir süre sonra önümde duruyordu. "Tekrar me:haba. Seni takip etmiyorum. Burası eskiden *benim* yerimdi. Birinci sı:ıfta sürekli burada otururdum." Yanıma oturdu ve kollarını dizlerinin etrafına bağladı. Birisi, Converse All Stars'ının sağ burnuna siyah keçeli kalemle "Dikkat Ayak Var" yazmıştı. "Sen de mi insanlardan bunaldın?"

"Tam tersi." Gözlerini daha fazla kısıtığında ekledim, "İnsanlar uzak durmamı tercih ediyor."

"İnsanlar aptal olabiliyor."

Hak etmediğim bu anlayış bana öksürük şurubu gibi etrafa saçılan, en küçük çatlaklarda büyüyen ve keskin iğneleriyle lastikleri bile patlatabilen demirdikenler gibi saplandı. Derhal gitmesi için dua ettim, böylece huzur içinde paniklemeye devam edebilirdim.

Arazinin beş bin kişilik kapasiteye sahip futbol stadyumuna doğru genişlediği sağ tarafına bakarken parmaklarıyla saat kayışını tıkırdatıyordu. "Maça geliyor musun?"

"Maç mı? Ah, yuvaya dönüş." Aptal. Bu, Court'un yıldızı olduğu, yılın en büyük etkinliğiydi. Kıs kıs güldü.

"Üzgünüm. Gelebileceğimden emin değilim." Çünkü hayatta olmayabilirdim.

"Sorun değil. Büyük ihtimalle sıkıcı olur."

"Avaz avaz bağırان hayranlarının buna katılacağından kuşkuluyum."

Dudaklarında hızla kaybolan bir gülümsemenin izi kaldı. "Umursadığım tek hayranım annem. Maç onun için çok önemli. Onu hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum. Bu yıl bunu yeterince yaşadı."

"Üzgünüm." Tahmin edebileceğinden de fazla.

"Sorun değil." Bana göz ucuyla baktı. "Annem her akşam si minörle ukulelesini çalıyor. Hangi şarkıyı çaldığının bir önemi yok, bu 'Mutlu Yıllar' da olsa yine de si minörde çalıyor. Bu çok kasvetli." Kafasını iki yana salladığında bir tutam saç gözlerine düştü. Onu kenara itmedi.

Şakaklarımı ovdum. "Annenin kokuizinde protea çiçeğini al-
gıladım." Aynı zamanda şeker çalısı da denen protea, genellikle
tatlı kokardı ama onunkinin üst notaları özellikle kavun gibiydi.

"Protea. Proteus'tan mı geliyor?"

"Evet. Efsaneyi biliyor musun?"

Parmağını ahlına hafifçe vurarak, "Geleceği söyleyen Yunan
tanrısı. İnsanların onu tanımayıp sorularla canını sıkılaması için
şeklini değiştirdi," dedi.

"Güzel."

Sırtını esnetti. "Görüyorsun ya, tamamen spor delisi değilim."

"Protea'ya bin tane çeşidi olduğu için Proteus'un adını ver-
mişler: iğnelik, kahverengi dikenli, tırtık yapraklı vesaire."

Homurdandı. "Hiçbir erkek, bir çiçeğe adının verilmesini iste-
mez. Peki neden protea?"

"Protea kokan insanlar dirençlidir, ayakta kalırlar. Zaferin de
şampanyalı sorbeyi andıran aynı tatlı notaları vardır."

"Vay be. O hâlde yenilgi de anneleri için ağlayan bir grup ko-
kuşmuş sporcu gibi ekşi mi kokar?" Sırtışı benimkini de açığa
çıkardı.

"Aslında evet. Korku temelli her duygu 'ekşi' olmaya meyilli-
dir, mesela çaresizlik, kendine acıma, reddetme..."

Mum gibi dimdik sarı çiçeklerden oluşan küçük bir dai-
re Court'un ayağının dibinde uzanıyordu, her birini oluşturan
küçük çiçekler kusursuz Fibonacci sayı dizisinde sıralanmıştı.
Court kabarmış olan tek çiçeği kopardı ve onu parmaklarının
arasında döndürdü. Sonra onu bana verdi. "Bir karahindiba ne
anlama gelir?"

Onu aldım. Chardonnay üzümü notaları çiçek kabarcak ka-
dar olgunlaştığında meşeye daha fazla benzerdi. "Flört." Kelime
onu yakalama fırsatı bulamadan ağızımdan kaçiverdi. Ani bir sı-
caklık yaka bölgemi kavurdu.

"Ben de üstü kapalı davrandığımı sanıyordum," diye espri
yaptı, buna rağmen biberlerin en yumuşağı ve utancın ispiyon-
cu bir işareti olan tütsülenmiş paprikanın belirgin kokusunu fark

ettim; onun olduğu taraftan yavaşça süzölüyordu. Veya belki de benim tarafımdan geliyordu.

Burnum kendine düğüm atmadan önce ekledim, “Ve umut. Aynı zamanda umut anlamına gelir.” Kabarmış karahindibayı bir şarap kadehiymiş gibi kaldırdım. “Annenin mutluluğuna.” Tek nefeste tohumların uçmasını sağlarken işleri yoluna koymak için umuttan fazlasının gerekeceğini biliyordum.

ALT I

“ÇUHA ÇİÇEKLERİ DOLDURSA DA

AKÇAAĞAÇTAN ARABANI,

BİLGE KİŞİ YAKALAYACAKTIR

AŞKA DÜŞEN BİR KALBİ.”

—Carmelita, Kokubaz, 1728

PARROT HILL YOLU, sayıca az ve çoğu ihtiyar olan sakinleri dışında kimsenin kullanmadığı iki şeritli, dönemeçli bir anayoldu. Ben şahsen hiç papağan görmemiştim ama annem gençken firavun incirlerine üşüşen bu küçük F-18 bombacıları nereye ve ne zaman isterlerse yüklerini bırakırlarmış. Papağanlar gelmeyi kestiklerinde annem toprağı zenginleştirmek için dışkılarını havadan saçlarına boşaltmayacak tavukları getirmişti.

Kaygılı bir enerji patlaması yokuş yukarı pedal çevirmeme yardım ederken peşimde bir bataklık turbası kokusu bırakıyordu. Eskiden kalma domateslerin çarpıcılığı tarafından artırılan, unutulmuş salatalıkların ıslak köpek kokusu burnuma saldırıyordu. Çoğu konut sahibi artık kendi sebzelerini yetiştirmiyor olduğu hâlde geçmiş üretimin hayaleti hâlâ duruyordu.

Yabangülü çitin aralığından geçerek uzun, taş garaj yolumuzun sonunda durduğumda güçlkle soluyordum. Dikkatli olmazsam annem stresimin kokusunu alacaktı.

Çentikli yapraklarıyla keskin hindibaların arasından yürüyerek tombul çiçekler açmış bir Merengue gül ağacına ulaştım. Annem onları ziyaretçiler için bu şekilde dikmemizde ısrar etmişti. Hindibanın acı ceviz kokusu güllerin tatlılığını dengeliyordu, bir

nevi kahve ve şekerin birlikte çalıştıklarında daha hoş ve karışık bir tat yaratabilmesi gibi. Tatlı misket üzümü kokusunun ruh hâlimi yatıştırmasına izin vererek bir nefes aldım.

Çok fazla olmasa da daha sakın hissederek mutfağımızın hemen dışındaki yuvarlak avluya çıkan üstü kapalı patikaya doğru pedal çevirdim. Küçük evimiz, onu inşa eden atamız basitçe elde ne var ne yoksa kullanmışçasına taş kalıplarının bir karışımıydı. Orantısız yapı birçok depremde sağlam çıkmıştı ama dilek kuyusunun geçen ay eski akçaağaç el arabamızı çarptığı tarafı ufalanıyordu. Annem bu iki yadigarı tek bir dikkatsiz çullanmayla tahrip ettiğim için benimle bir hafta konuşmamıştı. Kokubazlar geleneksel olarak akçaağaçtan yapılan el arabaları kullanırdı çünkü bu sert ağaç taşıdığı yükü bir tepkimeye girmezdi fakat şimdilerde gerçek akçaağaç el arabalarma rastlamak zordu.

Bisikletimi kuyunun sağlam tarafına yasladım ve annemin bulmacasıyla uğraşmak için zaman zaman kaçtığı, evin köşesindeki küçük kulenin penceresinden baktım. Onu görmedim ve bunun dükkânda olduğu anlamına geldiğini umdum.

Eve ihtiyatla girdim ama annemden ne bir ses duydum ne bir koku aldım. Odama çekilip yatağımın kenarına oturdum. Kural Kitabı –atalarımızın 1672’de derlediği elle yazılmış bir günlük–komodinimde duruyordu. İncecik sayfaları çevirerek Kural On Sekiz’e geldim:

Bir hata hâlinde Mağdur Taraf’ın (MT), onayı alınmadan bir Duyguları İptal Etme İksiri’yle(DİEİ) nötrleştirilebilmesi için bunun MT’nin müşterileri ilk öpüşmesinden önce yapılması gerekir. Sonrasında ise MT’ye yalnızca bilgilendirilmiş yazılı onayıyla DİEİ uygulanabilir.

Alice ve Bay Frederics’in ne zaman öpüştüğünü nasıl öğreneceğimi bilmiyordum fakat DİEİ’yi ne kadar erken uygularsam ikisinin dudaklarının buluşmasını o kadar erken önleyebilirdim. Tüm sayfalara göz gezdirdiğim hâlde DİEİ’nin nasıl yapılacağı

hakkında tek kelime bulamadım. *Birisinin* bu kadar önemli bir konuyu kâğıda dökmüş olması gerekirdi diye düşünüyordum. Yaptığımız tüm iksirlerin içindekilerin yazılı olduğu dizin kartlarını dükkândaki masamda sakladık. Belki annemin bir DİEİ hazırladığı tek seferin kartı oradaydı. İksirler müşteriye özel olduğundan bana yardımı dokunmayabilirdi. Yine de bir başlangıç noktasıydı.

Ümitsizce, kendimi zorlayarak merdivenlerden indim ve mutfak kapısından dışarı çıktım. Annemin kokusu dükkânın yönünden süzülüyordu. Belki de kartı aramadan önce onun ayrılmasını beklemeliydim. Ama gardenya kokusu alıyordum, bu da esans elde etmek için çok narin çiçeklerden, zaman alan bir yağ çıkarımı işlemi yaptığı anlamına geliyordu. Tüm gün ve gece orada kalabilirdi.

Sadece soğukkanlılığımı korumam ve benden gelen birkaç ele avuca sığmaz stres dumanının kokusunu almayacak kadar işiyle meşgul olduğunu umut etmem gerekecekti. Gardenyalar ağır bir koku yayardı ve bu, endişemi gizlemeye yardımcı olabilirdi.

Taştan patika boyunca ilerledim. Her şey yolundaydı.

“Merhaba tatlım.” Annem içine çiçekleri tabakalar hâlinde özenle yaydığı yağ tepsisinden başını kaldırıp baktı.

“Merhaba.” Sesim tizleşti. Masamın yolunu tutarken düşünmemeye çalıştım fakat ahşap döşemedeki yumruk büyüklüğündeki girintiyi unuttum. Ben doğmadan öncesinden beri orada olmasına rağmen bugüne dek ayağım oraya hiç takılmamıştı.

“Mim!”

Düşmeden önce kendimi durdurdum. Hoplamam üzerine şiseler zangırdadı. “İyiym ben, iyiym.”

“Onu yıllar önce tamir etmeliydik.”

Soğukkanlı ve rahat ol. Konuşkan. “Neden yapmadın?”

“Büyükkannen bunun bize sandalyelerle oynamamamız gerektiğini hatırlatacağını düşünüyordu.”

“Sandalyeler mi?”

“Bu uzun bir hikâye.” Annem iç geçirdi ve okuma gözlüklerini çekip çıkardı. “Ee...”

Donakaldım. Biliyordu. İşte geliyordu.

“Bu koşullar altında Kural Bir’i o kadar da katı bir şekilde yorumlamamaya karar verdim.” Gözlüğüyle beni işaret ediyordu ve bir anda Medusa’nın insanı taş a çeviren gözünün beni es geçtiğinin belli belirsiz farkına vardım.

“Ancak programının fazla dolu olduğu konusunda ciddiye dim,” diye devam etti. “Eğer işin aksamaya başlarsa matematiği bırakman gerekecek.”

Bunun için çok geçti. “Teşekkürler, anne.” Karda sıçrayıp oynayan penguenler gibi mutlu düşünceleri aklıma getirmek için kendimi zorladım.

“Bayan DiCarlo’da herhangi bir tepkime fark ettin mi?”

“Henüz değil.” Gün ışığı tavan penceresinden dökülerek zemine benek benek yayılıyordu. Henüz yalan söylememiştim ama ter bezlerim bir saldırı başlatmaya hazırlanıyordu. “Formüller karmakarışık. Onları bilgisayara taşıyacağım.”

Annem bana bakarken gözlerinin içi gülüyordu. “Harika. Yıllardır bunu yapmanı istiyordum.”

“Hemen şimdi başlıyorum.”

Annem çiçeklerin esansını çıkarma işine geri döndü. Bileğinin minik hareketleriyle çürümüş çiçekleri ayırıyordu, bunu gözü kapalı bile yapabilirdi. Annemin burnu benimkinin iki katı etkiliydi. Bir keresinde beni sabahın dördünde hastalığa yakalanmış en sevdiği meşe ağacının bir kökünü kesmesine yardım etmem için uyandırmıştı. Çürümenin kokusunu uykusunda almıştı.

Duvar oyduğundaki masama yerleştim ve bilgisayarı çalıştırdım. Çekmeceyi açarak iksir formüllerimizi içeren dizin kartlarını çıkardım ve bir krupiye gibi onları desteler hâlinde düzenledim. Sonra annemin DİEİ’yi yaptığı tek seferin kartının peşine düşerek ilk desteyi karıştırdım. Kartlar düzensiz bir karmaşaydı, bazıları annem ve Bryony Teyze’nin birer ergen olduğu seksenlerden, bazılarıysa geçen aydandı. İlk destede DİEİ’ye işaret eden hiçbir şey yoktu. Kartları çevirerek, içindekileri üstünkörü gözden geçirerek ikinci desteye, sonra üçüncüye ve dördüncüye geçtim.

Annem boğazını temizledi. Kafamı kaldırdığımda bir garden-yayı parmaklarının arasında çevirdiğini gördüm. "Bunu böyle gürültülü yapmaya mecbur musun?"

Omuzlarını kulaklarıma yükselmişti, onları gevşettim. "Üzgünüm."

Beşinci desteyi bitirdim ve hâlâ DİEİ'den bir iz yoktu.

Eh, anneme *sorabilirdim*. Ama kaygısızca, ihtiyatla. "Tümü bitti. Hepsi burada, ancak... bir defasında bir DİEİ yapmamış mıydın? Onu burada göremiyorum."

Annem ayağa kalktı ve gerindi. Nadir bitki teraryumlarının pasta stantları gibi parladıkları odanın karşısındaki uzak duvara yürürken antika döşeme tahtası gıcırdadı. "Beni iyi dinle, bu açmak için aralığa kadar beklemeyecek." Yana kaydı. Tek, beyaz bir tomurcuğun büyümeye başladığı Layla'nın Fedakârlığı adlı orkidenin merkez sapından uzun, düzgün yapraklar sarkıyordu, evrensel olarak güzel bulunan kaliteli kokusu camdan bile sızıyordu. Yeşil çanak yaprakları tomurcuğun kökünü bir annenin kundaklanmış bir bebeği tuttuğu kadar sıkı bir şekilde sarıyordu. "Şükran Günü diye tahmin ediyorum."

"O kadar erken mi?" Kaşlarımı kaldırdım ve ilgili görünmeye çalıştım. Neden benim soruma cevap vermiyordu?

"Belki bu Noel'de kaktüsleri istediğim gibi yeniden dikecek zamanımız olur."

Yılda bir kez, genellikle aralıkta, gece yarısı açan çiçeğin kokusu öyle kompleksti ki birçok iksir için yedek olarak kullanılabilirdi. Bu da bizi bir sürü işten kurtarırdı. Bununla birlikte bayramları asla dinlenmek için kullanmazdık; aşk asla tatil yapmazdı. Kaktüsleri yeniden dikmek gibi, ancak çivilerin üzerinde yuvarlanmak kadar eğlenceli olan şeyler yapardık. Akışa uyum sağladım. "Elbette."

Bir elini camın topuzunda bekletiyordu. "Kapağın kalkışı için hazır mısın?"

"Evet." Nefesimi tuttum.

Kapağı kaldırdı ve bitkiye su sıktı. Nefesimi tutarken bile ezi-
ci koku burnuma hücum ediyordu. Nefesimi yavaşça bıraktım.
Yalnızca kokunun ilk salıverilişi beni yere devirirdi. Bunu öğre-
nirken bir süt dişimi kırmıştım.

Şimdi konuyu yeniden gündeme getirmem gerekiyordu. Nor-
mal bir biçimde nefes almaya başlarken, "DİEİ konusunda..."
diye başladım tekrar.

"Neden bunu bilmek istiyorsun?" Bakışlarını hızla yukarı kal-
dırıp baktı.

Çabucak merakımı dizginledim. Mutlu penguinler. Ekşi çilek-
lere benzeyen bir savunmacılık notası onun tarafından güçlükle
ilerledi. "Bir sebebi yok. Sadece bir kartı kaçırmak istemiyorum."

Fıss, fıss, diye yayılıyordu su spreyi. "Dert etme. Onu attım."

"Ne?" Vücudumdan stres buharları süzülüyordu ama annem
fark etmedi. Bunu çoktan iki kez tekrarlamış olsa bile Layla'nın
Fedakârlığı'na her açıdan su püskürtürken kendi içine çekilmiş
görünüyor. "Neden?"

"Onu kullanmayı reddetti. Hiç kullanılmamış bir şeyin kaydı-
nı saklamanın anlamı yoktu."

Pişmanlığın kokusu olan, yanan kahve tarlalarına benzeyen
keskin hindibanın hafif akışını seçmeye başladım. Neden bu ka-
dar duygusallaşıyordu? "Onu hiç kullanmayan kimdi?"

Annem gırtlığının gerisinden rahatsız olmuş bir ses çıkardı.
"Bryony teyzen."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Bryony Teyze'den neredeyse hiç
bahsetmezdi. Yani annemin DİEİ'yi uygulamayı denediği kişi,
kız kardeşi miydi? "Neden bunu gizlice yapmadın?"

"Mim! Elbette bunu yapamazdım. O zaman zaten Hawaii'de
yaşıyordu. Uçaktan indiğimde neyin peşinde olduğumu ânında
anladı."

Aralarının açılmasının başlıca nedenlerini biliyordum. Büyü-
karne Narcissa'nın öldüğü sene, Hawaii valisi kendisine bir ik-
sir yapmaları için ikizleri vazifelendirmişti, bu yüzden Maui'ye
uçmuşlar ve sualtı çiçekleri toplamalarına yardımcı olması için

Kaptan Michael denen birini işe almışlardı. Bryony Teyze birkaç ay içinde onunla evlenmişti.

Annem sonunda sıradaki teraryuma ilerledi. "Şu Kaptan Michael'ın teknesini kullanmamam gerektiğini biliyordum. Teyzenin onun çekimine kapıldığının kokusunu alıyordum." Gözleri genişledi.

"Bu nasıl oldu?"

Sprey şişesini özellikle gayretli bir şekilde sıktı. "Okyanusa düştü."

"Ama o yüzme bilmiyordu, değil mi?" Kokubazların okyanustan uzak durmakla ilgili uzun zamandır süren bir geleneği vardı. Klor midemizi bulandırdığı için havuzlar da uzak durulması gereken yerlendendi.

"Teyzen kırılıyordu." Burnu kırıştı. "Michael ona suni teneffüs yaptı. Bundan sonra, teyzenin koklama yeteneği yaz bezelye çiçekleri gibi soldu."

Annem, oda boyunca uzanan geniş ahşap masaya zarafetten yoksun bir şekilde oturdu.

"Zavallı Bryony Teyze," diye mırıldandım. Atamız Larkspur'ün bizi büyülediği 1698'den önce doğmuş olsaydı hem aşka *hem de* burnuna sahip olabilirdi.

Annem iç çekti. "Zavallı Bryony Teyze de ne demek? Vali'nin iksirini tek başıma yapmak zorunda kaldım. Ayrıca bana o kokuyla karşılık verme. Larkspur'ün Son Sözü'nün mevcut olmasının bir sebebi var."

Vücudumdan yükselen anlayışın melez lavanta notalarını –bu, lavantanın en baskın hâliydi– bastırmak için bir çaba göstermedim. "Bu bir kural değil, bir Son Söz." Bu konuşmayı daha önce birçok kez yapmıştık. Annem hangi tarafta durduğumu biliyordu.

"Larkspur güçlü bir kokubazdı ve kız kardeşinin ölümü yüzünden hissettiği keder çok derindi. Son Söz'ü bir kural da sayılabilir." Annem iç geçirerek okuma gözlüğünü çıkardı ve onu gömleğine sürttü. Gözlüğü küçük burnunun kenarlarında minik girintiler bırakmıştı.

Evlenmeme geleneğimiz zamanının Court Sawyer'ı Percy Adams'm Hyacinth adında altı parmaklı bir kokubaza ve kokubazın da ona âşık olmasıyla başladı. Percy'yi kendisi için isteyen valinin kızı, Püriten babasını Percy'nin parmaklarında böyle bir bozukluk olan birine âşık olabilmemesinin tek sebebinin Hyacinth'in bir cadı olması olduğuna ikna etti. Hyacinth bir taşla bağlanıp denize atıldı.

Hyacinth'in kederli kız kardeşi Larkspur, kokubazlar romantik karışıklıklardan sakınırsa daha fazla cadı avı olmayacağını gerekçe göstererek Son Söz'ünde romantik ilişkileri yasakladı.

Annemin ne söyleyeceğini şimdiden biliyor olduğum hâlde, "Ama neden bizi lanetledi?" diye sordum sinirle. Zihnim tekrar Court'a uçtu ve bu düşünceleri hızla kenara ittim.

Annem gözlüğünü hızla yüzüne geri yerleştirdi. "Larkspur bizi *korumaya* çalışıyordu." Bakışlarını aniden tavan penceresine kaldırdı ve başını iki yana salladı. Saçının sağ tarafındaki koyu gri bir şerit, kınayan bir ağız gibi düz bir çizgi hâlinde uzanıyordu. "Tüm aşırı duygular gibi romantik sevgi de dikkatimizi mesleğimizden uzaklaştırır. *Bilge kişi aşka düşen bir kalbi yakalayacaktır.* Kalbimizi tam burada tutmak zorundayız" –göğsüne hafifçe vurdu– "ait olduğu yerde. Büyükannen Narcissa ancak yeteneğine azimle bağlılığı sayesinde usta oldu. Bryony hepsini istedi."

Annem ekşiyen yüz ifademe şöyle bir baktı ve daha nazikçe ekledi, "Bu, hayatında sevgiyi barındıramayacağım anlamına gelmiyor; birbirimize sahibiz, değil mi?"

"Tabii. Sen ve ben." Ona güven verici bir gülümseme sundum. "Peki, onun DİEİ'sini nasıl yaptın?" İşe yaramaz. Sesim fazla hevesli çıkıyordu. Şüphelenecekti. Kartlar, onları düzenlerken masamın üstümde bir çatırtı sesi çıkardı.

"Koklayarak eşleştirme, kuşkusuz. Anlayacağın, aralık ayı değildi."

Aralık mı? Bunun ne önemi vardı? Onun devam etmesini bekledim ama bunu yapmadı. Bu bir bebekten bilgi elde etmekten daha zordu. "Kimi koklayarak eşleştirme?" Islık çalmaya başla-

dım. Belki de tüm bu sakinliği yansıtan bir nöbet geçirdim ve ölmüş olacağım için kimseye DİEİ uygulamam gerekmezdi.

“Bryony’nin koku izini, gerçi onun koku izini ezberlediğimi biliyordum tabii ki.”

Annem ve Bryony tek yumurta ikizi olsalar da koku izleri tıpkı parmak izleri gibi aynı değildi.

“DİEİ onun özündeki koku notalarını güçlendirerek Michael’ın notalarının tüm bulaşmasına baskın çıkacaktı.” Onun adını söylerken annemin sesi değişti. Ahşap masadan kalktı ve bir kova nergis soğanını karıştırmaya koyuldu. “Etkisi, tıpkı nötrleştirici spreyinki gibi neredeyse her zaman ânında olur.”

Yavaş, sakin bir nefesi salıverdim. Yani böyle yapıyordu: Bulaşmış kişiyi, bu durumda Alice’i, koklayarak eşleştirdikten sonra onu kendi iksiriyle düzelterektim.

Annem bakışlarını bana çevirince aceleyle, “Bryony Teyze DİEİ’yi reddettikten sonra ne oldu?” diye sordum.

Annem omuz silkti. “Eve döndüm. Bana bir mektup gönderdi ama onu çöpe attım.”

“Neden?”

“Önemli bir şey olsaydı bana bunu şahsen söylerdi. Hiç gelmedi, tabii.” Deforme olmuş bir soğanı kaldırdı ve yüzünü buruşturdu.

Telefon çaldı. Annem soğanı geri dönüşüm kutusuna fırlattı, ardından telefona cevap vermeden önce ellerindeki kirden onları birbirine vurarak kurtuldu. “Yabangülü Parfümleri... Ah, merhaba Bay Frederics.”

Onun adını duyunca kaskatı kesildim.

“Evet, her şey yolunda gitti sanırım.” Bana baktı, ben de gülümseyerek başımla onay verdim. Kulağındaki Bay Frederics’in sesinin dikkatini dağıtmasını ve benden fırlayan acı kırmızı biberin telaşlı işaretinin kokusunu almamasını umdum.

“Ah, en erken yarın gerçekleşebilir ama ben her zaman bir hafta tanımaktan yanayım. Herkes farklıdır.” Dinlerken annemin parmakları kot gömleğinin eteğinde dolaşıyordu. “Kesinlik-

le, her zaman." Telefonu kapattı ve bana gülümsedi. "Adam çok heyecanlı. Görüyor musun, yaptığımız fedakârlıkları bu sebeple yapıyoruz. İnsanların bize ihtiyacı var. Biz umutlarının, hayallerinin koruyucularıyız."

Önlüğünü çözüp askıya astı. Burnu seğirdiğinde hareketsizleştim. Beni kokluyordu. "Senin ve Bryony'nin üst notalarının bu denli benzer oluşu dikkat çekici, sadece zinya çiçeği de değil." Zinya çiçeği lafının beni incittiğini bilerek duraksadı. Bu biberli ve çiçeksi hoş bir kokuydu ama buruna doğrudan yerleşmeden kaybolmaya meyilliydi. Bana kız kardeşi gibi olmamamı açıkça hatırlatıyordu. "Zencefil ve geçen sene Hırvatistan'dan numune topladığımız şu şişeninki gibi inatçı kapaklı zinfandel şarabı var. Neyse ki orta notaların yeterince farklı yoksa endişelenirdim."

Ne için endişelendiği konusunda endişelenmekten kendimi alamadım; ona tıpkı Bryony Teyze gibi ihanet edeceğimden mi? Üst notalar ilk izlenimi oluştursa bile güzel bir kokunun ruhu orta notalardı, rasgele kokuları bir parfüme dönüştüren buydu. Annemin birincil kokusunun sümbülteber, hem düğünlerde hem de cenazelerde kullanılabilecek kadar istisnai bir koku, olması tesadüfi değildi ve bu amaçla tek bir çiçek bir tapınağı kokuyla doldurmak için yeterliydi. Annemin küçük bir parçasının etkisi uzun sürerdi. Fakat koku karakterini veren, orta notaların üst ve temel notalarla karşılıklı etkileşimiydi. Yani Bryony Teyze'yle aynı orta notalara sahip olsaydım bile, bu aynı seçimleri yapacağımız anlamma gelmezdi.

"Mercimekleri ıslatacağım. Bilgisayarı kapatmayı unutma."

Mavi kapı annemin arkasından kendiliğinden kapandı.

Gittiği için rahatlamam gerekirdi ama uzuvlarım soğudu ve ağırlaştı. Annem ve ben bir gün bir bozuşacak olursak, teyzemle aynı muameleye mi maruz kalacaktım? Bir an annem ve Bryony Teyze çift başlı bir saptaki iki nergis kadar yakinken sonrakinde her biri tek başlı bir türdü. Eğer annem bir gün benimle irtibatını keserse sıfırdan başlamam ve rekabet etmememiz için veya daha fenası polise uyuşturucu baskınlarında bir köpek gibi yardım

ederek ya da bir domuz gibi pahalı mantar avına çıkarak kıt kanaat geçinmememiz için, bunu uzak bir yerde yapmam gerekirdi.

Suratımı alarak dizin kartlarını çekmeceye geri koydum. Köpeklerle veya toynaklı hayvanlara karşı kötü bir his beslemiyordum ama bu, aşağılayıcı bir yaşam biçimi olurdu.

Y E D İ

“ÇİÇEK HEDİYE ETMEK BİRÇOK KAPIYI AÇAR.”

—Hasenu-da, Kokubaz, 1888

KALİ'NİN CANLI SESİ beni rahatsız bir uykudan uyandırdı. Yatakta doğrularak pencere­den bahçeye baktım. Kali, kuyunun kenarına yaslanmış çim havalandırma ayakkabılarını Twice Loved'dan aldığı kırmızı Vans'ların üzerine bağlıyordu. Havalandırma ayakkabıları sandaletlere benziyordu ama tabanlarında çiviye benzeyen sivri uçlar vardı. Bir tişört ve parlak bir lavalava –dügümlenerek bir etek şeklini alan dikdörtgen bir kumaş– sert görünüşünü süslüyordu ve kafasındaki çiftlik tarzındaki hasır şapka bahçıvan üniformasını tamamlıyordu. Annem onun yanında duruyordu, beraberinde laden çalılarının arasından kim olduğunu çıkaramadığım üçüncü bir kişi daha vardı.

Pencereyi kaldırıp kokladım. Bay Frederics.

Yataktan atladım. Bay Frederics daha dün aramıştı. Başına bir şey gelmiş olmalıydı. Belki Bayan DiCarlo'ya bir adım atmaya çalışmış ve kütüphaneci onu terslemişti. Veya belki de Alice ona doğru bir adım atmıştı. Annem benden şüphelenecekti.

Başım beladaydı.

Çabucak kolsuz bir elbise ve ayakkabılarımı giydim, sonra dışarı koştum. Üçlü, petunya ve mavi yıldız çiçeği kaplarının asılı

olduğu palmye ağaçlarının gölgelediği taş döşeli bir alanda duruyordu.

Kali banktan yumuşakça ayağa kalktı. “*Talofa.*”

Bay Frederics ıspanak renkli kolsuz yeleğindeki bir kırıksıklığı çekiştiriyordu. “Günaydın Mim.” Kızgın kokmuyordu ama belki de duygularını saklamakta iyiydi.

“Günaydın.”

Annem ellerini birbirine vurarak arka taraflarına boydan boya *Cumartesi* sözcüğünü işlediği bahçe eldivenlerindeki çamuru silkeledi. Eldivenlerini dönüşümlü olarak kullamıyordu çünkü her gün, farklı görevlerle gelirdi ve eldivenler o faaliyetlere uyum sağlardı. “Gel, kızım.”

Nefes aldım. O da kızgın kokmuyordu ancak annem duygularını kontrol etmekte iyi olabiliyordu. “Bay Frederics iyi haberlerle uğradı.”

Donakaldım. İyi haberler mi?

Öğretmenimin gözleri çekikleşti ve ağzı onu gençleştiren bir ifadeyle bir gülümseme şeklini aldı. “Bayan DiCarlo, Puddle Jumpers’ın öğretmenler takımına onunla birlikte katılmam için beni davet etti.”

“Harika.” Bir aptal gibi ona başparmağımı kaldırarak onay verdim.

Bay Frederics yüzünün önünde bir elini savurdu. “Bu şekilde buraya gelmekle aşırı tepki verdiğimi biliyorum ama çok sevinçliyim.” Şimdi elleri nereye gideceklerini bilmiyordu ve Bay Frederics onları yelek ceplerine soktu.

Annem alnındaki teri eldiveninin arkasıyla hafifçe vurarak sildi. “Kesinlikle aşırı tepki vermiyorsunuz. Mutluluk, paylaşılması gereken bir hediyedir.”

Annem ve Bay Frederics konuşurken Kali ileri geri yürüyerek oksijenin girebilmesi için düzenli sıralarla toprakta ayaklarıyla delikler açıyordu. Etrafında tavuklar toprağı gagalıyordu. Normalde bir çift havalandırma ayakkabısı bağlayıp ona katılırdım fakat bugün Alice’i koklamam gerekiyordu ve bunu ne kadar er-

ken yaparsam o kadar iyiydi. Açık notalarını hatırlıyor olsam da daha derindekilere dikkat etmemiştim. Bisikletimi oraya sürerek ona partiye gelemeyeceğimi söyleyecek ve kızı için bir “hediye”, diğer bir deyişle Vicky için sahte iksiri bırakacaktım. Sahte iksir bize zaman kazandıracaktı. Kokuyu içime çekip gidecektim.

“Size etrafı gezdirmekten mutlu oluruz, değil mi Mim?” dedi annem.

“Elbette ama aslında benim gitmem gerek.”

“Öyle mi?” diye sorarken annem benim on beş santimlik boy üstünlüğüme rağmen nasılsa bana tepeden bakmayı başardı.

Kali paldır küldür yürümeyi bırakarak bana soran bir bakış attı.

“Bir sınıf arkadaşına bir şey bırakmam lazım.” Gerçi bu yalan sayılmazdı. “Pek uzakta değil.”

“Sanırım ben de seninle geleceğim.” Kali midesini okşadı. “Dahlia, midem Stan’in çöreklerinden biri için yalvarıyor.” Herkes anneme ilk adıyla hitap ederdi çünkü tüm kokubazlar gibi evlilik kurumundan vazgeçtiğimizde soyadlarından da vazgeçmiştik.

Kali’nin kokusu biraz aç olduğuna işaret ediyordu.

“Bunu söylemeliydin,” dedi annem. “Yulafımız var...”

“Teşekkür ederim ama mide çörek istediğinde yulaf kabul etmez.”

Bay Frederics bir kahkaha attı. “Daha isabetlisini hiç duymamıştım.”

“Çok geçmeden geri dönüp şu yaprakların icabına bakarsınız. O sarmaşığı bile budamaya başlayabiliriz.” Kali birinin suyuna nasıl gideceğini bilirdi. Annem sarmaşığın aşırı uzamasından nefret ederdi.

Hoşnutsuzluğunun parçaları havada dolanmasına rağmen annem gülümseyen yüzünü Bay Frederics’e çevirdi. “Tamam o hâlde, sanırım sadece siz ve ben varız. Gelin, size kokuizinizdeki kabak çekirdeğiyle neyi kastettiğimi göstereyim.”

Birlikte dükkâna doğru yürürlerken eski dostlar gibi sohbet

ediyo-lardı. Annem ve matematik öğretmeninim sırdaş olmamasını umuyordum. Annemin Bayan DiCarlo'nun süreciyle ilgili düzenli güncelleme almasına gerek yoktu.

Evin yolunu tutarken kendi sırdaşıma hızlanmasını söyledim. Tabitha adlı tavuk, Kali'nin ayağının yakınındaki toprağı sıyrıp geçmekte olan bir toprak mühendisini yakalamak için Kali'nin önüne atıldı. Kali solucanı yerden kaldırdı. Tavuğun kafası bir yandan diğer yana sarsılırken Kali'nin kıvrıkcık bir patates gibi sarkıttığı lokmaya özlemle bakıyordu. "Bugün senin şanslı günün." Solucam en yakın gübre kovaasına fırlattı.

Bisikletlerimizi almadan önce Sawyerlara giderken yanımızda götürmek için çiçek topladık. Çiçek hediye etmek birçok kapıyı açardı. Kali bir süsen bitkisinin yanına diz çökerek makası kaldırdı.

"Onlar değil!" diye tısladım.

"Neden?"

"Süsenler 'arkadaşlığın benim için çok önemli' der. Melanie'ye bunları veremem."

Kali gözlerini devirdi. "Amaann. İyi. Hangisi öyleyse?"

Onu sadece kızların çocukluk çağını temsil eden mercan renkli çiçekli bir gül ağacına yönlendirdim. Kali onları makasla keserken ben Alice için gücü simgeleyen orkide dalları kopardım, bunlar kırk kalbini canlandırabilirdi. Hızlı çalışarak çiçeklerimizi kâğıt ve sicimle sardık.

Tuhaf şapka koleksiyonum garajın bir tarafında sıralanıyordu. Kovboy şapkasını çekip aldım ve gür, polen tuzağı saçlarımı içine soktum. Aldığım son şey sadece suyla dolu bir şişecik oldu: Vicky'nin Court'a vermesi için sahte iksir. Bu, Kali'nin günlüğüyle ilgili ne yapmamız gerektiğini bulmamız için bize biraz zaman kazandıracaktı.

Biraz sonra da Santa Guadalupe'nin doğu tepelerine doğru bisiklet sürüyorduk. Court'un cumartesi sabahları futbol antrenmanı olması için dua ettim. Ondan uzak durabilirsem, hatamı telafi edecektim ve o asla bilge kişi olmayacaktı.

Kartal başlı aslan gövdeli ejderhalarla süslü bir fıskiye, Cypress Konakları lüks muhitinin girişini koruyordu. Su, kartalın gagasından çağlayarak dökülüyordu. Ağır kümeler hâlindeki “refah” begonvilleri her bir konağın çatısından sarkıyordu. Evler ön cephelerinin farklılıklarına rağmen –İspanyol tarzı çiftlik, Fransız villası, Tudor– yine de, her nasılsa aynı görünmeyi başarıyordu. Zenginliğin dünyanın her yanında aynı olan, ayırt edici bir kokusu vardı. Begonvilin şatafatlı tatlılığı, zararlı otları öldüren ilaç ve tüm yüzme havuzlarının kloruyla karışıyordu.

Bisikletlerimizi yemyeşil golf sahası boyunca ileri doğru sürdük. Ardından yol keskin bir şekilde yukarı doğru döndü. Yokuşun yarısını çıktığımız sırada yere yığılmaya hazırdım. Bisikletimden inip yürümeye koyuldum. Plumeria çiçeği kadar diri görünen Kali beni tepede bekliyordu.

Sawyerların İspanyol tarzı çiftliği tepedeki en büyük evdi. Bu evdeki abartılı partiler her zaman “Sawyerların Dört Temmuz Eğlencesi’nde Komşular Kırmızı, Beyaz ve Mavi Havai Fişekleri Görmeye Doydu” gibi haber başlıklarına yol açardı. Bunlardan birine katılmaya en yaklaştığım an, batı yönündeki bir rüzgârın kızarmış tavuk ve burbon kokusunu Parrot Hill’deki mütevazı ikametgâhımıza üflediği akşamdı.

Dizi dizi palmye ağaçları dikkati, evin bir ucundan girişine ve ardından dört otomobil kapasiteli sundurmanın genişliğine çekiyordu. Arkasından çıkan sörf tahtasıyla Court’un cipinin görüntüsü nabzımı iki katı hızlandırdı.

Garaj yolunda adamlar, yan tarafında boyayla “Smokin Etkinlik Planlayıcıları” yazan bir kamyonun arkasından yapı iskelesini sürüklüyorlardı. İki kadın duvarlar boyunca dekoratif askılara kâğıt fenerler asıyordu. Melanie’nin on yedinci yaş günü bu sene Noel’i geçebilirdi.

Ellerimizde kâğıda sarılı birer buket tutarak kapıya doğru ayaklarımızı sürürken fener asan kadınlar Kali ve beni selamladı.

Kapı açıldı. Saçları bigudili Melanie, geniz akıntısından mustarip gecekler için ayrılmış kötü bir bakış takınmıştı. Yeni parfümü bana sahte meyve diye bağırıyordu. Bayılmamak için burnumdan nefes almayı bıraktım.

Suni parfüm tenimi karıncalandırırdı. On dokuzuncu yüzyılın sonlarında bazı laborantlar gerçek parfümün ağza alınmaz maliyetlerini kısmak için bunları uydurmuştu. Bu anlaşılır bir şeydi. AA pil boyutundaki küçük bir gül yağı şişesi yaklaşık bin kilogram taçyaprağı gerektirirdi. İroni şuydu ki, günümüzde petrol türevleriyle karıştırılan çeşitli kimyasallardan oluşan laboratuvar kokuları genellikle taklit etmeye çalıştıkları bitkisel versiyondan daha pahalıydı ve kesinlikle gerçeği gibi kokmuyordu.

Melanie bizi baştan aşağı süzdü. “Durun tahmin edeyim, *Lilo & Stitch*’ten Lilo, ve Calamity Jane. Cadılar Bayramı pazartesi gününden önce değil, kızlar.”

“Sana şimdi sancıyı” göstereceğim,” diye homurdandı Kali.

Saçı havlu kumaştan bir türbana sarı Alice kızının arkasında belirdi. Kokusunu içime çektim. Amonyak kokusu, başının etrafındaki havayı hafifçe yakıyordu ve kokuizini bulmaya çalışmak bir kum dağını yararak ilerlemeye benziyordu. Ne olduğunu kestirdiğim tek nota yabanmersiniydi; bu kuşkusuz bir ruh hâli kokusuydu, onun doğal koku izinin bir parçası değildi.

“Merhaba kızlar,” dedi sıcak bir sesle. Yabanmersininden sıyrılan hafif bir hammeli akışı dalgalandı; bizi gördüğüne sevinmişti. Kadın, yüzünü yeni keselemiş olmalıydı, teni bir ergeninki kadar canlı ve ıslıl ıslıl görünüyordu. “Ne hoş bir sürpriz.”

Buketlerimizi uzattık. Melanie’ye yüzümü ekşitmeyi bırakmaya çalıştım. “Bu akşam gelemeyeceğiz, bu yüzden ikimiz de sana bahçeden bir şeyler getirdik.” Çiçeklerin arasına anlamlı bir şekilde bakarak Melanie’ye buketimi uzattım. İki sapın arasına sıkıştırdığım şişeciği gördüğünde gözlerini devirdi ve takdim ettiğim çiçeği kaptı.

* Hawaii’li bir kızın başrolünde olduğu bir çizgi film. –çn

** İngilizcede *stitch* sancı anlamına gelir. –çn

Kızı aceleyle kaçarken Alice kaşlarını çatdı. "Üzgünüm."

Kali ona ikinci buketi uzattı ve Alice nefesini içine çekti. "Bunlar basbayağı göz kamaştırıcı. Teşekkür ederim ve anneme de benim için teşekkür et, Mim. Tarzına bayılıyorum. Kolsuz bir elbise ve yün kolluklarla birlikte bir kovboy şapkası çok iç açıcı bir görüntü. Nereden alışveriş yapıyorsun?"

"Kali bu elbiseyi Twice Loved'da buldu." Havayı kokladım ama hâlâ amonyak bariyerini aşamıyordum.

Alice, Kali'ye gülümsedi. "Twice Loved'ı seviyorum. Bazen harika kelepirlere oluyor."

Kali bana göz atarken hâlâ gizlice koklamaya ve bu sırada sohbeti sürdürmeye çalışıyordum. "Kütüphaneden aldığınız kitapları bitirdiniz mi?"

"Tabii ki bitirdim. Pazartesi günü daha fazlasını almak için yine gideceğim, ayrıca yuvaya dönüş kermesi için tatlı götüreceğim."

Yalnızca beni nefes nefese kalmışım gibi gösteren faydasız koklamama son verdim. "Okula gidemezsiniz," dedim düşünmeden. Durumu düzeltme fırsatı bulana kadar onu ve Bay Frederics'i uzak tutmak zorundaydım. Alice ona âşık olmaya çoktan hazırdı. Eğer otoparkta rastlaşırlarsa ve Alice onun duygulu gözlerine bakarsa...

"Neden?"

"Çünkü tatlıların satışını azaltmaya çalışıyorlar."

Alice gözlerini kırıştırdı, benden daha fazla bir açıklama bekliyordu ama yalan söylemedeki beceriksizliğim beni engelliyordu. Şimdi ne olacaktı? En azından temel notalarını çözmeden buradan ayrılamazdım. Boş yere son bir nefes çektim.

Kali kolayca araya girdi. "Çok fazla karbonhidrat tüketmek gelişmekte olan vücutlarımız için faydalı değil. Sadece bir çek yolanmasını tercih ederler."

Alice kalem gibi ince kaşlarından birini kaldırdı ve şüphenin alabalık kokusu bize doğru dalgalandı. "Pekâlâ, yine de kitap seçmek için gitmem gerekecek."

“Kali’de kitap çok,” dedim. “Elinden bırakamadığın o serinin adı neydi? *Suçluluk Tanrıçaları* mı?”

Kali kaşlarım çattı. “*Suçluluk Tanrıçaları*’nın Alice’in ilgisini çekeceğinden kuşkuluyum.” Kitabın adını dişlerinin arasından söylemişti. “Tam olarak onun *tarzı* değil.” Sert bir bakışla gözlemini bana dikti.

Ah. Kitabın konusunu anlatırken onu daha dikkatli dinlemiş olmayı dileyerek Kali’ye mahcup bir gülümseme sundum.

“Kulağa merak uyandırıcı geliyor,” dedi Alice neşeyle. “Ah, görgü kurallarını tamamen unuttum. İçeri gelmez misiniz? Ben de saçlarımı boyuyordum.” Alice başına hafifçe vurdu. “Yıkamam için bana sadece beş dakika verin.”

“Çok isteriz,” dedim fazla hızlı bir biçimde. Alice kimyasalları yıkayarak temizledikten sonra onu koklayacak ve buradan gidecektim. Court’un normal bir ergen gibi cumartesi sabahını uyuyarak değerlendirdiğini umuyordum. Kaldı ki o bir sporcuydu. Güneşle birlikte kalkıp koşuya giden ve kendine protein karışımları hazırlayan türden bir sporcu da olabilirdi. Endişem hava akımlarını küflü, çamurlu kokularla istila ediyordu.

Biz Court’un annesini izleyerek büyük salona girerken Kali bir kaşını bana doğru kaldırdı. Beyaz duvarlar ve yüksek tavanlar mekâna havadar bir his veriyordu. Döşeme cilası ve polyester karışmış koltuk kılıflarının plastiğimsi tatsızlığının kimyasal kokularının altında tereyağlı kruvasanların, orkidelerin ve masif meşe tavan kirişlerinin rahatlatıcı kokuları yayılıyordu.

Karşıımızdaki rustik rafta birçok vazo sıralanıyordu. Çoğu acemice şekillendirilmiş ve eşit olmayan bir biçimde boyanmıştı ama bir tanesi, pembemsi yeşil yüzey küfü ve düzgün oranlanmış gövdesiyle çok güzeldi. Alice buketini bunun içine koydu, sonra ellerini kırsal bir havada şık oturma odasına doğru salladı. “Lütfen rahatınıza bakın.” Koridorda koştururken terlikleri sarı döşemede şap şap ses çıkarıyordu.

Kali bakışlarını kristallerle süslü bir şamdana kaldırırken, ben de garip şekilli vazolara yakından baktım. Her oyma şeklin altına

“MNS” baş harflerine ek olarak 11, 12 gibi bir yaş oyulmuştu. Melanie Sawyer mıydı?

“Kitaplar konusunda özür dilerim,” diye fısıldadım Kali’ye, artık Alice’i duymadığımızda. “Twice Loved’dan birkaç karton kapaklı kitap alırım.”

“Boş ver. Annemde ödünç alabileceğimiz bir sürü kitap var. Sende ne var ne yok?”

“Onu doğru düzgün çözemedim. O saç zımbırtısı hepsini bastırıyor.”

Kali ısıklı çaldı. “Belki ismi-lazım-değil için süslenip püsleniyordur.”

Bay Frederics mi? Adını yüksek sesle söylemedim ama Kali dehşete düşmüş yüz ifademi başıyla onayladı. Olduğum yerde büzüldüm. Erken etki gösterenler nadir görülse bile, şüphesiz ki böyle bir şey meydana gelebilirdi.

“Sakin olalım. Belki bu hiçbir anlam ifade etmiyordur. Zenginler dış görünüşlerine özen göstermekten hoşlanırlar. Plasentalı cilt bakımları, deniz yosunlarına sarınmalar.” Kali oturma odasına yürüdü ve aşırı doldurulmuş kanepelerden birine külçe gibi oturdu. İlk girdiğimden daha ağır hissederek ona katıldım, bu sırada gözlerimi, kulaklarımı ve burnumu Court için açık tuttum. Pofuduk Sherpa halılar ayaklarımı yutuyordu. Uzak duvarda Fransız kapılarındaki ahşap kepenkler, beyaz ışık dilimlerini tizlerin arasından içeri alıyordu.

Kali ayağını spor ayakkabısından dışarı kaydırıp parmaklarını Sherpa’nın içinden geçirdi. “Bulutlarda yürümek böyle bir his olmalı.”

Arka avluda tartışan erkeklerin boğuk sesleri dinginlikle çatıştı. Kali Fransız kapılarına kaşlarını çatarak baktı. Seslerden birinin Court’a ait olduğunu fark ettiğimde doğruldum. “Sen bu konuda uzmansın, değil mi?” diye çıkıştı.

“Söz hakkım olmalı. Hâlâ benim oğlumsun,” dedi Court’un sesinin daha çatallı bir versiyonu.

"Fiyolojik olarak. Ne istediğimle asla ilgilenmedin. Her zaman senin ne istediğin, seni iyi gösterecek olan önemliydi. Ama belki Avrupalılar için oynamak istemiyordumdur..."

"...milyonları kaçınıyorsun..."

"...belki sadece sahilde boş boş gezen bir otlakçı olmak istiyordumdur. En azından sözlerini tutmayan, yalan söyleyen biri olmayacağım..."

"Rahatsız edici," diye fısıldadı Kali.

Kalın minderlerden kendimi ayırmaya çalışırken başımla onayladım. Court'un, evinde olduğumu keşfetmesinden daha beteri, açıkça özel bir konuşmaya kulak misafiri olduğumu anlaması olurdu. "Belki kokusunu oradan alabilirim." Alice'in kokusunun çok sevdiği bir yastığa veya kanepenin koluna yayılmış kaşmir örtüye sinmiş olma ihtimali vardı. Örtü burnumu gıdıkladı. Kokusundaki nadir bitkiler oradaydı ama Court ve Melanie'ye ait başka kokular da saptadım. Fazla bulaşmıştı.

Court'un sesi bir kademe yükseldi. "...gerektiğinde asla ortarlarda görünmezsin ve sonra haber bile vermeden uğramaya karar verdiğinde de bize patronluk taslamaya başlarsın..."

"Sana söyledim, acil bir işim vardı."

"Kimin cuma akşamı acil bir işi olur? Dün akşam onu *doğum günü* yemeğine götürmen için seni tam bir saat bekledi ve sen gelmeyeceğini söylemek için bile aramadın. Darcy'den öğrenmek zorunda kaldı. Hem zaten neden cep telefonuna asistanın cevap veriyor? Ah, bekle, sakın bana onu *terfi ettirdiğini* söyleme."

Dışarıdan gelen bir şangırtıyı sessizlik izledi. Saçları ıslak ve amonyağın büyük kısmını yıkamış olan Alice aceleyle oturma odasına girdi. "Çok üzgünüm." Fransız kapılarına ulaşmak için yanımdan hızla geçti.

Serinkanlı olmaya çalışarak kokladım.

Alice kepenlerin arasından gizlice bakarken arkasından so-kularak bir av köpeği gibi kokluyordum. Kokuizi karmaşık bir akort gibi kendini burnuma sunuyordu. Kuşkusuz protea, arap yasemini, Malezya hindistancevizi, çay üzümü ve civanperçemi.

Daha sonra her bir notayı tahlil edecek ve bunu en uygun bitki kokusuyla eşleştirecektim.

Alice ansızın Fransız kapıları açtı.

Karayip mavisi havuzun göz kamaştırıcı parıltısı beni neredeyse kör etti. Golf giysileri içindeki Bay Sawyer pastel renkli çömlek parçalarının ve bir papatya karmaşasının üstünde duruyordu. Düz bir burun ve Superman'inkine benzeyen bir çene hattı, eskiden yakışıklı olan, çok fazla sayıda martini ve yetersiz güneş kremi yüzünden bozulmuş bir yüzün tek hatırlatıcılarıydı.

Court başını sınıksız kavrarak öbeğin yanında diz çökmüştü. *Sweatshirt*ünün sırtında cankurtaran sözcüğü kırmızı harflerden bir kemer oluşturunuyordu. "Tam bir pisliksin," dedi Court büyük bir öfkeyle.

Alice'in nefesi kesildi. "Ne oldu?"

Hem Court hem de babası döndüler. Beni fark eden Court ters ters bakmayı bıraktı ve çenesi gevşedi.

Bay Sawyer kalın parmaklarıyla saçlarını tarıyordu. "Alice, özür dilerim." Elini dağınıklığa doğru salladı. "Onu kırmamalıydım. Sadece elime geçen ilk şey oydu. Melanie'yi pankek yemek için dışarı çıkarabilir miyim diye bakmaya geldim. Tek yapmak istediğim buydu."

"Sadece git," dedi Alice, sesi kırılıyordu. "Zaten Melanie yorgun. Ona gelemediğin için üzgün olduğunu söylerim."

Bay Sawyer izleyicileri olmasına aldırmadan yüksek sesli bir itiraza başladı. Kali bana anlamlı bir bakış attı ve başını ön kapıya doğru yönlendirdi.

"Başka bir zaman ziyarete geliriz," dedim Alice'in sırtına. Şimdilik ihtiyacım olan her şeye ulaşmıştım.

"Hoşça kal, Alice."

Alice eski kocasıyla tartışıyordu ve bizi duymadı. Yavaşça kavgadan geri çekildik ve bisikletlerimizi aldık.

* * *

“O kadına bir an önce DİEİ’yi uygulasan iyi olur. Daha fazla üzüntüyü hak etmiyor,” dedi Kali muhitin kapısından çıkar çıkmaz.

“Üzerinde çalışıyorum.” Court’un afallamış ifadesini aklımdan çıkararak annesi için ihtiyaç duyacağım içeriklere zihnimden geçirdim. Alice’in kokusu yaklaşık yüz farklı nota barındırıyordu. Benim kötü şansına, çok seyahat etmiş bir soydan geliyordu. Ne kadar çok genetik çeşitlilik varsa, koku o kadar karmaşık olurdu. Halihazırda en güçlü notaları eşleştirmiştim ama diğerleri için bahçemizde etrafı koklayarak gezmem gerekecekti. Herhangi bir eksik bileşen San Francisco’da, altmış kilometre uzaklıktaki, genellikle ihtiyacımız olan her şeyi bulduğumuz Meyer Botanik Bahçesi’ne bir yolculuk yapmamı gerektirecekti.

Kokusunu daha önce hiç almadığım özel bir orta nota vardı. Nota yumuşak ve tuzluydu, miso çorbasını andırıyordu. Annemle bitki toplarken gezdiğim seksen bir ülke içinde buna benzer bir şeye rastladığımı hatırlamıyordum. Arada sırada üst notaları biraz uydurabilirdiniz ama bir iksirde orta notalar önemliydi; sostaki sır bunlardı.

Miso notası sorun yaratacaktı.

SEKİZ

“BURUNLARIMIZI BİZ SEÇMEYİZ. BURUNLARIMIZ BİZİ SEÇER.”

—Calla, Kokubaz, 1866

KALI VE BEN HAFTA SONUNUN geri kalanını eğilip tırmıkla toprağı tarayarak, gübreleyerek ve bitkileri budayarak geçirdik. Annem izlemediğı zamanlarda koklayarak Alice’in kokuizinde fark ettiğim notaları bitki kokularıyla eşleştirdim. Tropikalden ve alt tropikalden kozalaklı ağaç ve yaprak dökenerle kadar eşleşen kokuları bulmak için on iki dönümlük arazinin tamamını gezdim. Sıcak hava arazimizin merkezinde toplanmaya meyilli olduğundan meyve ağaçlarıyla ilgilendiğimiz yer orasıyken, ısıltılı notalarıyla yaprak dökemeyen ağaçlar daha serin kuzey tarafını dolduruyordu. Her seferinde bir nota koklayarak her şeyi uzun yoldan yapmak yerine basitçe her bitkiye uygun gelen tüm notaları aklımızda tutuyor olsaydık bu kadar çok adım atmak zorunda kalmazdım.

Pazar akşamı güneş dağların oyuklarına sokuluncaya dek bahçemizdeki her notayı koklamıştım ama hâlâ Alice’in doksan sekiz notasının üçte birini bulamamıştım. Elimde bulundurmam gerekenlerin geri kalanını bulmadan önce buradaki hiçbir şeyi kesmeyecektim. Bitkiler, kullanılacakları zamana yakın kesilmeliydiler.

Kendimi bir katran ağacının dallarından kurtardım ve örümcek ağma benzeyen yosunu saçlarımdan temizledim. Kesinlikle Meyer Botanik Bahçesi'ne bir yolculuk yapmam gerekiyordu. Pazartesiileri kapalı olması da oraya perşembeden önce gidemeyeceğim anlamına geliyordu.

Son bir bitkiyi hatırlayarak aramızın arka tarafında kalan, doğal bir su kaynağının Parrot Hill'den aşağı akarak bir gölde toplandığı bölgeye doğru yola çıktım. Siyah-beyaz kırçilli tüyleri bedeninin etrafında kabarmış olan Tabitha adlı tavuk beni takip ediyordu. Gökyüzü, süsen çiçeklerinin rengindeydi ve tenimde nemli bir serinlik vardı. Gölün kenarında diz çöktüm ve ortasında büyüyen nilüferlere doğru elimden geldiğince uzandım. Alice'in miso notasının ufacak bir izine bile olsa ulaşmak için kendimi zorluyordum. Onları gece için kendilerini kapatmalarından önce koklamalıydım. Tam güneş ışığı altında nilüferler sarhoş edici, neredeyse çürümüş bir koku yayarlardı oysa şimdi güçbela bir iz bulabiliyordum.

Çabalamaktan burnum, her iki burun deliğinden kanamaya başladı. Yeterince uyumadığım zamanlarda genellikle böyle olurdu. Burun tümseğimi iki parmağımın arasında sıkıştırdım ve kalçamın üzerinde geriye düştüm. Tabitha yanımdaki toprağı eşeliyordu. Annem sıkı çalışmasına rağmen burnunu asla kapasitesinden fazla çalıştırmamaya özen gösterirdi. Diğer türlü bir baş ağrısına ve burun yorgunluğuna yol açardı. Fakat hatamı geri çevirmezsem olacaklarla kıyaslandığında bunları memnuniyetle kabul ediyordum.

Kanama durduktan sonra gözlerimi yumdum ve bu kez daha nazikçe nefes alarak bir daha denedim. Kurumuş kanın demir kokusunu filtreledim ve nilüferlerin kokusuna yoğunlaştım. Özüne doğru şurup gibi tatlılığını geçerek iç kısmında tuzlu tatlı bir karışım buldum ama miso yoktu.

Derin bir iç çekmeyle Tabitha'yı yerden kaldırdım ve dükkâna geri yollandım. Tavuğun kafasının tepesindeki kabarık bir hindiba kadar yumuşak beyaz tüyleri okşadığımda bu, endişemin

bir kısmını alıp götürdü. Başı bir ileri bir geri dönerken Taibitha yumuşak bir sesle gıdıkladı.

Dükkâna geri döndüğümde annem bakışlarını ekimci bile meyve veren, garip biçimde bereketli papaya ağacımıza çevirmişti. “Ah, işte buradasın. Başlamaya hazır mısın?” Boş ifadem üzerine düşünürken annemin başı bir yana eğildi. “Çiçek pazarı? Ayın son pazartesisini yarın, hatırladın mı?”

Bir inlemeyi bastırdım. Yarın bir kamyonet San Francisco’daki bir çiçek pazarında satmak üzere fazla çiçeklerimizi almaya gelecekti, geçim masraflarımızın bir kısmını bu şekilde karşılıyorduk. “Kimse ekimde çiçek almaz. Bu ölü bir ay. Bir kereliğine pas geçsek olmaz mı?”

“Elbette olmaz. Bunu neden yapalım ki?”

“Çünkü hiç tatil yapmıyoruz. Vakti geldi de geçti.”

“Her mevsim seyahat ediyoruz. On beş yaşında dünyanın, çoğu insanın ömrü boyunca gördüğünden fazla yerini gördün. Biliyorsun, herkes bir Cloud Air jetine ulaşamaz.” Annem ve Bryony Teyze çocukken Büyükanne Narcissa, Cloud Havayolları’nın genel müdürünü hayatının aşkıyla birleştirmişti ve karşılığında adam bir özel jeti büyükannemin hizmetine vermişti. Teknik olarak bu bir hediye idi ama büyükannem Kokubaz Vakıf Fonu uçak yolculuğunu kapsayacak biçimde oluşturulmadığı için bunu kabul etmişti.

“Seyahat etmeyi kastetmedim. Çalışmamayı kastettim. Sörf yapmaya gidebiliriz.”

Annem yüzmediğimizi bana hatırlatma zahmetine girmeden yüksek sesle homurdandı.

“Veya sadece bir yerde keyfimize bakarız.”

Kollarını göğsünde birleştirdi. “Ben şu anda keyfime bakıyorum. Şimdi tavuğu yere bırak da gidelim.”

Dükkânımızın ortasını işgal eden ahşap masanın üstünde çiçek kümeleri yer bulmak için savaşıyordu. Mobilyalarımızın çoğu gibi bu masa da annem ve Bryony Teyze büyürken bahçıvan olarak burada yaşayan William adlı bir adam tarafından yapıl-

mıştı. Adamı hiç tanımamıştım ama onu her zaman sakin, sabırlı bir insan olarak hayal ederdim. Sanat ve zanaatın birleşimi olan işinin titizlik isteyen bir niteliği vardı.

Ben çiçekleri budarken annem aslanağzlarının çalıyla kaplı saplarını ayırıyordu. Neşeyle şarkı mırıldanması sinirime dokunuyordu.

Parmaklarımın acıması ve burnumun içinin kurumuş kanla kaplı olması benim hatam olmasına rağmen bir gül dikenini elime battığında anneme olan öfkem büyüdü. Eğer bana fazla yüklenmeseydi, bu karmaşanın içinde olmazdım.

Gözlerini kısıtı ve tüm stres kokularını büzgülü bir etek gibi üzerimde topladım. "Yemin ederim, Mim, şu liseye gitmeye başladığından beri her gün daha endişeli kokuyorsun. Sanki bunu kendine çekiyorsun."

"Belki sadece bir ergen olduğum içindir."

Ağzı bir yana kıvrıldı. Sonra meşe çalışma masamızın üzerine eğildi ve yanaklarımı ellerinin arasına alarak okşadı. "Ayrıca be-tin benzin atmış gibi görünüyor."

"Betim benzim atmış gibi mi?" Dikkatini dağıtmayı umarak bunu yayararak söyledim.

"Bitkin." İskemlesinde geriye yaslanarak çenesini yukarı kaldırdı ve gülümsedi.

"Bitap." Karşılık verdim.

"Bezgin."

"Bozguna uğramış."

Annem işaret parmağını doğrulttu. "Boynu bükük."

Dirseklerimin üzerinde ileri doğru eğilip fısıldadım, "Bahtı kararmış."

Bana numaradan kaş çattıktan sonra her bir omzuma bir aslanağzıyla hafifçe vurdu. "Sana Eşanlamlıların Efendisi unvanını veriyorum ama gelecek hafta bir rövanş olacak."

"Kabul ediyorum."

Yeniden şarkı mırıldanmaya başladı ve endişem bir kademe

azaldı. Kendimi demetleri sicimle bağlamanın ritminde kaybettim. Dola, makasla kes, düğümle.

Sicimim bittiğinde annem gidip dolaplarımızdan bir makara daha getirmek için ayağa kalktı. Bir çekmeceyi açtı ve hiçbir şey bulamayınca ispiroto ruhlarını sakladığımız çekmeceleri aradı. "Mim." Bir kavanozu çekti ve kapağından tutarak sallayarak tek bir kabuğun takırdamasına sebep oldu. "Bana kakulemin az kaldığını söylemedin."

Yutkundum. "Üzgünüm." Kötü bir şeyin olacağına dair rahatsız edici bir hisle olduğum yerde donakaldım.

Ayak parmaklarının üzerinde yukarı uzanarak diğer kavanozlara dikkatle baktı. "Ve günnüğümüz de. Bunlar temel malzemeler, Mim!" Bir bloknot ve bir kalem kapıp envanter çıkarmaya başladı. "Galiba Ortadoğu'ya gideceğim." Sesi, hissettiği sıkıntı yüzünden kalınlaşmıştı. Annem tüm günnük tohumlarını en güzel kokulu bitkilerin büyüdüğü Umman'daki satıcılardan seçerdi. "Seyahate gideceğimi bilseydim bu kadar çok müşteri kabul etmezdim. Umarım jeti alabilirim. Bayramlar yaklaşıyor bildiğin gibi."

"Gerçekten üzgünüm." Minyon annemin kimseye dokunmadan Umman'daki kalabalıklarla mücadele ettiğini hayal ederken benzim daha fazla soldu.

"Böyle bir şeyin olacağını biliyordum." Bir elini kısa saçlarının arasından geçirdi. İşte geliyordu. Küçük bir ilmek ve tüm eldiven sökölür. Benim işimi kontrol etmeye başlayacak ve bir şekilde Alice'le ilgili yaptığım hatayı keşfedecekti.

"Üstelik okul daha yeni başladı. İşler hareketlendiğinde ve sınavların olduğunda ne olacak? Dönem ödevlerin olduğunda?" Kolları göğsünde kavuşmuş ve ağzı gergin bir hâlde bana döndü.

Çaresizce söyleyecek bir şey, yalan olmayan ve daha fazla tartışmaya davetiye çıkarmayacak bir şey bulmaya çalıştım. Ensemde terden boncuklar türüyordu. Belki çok geçti ve annem ekşi özsuynun lahana turşusu kokusunu zaten alıyordu. Korkulu kokuyu endişenin ezici kötü kokusuyla birleştirecekti ve...

Annemin yüzü gevşedi ve gözyuvarları yana döndü. Yavaşça başını sallayışını izlerken nefes almıyordum. Her ne tezgâhlıyorsa, iyi bir şey olamazdı.

“Belki bu defa sen de benimle gelmelisin.”

Ona şaşkınlıkla baktım. “Umman’a mı?” Kelime ağzımdan “Uf, aman,” gibi çıktı.

“Bir tatile çıkmamız gerektiğini daha yeni söyledin. Umman ekimde güzel olur.” Gözlerini masumca tavan penceresine kaldırdı ve uçarı bir havayla konuştu, “Orada da sörf yapıyorlar. Keyfimize bakabiliriz.”

“Ama, ama...” dedim süratle ve anlaşılmaz bir şekilde. “Müşteriler ne olacak?”

Annem artık dinlemiyordu. “Alfie’yi aramalıyım,” dedi seyahat acentemizi kastederek. “Burayı sen halledersin, canım.” Takunyaları parke boyunca şap şap sesler çıkardı. Derken, kapıdaki ağır bir pat sesiyle gitmişti.

D O K U Z

“HİÇBİR KADIN DAHA GÜZEL DEĞİLDİR

SAÇLARINDA AKASYA OLANDAN.

HİÇBİR KADIN DAHA ZARİF DEĞİLDİR

AKLINDA BİR SEVGİLİ OLANDAN.”

—*Xanthe, Kokubaz, 1789*

MAVİ DÜKRÂN RAPISININ arka tarafında asılı takvimi kontrol ettim. Yaklaşan randevular arasında birçok yaşlı müşterimiz vardı. Kokuizlerinin karmaşıklığına rağmen annem yaşlıların sürecini mümkün olduğunca hızlandırmakta ısrarcıydı çünkü onların, emeklerimizin meyvelerinin tadını çıkaracak daha az zamanları kalmıştı. Sonraki iki müşteri de seksenli yaşlardaydı. Annem ve benim için şu anda tatil yapmak etik olmazdı. Ayrıca birinin Bayan DiCarlo’yu takip etmesi gerekiyordu; hem ya Layla’nın Fedakârlığı bu sırada çiçek açarsa? Boşa giderdi.

Tüm bu gerekçeler annemi Umman’a gidemeyeceğim yönünde ikna etmeye yetmezse bir bacağıma kırmak zorunda kalabilirdim. Tabii bu konuda ciddi olsaydım, bunu yapmak aynı zamanda Meyer Botanik Bahçesi’ne ulaşmamı da zora sokardı. Kendimi, bahçeye koltuk değnekleriyle aksayarak girerken, çalılıkların etrafına sinsice sokulurken ve gizlice koklarken hayal ettim. Keşke yarın kapalı olmasaydı, bir trene binebilir ve tüm bitkiler uyumluysa sonraki yirmi dört saat içinde iksiri hazırlayıp durumu düzeltebilirdim.

Sıcak bir duşun midemdeki düğümleri çözmeye faydası olmadı. Saçıma kurutmadan hızla yatağa girdim ve Bryony Teyze’nin

eski yorganını çeneme kadar çektim. Annemin yatağında duran tıpatıp aynıyla birlikte bu battaniyeyi de Büyükanne Narcissa yapmıştı. Bir aile ağacı gibi her bir atamızı temsil eden iç içe geçmiş çiçekler, yorganı uçtan uca kaplıyordu. Ben doğduğumda annem mimozaları, mor ponponlar gibi tüylü topları ekledi.

Teyzemin kokuizindeki zencefil ve dağ biberi fidanının kokusunu alabiliyordum, ikisi de dikkate değer miktarda bir keskinlik içeriyordu. Orta notalar ailelerde sürdürüldüğünden, benimle ve annemle bu notaları paylaşıyordu ama onunkiler çok daha baharatlıydı. Buruna ilk ulaşan uçucu koşucular üst notalardı, annem ve Bryony Teyze burada çılgınca farklılık gösteriyordu. Annemin üst notaları hafızayı artırmalarıyla tanınan enerjik, göz alıcı meyvelerden kızılçık ve siyah kuşüzümünü içerirken teyzem ıhlamur ağacının, Vikingler tarafından kalkanlarını oluşturmakta kullanılan hafif ama güçlü bir odunun notalarını barındırıyordu.

Bir teyzem olsaydı, hayat çok daha kolay olurdu. Bir teyze, annemin ne kadar talepkâr olabileceğini anlar ve iş yüküne yardım ederdi, böylece yeğeni matematik derslerine katılabilirdi. Bir teyze, beni beraberinde Umman'a götürmemesi için annemi ikna edebilirdi.

Sabahın gri ışığında bisikletimi okula doğru sürerken Umman krizinden kurtulmak veya kendimi Meyer'a ısınlamak gibi sorunlarıma çözüm bulmaya pek yakın değildim. Kararımda ısrar etmek zorundaydım. Annemin yola gelip beni gitmek zorunda bırakmayacağını umuyordum. En azından pazar akşamı Kali annesinin romantik roman zulasını Alice'e bırakmıştı. Bunun onu bir süreliğine okuldan uzak tutması gerekirdi.

Santa Guadalupe Lisesi'ne varmadan önceki son blokta pedal çevirirken ölü bir keseli sıçan yüzünden aniden yönümü değiştiririp çürüyen kötü kokusunu solumamaya çalıştım. Lisenin girişinin tepesindeki afişte "Son Gün! Hayallerinizdeki Sevgili için Cadılar Bayramı Mesajlı Şekerler."

Bisikletimi okulun içine doğru çevirirken kütüphanenin önündeki bisiklet park yerindeki noktama rahatça ilerledim ve garaj satışından aldığım sadık bisikletimi Kali'nin Schwinn'inin yanına yerleştirdim. Cep telefonunu kulağında tutan Vicky bir direğe yaslanmıştı. Burada ne arıyordu? Gözleri odağını kaybetmişti ve çene hattının köşeleri daha yumuşaktı. İlk defa yüzünde bir güzellik fark ettim. Sanki gardını indirdiğinde, arkasından gizlice bakan daha sakın bir yanı vardı ve Court'un onu neden çekici bulduğunu anladım.

Gözleri benimkileri buldu ve hassas Vicky kayboldu. Tehlikeli görünen, ninjaya dönüşmesi gerekirse bir duvara tırmanmak için çivi olarak kullanabileceği ince topuklularıyla tıkır tıkır sesler çıkararak bana doğru yürüdü. Balıkçı şapkamı görünce umutsuz bir vaka olarak benden vazgeçmişçesine teslimiyetin beyazıyla gözlerini devirdi.

Konuşmasını sonlandırdı ve telefonunu, bir kleptoman olduğunu düşündürecek kadar çok güzellik ürünüyle dolu Gucci çantasına attı. Petrol türevleri ve poliüretan burnuma saldırdı. Vicky'nin tasarımcı çantası çakmaydı.

"Cumartesi akşamı onu içeceğine damlattım," dedi oğlanların seksi olarak değerlendirebilecekleri kısık bir sesle. "Neden bu kadar uzun sürüyor? Sadece birkaç gün sürmeliydi."

Bunu nereden biliyordu? "Bir haftayı bulabilir. Ayrıca kimyanın kusursuz olması gerekir."

"Kimyamız kusursuz," diye tısladı. Bir rimel topağı kirpiklerinin arasına sıkışmış bir böceğe benziyordu.

"Peki o zaman, endişelenmen gereken hiçbir şey yok." Sahte bir gülümseme takındım.

Bir kadın ve yeni yeni yürüyen çocuğu yanımızdan geçti. Küçük oğlan Vicky'nin eteğine uzandı ve Vicky yüzünü sıyıran bir örümcek hissetmiş bir insanın acelesiyle kendini aniden ondan çekip kopardı. Kırmızı dudaklarını hoş görmeyen bir tavırla birbirine bastırdı ve ekşi özsuynun salamura lahana kokusu burnumu sızlattı.

Anne, Vicky'ye ters ters baktıktan sonra çocuğunu çekerek uzaklaştırdı.

Vicky kötü bir rüyadan kurtulmuşçasına ürperdi. "Baloya bir haftadan az zaman kaldı. Yuveya dönüş maçıdan önce sonuç alamazsam Kali'nin günlüğünü internete koyacağım." Bir Sahte Gucci, Zehirli Elma parfümü ve yanmış lastik dalgasıyla salınarak uzaklaştı.

Yuveya dönüş balosuyla sonuçlanan bir şenlik haftasını başlatan maça kadar dört gün daha vardı. Kilitli dolabıma koştum. Vicky blöf yapmıyordu, nefesinde toprağın altındaki sinsi yumru kökleriyle diğerlerini boğan bir bitki olan kinci eğreltiotunun kokusunu almıştım. Kali, Vicky'yle Drew Reaver'ın arasını yapmamı istemiyordu ama aklıma hiçbir fikir gelmiyordu.

Dolaplarını yakınında öğrenci konseyi üyeleri bir masada mesajlı şekerler satıyordu.

"Mimosa, değil mi?" Öğrenci konseyi başkanı Lauren Foster, diş tellerinin lastik bantlarının yanı sıra tırnaklarıyla da uyumlu neon pembe bir fosforlu kalem bana doğrulttu.

"Evet," derken sesimdeki şaşkınlığı duydum. Lauren'dan, Akdeniz'de bir terasta annemle meyveyle tatlandırılmış *limoncello* yudumlamamızı -annemi nadir olarak dinlenirken gördüğüm zamanlardan biri- anımsatan huzurlu bir yabani zeytin ve limon kokusu yayılıyordu. Ona ânında ısındım.

En yakın arkadaşı Pascha Hassan, şekerlemeleri kâğıt parçalarının üstüne zımbalıyor ve onları plastik bir balkabağına dolduruyordu. Narin kahverengi elleri yüzük modeli için kullanılmaları gibi görünüyordu. Lauren'dan daha çiçeksi kokuyordu. Ek olarak onda tek kullanımlık bebek bezlerinin gizli sosu olan süper emici polimer izleri mevcuttu, bu daha küçük kardeşiyle ilgilendiği anlamına gelebilirdi.

"Mesajlı bir şeker almak ister misin?" diye sordu.

"Hayır, teşekkürler. Ben şeker yemem."

Lauren ve Pascha birbirlerine çözemediğim bir gülümsemeyle baktı.

“Eh, bu senin için değil. Bunu başka biri için alıyorsun. Mesajını buraya yazıyorsun” –Lauren turuncu bir kâğıdı kaldırdı– “ve üzerine bir şeker ilâştiriyoruz. Bunu senin için özel olan kişiye veriyorsun. Her biri bir dolar.”

“Ah. Hayır, teşekkür ederim.” Bir milyon defa hayır, teşekkür ederim. Gitmeye yeltendim ama sonra Pascha’nın Lauren’a dirsek atması dikkatimi çekti.

Bakışım ikisi arasında bölünürken ne beklediğimden emin değildim. Lauren dalgalı sarı saçlarına saç spreyiyle pırıltılar yerleştirmişti ve ısıltı, gözlerimi kırıştırmama yol açtı. Etrafına bakındıktan sonra daha yakınuma eğilerek fısıldadı, “Kendin için iksir kullanıyor musun?”

“Elbette hayır.” İnsanların düşündüğü bu muydu? “Bir randevuya çıkmaya bile iznim yok. Dahası bu etik dışı olurdu.”

Pascha balkabağını doldurmayı bıraktı. Başını örten eşarabının katları esintide hafifçe dalgalandı. “Öyleyse bunu nasıl yapıyorsun?”

“Ne yapıyorum?”

Kızlar yeniden birbirlerine baktı.

“Tüm o oğlanların senden hoşlanmasını nasıl sağlıyorsun?” diye sordu Lauren.

Homurdandım. Hayatınız boyunca afrodizyakla dolup taşan bir bahçede yaşamayı deneyin. Oğlan sorunlarına yol açan özel damgam düşündüğümde daha belirgin olmalıydı. Bir sorun olduğunu saptar saptamaz takipçilerimi dezenfekte etmeye çalışıyordum ama daha uyanık olmam gerekecekti. Peşimde altı parmaklı Hyacinth’i denize atanlar gibi kıskanç bir ergen kız sürüsü olmasını istemezdim. Larkspur’un kaygılarının çok da abartılı olmayabileceği kafama dank etti.

“Aşk tavsiyesi vermekten daha iyi duvar örerim,” dedim. “Üzgünüm.”

Lauren bir parça hayal kırıklığına uğradı ve iç geçirmesi diyet gazoz ve mide asidi gibi koktu. Daha fazla yapraklı yeşillik tüketebilirdi. “Ben sadece belli bir oğlanın bana mezunlar dansına

gitmeyi teklif etmesini nasıl sağlayacağımı öğrenmek istiyorum.” Gözlerini bir mendille hafifçe kuruladı.

“Neden bana sen sormuyorsun?”

“Bunu yapamam!” Nefes nefese kaldı. Gözlerini biraz daha kuruladı.

“Neden?”

“Ya hayır derse? Önce evet diyeceğine dair bir işarete ihtiyacım var. Bir erkeğin senden hoşlandığının işaretleri nedir?” Ellerini birbirine kenetledi ve ela gözleriyle bana yalvardı.

Hırkamin kolunu çekiştirdim. “Hoşlandığı biri olduğunda insanların üst notaları tereyağlı bir hâl alır ve orta notaları on altının bir katsayısıyla parlar. Ayrıca yabani bir çiçek türü olan hercaimenekşe kokarlar.”

Yaklaşık doksan metre ileride futbol takımı mavi beyaz formlarıyla sabah antrenmanından dönerken hafifçe koşarak yanlarından geçen atletizm takımının üyeleriyle beşlik çakıyordu. On numara, Court, alışılmış tembel yürüyüşüyle ilerliyordu. Tişörtü yağsız bedenini bir dalış giysisi gibi sarıyordu. Dokuz numara Whit Wu ona yetişmek için koşuyordu.

Lauren’ın dudakları ayrıldı. “İl, ne?”

Pascha’nın sürmeyle çerçevelenmiş gözleri bana değer bir çerken kısıldı. Bakışlarını benden ayırmadan Lauren’a bir başka kâğıt mendil uzattı. “Cadıyı dinle. Neden bahsettiğini biliyor.”

Öksürerek *bu* algıya şüphe kattım. Gözlerim yeniden araziye doğru sürüklendi. Court kafasını kaldırdı ve gözlerimiz buluştu. Kalbim bir ters salto attı ve vücudumdan mutluluğun akçaağacı, pişmanlığın hindibası ve gün içinde birçok defa yön değiştirme eğilimiyle ünlü bir bitki olan başıboş ayçiçeği gibi bir düzine farklı koku fışkırdı. Nadiren başıboş ayçiçeği kokardım. Genellikle Kural Kitabı yolumun sınırlarını çizirdi ve bunu kurallar yapmazsa, annem yapardı.

Court el salladı, sonra soyunma odalarına doğru hızla yürüdü

“Ama şeyi, ee, onun az önce söylediği şeyi nasıl bileceğim?” dedi Lauren, Pascha’ya.

"Bedenin bilir," dedi Pascha. "Bu *hormonlarla* ilgili. Sadece kokularını onun gibi alamıyoruz." Koyu renkli gözleri bana döndü. "Doğru muyum?"

Tam olarak öyle sayılmazdı ama yeterince yakındı.

Pascha yanıt vermemi beklemedi. Arkadaşının koluna vurdu. "Cinsel eğitim derslerinde dikkatini vermiyor muydun? Hormonlar tıpkı şu insanlara mesaj veren mesajlı şekerler gibidir, yalnızca ergen olduğumuz için mesajları karıştırıyoruz." Balkabağından bir not çekip çıkardı. "Çok hoşsun. Hah! Bu aslında 'Hoş bir kışın var' anlamına geliyor."

"Bunun çocuğun benden hoşlanıp hoşlanmamasıyla ne ilgisi var?" diye sordu Lauren.

"Ondan hoşlandığını *düşünmen*, bunun gerçek olduğu anlamına gelmez. Belki sadece kışından hoşlanıyorsundur." Pascha konuşmasma destek olması için uzun, ince ellerini kullanıyordu.

"Öyle değil." Laura masadan bir şekerleme kaptı ve onu açtı. "Bu gibi şeyleri koklayabildiğin için çok şanslısın."

"Tabii," dedim hiçbir şekilde şanslı hissetmem de. "Şey, sırf gitmem lazım."

Pascha gümüş bir bileziği kolunda yukarı doğru itti. "Tamam, şey, bugün çok fazla eğlenmemeye çalış." Kahverengi dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı.

İhtiyatla kokladım fakat küçümseyen bir kirli banyo suyu kokusu seçmedim. "Tamam." Zor olmamalıydı. Çok fazla eğlenmek şöyle dursun, ben çok bile eğlenmezdim.

Plastik sandalyemde kımıldandım. Matematik dersi yalnızca on dakika önce başlamıştı ve bacaklarım şimdiden uyuşmuştu. Tahaya bir denklem yazarken Bay Frederics'in baklava desenli yün ceketi toplanıp yukarı çekiliyordu. Floresan ışıklandırma kafa derisini parlatıyordu.

Soruyu defterime kopyalarken Drew Reaver'ın kalemi arkamda hızla bir şeyler karalıyordu. Omzumun üstünden bir göz at-

tım. Denklem yerine defterine çizdiği bir iblisin altındaki “ruh emen” sözcüklerini süslüyordu.

Vicky’yl: Drew’nun arasını yapmanın nesi çok yarlıştır olurdu ki? Drew ruh emen iblisleri çizmekten hoşlanıyordu ve Vicky ruh emen bir iblisti. Bu kusursuz bir eşleşmeydi.

Kafasının arkasına gözlerimle lazer ışınları gönderdiğimi hissetmişçesine Vicky ruhsuzca arkasını dönüp beni süzdü. Kurşun kaleminin silgi ucunu çenesine hafifçe vuruyordu, çok geçmeden aynı telaşsız tempoyla yeniden önüne döndü.

Kapı açıldı. Mesajlı şeker dolu bir sepet taşıyan bir birinci sınıf öğrencisi içeri girdi.

Drew’nun kalemi durdu. Birinci sınıf öğrencisi sıraların arasında ileri geri yürüyerek mesajlı şekerleri ayın ekmekleriymiş gibi dağıtırken spor ayakkabıları yumuşak bir sesle gıcırıyordu. İki şekerleme aldığında Melanie sevinçle haykırdı.

Birinci sınıf öğrencisi garip bir şekilde gülümseyerek benim masamda durdu.

Yüce Tanrım, hayır. Kız daha harekete geçmeden evvel, ne yapacağını hissettim. Yavaş çekimde gerçekleşti. Bir elini sepetinin altına koydu, ardından onu masamın üstünde baş aşağı çevirdi.

Mesajlı şekerler masamı doldurup taşı ve yere döküldü. Çikolata ve nugatın boğucu kokusu gözlerimi yaşarttı. Şaşkına dönmüş bir sessizlik ânını haykırırlar ve tebessümler takip etti. Sandalyemde sararıp solarken Lauren ve Pascha’nın neden tavsiye almak için beni seçtiklerini anladım.

Vicky kaşlarını çatarken Melanie bana kızgın bakışlar attı ve iki şekerlemesini çantasına soktu.

Elimden geldiğince soğukkanlı davranarak mesajlı şekerleri çantama kaldırdım. Aynen korktuğum gibiydi. Birkaç hayranı gözden kaçırmıştım. On yirmi kadarını. Adlarını gizlemişlerse ne yapacaktım? Hepsini nasıl koklayarak bulacaktım? Kuşkusuz mesajlara birçok el dokunmuştu: göndereninkiler, öğrenci konseyi üyelerinkiler, kuryeninkiler. Bir tanesini burnuma götürüp kokladım. Beklediğim gibi insan kokuları güçsüzdü ve kişilere

ayırmak zordu, dahası keçeli kalemin kimyasal kokularının altında eziliyorlardı.

Drew yere düşen mesajları toplamama yardım etti.

“Teşekkürler,” diye fısıldadım.

“Bimbo Çikletleri.” Bir şekerlemeyi kaldırdı. Her bir parmağı kafataslı ve çapraz kemikli gümüş yüzüklerle bezeliydi. “Bunlar en iyisi.”

“Hepsini alabilirsin ama mesajlar bende kalacak.”

Drew sırtıttığında dudağımdaki halka yukarı dikildi. “Cidden mi? Bu harika.”

Bay Frederics ellerini salladı. “Sakin olun, millet. Sakin. Tahtadaki denklemlere dönelim. Dördüncü soru için gönüllü var mı?”

Kimse el kaldırmadı.

“Mimosa, günün hanımı senmişsin gibi görüldüğüne göre bize yardım eder misin?” Tahta kalemimi bana uzatıyordu.

Soğukkanlı numarası yaparak tahtaya yürüdüm. Yazmaya başlarken kapının bir kez daha açıldığını duydum, bu ses omurgamın kasılmasına sebep oldu. Ah, hayır. Daha fazla mesajlı şeker olmasın, lütfen.

Yavaşça arkamı döndüm.

Tahta kalemi neredeyse onu kavrayan parmaklarımdan düşüyordu.

Bir eli kapı çerçevesinde, diğeriyle de kabuklu yemişsiz, hindistancevizi kremalı şekerli karışımla kaplı çikolatalı keklerle dolu olduğunu kokusundan anladığım pembe bir hamur işi kutusu tutan Alice âdeta poz veriyordu. Bileğinden plastik bir alışveriş torbası sarkıyordu. Yünlü kadife eşofman takım gitmiş ve yerine gözleriyle uyumlu safir mavi bir elbise gelmişti. Bir Fransız topuzuyla toplanmış saçlarında boya sayesinde gri tek bir tel bile yoktu. Keki bir pizza gibi kaldırdı ve hatırladığımdan daha boğuk bir sesle, “Merhaba Franklin,” dedi.

O N

"AHLAKİ DEĞERLERİ OLMAYAN BİR KOKUBAZ,
HERCAİMENEKŞE TARLASINDA BİR GERGEDANA BENZER."

—Myrtle, Kokubaz, 1602

"ANNE!" DİYE FERYAT ETTİ Melanie, kendisini fırlatabileceğinden korkarmışçasına sandalyesinin kenarlarını sımsıkı kav-rarken. Gözleri eğlenen bir ifadeyle parlayan Vicky kurşunkaleminin ucunu ısırdı.

Hâlâ sınıfın kapısında duran Alice parmaklarını kımıldatıyordu. Tırnakları parlak kırmızıya boyanmıştı. "Selam canım."

Bay Frederics kapıya kadar yarı yolu yürüdü. "Bayan Sawyer. Sizin için ne yapabiliriz?"

"Alice, bana Alice de."

"Pekâlâ, Alice."

Alice ıslıl ıslıl gülümsemesini bana çevirdi. "Yediğin karbonhidrat miktarına dikkat ettiğini biliyorum ama ara sıra birkaç tatlı yemedikten sonra hayat neye benzer ki?"

Melanie'nin afallamış ifadesi değişmedi ama birçok kişi teza-hürat yaptı. Kek kutusu kaymaya başladı fakat Alice düşmeden onu yakaladı. "Ah!"

Bay Frederics, Court'un annesiyle arasında kalan yolu aceleyle katetti. "Ee, yardım etmeme izin verin." Keki ve içinde çatalların bulunduğu Alice'in plastik torbasmı bir kitap rafına yerleştirdi.

Hâlâ kapıda dikilen Alice bir el işaretiyle onu geri çağırdı. Bay

Frederics bana devam etmemi söylercesine el salladıktan sonra onu takip ederek koridora çıktı. Hepimiz onların gidişini izledik.

Beyaz tahtada dikilirken soğuk terler dökmeye başladım. İksir etkisini gösteriyordu. Çok geç kalmıştım.

Herkesin gözü bana kaydı. Birdenbire hiyeroglif gibi görünen tahtadaki soruya geri döndüm. Bunu nasıl çözecektim?

“Annen seksi bir kadın, Melanie,” diye seslendi sınıfın arka tarafındaki bir ukala.

Yanımdaki çocuk kıs kıs güldü. “Evet, eve servis yapıyor mu?”

“Kapa çeneni,” dedi Melanie.

Ön sıradan, muhtemelen kendini gelecek sınıf birincisi^{*} olarak hayal ettiği için Val diye çağrılmayı tercih eden Valerie, ucu kursosuzca sivriltilmiş kurşunkalemimi tahtaya doğrulttu. “Soruyu çözmeyi bitirsen mi?”

Kafamda ya şöyle olursa senaryolarını oynatırken bazı sayılar yazmaya başladım. Alice’e yakında DİEİ uygulayamazsam hiçbir iksir kadının aşkının gelişmesine engel olamayacaktı. Gizli buzlanmada, aşınmakta olan tekerlekleri olan bir araba gibi Alice de sarsılarak kontrolden çıkacaktı.

“Hımm, bu yanlış,” dedi Val.

Tahtaya yazdığım sayı dizisi bir piyango çekilişi kadar rastlantısaldı. Bay Frederics hâlâ koridorda Alice’le çene çalıyordu. Bu kadar uzun süre ne konuşuyor olabilirlerdi?

“Bay Frederics?” diye seslendim yüksek sesle.

Kapı aralığında yeniden ortaya çıktı. “Evet, Mimosa?”

“Ne yapacağımdan emin değilim.” Büyük ihtimalle gezege- nin en kolay matematik sorusu buydu. Alice, Bay Frederics’in arkasından beni görmek için dengesiz parmak uçlarına yükseldi.

Biri kıs kıs güldü, herhalde Vicky’ydi. Onun kumkat kokusu- na burnumu tıkamak için elimden geleni yaptım.

“Ah, demek sorum kafanı karıştırdı.” Bay Frederics kendi kendine güldü.

* İngilizce metinde kullanılan “valedictorian” kelimesi üzerinden yapılan bir söz oyunu –çn

“Evet, kesinlikle.” Otuz çift gözyuvarının ağırlığı altında dizlerim zar zor tutuyordu.

“Gidip otursana,” diye söylendi Val.

Bay Frederics’in bakışları Alice’le benim aramda gitti geldi.

“Ah, seni tutmak istemem,” dedi Court ve Melanie’nin annesi. “Lütfen, işine geri dön. Kek için de afiyet olsun. Hoşça kal, Melanie.”

Melanie’nin beti benzi attı, tahta kadar beyaz bir renk aldı. Hangimizin daha fazla dehşete düştüğünü söylemek zordu.

Siyah ayak izlerinden bir yol, sınıf kapısından çıkıp Santa Guadalupe Lisesi’ne giden sekiz yüz çocuğun gürültüsüyle cınlayan mermer koridora doğru uzanıyordu. Kendimi diğerlerinden normalden daha da uzak tutarken gözlerim fazla yakından geçen herkesi, polen kaynaklı aşk işaretleri var mı diye dikkatli bir şekilde izliyordu. Fark ettiğimden ve sahip olduğum OS’nin yeteceğinden daha fazla insana bulaştırmıştım. Göğsüm sanki kalbimi bir yumruk gibi sıkıyordu ve burada olmam yarardan çok zarara mı sebep oluyor diye düşünmekten kendimi alamıyordum.

Beden gergin olduğunda her şey daha güçlü bir his bırakırdı ve burnum için de aynısı söz konusuydu. Üzerime hızla akın eden tüm kokular, akort edilen on bin çalgıdan oluşan bir orkestra kadar gürültülüydü. Yürürken her defasında birini tanımlıyordum, bu beni rahatlatan bir egzersizdi.

Önceki yılların yuvaya dönüş kral ve kraliçelerinin fotoğrafları duvarlarda asılıydı; saç modelleri geçen on yıllara işaret ediyordu. Vicky’nin daha uzun boylu ve daha güzel bir versiyonunun bana gülümsediği, geçen senenin fotoğrafının önünde durdum. Başında yuvaya dönüş kraliçesini ayırt eden uzun, göz kamaştırıcı taç vardı.

“O Vicky’nin ablası, Juliana.” Öğrenci konseyi başkanı Lauren’ın sesi yerimden sıçramama sebep oldu. Saçlarını silke-

leyerek üstündeki pınlıtlardan kurtuldu ve diyet kolasının kapağını açtı.

“Onu tanıyor musun?”

“Evet, biz ikinci sınıftayken o son sınıftı. Hepimiz onun gibi görünmek isterdik. Zekiymi de. Oxford’a girdi. Ve iyi biriydi.”

Üç doğal yeteneğin birleşimi. Vicky’nin, yerini doldurması gereken kişi oldukça zorlu biriydi. Belki de bu, yuvaya dönüş etkinliklerinin onun için neden bu denli önemli olduğunu açıklıyordu; bildiğim kadarıyla Vicky ne iyi biriydi ne de sınıf birincisi kumaşına sahipti.

Lauren’ın diş telleri parıldadı. “Mesajlı şekerlerini aldın mı?”

“Evet. Teşekkürler.”

“Hayır. Ben teşekkür ederim. Satış oranımızı yüzde on artırdın.”

“Ah, vay be.” Daha özgün bir şey aklıma gelmedi.

“Ben bir tane aldım ve ‘Hoş bir kıcın var,’ yazıyordu. Pascha komik olduğunu düşünüyor.”

“Her zaman yüz tane hayran yerine tek bir iyi arkadaşı tercih ederim.”

Lauren sırtıttı. “Ben de. Bak, Pascha ve ben okuldan sonra dondurulmuş yoğurt yemeye gideceğiz. Eskiden dondurmaya tercih ederdik ama biraz kilo vermem gerekiyor.”

“Senin mi?” Onun ortalamadan daha büyük göğüs kısmı hariç normal ölçüdeki vücudunu ve bir altmışa yakın boyunu inceledim.

“Evet, çok şişmanım. Artık en sevdiğim kot pantolona sığmıyorum. Her neyse, gelmek ister misin?”

Neden gayet dengeli görünen birinin çok şişman olduğunu düşünebildiğini merak etmek ile bana birlikte takılma teklifinde bulunduğunu fark etmek arasında kaldım. Normal bir insan gibi. “Çok isterdim ama bugün gelemem.” Biri sonunda benimle arkadaşlık etmek istiyordu ve benim bir iksiri tersine çevirmem gerekiyordu. “Belki sonraki sefere?”

Diş telli gülümsemesi azaldı. “Tabii. Görüşürüz.”

Avluya açılan, kuvvetli ışık yayan güneş çizimli çift kapıdan geçerken başırı zonkluyordu. Kali'yi ararken kesişen beton karolardan ağır adımlarla yürüdüm. Pazartesileri kardiyo dersimiz olmadığından onu tüm gün görmemiştim. Büyük ihtimalle hâlihazırda yemekhanede yemek servisi yapıyordu. Kali tanıdığım tüm ergenlerden, muhtemelen benden bile daha sıkı çalışırdı. Ailesinde üniversiteye –Doğu Yakası'nda pahalı bir yaratıcı yazarlık programına– giden ilk kişi olmak için para biriktiriyordu.

Kütüphane pencerelerinden, Bayan DiCarlo'nun bir merdivende durmuş kitapları raflarda düz çizgiler hâlinde yerleştirmek için bir cetvel kullandığını seçtim. Onu izlediğim gözüne ilişti ve bana el salladı.

İsteksizce el sallayarak karşılık verdim. Dikkatsizliğimin onu ruh eşinden mahrum ettiğini bilseydi böyle gülümsemezdi. Nazik bir kütüphaneci, paraya ve şen şakrak bir kişiliğe sahip eski bir modelle nasıl rekabet edebilirdi? Bay Frederics'in Alice'e karşı duygusal bir ilgisi varsa, iksir bu hisleri Bayan DiCarlo'ya karşı beslediği hislerini gölgede bırakarak yürüngesine çekecekti.

Yeni bir kaygı enerjisi içimde bir uçtan bir uca akarak kalbimin başımla uygun tempoda zonklamasına yol açtı. Kek hadisesinden sonra, ben iksirin Alice'in üzerindeki etkisini kaldırana dek Alice ve Bay Frederics'i uzak tutmak şart olmuştu. Keşke birinden birini meşgul etmenin bir yolu olsaydı.

Daire çizerek volta atarken durdum. Court, annesini Bay Frederics'i göremeyeceği kadar meşgul edebilirdi. Belki onu bir seyahate çıkmaya veya bir kursa kaydolmaya ikna edebilirdi. Benim kadar o da annesini beladan uzak tutmak isteyecekti. Teknik olarak kokubazlar *"iksirlerin yapımında kokubaz olmayanların yardımını ne rica edebilir ne de kabul edebilirdi"* ama Kali bahçe işlerinde bize yardım ediyordu. Şüphesiz Court'un yardımını istemek bundan daha önemsiz sayılırdı.

Ne yaptığımı öğrendiğinde –özellikle annesi konusunda bana içini döktüğü düşünülürse– Court’un ne kadar sinirleneceği hakkında endişelenmemeye çalışarak çabucak futbolcuların takıldığı son masaya doğru yürüdüm. Bana duyduğu ilginin tohumları, yani öyle bir tohum varsa eğer, çürüyüp ölecekti.

Court’un en iyi arkadaşı Whit Wu, genellikle Court’un işgal ettiği yerde yayılmıştı ve bir pizza dilimini silip süpürüyordu. Herkes sessizleşirken ve şüphenin naftalin kokusu zehirli gaz gibi yayılırken Whit nihayet beni fark etti. Başı hızla geriye büküldü ve gözleri büyüdü.

“Merhaba,” dedim. “Acaba Court’un nerede olduğunu biliyor musun?”

Fısıltılar başladı ve “mesajlı şekerler” kelimelerini yakaladım.

Pizza yemek borusundan aşağı inerken Whit’in boğazı şişti. “Neden bilmek istiyorsun?” Siyah saçlarını gelişigüzel bir biçimde geriye doğru savurdu. Saçları dalgalar hâlinde geniş omuzlarına döküldü. Kayıtsızlığına rağmen aşk cadısının kendisine yaklaşması yüzünden duyduğu telaşın kokusunu alabiliyordum. Don yanığı gibi kokuyordu.

Birisi, “Belki ona büyü yapmak istiyordur,” diyerek ansızın gülmeye başladı.

Esprî yapanları duymazdan geldim ve Whit’e hitaben konuşmaya devam ettim. “Sadece onunla konuşmam gerekiyor. Bu önemli.”

“Neden? Bir aşk krizi mi var?”

Herkes güldü. Bir kızın kayması, onun oturduğu sırayı benden daha uzağa kaçırdı ve mor röfleli bir saç perdesi yüzüne düştü. Onun Vicky’nin arkadaşlarından biri olduğunu fark ettim ve bu kalabalığa yaklaştığım için zihnimde kendime kızdım. Court’un arkadaşlarının yarısı Vicky’nin de arkadaşlarıydı. Vicky’nin halihazırda benden hoşlanmamak için yeterince nedeni yoksa bile onun için yeni bir neden bulduğuma inanıyordum. Kız bana şüpheli bir bakış attı ve Tupperware yemek kabını benden daha uzağa çekti.

Oradan hızla ve umarım unutulabilir bir şekilde ayrılmak en iyisi olacaktı. Çenemi sıkıp hızla uzaklaştım.

Court henüz yerde olabilirdi. Belki dersten sonra sınavta kalmıştı. Veya belki...

Gözlerime gölge yapması için balıkçı şapkaımın siperini daha fazla aşağı çektim ve araziye doğru hızla yürüdüm. Yalnız bir figür, sırtı dut ağacına dayalı oturuyordu.

Çimenliği arşınlarken hafif bir esinti burnumu sığır kuyruğu otunun frenksoğanını andıran kokusuyla doldurdu. Alice'in ikisiri için biraz toplamam gerekecekti. Hiç değilse bunun için bir çayır gezisine gerek olmayacaktı.

On numara ona doğru ağır adımlarla yürümemi izliyordu. Yanan lastik veya başka türlü bir negatif duygu kokusu algılamadım. Doğrusu güneyden gelen bir meltemin taşıdığı portakal çiçeklerinin mutlu kokusu burun deliklerimi okşuyordu. Annesinin garip davranışını henüz duymamış olmalıydı. Sadece gerçeği dosdoğru anlatmam, sonra da hızla çözümlere ilerlemem gerekecekti.

Kazağının omuzlarına kadar itilmiş kolları bronzlaşmış pazıların üzerindeki güneşten etkilenmemiş bir tişört izini sergiliyordu. "Seni burada bulmayı umuyordum. Sanırım sen beni buldun." Ağzının köşeleri yukarı doğru hareket etti.

"Sanırım," dedim neşeliymiş rolü yaparak. Beceriksiz bir şekilde yanına yerleştiğimde hâlâ çantama sarılıyordum.

"Cumartesi günü kaba kız kardeşime o çiçekleri getirdiğin için teşekkür ederim. Anneme de öyle. Onu çok sevindirdi." Bana nabzımı tırısı kaldıran o sırıtışıyla baktı. "Çiçeğin gücü, hatta babamın davranışından sonra bile..."

Bir papaz eriği esintisi, üzüntünün melankolik notası burnumu kaşındırırdı. Ruh hâli kokuları sıklıkla giyip çıkardığımız süveterler gibi gelip geçicidir. Court bir şeytanırnağını çiğniyordu, sonra elini tekrar kucağına düşürdü.

"Her şey yolunda mı?" diye sordum, cevabı zaten biliyor olmama karşın.

Yüzü kararırken gözlerini ayakkabılarına dikti. “Melanie burada pek iyi olmamasına rağmen eskiden çömlek yapmaktan hoşlanırdı. On yaşındayken bir vazo yaptı. Daha çok... bir ayakkabıya benziyordu.” Yüzünden hızla bir tebessüm geçti. “Ama annem onu sevdiğini söyledi, bu yüzden Melanie her sene ona bir tane daha yaptı.”

“Geçen hafta sonu babam eve geldiğinde annem Melanie’nin doğum günü partisi için o vazoyu arka avluya taşımıştı.” Pürüzsüz alnında bir çentik belirdi ve tuttuğu bir nefesi serbest bıraktı.

“Babanın kırdığı vazo mu?”

Court başıyla onayladı. “Annem onu affetti. Neden? Benim canıma okurdu. Babam daima bir şeyleri kırar. Sadece bizi kendi hâlimize bırakmasını istiyorum. Yerine getiremeyeceği sözler vermeyi bırakmasını. Doğum günü için onu dışarı çıkaracağını söylediğinde Mel süslenip püslendi. Ona babamızın gelmeyeceğini söyledim. Mel’i hayal kırıklığına uğratacağını biliyordum.” Kaşlarını çatarak bir avuç çimeni yoldu, sonra da etrafa saçtı.

“Umut ve hayal kırıklığı kardeşler,” dediğimi duydum.

Court’un pürüzsüz alnı kırıltığında açıkladım, “Umut pembe ortanca gibi kokar ama toprağa bir parça asit eklersen –kahve telvesi veya yumurta kabukları işe yarar– taçyaprakları maviye döner ve koku daha nemli ve sisli bir hâl alır, tıpkı hayal kırıklığının kokusu gibi.”

“Hayal kırıklığı... sis gibi mi kokuyor?”

“Kokusu bir nevi sisi andıran mavi ortanca gibi.”

Kafa karışıklığı yüz ifadesini etkilemedi.

“Söylediğim şey, umut olmadan hayal kırıklığının da olamayacağı.”

Erik kokusu belirgin ölçüde arttı ve Court dizlerini kendine çekti. “O zaman umut etmekten vazgeçmeliyim.”

“Hayır, umut etmek insanidir. Ama toprağa asit eklemekten vazgeçebilirsin. Babanın seni incitmesine izin vermekten vazgeçebilirsin.” Elimde olmadan, yaptığım şeyi öğrenirse çok fazla mavi ortanca yayacak olan kendi annemi düşünüyordum. “An-

nemin söylediği gibi, affetmek kendine verdiği bir hediyedir. En azından ona kızgın olduğum her seferinde bana böyle söyler.”

“Evet. Hâlâ bunun üzerine çalışıyorum.” Bana kederli bir gülümsemeyle baktı.

“Kız kardeşinle yakın olman güzel.”

“Eskiden daha yakındık. Babam bizi terk ettiğinden beri Mel bir aktris olduğunu düşünüyor. Önceden erkek gibiydi. Hafta sonları bizimle sörf yapardı. Şimdi benimle neredeyse hiç konuşmuyor.” Arazideki bir şeyi seçmeye çalışmış gibi gözlerini kıstı ama orada idman yapan kimse yoktu. “İşte benim berbat durumdaki ailem.”

Tırnağımla eteğimin pamuklu kumaşını buruşturdum. Şimdi ona annesinin başına geleni nasıl söyleyecektim? Belki de ona *söylememeliydim*. Ancak onun yardımı olmadan DİEİ’yi annesine zamanında uygulayamayabilirdim.

“Hey, dinlediğin için sağ ol,” dedi sessizliği bozarak. “İçimi dökmeye niyetim yoktu. Genellikle bu kadar iç karartıcı değildir.”

“Sorun değil. Dinlemekten hoşlanırım. İstedğin zaman dökmekten, yani paylaşmaktan, çekinme.”

“Teşekkürler ve aynısı senin için de geçerli.”

Ah harika, makası iyice bilemenin yolu. Artık sırdaştık. Mümkün olan en kısa zamanda anlatıp kurtulsam daha iyiydi.

Dikleştim ve onun gözlerine baktım. “Aslında sana anlatmam gereken bir şey var. Çuvalladım.”

Tümüyle hareketsizleşti. Etraftaki tek ses meltemin üstümüzdeki dut ağacının yapraklarını hışırdatışındı. Mümkün olduğunca az sözcükle ona ne yaptığımı anlattım. Beni dinlerken ne düşündüğünü belli etmeyen açık tenli yüzü sakindi.

“Kahretsin.”

“Özür dilerim.” Tırnaklarımı avuç içlerime gömdüm.

“Yani, ben anlamıyorum bile...” Eli havada daireler çiziyordu, kısa sürede durdu. “Benimle alay mı ediyorsun?”

“Hayır.” Bunu düşünebildiği için büzüldüm. Şapkam başımı fazla ısıtıyordu. “Böyle bir şey yapmam.”

Yanan lastiklerin kızgın kokusu etrafımızdaki havayı iyice doldurdu. "Ne kadar boktan bir yıl geçirdiğinden haberin var mı?" Kasları gergindi ve gitmek üzereymiş gibi dizlerinin üzerine kalktı.

"Tahmin edebiliyorum ve üzgünüm. Hiçbir mazeretimin yok ama ben..."

"Sen ne?" Ellerini bir çarpışmaya hazırlanıyormuş gibi başının etrafına sardı, sonra serbest bıraktı ve elleri birer yumruk şeklini aldı.

Güçlkle yutkundum. "Dikkatsizlik ettim." Bir ter damlası yavaşça boynumdan aşağı kaydı. "Bunu düzelteceğim. En azından düzeltmek için elimden gelen her şeyi yapacağım."

Court kaşlarını çatı. "Bunu nasıl yapacaksın?"

Derin bir nefes aldıktan sonra DİEİ'yi ve neden Meyer'a gitmem gerektiğini açıkladım. Geniş bir elma kabuğu bulutu -korkunun on üç notasından biri- üstüme çullandı ama devam ettim. "Sadece DİEİ'yi yapmama yetecek kadar bir süre onun okula gelmesine engel olmana ihtiyacım var. Belki kütüphaneden kitaplarını sen alabilirsin veya..."

"Buna inanmıyorum." Yüz ifadesi bilinçli olarak belirsizdi. "Demek istediğim, bahçe işlerinden hoşlanmanın hoş olduğunu düşündüm ama bu cidden mantıksız." Ayağa kalktı ve sırt çantasını yukarı çekti.

Gidemezdi, özellikle öfke kokarken olmazdı. Ayağa fırladım. "Biliyorum, bu mantıksız. Ama lütfen şimdi gitme." Lütfen fikrini değiştir. "Sadece birkaç gün istiyorum. Film izlemekten hoşlanır mı? Belki onu sinemaya götürebilirsin?" Sesim çaresiz çıkıyordu. Aramızdaki boşluğa uzanmış ellerime göz attı ve ellerimi hızla birbirine kenetledim.

Dudaklarından bir bıkkınlık patlak verdi. "Sana insanların hayatlarıyla oynama hakkını ne veriyor?"

"Biz insanların hayatlarıyla oynamayız, bir onları... mutlu etmeye çalışırız." Bakışı altında solarken arkadaşlığımızın gevşek ipliklerinin çözüldüğünü hissettim. Zaten yardımını beklemeye hiç hakkım yoktu. "Üzgünüm."

ON BİR

“SEVGİ, FEDAKÂRLIK VASITASIYLA ORTAYA ÇIKAR.”

—*Shayla, Kokubaz, 1633*

EN AZINDAN BUGÜN okulda bir şey öğrenmiştim. Aşağılanma duygusu yüzünden ölmek mümkün değilmiş. Çalışmak için zamanım olmayacağı hâlde son zil çaldıktan sonra kilitli dolabımdaki kitapları hissiz bir şekilde çıkardım.

“Hey, Meraklı!” Kali neon kapüşonlu *sweatshirt* giymiş bir cankurtaran gibi bana doğru süzüldü. En yakın arkadaşımın gülümseyen yüzünün görüntüsü, aloe vera gibi, perişanlığımdan kaynaklanan yakıcı hissinin bir kısmını ânında aldı. Bazen sadece bir arkadaş bile yetiyordu.

“Ne olduğuna inanamayacaksın,” dedim ona.

“Hayatında ağzına hiç Doritos sürmediğini söylediğinde inanmıştım.”

Birlikte kütüphaneye doğru yürürken onu konu hakkında bilgilendirdim.

Bir dizi boyanmış metal bank, avlunun bir cephesi boyunca uzanıyordu. Vicky ve arkadaş grubu ayaklarını oturulacak yeri vererek bir tanesinin üstüne tünemişlerdi. Parfümlü güzellik ürünlerinden bir bulutun içinde kaybolmuşlardı.

Biz yaklaşırken kızlar sessizleşti ve Vicky pişmiş kelle gibi sırttı. Kali yavaşladı ve korkunun ekşi özsuyu kokusu öfkesinin

yanmış lastik kokusuyla karıştı. Dirseğine yapışıp onu beraberinde aceleyle götürdüm.

“Tüm gün bana şu kendini beğenmiş bakışlardan atıp durdu,” diye homurdandı Kali.

“Bunu düzeltebilirim.”

Kali’nin gözleri hızla benimkileri buldu. “Hâlâ Drew’la arasını yapmayı düşünümüyorsun, değil mi?”

“Suçluluk duygusunu bana bırak.”

“An itibariyle o duygudan, başa çıkabileceğinden fazlası varmış gibi görünüyor.” Ben karşılık vermeyince Kali dirseğiyle beni dürttü. “Ben ciddiylim. Bunu yapma. Sadece Alice için endişelen. Mukmuk’a seni arabayla botanik bahçesine bırakır mı diye sormamı ister misin?”

“Ebeveynlerinize söyler mi?”

“Belki. Tam bir koro çocuğudur.”

Kali’nin ağabeyi çoğu zaman güvenilir olduğu hâlde Apulus ailesi annemle yakındı. Bir sızıntıyı göze alamazdım. “Teşekkürler ama sorun değil. Trene bineceğim.” Umman’da olmayacağımı varsayarsak.

“Gelmeme ihtiyacın var mı?”

Kali’nin eşlik etmesi hoş olurdu ama iki tren biletine para harcamayı veya onun kusursuz yoklama kaydını bozmayı göze alamazdım. Bahçe her gün saat beşte kapanırdı ve okulun bitişini bekleyemezdim. “Sorun yok, ben başımın çaresine bakarım.” Bunun kokusunu alamazdı ama yalanımı fark edebildiğinden kuşkulandım.

Eve gitmek için yola çıktım. Sonbahar rüzgârı şapkamla boğuşuyordu ve ipinin boncuğu, çenemin altındaki oyuğa baskı yapıyordu. Bir çukurda sarsıldığımda şeker mesajlarıyla dolu çantam az kalsın sepetimden uçuyordu. Hepsini en yakın çöp kutusuna atma fikri aklımı çeliyordu. Hepsini koklamanın ve onları yazarlarıyla eşlemenin bana mal olacağı vakitte büyük olasılıkla Santa

Guaclalupe Lisesi'ne giden beş yüz oğlana nötrleştirici sıkabilirdim. Elbette o durumda çok pahalı OS'den birçok şişe daha yapmam gerekirdi.

Veya belki sadece hiçbir şey yapmadan kalabalığın beni okyanusa atmasını beklerdim.

Endişenin yapışkan pis kokusundan kendimi kurtarmak için bloğun etrafında bisikletimle bir tur daha attım. Garaj yolumuzda pedal çevirirken kule penceresinin arkasındaki annem gözüme ilişti.

Mutfak masasında meyveli dondurma renkli yeni bir lale soğanı kasası duruyordu; kokuları portakal ve krema gibiydi. Hollanda'daki bir üretici her yıl ekim ayında bize bunlardan yollardı. Hoş kokuya rağmen bir somurtma yüzümü aşağı çekti. Soğanlar uçak yolculuklarından dolayı stresli olacaktı ve annem onları bana bugün ektirecekti.

Ağır adımlarla üst kata çıkarken neden Umman'a gitmemeliyim konulu konuşmamı zihnimde prova ediyordum. Yatağımın üstünde açık bir bavul duruyordu. Annem giyinme odasının içinde mavi kıyafetlerini inceliyordu.

Hemen mi gidiyorduk? Konuşmak için ağzımı açtım ama prova ettiğim sözler aklımdan uçtu ve ağzımdan tek çıkan, "Yaşlıların iksirle bağlanması gerekiyor," oldu.

"Ne?"

"Umman'a gidemem. Yaşlı müşterilerimiz gelecek. Ek olarak papayalar kesilmeye hazır; onları sen de gördün. Buradaki işlerle kim ilgilenecek?" Nefesimi tuttum.

"Rahatla. Gelmek zorunda değilsin." Ahşabın üstündeki asıklar gıcırdadı.

"Ne? Yani, emin misin?" Bavulunun yanına oturdum.

"Bu tatili insanların aşk hayatlarını tehlikeye atmayacağı bir zamana saklayacağız."

Sanki böyle bir zaman gelecekti de.

"Alfie yarın için bana uçağı hazırlayacak. Ah, laleleri gördüğü-

nü farz ediyorum?” Lacivert bir süveter ve lacivert bir pantolon taşıyarak giyinme odasından aceleyle çıktı.

“Evet. Onları bu akşam ekerim.”

Enerjik bir şekilde süveteri dürmeye başladı. “Hayır. Bir sorunları var. Onları geri göndereceğim.”

“Ne tür bir sorun?”

Süveteri dürmeyi bırakıp çenesini kaldırdı. “Sen söyle.”

Bir test. Mutfağa gitme niyetiyle kalkmak için davrandım ama annem beni durdurmak üzere elini uzattı. “Buradan. Sana fazla uzun süre bebek muamelesi yaptım.”

Yatağa geri çöktüm. Neden bunu her zaman böyle zorlaştırıyordu? Pastel renkli laleler kusurlarını bana açık etmek şöyle dursun buraya, ikinci kata güçbela ulaşıyorlardı.

“Gözlerini kapat. Böylece katmanlarına ayırmak daha kolay olur.”

Annem dolanıp duruyor, gürültüyle çekmeceleri açıp kapatıyordu. Acaba yoluma elinden geldiğince taş mı koyuyor diye şüphelenmekten kendimi alamadım. Kendi kokusu bile ilerlememe engel teşkil ediyordu, özellikle sümbülteber orta notası, o ezici çiçek sıcak bir yaz günü zonklayan bir baş ağrısını hatırlatıyordu. Burnum bir çiçeği reddetmenin ana nedenlerinden biri olan küfün keskin gösterge işaretlerini araştırıyordu ama o yönden gelen normal düzeylerde kokudan başka bir şey bulamadım.

Annem dolanmayı bıraktı. “Hadi ama, Mim, bu kadar fazla çabalama. Bir damarını patlatacakmış gibi görünüyorsun.”

Sessizce yakınlarda gezinen daha fazla koku vardı: mürekkep, bir rulo posta pulu, peygamber çiçeği suyu, eski dantel perdeler.

Alnımda bir ter şeridi oluştu. Sonunda ekşi bir şeyin –formik asit– en yalın hafif kokusu pastel renkli lalelerin kokusunu hemen ardından takip ediyormuş gibi geldi. Ben yetişmeden yenden sıvışıp saklandı. “Bu bir böcek.”

“Evet, evet, devam et.”

Daha net bir resmine ulaşabilmek için yeniden yüzeye çıkmasını bekledim.

“Akarlar mı?” Gözlerimi açtım ve odanın etrafında yıldızlar uçuştu.

Bir kot elbise tutarak giysi odasının kapı çerçevesine yaslanmaktaki annem başını iki yana salladı. Hayal kırıklığının mavi ortalanca kokusu canımı acıttı. “Akarlar değil. Fidanbitleri. Gevşemen gerekiyor Kokular arasında yönünü zorla bulmaya çalışırsan sana direneceklerdir.”

Hayal kırıklığıyla homurdandım. “Artık bir kokubaz kalmadığında ne olur? Zamanımızı fidanbitlerini koklamak yerine bu soruna çözüm bulmak için harcamamız gerektiğini düşünmüyor musun?” Annemin başına bir şey geldiği takdirde tüm işi tek başıma yürütebileceğimi sanmıyordum. Büyükanne Narcissa, mince çiçeği kadar hayat doluymuş ama yine de Senegal’de kendisine taksi çarpmasını engelleyememiş.

“‘Artık bir kokubaz kalmadığında’ derken neyi kastediyorsun? Bir gün bir veya iki kızın olacak.” Hafifçe omuz silkti ve sırttı. “Ya da üç.”

Dudaklarımı birbirine bastırdım. Başka birine böylesine yalnız bir hayatı yükleyebileceğimi hiç sanmıyordum.

Annem kartal gibi bakışlarını benimkilere diktiği için, “Çocuklarım olsa bile, bir aile tüm bir canlı türünün yükünü taşıyamaz,” dedim.

“Canlı türü,” dedi bu sözcüklerin ekşi bir tadı varmış gibi. “Kokubazlar binlerce yıldır varlar. Biz hostalar gibiyiz, neslimiz asla tümüyle tükenmez.” Elbisesiyle yammdan geçerken bana sürtündü ve onu da dürmeye başladı. “Bunu sana hamileyken giyerdim,” dedi neşeli bir havayla, tartışmanın sona erdiğine işaret ederek. “Tek ihtiyacı bir kemer.” Rulo halindeki elbiseyi valizine tıktıktan sonra giyinme odasına döndü. Annem tutumluluğuyla gurur duyardı. Elbise üstünde paralandığında onu bez parçası olarak kullanacak ve ondan sonra da kümesin içini kaplamak için kenara ayıracaktı.

Parmağımı battaniyesine yayılan birbirine geçmiş çiçeklerin dış hatlarında gezdirdim. Gerçek hayattaki hâllerinin aksine, an-

nemin çiçeği olan yıldızçiçeği teyzemin mavi binkulacına sımsıkı sarılmıştı.

Giyinme odasından yeniden çıktı ve kemerini valize fırlattı, sonra iç çamaşırlarını düzenli tomarlar hâlinde dürmeye başladı. “Gelecek pazartesiye kadar burada olmayacağım. Ben yokken Bayan Salzman’nın iksirini tamamlaman gerekiyor. İşi bitti sayılır, tek yapman gereken çalkalayıp süzmek. Çarşamba okula gitmeden önce onun işini hallet. Perşembe, Dr. Lipinsky koklama analizi için gelecek. Öğleden sonra dörtte. İkisinin de yaşlı ayrıcalığı var.”

Elbette iki randevudan da haberdardım. “Tamam, sorun yok.”

Annem iç çamaşırlarını dürmeye ara verip kısıp gözlerle baktı. Burnu kımıldadı ve yine bataklık gibi koktuğumu fark ettim. Gözlerimi indirip süklüm püklüm sordum, “Yapabileceğim başka bir şey var mı?”

Yanıma oturduğunda şilte alçalarak ona doğru kaymama yol açtı. “Sadece yapman gerekenleri yaparsan, bizim için her şey yolunda olacak.”

“Doğru. Tamam.”

Koluma hafifçe vurdu. “Usta bir kokubaz olabilirsin, Mim. Büyükannen Narcissa kadar usta.”

Annem bana bunu söylemeyi severdi ama bugün kulağa bir uyarı gibi geliyordu.

“Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?”

“Hamileyken koku alma yeteneğin benimkiyle birleşmişti; otuz kilometre ötede olan bitenlerin kokusunu alabiliyordum. Pheasant Hill’deki o yangın gibi.”

“Bana bunu hiç söylemedin.”

“Onun gibi usta olmak istiyorsan odaklanman gerek. Şu anda orada çok şey olup bitiyor.” Başıma hafifçe dokundu. “Matematik, sıçrama egzersizleri, vesaire. Orada başka bir şey daha olduğunu, bana söylemediğin bir şey olduğunu biliyorum.”

Donakaldım ve zihnimi durması için zorladım.

Ben ikinci bir valiz taklidi yaparken annem dikkatini benden

ayırmadan deri bir kemeri sarmaya başladı. Kemer tokası kemerin ortasından düştü ve kemer tamamen açılarak anlık olarak annemin dikkatini dağıttı. Sıkıntıyla iç geçirdi. "Pekâlâ, aklındaki ne?"

"Ben, ee, aslında, ee..."

"Sen aslında ne?"

Altın renkli gelincikle dolu bir tarladaki tek kırmızı çiçek misali bir fırsat gördüm. Düşüncelerimi dikkatle dengede tutarak konuştum, "Geçen gün birinde bir koku aldım ve ne olduğunu bilmiyorum. Canımı bu sıkıyordu."

Gözleri bir fare gördüğüne emin olamayan kedininkiler gibi kısıldı. "Devam et."

"Baskın olarak miso çorbası, osha bitkisinin ritimleri, bir gıdım da buffalo çimi içerse de fazla baharatlı değildi, gümüşü bir bitişi vardı. Bunun ne olduğunu biliyor musun?"

Kemerini yuvarlamaya devam etti. "Bu tarife uyan iki yüz bitki vardır."

"Biliyorum." Bana bunun ne olduğunu söyleyebileceğini pek de beklemiyordum. Koku tarif ederken kelimeler bizi yalnızca uzaklaştırabilirdi. İngilizce, koku terminolojisinde herkesin bildiği gibi eksik bir dildi. Elbette kokubazlar kendi terminolojilerini geliştirmişti ama bu da nokta atışı yapamıyor, sadece alanı daraltıyordu. Hiç değilse annemin dikkati dağılmıştı. Onu daha da uzağa yönlendirdim. "Bir kokuyu eşleştiremediğinde ne yapıyorsun?" Açık bulmaca kitabından en sevdiği ayrıcalık olarak kat kat sıkıştırılmış menekşeleri incelemiş gibi yaptım.

"Artık hiç başıma gelmiyor. Daha gençken olurdu."

"O hâlde başına geldiğinde ne yapıyordun? Daha gençken. Nasıl... usta olunacağını öğrenmek güzel olurdu."

"Endişelenme, Dr. Lipinsky'nin kokuizi kolay. Onunla önceden tanıştım. Daha çok meyve kokuları barındırıyor." Gülümsemedi. "Sonunda böyle ilgi gösterdiğini görmek harika."

Artık güvende olduğumdan meselenin kapanmasına izin verdim. "En iyisi bırakayım da valizini tamamlamla." Kitap ayracını ona uzattım ve yataktan kalktım.

“Mim?”

Kapı aralığında durdum. Annem meraklı bir ifadeyle beni inceliyordu. “Kendini kokuya kaptır, sonra orada derin derin düşün. Notalar nereye gitmen gerektiğini sana söyleyecektir.”

İkimizin de kafasını meşgul tutmak için seçtiğim çetrefilli bir bulmacanın üstüne annemle akşam yemeği yedikten sonra dükkânın yolunu tuttum. Yarınki Meyer yolcuğuma kaynak olsun diye kolları listelemem gerekiyordu. Annem uğrar da orada ne yaptığımı merak ederse diye yanımda ders kitaplarımı götürdüm. En azından envanter çıkarmaktaki başarısızlığımın iyi bir sonucu olmuştu: Annem gittiğinde yakalanma korkusu olmadan Alice’in iksiri üzerinde çalışabilecektim.

Kalp şekilli kulplu demir anahtarımızı kilide soktum. Kimi zaman yaptığı gibi takılıp kaldı. Yüz yaşına geldiğimde büyük olasılıkla ben de birkaç yerde takılıp kalacaktım. Kilidin açıldığını duyana dek anahtarı birkaç kez hafifçe salladım.

Layla’nın Fedakârlığı’nın bir filizi, aynı adı taşıdığı kişiye garip bir paralellikle kaçmaya çalışıyormuşçasına cam kubbesinin iç kısmına abanıyordu. Bir on altıncı yüzyıl kokubazı Layla’nın, bir Türk prensini kazara yanlış prensese bağlayan Shayla adlı bir kızı varmış. Suçu yüzünden yavaş ve korkunç bir ölüm şekli olarak bir mezarda üç gün geçirmeye mahkûm edilmiş. Fakat Layla’nın kızı için beslediği sevgi öyle büyükmüş ki cezayı onun yerine çekmeye gönüllü olmuş. Mezarın girişini, yuvarladıkları bir taşla kapatırlarken Layla’nın sırtı bir kazık kadar dik duruyormuş.

Üç gün sonra geri döndüklerinde yalnızca bir orkide bulmuşlar.

“Orada rahatın yerinde olmalı. Günde spreyle üç ölçü su, güneş ışığı ve huzur. Dışarıdayken işlerin daha karmaşık bir hâl aldığı kesin.”

Bir defter ve kalem kaptım. Çalışmama başlamadan önce elimi bahçıvan William’ın ahşap masaya oyduğu nergislerin üze-

rinde gezdirdim. Bu, zihnimi sıfırlamak için kullandığım eski bir ritüeldi. Bu basit hareket tepemde dolanıp duran endişe bulutlarını seyreltti ama hepten buharlaştırmadı.

Alice'in iksirinde geriye kalan notalar için kullanabileceğim bitkileri not ettim. Kokuizi, yaşını ve cinsiyetini göz önünde tuttuğumda beni şaşırtmayan birçok egzotik nota barındırıyordu. Miso çorbası orta notası bana hâlâ sıkıntı veriyordu. Kadının koku geçit töreninde bu nota, bandonun önünde yürüyen kızdı ve kesinlikle gerekliydi.

Bilgisayarı açtım ve bitki veri tabanımızı incelemeye başladım. Miso, soya fasulyesinden yapıldı ve birkaç yıl önce Asya'ya yaptığımız bir yolculuktan sonra listeye bizzat eklediğim dört tanesi dahil elli dokuz türün hepsini gözden geçirdim.

Hiçbiri Alice'in miso kokusuyla eşleşmiyordu. Sonra Meyer'm bahçede yetişen on bin türün bir listesini içeren internet sitesini açtım. Her bir bitkinin adını okurken zihnimde kokularını anımsıyordum.

Yine hiçbir eşleşme yoktu.

Bir kurşun kalemle şakağıma hafifçe vurdum. Meyer'ın veri tabanı düzenli olarak güncellenmiyordu. Oysa sürekli yeni türler ekliyorlardı.

Kaldı ki bu özel notada bir bitki ekleme ihtimalleri ne kadardı?

Kurşunkalemi tutamadım ve masaya düşerek ucu kırıldı. Onu Meyer'da bulamazsam başka bir yerde aramam gerekecekti ve başka bir yer, burası olmayan her yer olabilirdi.

ON İKİ

“İSIRGAN OTUNU SİZİ EN AZ BEKLEDİĞİ YERDEN,

TEPESİNDEN TOPLAYIN.”

—*Tulipia, Kokubaz, 1755*

HOROZUN ÖTÜŞÜ BENİ sarsarak uyandırdı. Annem gitmişti. Dağ biberi temel notalarının sadece yıpranmış parçalarının kokusunu alıyordum. En yakındaki giysileri –tişört, kolsuz elbise, aşırı geniş süveter ve tayt– üzerime geçirmek için boğuştuktan sonra aynama dikkatle baktım. Geceleyin gözlerimin altında an itibarıyla kehribar renginden çok sümüklüböcek kahvesi gibi görünen koyu renkli halkalar ortaya çıkmıştı.

Saçlarımı yüzümden uzak tutmak için bir alay tel toka kullanarak onları başıboş bir bukle gördüğüm her yere kenetledim. Çene hizasındaki saç modelim, onu son kesişimden beri gerçek bir saç kesimi için yalvarıyordu.

Çok gergindim, bisikletimi hemen tren istasyonuna sürmek istiyordum ama Meyer salı günleri saat birden önce açılmıyordu. Ve zaten okula gitmek zorundaydım yoksa Bay Frederics neden matematik dersinde olmadığımı merak edebilirdi.

Annem masanın üstüne, içine kuru üzüm serpiştirilmiş bir kâse yulaf ezmesiyle birlikte bir not bırakmıştı.

BİR HAFTA SONRA GÖRÜŞÜRÜZ. ACİL DURUM TELEFON
NUMARASI BUZDOLABININ ÜSTÜNDE.
SEVGİLER, A.
NOT: BAYAN DICARLO’YU KONTROL ET.

Acaba Bay Frederics anneme Alice'in garip davranışını mı anlatmıştı? O ve Bayan DiCarlo'nun arasında bir şey olmuş muydu yoksa olmamış mıydı? İksirlerimize olumsuz bir tepki vermediklerinden emin olmak için hedefleri her zaman takip ederdik. Ama annemin bana bunu hiç hatırlatması gerekmemişti.

Yulaf ezmesini mideye indirdim, bir bere kaptım ve okula gitmek için aceleyle çıktım.

Court'un cipini ve Bay Frederics'in bambu yeşili hibrit otomobilini geçerek otoparkı hızla katederken bana doğru atılan her bakışı yüzüme fırlatılan bir turtaymış gibi hissettim. İnsanlar sorunlarımı dün yaptıklarından daha fazla umursamıyorlardı ama yine de herkes Alice'e ne yaptığımı biliyormuşçasına mahcup hissediyordum. Court'un hiç olmazsa annesinin iyiliği için hiçbir şey söylemeyeceğine dair kendimi telkin ettim.

Bugünün Kardiyo dersi lideri Vicky telefonunu kurcalayarak sınıfın önünde duruyordu. Kali önce bir yana, sonra ötekine doğru esniyordu. "Meyer'a gideceğini sanıyordum."

"12:20 trenine yetişeceğim."

Hoparlörlerden gelen, bangır bangır çalan bir gitarın melankolik sesi havalandırma kanalını titretiyordu. Şarkıyı tanıdığımızda birbirimize bir bakış attık. "There is a Place for You and Me" kardiyo için pek de uygun olmayan yavaş bir şarkıydı.

Bayan Bobrov havlu bileklikli ellerini Vicky'ye doğru salladı. "Bekle, bekle."

Vicky müziği kesti ve sordu, "Bir sorun mu var?"

"Bu şarkının ritmi uygun değil." Öğretmenimiz parmaklarını kütürdetti.

"Ah, yapmayın, Bayan B." Vicky gözlerini bir meşe ağacı kadar hareketsizleşen Kali'ye kaydırdı. "Kimimiz farklı bir ritimle harekete geçiyor."

Vicky boynunu çıtlatarak başını bir yandan diğerine silkeledi, sonra beni bakışlarıyla sıkıştırdı. "Bu sadece ısınma parçası."

Melanie, en yakın arkadaşına destek olarak, "Lütfen, Bayan B!" dedi ve sonra daha fazla ses onlara katıldı. Bayan Bobrov ellerini havaya savurdu. "Ah, pekâlâ. Bundan sonra daha hareketli bir şeye ihtiyacımız var."

Vicky müziği yine açtı ve sınıf onun yavan hareketlerini takip etmeye başladı. Kali de alışıldık hızının yarısıyla da olsa takip ediyordu. Titrediğini görebilecek kadar yakınındaydım.

Şarkıcı nakarata girdi:

Sırf ikimiz de topuklu ayakkabılar giyiyoruz diye, bu aşkımızın gerçek olmadığı anlamına gelmez.

Bir gün dünya görecektir, senin ve benim için bir yer olduğunu.

Kali bana kasvetli bir bakış attıktan sonra çıkışa doğru dikkatli adımlarla yürürken peşinde kurbağazehiri çiçeğinden mide bulandırıcı bir iz bıraktı. Başını kısaca sallayan Bayan Bobrov'a bir şey söyledikten sonra kapıdan çıkıp gözden kayboldu.

Vicky, sıçrama egzersizi tarihindeki en bayık sıçramaları ortaya koyarken ben kesin kararımı verdim. Vicky, Kali'nin hayatını mahvederken seyirci kalamazdım. Zalim şakalar teker teker yapıldı. Vicky'nin Başını Bağlama Operasyonu resmen başlamıştı.

Matematik dersine giderken tuğla saksıların yanında durmama karşın bu kez aloe vera aramıyordum. Bunun yerine hasıra benzeyen çiçekleri olan, bunun dışında hapsirik otu olarak da bilinen, yerleşeceği bir toprak tabakası bulabildiği her yerde büyüyen bir bitkiye uzandım. Burun salgıları gerektiğinde tükürüğün yerine çeçebilirdi.

Beremi çıkardım ve çiçekleri saçlarımın içine ufalamaya başladım. Nüfusun geri kalanının aksine hapsirik otu alerjilerine karşı bağışıklığım vardı.

Gösterişli bir açıda duran beremle sınıfa girdiğimde Vicky, Melanie'yle pop yıldızı Tyson Badland'in seksiliğini tartışıyordu. Bakışları tavanda açıkta duran bir boruya doğru döndü, sanki ona bakmak kapıdan geleni fark etmeye kesinlikle üstün gelen

bir şeydi. Bay Frederics inci gibi büyük harfleriyle bir denklem yazıyordu. Denklemin ortasında duraklayarak saate baktı ve gülümsedi. Ne düşünüyordu ki? Veya daha önemlisi, kimi?

Düşüncelerimden sıyrılarak elimdeki göreve odaklandım. Drew, bu kez bir kaligrafi kalemi kullanarak defterine yine bir şeyler çiziktiriyordu. Şunu yazıyordu, "‘Seni öldürmeyen şey güçlendirir.’ –Nietzsche."

İlgilendiğimi fark etti.

"Güzel kaligrafi," dedim sandalyeme usulca otururken. "Karolenj, değil mi?"

Gülümsemesi çenesini sivrileştirdi. "Evet, Karolenj. Gotik'ten geliştiriyorum. Kaligrafiden anlar mısın?"

"Evet. Hiç parşömen kullanmayı denedin mi? Sana daha düzgün çizgiler sunar."

Başını yukarı aşağı salladı ve kırmızı çerçeveli gözlüğü burunda aşağı kayd. "Harika."

Tekrar önüme döndüm ve suçluluk duygusu beni rahatsız etti. Drew iyi biriydi. Acaba bunu yaparak onun hayatını ilelebet mahveder miydim?

Hayır. Vicky'den hoşlanıyordu. Onun için bu bir hayalin gerçekleşmesi olacaktı. Bu, popülaritesini uçuşa geçirecekti.

Ama ya bunu istemiyorduysa?

Fikrimi değiştirmeden beremi çıkardım ve saçlarımı silkeledim. İki saniye saydıktan sonra Drew elbisemin sırtına hapşırdı.

"Özür dilerim," diye mırıldandı.

"Sorun değil. Alerji mevsimi."

Matematik dersinden sonra, elbisemden salgı bulaşmış bir kumaş parçasını kırpmak için el makasımı kullandım. Parçayı Meyer yolculuğu için getirdiğim keten bezi torbalardan birine soktum. Daha sonra okul sekreterine bir mazeret kâğıdı yazdım. Lisenin son iki senesindekilerin doktor randevusu gibi şeylere gidip gelmesi için belge göstermesine gerek yoktu. Acele edersen 12:20 trenine yetişebilirdim. Ofisin ağır kapısını itip geçerken kalbimi ağzıma getiren bir koku algıladım.

Court birkaç adım ileride bir malta eriği ağacını çevreleyen bir beton saksıya tünemişti. Ofise geri dönmeyi düşündüm ama Court beni çoktan görmüştü.

Sırt çantası tek omzuna asılı bir şekilde, hızla bana doğru geldi. "Seni içeri girerken gördüm. Tüm sabah seni aradım." Lensleri onu rahatsız ediyormuş gibi gözlerini kısıp kırıştırdı. Gözlerinin altında halkalar vardı. "Annem dün akşam ukulelesini si minörle çalmadı. Mutlu bir şarkı çaldı, 'Zip-a-Dee-Doo-Dah.'" Gri kaşmir kazağının bir kolunu dirseğinin üstüne sıyrarak altın rengi kolunu sergiledi. Parmağında bir tükenmez kalem lekesi vardı. Ayrıca kot pantolonunun dizinde, bir servete mal olan, önceden sökül-müş kotlarınki gibi değil de hak edilmiş görünen bir yırtık vardı.

Çantamı bağırma bastım. "O âşık."

Court küfretti ve düşmüş bir malta eriğini ayağıyla kenara sürükledi. "Melanie kafayı yiyor."

"O biliyor mu?" Paniklememeye çalıştım.

"Ona söylemek zorundaydım yoksa annemin psikiyatristini arayacaktı."

Muhteşem. Teknede bir sızıntı daha.

"Bunu, annemize bir" -kaş çattı ve başka tarafa baktı- "öğretmen ayarlamayı kasten yaptığına inanıyor. Her neyse, Mel bazen ne dediğini bilmiyor."

Avlunun karşısından Koç Juarez seslendi, "Hey, Sawyer! Saat dörtte ekstra idman var. Geç kalma."

Court başparmaklarını kaldırarak koçunu onayladı.

"Annene söyler mi?"

"Söylememeye karar verdik. Annem yeterince sıkıntı yaşadı."

"Ya Melanie'nin arkadaşları?" Mesela Vicky.

Başını olumsuz anlamda salladı. "Merak etme, Mel konuşmayacak. Annemin Bay Frederics'e karşı beslediği hisleri unutacağını söyledin, sen ona..." Doğru sözcüğü çağırmaya çalışırken parmaklarıyla daireler çiziyordu.

"DİEİ'yi uyguladıktan sonra, evet."

"Yani bu anıları mı siliyor?"

"Hayır. Neler olduğunu hatırlayacak ama bu anılara bağlı hiçbir romantik his beslemeyecek. Gitmem gerekiyor ama son gelişmelerden haberdar ettiğin için teşekkürler." Yenilenmiş bir aciliyet duygusuyla bisiklet park demirlerine doğru yöneldim. Court'un güvencesine rağmen, Melanie'nin bu bilgiyi benden ve bağlantılı olarak annemden bir şey koparmak amacıyla şantaj yapmak için kullanacak olan Vicky'ye söyleyeceğinden endişe etmemek elimde değildi.

Court yanımda yürüyordu. "Bu delilik. Yani, tüm bu yaşananlar" —çenesini ovdu— "gerçekdişi." Göz ucuyla bana baktı. "Teyzemi aradım. Bizi ziyarete gelecek, uçakta. Annemi dışarı çıkarak bize zaman kazandıracak."

Şaşkınlığımı kontrol altında tuttum. "Bize mi?"

"Annemin yeniden incindiğini görmek istemiyorum." Kaşlarını çatı.

Eşyalarımı bisiklet sepetime attım. "Teşekkür ederim. Buna gerçekten minnettarım." Bugün tüm bitkileri Meyer'da bulamam durumunda bu, bir güvenlik tamponuymuş gibi bana zaman kazandıracaktı. Her türlü desteğin yardımı olurdu.

Öğrenciler yavaş yavaş kütüphaneye girip çıkıyordu, bu sırada bazıları gözlerini dikip bize bakıyordu. Court bunu fark etmişe benzemiyordu. Kütüphane pencerelerinin diğer tarafından kütüphane saatini netlikle gördüm. 12:07. Eğer hemen gitmezsem trene asla yetişemezdim.

Bisikletin gidonunu tuttum. "Ee, tekrar teşekkürler."

"Bir yere mi gidiyorsun?"

"Meyer'a."

"Hemen mi?"

"Evet."

"Bisiklete mi biniyorsun?"

"Sadece tren istasyonuna kadar. Deli değilim."

Kazağının diğer kolunu da sıyırdı, böylece artık iki tarafı da eşitti. "Seni ben götürürüm."

"Sorun değil. Sadece on dakikalık bir mesafe."

“Demek istediğim, seni arabayla Meyer’a götürürüm.”

“Antrenmanı kaçırmak zorunda kalacaksın...”

“Annem söz konusu.” Bir kolunu sırt çantasının kayışmm içinden geçirirken avlunun bir ucundan diğerine koçunun durduğu yere doğru göz attı. Adam ortadan kaybolmuştu. “Önce ayrıldığımı bildirmem ve birkaç şey yapmam gerekecek. Hangi arabanın benimki olduğunu biliyor musun?”

“Evet.” Arkasından dışarı uzanan sörf tahtasıyla siyah cipi hatırlarken onay sözcüğü ağızından fazla hızlı fırladı. Hiç değilse düşünüyormuş gibi yapabiliirdim.

Cebinden anahtarlarını bulup çıkardı ve bana uzattı. Hâlâ vücut ısının sıcaklığını taşıyorlardı. “On dakika sonra orada buluşuruz.”

Cevap vermemi beklemeden uzun adımlarla ofise geri yürüdü. Öyle sersemlemiştim ki bir an için burnum çalışmayı bıraktı ve sisli bir gün olmasına rağmen tek düşünebildiğim güneşin ensemde dayanılmaz bir sıcaklık bıraktığıydı.

Court cipini, alfa erkeklerin park ettiği, okula en uzak sıraya park ederdi.

Kızlar, çoğunluğu kırmızı, siyah veya gümüş rengi araba seçkisini incelemek için otoparkın bu bölgesine üşüşürdü. Bunların bazıı alçak, bazıı yüksekti ve bazı kaktüs türlerinin gereksiz yaprakları olması gibi kimilerinde gerçek bir amacı olmayan, yanlardan çıkıntı yapan işlevsiz zımbırtılar vardı.

Bel seviyesinde tuğla bir duvar, yürüdüğüm beton yolu piyasa bölgesinden, diğer bir deyişle, flörtleşme sahasından ayırıyordu. Bölgeye dikkatle yaklaşırken başım eğikti ve kollarım göğsümde sımsıkı kavuşmuştu. Kimsenin beni fark etmemesini umuyordum. Court’a, onunla okulun dışında buluşacağımı söylemeliydim. Birilerinin onun arabasına bindiğimi görmesi kaçınılmazdı. Dedikodusunu yapacaklardı ve Vicky bunu duyacaktı. Benden hıncını almak için Kali’nin günlüğünü yayınlayabilirdi bile.

Şporcu ceketli iki çocuk duvarın diğer tarafında bir şınav çekme yarışı için birbirine meydan okuyordu. Court cipini karşı sıraya park etmişti.

Yakın bir yerden Vicky'nin kereviz ve siyah mürver ağacı kokusunu aldığımda aniden durdum. Mini etekli poposunu Court'un cipinin iki araba ilerisindeki bir Mustang'in arkasına dayamıştı. Hem kız hem erkek, yarım düzine hayranı dikkatini çekmek için yarışlıyordu.

Yürümeye devam edersem Vicky beni kesinlikle görecekti. Geri dönme zamanıydı. Court'u bulacaktım...

Bir şey sertçe omzumdan sekti. "Aah!"

Bana çarpan nesne -bir futbol topu- yarım duvardan geri sekererek ayaklarımın dibine yuvarlandı. Topu yerden aldım.

"Hola," diye seslendi Vicky.

Herkes bana baklıyordu. Kaçma dürtülerime uymak yerine olduğum yerde kalarak aşırı tatlı sırtışına aynen karşılık verdim. Kalbim küt küt çarparken omuzlarımı dikleştirdim ve duvarın en yakın açıklığından geçtim, topu hâlâ sıkıca tutuyordum. Kimse onu almak için bir harekette bulunmadı.

Birbirimizi tepeden tırnağa süzerken Vicky'nin çakıl rengi gözleri parıldadı. Gözleri elbisemde kimsenin fark etmeyeceğini zannettiğim bir lekeye rastladı. Bundan hoşlandıysa, kısa bir süre önce elbisemin arkasında açtığım deliğe bayılırdı. Şarap tadımındaki bir berduş gibi göze çarpıyordum.

"Burada ne arıyorsun, Mimosa?" Sahte İspanyol aksanıyla adımı söyleme şekli sinirime dokundu.

Omuz silktim. "Sadece dolaşıyorum." Bu bir hataydı fakat işitme duyumu kaybetmiş numarası yapmak olan diğer seçeneğim de bundan daha iyi değildi. Postacı çantamın sapı askılı elbisemi edepsiz bir yöne çekiyordu, bu yüzden onu tekrar hizaya sokmak için kaydırıp çevirdim.

Vicky tırnaklarını birleştirip çıtlattı. "Neden pis kokulu eski otoparkta dolaşasın? Burada hiç çiçek yok." Gülümsemesi sabitti;

* (İsp.) Merhaba -çn

benimki de öyle. Belki ölene dek birbirimize gülümseyebilirdik. Parmağını çenesine koydu. “Biriyle mi buluşacaksın?”

Topu öyle çok sıktım ki patlama tehlikesiyle karşı karşıya kaldı.

“Ki-kiminle buluşacağım ki?” Burnumu yukarı kaldırdım ve üstünlük taslamaya çalıştım.

“Bilmiyorum. Bir oğlanla mı?”

“Benim erkek arkadaşım yok.”

“Tabii ki yok. Aşk cadılarının erkek arkadaşları olamaz. Bu adil olmazdı, değil mi? Yani, iksirlerini kullanabilirdin. Kimsenin erkek arkadaşı güvende olmazdı.”

Dün Whit’in masasında oturan, siyah saçlarında mor röfleler olan kız, erkek arkadaşının omzuna yaslandı ve bana pis pis baktı. Şu şeker mesajları. Tüm dünyayı dezenfekte etsem bile, Vicky yine de tek bir söylentiyle beni kasabadan kovabilirdi.

Vicky yuvarlak uçlu çenesini yukarı kaldırdı. “Veya kız arkadaş.”

Vicky’yi Drew’nun iksiriyle bağlamak konusunda önceden bir çekincem vardıysa bile, bir kaloriferin üstündeki kar tanesi gibi yok oldu. Kuru bir şekilde gülümsedim. “İnan bana, iksirleri öyle kullanabilseydim beni baloya Tyson Badland’in götürmesini sağlardım.”

Birkaç kişi kıkırdarken Vicky’nin yapmacık gülümsemesi zayıfladı. Bir dizini diğerinin üzerine attı ve el bileğindeki altın bir bilekliği çevirdi. Avına, bana, öyle odaklanmıştı ki Court’un ve en yakın arkadaşı Whit Wu’nun arkasından çıkageldiğini fark etmedi. Whit beni topla gördüğünde sırtıttı.

“Eğer asla *el amor*’ deneyimin olmadıysa, nasıl bir aşk cadısı olabilirsin?” İspanyolca kelimeyi mırılcasına söylemesi kulağa edepsizce gelmesine yol açtı.

Herkes kıvrınmamı izliyordu. Şantajın en berbat kısmı, her zaman kötüye gitmesidir. Şantajcı, değer biçtiği şey artık değerli görünmeyene dek sınırları yoklamaya devam ederdi. Fakat Vicky beni henüz köşeye sıkıştırmamıştı.

* (İsp.) Aşk -çn

Court ve Whit mesafeyi kapattı ve Vicky'nin örümceğe benzeyen kirpikleri onlara doğru seğirdi. Whit topu almak için ellerini kaldırdı ama topu ona atmadım.

Court kaşlarını çatı. "Vick, yeter..."

Başımı geriye savurduğumda beremin uçup gitmemesine minnet duydum. "Tıpkı çöpü ayırt etmek için bir temizlik işleri mühendisi olmam gerekmediği gibi." Bu kez birkaç kişi kahkaha attı. Gitme zamanı. Vicky'nin yanından aceleyle geçerek topu Court'un ellerine bıraktım, aynı anda ona gizlice anahtarlarını verdim. "Güneş parlamıyordu, dışarısı oyun oynamak için fazla ıslaktı," diye mırıldandım.

Gözkapaklarını alçalttı ve bir kulağını bana doğru dikti. Ama *Şapkalı Kedi*'den hatırladığım tek satır buydu ve bunun onu Dr. Seuss'un şapkasına, binanın diğer tarafındaki rüzgâr tulumuna yönlendirmek için yeterli olduğunu umuyordum. Hızlı bir tempoda okula doğru kaçtım. Vicky'nin öfkesinin yanan lastik gibi pis kokusu otoparktan ayrıldıktan sonra uzun süre burnumda kaldı.

ON ÜÇ

“HER BİRİMİZ BİR GÖKKUŞAĞIYIZ. HER TABAKA İÇİMİZDEN BİRİ.”

—Gladys, Kokubaz, 1855

STADYUM ARAZİSİNİN uzak tarafında çalıların arasındaki bir boşluk anacaddeye çıkıyordu. Okulun karşısındaki kırmızı-beyaz rüzgâr tulumu doğuyu işaret ediyordu. O kadar uzun süredir oradaydı ki rüzgâr ve hava durumu hakkında çok şey söyleyebileceği hâlde, onu kullanmak şöyle dursun artık kimse fark etmiyordu bile. Rüzgâr tulumlarının, çoğu insanın burnuna benzediği aklıma geldi, demode bilgi kaynaklarıydı ve kullanılmaktan çok bakılıyorlardı.

Rüzgâr tulumunun yakınlarında Court cipinde bekliyordu. Usulca deri koltuğa geçtim. Yerde bir kutu HB kurşunkalemin yanında bir spor dergisi vardı. Aynadan futbol topu şeklinde bir madalya sarkıyordu. Kaç kız benim yerimde olmak için para verirdi? Kaç kız benim yerimde olmuştu?

Havayı kokladım. Sentetik kokular neredeyse her zaman doğal olanlara baskın çıkardı ve aylarca kaybolmadan kalabilirdi. Etrafımda dalgalanan, kapalı arabada kapana kısılmış ve olgunlaşmış yedi farklı parfüm kokusu saydım. İçlerinden biri Vicky’nin Zehirli Elma’sıydı. Koku aylar öncesine ait olduğu hâlde midem kasıldı. Ayrıca patates cipsi, hafif bir esrar ve Court’un kendi kokusuna karışan kum kokusu algıladım.

Kuzeye giden 101 numaralı otoyola doğru döndük. Court aynasından bize yol veren adama el sallarken yola bağlandı.

Arka koltuğun ten rengi derisi aşınmaktan parlıyordu. Alışkanlıktan kokladım ve arabanın o kısmından gelen insan kokuları yanaklarımı kızarttı. Burnumu her şeye sokmaktan vazgeçmeliydim. Bunun bir alışkanlık olması, doğru olduğu anlamına gelmezdi, tıpkı elinizde bir maymuncuk var diye rastladığınız her kapıyı açmak gibiydi.

Court, yanaklarım kızarmış bir hâlde koltuğumda kaskatı oturuşuma göz ucuyla baktı. "Her şey yolunda mı?"

"Elbette."

"Orada olanlar için üzgünüm." Yüzü kasvetliydi ve kokusu da öyle; eski bir fotoğraf albümünü açmak gibi ambar tozu etkisinde civanperçemi kokuyordu.

"Vicky adına özür dilemen gerekmiyor." Ona şantajı anlatsam mı diye ölçüp tarttım. Hayır. Vicky'yle yüzleşirdi ve Vicky onu ispiyonladığımızı anlardı.

Ona anlatmadan önce gizli tutması için yemin ettirebilirdim ama ondan bir şeyler sakladığımı düşünürse geçici müttefikliğimizin narin ipleri kopabilirdi. Üstelik sırlar, bir şekilde kendi kendilerini açığa çıkarırlardı; kendi sırlarımı düşününce korkuyula sindim.

Court parmaklarını boynunun dibindeki kemiklere bastırırken bana kararsızca bakıyordu. "Dün için de üzgünüm. Pislik gibi davrandım."

"Sorun değil. Yerinde olsam, ben de kızgın olurdum."

"Eh, artık kızgın değilim. Daha çok... nasıl hissettiğimi bilmiyorum."

Havayı kokladım, gerçi ruh hâli kokuları, burnum için üç tane Harley Davidson motosikletinin yanımda gümbürdemesi kadar gürültülüydü. "Kokun üzgün..."

Gözlerini kırıştırdı ama onu izlediğimi fark ettiğinde omuz silkti. "Devam et."

Beceriksizce koklamayı sürdürdüm. "Aynı zamanda öksürük

şurubu gibi kokan suçlulukla karışık yalnızlık, yani bebek gözyaşları kokusu alıyorum.”

“Bebek gözyaşları mı?”

“Bu bir tür yosundur. Ayrıca tavşan talaşı. Ee, bunu anlamı güvensizlik.”

“Tavşan talaşı gibi kokuyorum.” Yüzü acılı bir ifade kazandı. Belli ki fazla ileri gitmiştim. Dudağımı ısırışımda göz gezdirdi. “Lütfen devam et. Hoşuma gidiyor.”

Boğazımı temizledim. “İşin iyi tarafı önemli miktarda bir heyecanın olması” –duraksadım, bunun kulağa yanlış gelmediğini umuyordum– “bu çilek ağacı gibi kokar ve şey, tedirginlik.”

Yutkundu, sonra rahatsız bir sırtış sergiledi. “Peki bu nasıl kokuyor?”

“Sabun baloncukları.”

“Ah. Senden saklanmak zor olurdu.”

“Evet...” Ağzımdan daha fazla sözcüğün kaçmasını engellemek için öksürdüm.

Bunu rahatsız bir sessizlik takip etti. Gaz pedalı saatte yüz yirmi kilometrelik bir hızı zorluyordu, sonra Court bunu fark ederek pedaldaki baskıyı azalttı. Önümdeki penceredeki ayak parmak izlerini inceledim. Benim de sabun baloncukları gibi koktuğumu itiraf edebilirdim.

Veya konuyu değiştirebilirdim. “Koçun antrenmanı kaçırma bir şey demedi mi?”

Konu değişiminden mutlu görünüyordu ve bir eli direksiyonu bıraktı. “Yarın öğle arasında ona bir Öldürücü Talim sözü verdim.”

“Öldürücü Talim mi?”

“Kırk beş dakika ara vermeden bir hazırlık maçı oynuyoruz.”

“Ah, üzgünüm.”

“İdman işimize yarayabilir.” Bana gülümsedi. “İhtiyacın olan bitkilere gelirse, onları öylece almana izin mi verecekler?”

“Genellikle öyle olur. Yönetici bahçe sorumlusu kendi bahçemizden kestiklerimiz karşılığında istediğimizi kesmemize izin

verir. Ama annemin öğrenmesini istemediğim için bir ziyaret ayarlamadım.”

“Bunu nasıl yapacağız?”

Yeni yağlanmış ve bilenmiş bahçıvan makasını çıkardım.
“Bahçe tipi hırsızlık.”

Islık çaldı.

“Daha iyi bir fikrin var mı?”

“Onları bize satarlar mı? Bu sabah ATM’ye uğradım.”

“Yaygın olanları, belki. Ama nadirleri kesinlikle satmazlar. Ve onlardan birçok çeşide ihtiyacımız var.”

“Rüşvet?”

Ciddi miydi? Gülümsemiyordu. Rüşvet hiç aklıma gelmemişti, sebebi büyük ölçüde bunun benim için asla bir seçenek olmamasıydı. Öte yandan annesi için olsa bile onun parasını kullanmak bana garip hissettirecekti. Dahası rüşvet işe yaramazsa, bizi kesinlikle dışarı atarlar, hatta belki polis çağırırlardı. “Teşekkürler ama hayır. Benim yöntemim daha az riskli. Sincaplar bunu her zaman yapıyor.”

Bahçeye giden yolun geri kalanında sohbet kesildi ve tam olarak ne düşündüğünü anlamak zordu. Duyguların aksine düşünceler koklanamazdı. Diğer taraftan Court arabayı sürmeye odaklanırken sabun baloncukları yayılmıyordu ve ben de dikkatimi arabanın içi yerine dışında olan bitene vermeye çalıştım. Bunda pek iyi bir iş çıkarmadım.

ON DÖRT

"HER KOKU, RUHUN ODALARINDA GİZLİ ANILARIN

KİLİDİNİ AÇAN BİR ANAHTARDIR."

—*Irisa, Kokubaz, 1801*

RUTH MEYER, BİR KÜRDAN üreticisinin tek kızıydı ve babasının kestiği tüm ağaçların ruhlarının kendisini öldürmek için gizlice anlaştığına inanıyordu. Kefaret olarak Mississippi'nin bu tarafındaki en büyük botanik bahçesini kurdu. Öldüğü zaman eyaletteki en temiz diş etlerine ilaveten San Francisco'nun göbeğinde kırk hektarlık en iyi araziye sahipti.

Kasabanın büyük bahçeli tuhafı olarak bazen kaderimde Ruth'un ki gibi yalnız bir yaşam mı var diye endişelenirdim. Muhtemelen o da bitkileriyle konuşuyordu.

Arabayı park ettik ve kaçak bitkileri koymak için yer açılın diye postacı çantamı boşalttım. Sonra fırındaki ekmek somunları gibi yan yana park etmiş sarı okul otobüslerinin yanından geçerek Meyer Botanik Bahçesi'nin taş girişinin yolunu tuttuk.

Court'un kemerine tutturulmuş ince, siyah bir kılıf dikkatimi çekti. Bu EpiPen'i olmalıydı. "Bahçelerle pek haşır neşir olmadığımı tahmin ediyorum. İçeri girmek zorunda değilsin. Arıları üzerine çekmeye meyilliyimdir."

"Bana iğne yapmak senin için sorun olmadığı müddetçe beni istedikleri kadar sokmaları da benim için sorun değil," diye espri yaptı.

Bilet gişesini geçtik ve doğrudan, benim ve bir misafirimın girişine izin veren ömürlük giriş kartımı gösterdiğim etrafı çevrili giriş kapısına gittik. Görevli, kartımı kötücül planlarımı sezdiğinden endişe ettirecek kadar uzun süre inceledi. Havayı kokladım ama rüzgârlar adamın kokularını bahçeye üflüyordu.

Sonunda giriş kartımı geri uzattı. "Fotoğrafını değiştiren iyi olur."

Gergin bir biçimde güldüm. "Evet, bunu yapacağım." Giriş kartındaki fotoğraf ben on bir yaşındayken çekilmişti. "İyi günler."

İçeri girer girmez etrafımdaki milyonlarca kokuyu içime çektim. Tüm hayvan kokularını filtreledim ve burnumda daha yüksek frekanslarda titreşen bitkilere odaklandım.

Court bahçe haritası içeren bir broşürü açarak onu bir turist gibi önüne serdi. Bahçe, dört bir yanına serpiştirilmiş özellikli bahçecikleriyle her kıta için bir tane olacak biçimde turtalı dilimi şeklinde yedi parçaya bölünmüştü. Etrafta koşturmak için çimenlik bir saha, tırmanmak için ağaçlar ve yenilebilir bitkiler sunan Çocukların Bahçesi turtanın ortasında konumlanıyordu. Çocukların Bahçesi'nin tepesinde Kadim Bitkiler diye sınıflandırılmış küçük bir toprak parçasını işaret ettim. "Şu. Beni izle."

Bebek odası gibi pudralı bir kokusu olan, çiçeklenen kızılca ağaçlarının gölgelediği çakıl bir patikada ilerledik. Hâlâ broşüre bakmakta olan Court ısıklı çaldı. "Mezozoik çağ mı? Yani annem dinazorlar gibi mi kokuyor?"

Kıkırdadım. "Pek sayılmaz. Buradaki bitkiler canlı fosillere benzer. Çevre kirleticilere karşı dirençlidirler, bunun anlamı kokunun en gerçek özünü barındırdıklarıdır. Hepimiz içimizde kadimlerden ufak bir miktar taşırız."

Bitkiler hakkında, özellikle Kadimler hakkında, bildiklerimizin çoğunun bitkilerin sadece tıbbi kullanımlar için değil, kendileri için de incelenmesi gerektiğine inanan kokubazlardan ileri geldiğini ona söylemedim. Bu, kulağa böbürlenme gibi gelirdi. Ders kitapları Aristo'nun bir öğrencisi olan Theophrastus'un

bitkibilim dediğimiz şeyi keşfettiğini söylerdi ama kokubazlar o daha doğmadan önce binlerce yıldır bitkileri sınıflandırıyor.

Court'tan, neşeli, hayvan şekilli kraker kokusu yayılıyordu. "Bitkilerin bu kadar... mükemmel olabileceğine dair hiçbir fikrim yoktu."

Bitkilerden değil de benden bahsediyor olabileceği ihtimali karşısında gergin bir enerji vızıltısı içimde dolaştı. Gergince güldüm ve daha hızlı yürümeye koyuldum. Hanımeli, yerini yabanı kiraz ağaçlarına bırakıyordu. Yaprakları Alice'in iki notasının yerine kullanılabiliirdi. Gözlerimi yukarıdaki dallara diktim. Kol mesafesinden biraz yukarıdaldı.

Court tekrar bana bir göz attı. Bir dala erişmek için uzandı. Başparmağımı yukarı kaldırdım. Daha yükseğe. Topuklarını havalandırdı ve koyu renkli yaprakların yoğun biçimde bulunduğu ince bir dala değdi. Başımınla onayladım.

"Neden bu konuda suçlu hissediyorum?" diye fısıldadı.

"Gittikçe kolaylaştığını duydum."

Bahçede daha ileri gittikçe daha çok insan görüyorduk, çoğu yaşlılar ve okul gezisindeki çocuklardı. Burnumun bize kanguru pençesi bitkisini topladığım Avustralya'ya rehberlik etmesine izin verdim.

İki yanında mor koni çiçek saksılarının sıralandığı bir köprüden geçtik. Burnumu saksılara dayadım, sonra boğucu üzüm kokusu yüzünden hızla geri çekildim.

Court tepkimi fark etti ve koni çiçeklerini dikkatle kokladı. "Onlarda bir sorun mu var?"

"Hayır, sadece bana beş yaşındayken annemin bir litrelik reçelinin tamamını yediğim zamanı hatırlattı. Çok kızmıştı, tezgâhta bir kaşık kırmıştı."

Duygusal anılar kokuların sırtına binmeyi severdi. Kokubazların bir sözü, "Anı bahçesinde oyalanmayın çünkü orada çok tuzak vardır," derdi.

"Ben de bir keresinde annemin limonlu kurabiyeleriyle aynısını yaptım. Ama bu daha geçen aydı." Bana sırtarak bakınca

bende de ona aynı şekilde karşılık verdim. Sonra kaşının haylaz bir hareketiyle çiçeği kulağının arkasına sıkıştırdı. "Tüm gün bunu takarsın belki onu bir dahaki koklayışında o kadar kötü hissetmezsin."

Bu şapşal hareketi beni güneşe maruz kalan kakao yağı gibi eritti. Kemiklerim bile vıcık vıcık hissettiriyordu ve çimenli patikada yürümekten ziyade aktığımı hissettim.

Kadimlere yaklaştıkça çocukların kahkaha ve bağırış sesleri şiddetleniyordu. Bir frizbi bir yöne doğru vızıldarken bir futbol topu diğer yöne uçuyordu. Bugün Çocukların Bahçesi'nde kirli eller ve çorap tiftiği kokan en az elli çocuk olmalıydı. Birçoğu çimenlik sahadan Kadimler'e amaçsızca yürüyordu. Yarı çıplak bir kadın heykelinin yanında durup bir buçuk metrenin altındaki kalabalığı inceledim. Court bana meraklı bir bakış attı.

"Belki de yakında giderler," dedim dirseklerimi kaşırken.

Kulağımın yakınına eğildi. "Kaç bitkiye daha ihtiyacın var?"

"Yirmi beş."

"Hepsi Kadimler'de mi?"

"Öyle umuyorum."

"Kadim Bitki Bahçesi, Geçmişe Hoş Geldiniz," yazar oymalı tahta bir tabelanın altında sekiz veya dokuz yaşındaki bir grup oğlan nadir bir karacaot çalısının etrafında toplanmış, Camp Snoop* tişörtlü bir çocuğun narin pembe çanakyapraklarını kopmasını izliyordu. Çocuklar, şeker içeren, karamelaya benzer bir nota yayan ilkel salgı bezleri yüzünden karacaotlara sıklıkla bağlanırdı.

Yavaşça daha yakına ilerledim ve kokladım. "Şuradaki annenin orta notalarından biri için uygun bir eşleşme," dedim Court'a.

Ansızın bir futbol topu bir göktaşı gibi bize doğru yalpalayarak savruldu. Gri bir şey rüzgâr gibi yanımdan geçerken nefesim kesildi.

Court topa göğsüyle set çekerek onun güm diye uyluğuna inmesine ve ardından ayağına yuvarlanmasına izin verdi. Court'un

* Peanuts çizgi filmi temalı bir eğlence parkı -çn

arkasında karacaotları birkaç eksik taçyaprağı haricinde zarar görmemiş hâlde kaldı.

Topa vuran çocuklar sevinçle çığlık atarak çimenlik sahadan koşarak geldi.

Court bir an için bana baktı, koni çiçeği hâlâ imkânsız bir şekilde kulağının arkasında tutunuyordu. Bu görüntüyü daima hatırlayabilmek için zihnimde dondurdum. Sonra Court parmaklarını Kadimler'deki çocuklara doğru şıklattı. "Hey, millet, biraz top oynamak ister misiniz?"

Çocuklar zıpladı. Bana son bir kez bakarken Court'un dudaklarında bir gülümseme titreşti. "Kızlar erkeklere karşı. Gidelim!" Topun düşmesine izin verdi, sonra onu uzağa tekmeledi.

Tüm çocuklar onun arkasından koşarken toprak mühendislerine ulaşacak kadar gürültülü bir sesle çığlık atıyorlardı. Dâhice. Amansız bir kararlılıkla artık boş olan Kadim Bahçe'nin daha derinine ilerledim. Fosil kaydından bilinen –on bin yıldan eski– çoğu bitki doğada tükenmişti ama hayatta kalanlar evrimleşerek yeni türler ve uyarlamalar oluşturmuştu. Burunda diğer kokulardan çok daha uzun süre yankılanan kokular, düşük frekanslı titreşimleriyle beni sardı. Tıpkı Gregoryen ilahilerin kulağa etkisi gibilerdi; tür ne kadar eskiyse kokuları o denli karmaşıktı. İnsanlar için de aynısı geçerliydi.

Kalbim hâlâ küt küt atıyordu ve zihnim nöronları rasgele ateşleyen bir yuvaydı. Baskı altında çalışmaktan nefret ederdim ama bunu halletmek zorundaydım.

Burnumu tavus kuşu tüyleri kadar gıcıklayan mor kırkkilit otu ve eğreltiotlarının arasından geçirirken zihnimde annemin sesini duydum. *Bir Kadim'in karşısında daima derinlemesine nefes al; dünyada uzun süredir var olduklarından açığa vuracak pek çok sırları vardır.*

Küçük küreğimi ve makasını kullanarak ihtiyacım olanı hızla toplarken hiçbir şeye zarar vermemeye ve ihtiyacım olandan fazlasını kesmemeye dikkat ettim. Bazen köklerden parçalar almam gerektiğinde bu canımı yaktı çünkü bitki için bir kökü yenilemek

bir yaprak veya bir çiçeği yenilemekten daha zordur. Egzotik bir eğreltiotunun kökünü çekiştirirken, telafi etmek için bir gönüllülük programına yazılacağıma dair yemin ettim.

İşte. Bu yurden alacağım sadece tek bir bitki kalmıştı: Alice'in sorun çıkaran miso orta notası. Kadimlerin her birinin arasında dikkatle ve yavaş yavaş ilerledim fakat burada değildi. Çömelmış hâldeyken elbisemin çimen lekeli eteğiyle alnımı sildim.

"Seni gördüm!" diye bağırdı bir çocuk. Gelişinin kokusunu alamayacak kadar derin düşüncelere dalmış olduğumdan neredeyse yuvarlanıp düşüyordum. Terli kahverengi saçları başına yapışmış Camp Snoopy tişörtlü çocuk bir parmağını bana doğrulttu. "Gözlerinle dokun, ellerinle değil."

Eh, bu tencere dibin kara, benimki senden kara durumu değil miydi?

Parmaklarımı dudaklarıma götürdüm ve onu susturmaya çalıştım ama o çoktan alarm veriyordu. "Bayan Jackson! Burada bir kız bitkileri kesiyor!"

Şimdi hafif bir panikle geri çekilmemeyi düşündüm. Keşke bu mahkûm edici kanıtla dolu, ağır çantayı sıkıca tutuyor olmasaydım. Bir inlemeyle U şeklindeki patikadan ilerledim ve eğreltiotlarının arkamdan kapanmasına izin verdim. Ağaçlık bir alana doğru koştururken bir dal beremi başımdan düşürdü ve durup onu geri kapmak için değerli saniyeler harcadım.

"Şu tarafa gitti!" diye bağırdı Camp Snoopy, sesi zayıftı. Güllünç hissederek ormanın sınırına ulaşana dek dikenli eğreltiotlarının arasından dikkatle ilerledim, sonra soyulmuş ağaç kabuklarıyla kaplı bir patikada hızla koştum. Gövdesi çürüyüp dökülmüş kızılçamlardan birinin içine saklanabilirdim ancak daha iyi bir fikrim vardı. O kadar da bariz olmayan bir fikir.

Bir kişinin içine sıkışabileceği kadar geniş bir kovuğu olan Virjinya ardıcını arayarak etrafı kokladım. Bir keresinde annem ve ben onun yüksek bir dalında büyüyen bir Venüsçarığı orkidesi bulmuştuk. Venüs, arıları kaçırmaya başarana dek polen serptikleri "ayakkabısının" içinde tuzağa düşürürdü.

Yoğun iğnemsî yapraklar kollarımı çizse de çocuklar bir tazi sürüsü gibi bu tarafa akın etmeden hemen önce içine dalmayı başardım.

Bir refakatçi düdüğü çalarak arkalarından koşturuyordu. “Hey, çocuklar, buraya dönün!”

Refakatçinin ağacımı geçmesinden kısa bir süre sonra Court’un kokusunu aldım.

“Court!” diye tısladım.

Durdu ve girişi hızla buldu. Ağaç onu içine çekerken zangırdadı.

Kazağını beline bağlamıştı ve polo tişörtünün ön tarafının orta kısmı sırlı sıklamandı. Terlemek, kişinin kokusunu on misli artırırdı. Yaprak dökmeyen ağaçların ve kavrulan cevizlerin çarpıcı bir karışımı olan kokusu öyle güçlüydü ki neredeyse parmaklarımı içine gömebilirdim. Hâlâ ağacın içinde gelişmekte olan Venüsçarığını alt ediyor ve iç organlarımı titreştiyordu. Kalbimin her *güm-güm* vuruşuyla vücut kütlemden kaybediyordum, hâl böyleyken beni zemine sabitleyen botlarımın ağırlığına minnettardım.

Çocukların sesleri yeniden yükseldi ve bir çam kozalağı gibi hareketsizleştirdim. Alanımıza ikimiz birden güçbela sığıyorduk ama yine de birbirimize değmemeyi başarıyorduk. Court başını eğerek bana baktı, yaptığı maçtan yanakları kızarmıştı. Aramızda bir sıcaklık battaniyesi örüldü.

“Çiçeğimi kaybettim,” diye fısıldadı.

“Sana yeni bir tane buluruz.”

“Eskisini seviyordum.”

Midemdeki havai hissi bastırmak için derin bir nefes aldım. Onu, işte o zaman fark ettim. Miso çorbası. Kokusunu aldım. Alice’in eksik notası. Bin kat daha az yoğun olduğu hâlde Court’un kokuizinin bir parçasıydı. Orta notalar ailelerde tekrarlama eğilimi gösterirdi.

Şaşkın gözlerim onun kahverengi, altın ve hatta yeşil ince çizgilerle kaplı gözlerini süzdü. Çenesinde aynı annesindeki gibi minik bir ben vardı. Yanıtım oydu, tam karşımdaydı.

Aınem ne demişti? Kendini kokuya kaptır, sonra orada derin derin düşün. O nereye gitmen gerektiğini sana söyleyecektir.

Çocuklar öğretmenlerine doğru gerisin geri koşarken öyle yakından geçtiler ki ardıcımız sarsıldı. Court'un bana diktiği gözlemleri dikenli kovanımız sallanırken bir parça büyüdü. Kazara onun üstüne düşmemek için bir dalı tuttum.

Megafonda bir yetişkinin çocukları otobüslere geri çağırdığını belli belirsiz fark ettim. Ama Venüs'ün çağrısındaki arılar gibi kapana kısılmıştım, Court'un polenleri etrafımda uçuşurken esir tutuluyordum. Ancak o arıların aksine, ben kaçmak istemiyordum.

Çocukların gülme sesleri iyice azaldı.

Court dalların arasından gizlice baktı. "Bence dışarısı güvenli."

Avuçlarım terlemeye başladı. "Bir şeye odaklanmam gerekiyor. Bana söz verir misin, ke-kesinlikle," diye kekeledim, "kesinlikle kımıldamayacağına?"

"Tamam. Ne yapacaksın?"

"Seni koklayacağım."

ON BEŞ

“KUSMAK ÜZEREYMiŞ GiBi Mi GÖRÜNÜYORLAR?

O HÂLDE ÂŞIKLARDIR.”

—*Reseda, Kokubaz, 1724*

“KORUMU ZATEN almıyor musun?” diye sordu Court gülümseyerek. “Az önce yirmi beş kadar ilkokul üçüncü sınıf öğrencisiyle bir saate yakın futbol oynadım.” Bana bir sır verircesine eğildi ve alnımı okşayan nefesinin sıcaklığı nabzımı yükseltti. “Kızlar kazandı. Hem zaten nasıl koktuğumu önceden bildiğini sanıyordum.”

Gırtlaktan gelen mırıltısı beni âdeta eritti. İksirle başı bağlanan birine benzer şekilde, Court’a olan hislerim onunla her temastan sonra bakteri gibi çoğalıyordu.

Sesime bir iş tonlaması verdim. “O kadar açıkça seçilmeyen birtakım daha küçük notaların var. Annenle paylaştığın da bunlardan biri. Onu henüz tedarik etmedim ama kokusunu daha iyi alırsam bunu başarabilirim.”

“Tamam. Kokla bakalım.” Kollarını açtı. Herhangi bir ergen kız olsaydım derhal kollarına atlardım.

Yapmak üzere olduğum şeyle ilgili tedirginliğimle girdiğim savaşı kazandım. *Kokuları çözümle*, diyen annemin sesi kafamın içindeydi, *üstünlüğü onlara verme*. Ben bir uzmandım. Bir aşk uzmanı. “Bana dokunmaman konusunda seni uyarmak zorundayım.”

Kişileri sorarcasına kalktı.

“Sana bulaştırmak istemiyorum.” Arı sokmasmdan sonra ona zaten bir kez sprey sıkmışım; bu ömür boyu yeterli gelmeliydi. Ama neden rısk alacaktım ki? Özellikle daha önce bir oğlana hiç sarılmamışken.

“Hasta mısın?”

“Pek sayılmaz.” Dudaklarımı yaladım. “Ama bana dokunursan sen, ee, hastalanabilirsin.”

“Hastalanmakla neyi kastediyorsun?”

Harikulade. Şimdi de bulaşıcı bir hastalığım olduğunu düşünenecekti, halbuki bu, gerçekten uzak değildi. “Aşk hastası.”

Dudaklarının kenarı bir eğlenmeyle daha da fazla kıvrıldı. “Aşk hastası mı?” diye sordu.

“Evet, çılgınca, biliyorum.” Kayıtsız bir tonda konuşmaya devam ettim ama kızardığımı hissediyordum.

Tenim yapış yapış olmuştu. Benim neyim vardı böyle? Hayatımda hiç bu kadar gergin hissetmemiştim. O sadece bir oğlandı, benim gibi bir insan. Homo sapiens. Eğildiğimde burnum ondan sadece bir iki santim uzaklıktaydı ve kokladım.

Ruh hâli nota katmanlarını ayırarak kokuizine ulaştım. Hindistancevizi ve tarçın, özellikle güçlü ve davetkârdı.

Yeniden kokladım ve kokuizi burnumda bir tel gibi titreşmesine rağmen yine de misoyu güçbela seçebiliyordum.

Gergince güldüm. “Bana aldırma.”

Tereddütle kollarımı onun ince beline kaydırdım ve yanağını göğsüne bastırdım. Kısa, hızlı bir soluk aldı ve göğsü sıkıştı. Court’tan sarhoş edici ve uyuşturucu hanımeli kokusu –arzunun notası– sızdı. Kaldı ki öyle yakındık ki bu benden geliyor da olabiliirdi. Court geri çekilmedi ama onu tutarken kıpırdandığını hissettim. Elleri iki yanında yumruk şeklini aldı ve yüzü gergin bir maskeydi. Kalp atışının ikili ritmi benimkini takip ediyordu. Zihnimi, yanağımın altındaki kafa karıştırıcı biçimde sert ama bir o kadar da rahat yastığa kapadım ve miso notasına odaklandım.

Kokular orada, senin için çalışıyorlar. Onları dinle.

Miso notaları burnumda süzölmekten çok süröndü ve zihni-
mi onun karakterine, özüne açtım. Tuzluluk, masa tuzunun ak-
sine bir gıdım bile acılık taşımıyordu ve bana deniz kabuklarını
anımsatıyordu. Bu bir deniz bitkisi veya okyanusun yakınlarında
bulunan bir bitki olmalıydı. Üstsüz ve sörf yapan Court'la ilgili
düşönceleri neredeyse ortaya çıktıkları anda durdurdum ve yeni-
den odaklandım. Kokuda sanki gün ışığına alışık gibi, tereyağı-
mı bir yumuşaklık vardı. Bir kez daha nefes aldım.

*Beş yaşında, sahil. Pamuk tabakası kadar kalın sis okyanusun üstüne
tünemiş. Annem kenarları sarkık bir şapka takıyor ve ampule benzeyen
keseleri olan parlak siyah bir bitkiyi inceliyor. Yumruğumu istridyenin
etrafında kapatıyorum ve papatyalı bir mayosu olan benim yaşlarımdaki
küçük bir kıza doğru ağır adımlarla yürüyorum.*

İstridyemi kıza uzatıyorum. "Deniz yosunu gibi kokuyor."

Kız yüzünü buruşturuyor. "Hayır, istridye gibi kokuyor."

*"Ayrıca bayat portakal, güneş ışığı ve tiftik toplayıcı gibi. Bak?"
İstridyeyi burnuna doğru daha fazla itiyorum. Kız geri çekiliyor, yüzü
buruşuyor. "Kes şunu! İğrençsin!"*

*Tüm kötü kokular burnuma baskın yaparken ve yanaklarıma kızgın
ateş gibi dökölürken sarsılıyorum.*

O gün annem bana burunlarımızın diğerk herkesinkinden nasıl farklı olduğunu açıklamıştı. O gün o duyguları koku olarak somut-
laştırmam, bir biliminsanının enfeksiyon kapmadan hastalıkları
inceleyebildiğı biçimde kendimi korumam için beni eğitmeye baş-
ladı. O gün etrafıma dikenli bitkilerden duvarlar örmeye başladım.

Gözyaşları gözlerime batıyordu ve kafamı kaldırıp Court'un
şaşkın gözlerine baktığımda yüzü yumuşadı.

Kokusunu üçüncü kez içime çektim ve bu kez kendime oya-
lanma fırsatı tanımadım. Zihnimin gözleri sahilden sahile nazır
kayalığa kadar uzaktan baktı. Tavus kuşu mavisı su, hilal şeklin-
deki kuma doğru köpökleniyordu. Deniz kokuları, etrafımda fırıl
fırıl dönen okyanusun puslu esintisinde süröklüyor.

Nerede olduğumu hatırladım. "Playa del Rey." Court'u ya-
vaşça serbest bıraktım. "Oraya gitmem gerekiyor."

"T'laya del Rey mi? Las Ballenas'daki mi?" Sesi nefes darlığı çekiyormuş gibiydi ve gözleri acı çekiyormuşçasına kısık görünüyordu. Morsalkımın uçucu notasını fark ettiğimi düşündüm ama özlem dolu notalar gizlenmekte daima hızlıydı.

"Evet. Eksik bitkiyi orada bulacağım."

"Eksik bitki. Doğru." Dolaşık birkaç dalın üstüne çöktü. "Orası Santa Guadalupe'den bir saat sürer. Karanlıkta bulabilir misin?"

Şimdiden vakit akşama geliyordu. "Evet, ama"—dudağımı çiğnedim— "annemin bu akşam aramasını bekliyorum. Bana ulaşamazsa endişelenebilir." Polisi bile arayabilirdi. Ayrıca bitkilerimi eve götürmem ve düzgün bir şekilde saklamam gerekiyordu. "Yarına kadar gidemeyiz. Senin için uygun mu?"

"Evet," diye mırıldandı. Bir gitar penası gibi yuvarlak çenesi dikkatimi dağıttı. Kafasının üzerindeki bir salkım koyu renkli duta odaklanarak zihnimi başka tarafa çektim.

İtrşahi taçyaprakları kadar yumuşak ağzı açıldı. Onu öpmenin nasıl hissettireceğini düşünürken gözlerimi dikip bakmaktan kendimi alamadım. Üstelik ben onu öpmeyi düşündükçe o bana daha çok yaklaşıyordu. Veya belki ben ona doğru meylediyordum.

Fiziksel yakınlığı, Bermuda Şeytan Üçgeni'nin arızanın etrafını kuşatabildiği biçimde duygularımı altüst ediyordu. Ama günlük vukuat kaydına öpüşmeyi ekleyemezdim. *Bryony Teyze'yi hatırla. Âşık olmak yoktu.*

Benimkinden sadece birkaç santim ötede duran yüzü bir öbek hüsnüyusufun bir arıya yaptığı gibi beni kendine çekiyordu. Dutlarla dikkatimi dağıtarak buna karşı koymaya çalıştım ama dallardan fırlayan meyvelerin daha çok ökseotuna benzediğini fark ettim.

Court bileğimi yakalarken gözlerimi ağzından kopardım.

Nefesim kesildi. Annem ve Kali dışında daha önce kimse bana dokunmamıştı. Elinin tenimdeki sıcaklığı garip bir histi. Parmak uçları kirli avucuma kayd, sonra durdu. Ah, tatlı güveyi otu,

bu ağaçtan bir daha hiç ayrılmayabilirdim. Court elimi tutarken birbirimize bakıyorduk, şimdi öyle yakındık ki nefesini alnımı sıyırdığını ve akçaağacın mutluluk kokusunun burnumu gıdıkla-
dığını hissedebiliyordum.

Soğuk bir idrak içime yerleştğinde ter bastı. Çoktan âşık ol-
muştum. Bunun başıma ne zaman geldiğini bilmiyordum ama
gelmişti. Ben bakmıyorken çekimin görünmez ipleri onu bana
dikerek beni gergin ağına düşürmüştü. Bu sebeple o yakında
olduğu her seferinde bu denli hasta hissediyordum. Elimi hızla
çektim; bu kendi kalbimi sökmek kadar acı vericiydi.

Aşkın geleceği, benim amacımıza sadık kalmama bağlıydı.
Ben olmasam bunu kim yapacaktı? Annem ve ben dünyadaki son
kokubazlardık.

Omuzlarım soyumun ağırlığı altında çöktü. Belki annem bu
yüzden okula gitmeme izin vermişti... çünkü sonunda gerçek
anlamda bir seçeneğim olmadığını biliyordu. Bitkiler ve içinde
kalmak zorunda olduğum bahçe, onları terk edersem tıpkı Ruth
Meyer'a olduğu gibi bana da musallat olacaktı.

Çantamda el yordamıyla OS'yi ararken gerginliğimden az
kalsın şişeyi düşürüyordum. Daha önce bunu hiç yeniden püs-
kürtmem gerekmemişti ama belli ki ilk seferinde bunu doğru
yapmamıştım.

"Mim?" diye fısıldadı Court neredeyse çekinerek.

"Artık gitmeliyiz." Bu bir iş ilişkisiydi, daha fazlası değil.

Court irkildi ve hayal kırıklığının mavi ortanca kokusu beni
neredeyse ağlatacak kadar güçlüydü. Bakışımı takip etmesini
umarak artık boşalmış olan bahçeye baktım.

Onu takip etti. Gözleri bir anda bana döndüğünde şişenin
pomпасına bastırmak üzereydim. Elimi arkama sakladım. Ger-
çekten telaşsızca.

"Ne?.." Bir kaşı aniden kıvrıldı. "O bir parfüm şişesi miydi?"

Suçlulukla elimi açtım. "Ah, bu mu?"

"Evet, o." Kafa karışıklığının yapışkan notaları yavaşça dışarı
aktı. "Bir şey mi püskürtüyordun?"

Pes ettim. Bu bir sır değildi. Sadece rahatsız edici açıklamalardan kaçınmak için iksiri gizlice püskürtürdük. "Bu özel bir tür iksir." Boşta:ı elimle işaret ettim. "Bana dokundun, bu yüzden seni dezenfekte etmem gerekiyor."

"Yoksa aşk hastası mı olurum?" Dudakları bir sırıtışa hazırlandı ama benim yüz ifadem değişmeyince onunki de ciddi bir hâl aldı. "Bekle. Bunu arı beni soktukten sonra da kullandın. Şimdi hatırlıyorum." Bir eliyle ağzı ve çenesini sıvazladı. "Bu şeyin işe yaraması ne kadar zaman alıyor?"

"Hemen hemen her zaman ânında işe yarar."

"Peki o zaman, sanırım hâlâ bekliyorum."

Söylediği içime mutlu bir heyecan gönderdi. Bir nanosaniyeliğine bizim el ele altın bir çayıda gezdiğimiz bir görüntümüz bana sataştı. Ama çok geçmeden kalın ve dikenli bir asma bize dolaştı ve atalarımızın tüm çiçekleri, Bryony Teyze'nin battaniyesinden seyrettikleri gibi, bakışlarıyla beni sessizce kınayarak yanımdan geçti.

Bir dal uyuğuma saplanarak beni sarsıp âna döndürdü. OS'nin henüz etkisini göstermemiş olması mümkündü. Veya şimdiye dek asla yaşanmamasına rağmen bir esinti onu uçurmuş olabilirdi. "Sana bunu kesinlikle yeniden püskürtmem gerekiyor."

"Ya karşındaki o duyguların ortadan kaldırılmasını istemiyorsa? Hiç söz hakkı yok mu?"

Dilim tutuldu. İşler burada karmaşıklaşıyordu. Annem, reddedilmiş hissettiklerinde erkeklerin de kadınlar kadar duygusallaştığına dair beni uyarmıştı.

"Evet, söz hakkın var. Ama aşk cadıları insanlardan o şekilde hoşlanamaz." Kuşkumun alabalığa benzeyen kokusu beni ürküttü. "Bu yüzden, ee, ilgi duymamak senin yararına." Bu büyük ihtimalle birinin ona söylediği en garip şeydi. Takındığı iyi huylu yüz ifadesini görmek hassas noktalarıma bir kaktüs iğnesi sapladı. Düşünce silsilem yoldan çıkarken yanağındaki çamur lekesine odaklandım.

“Öyleyse, seni asla akşam yemeği koklamaya götüremeyeceğimi söylüyorsun.”

Topuklarımı kabukla kaplı zeminde daha derine görünürken bunun beni gübreye çevirmesini diliyordum. Keşke seninle bir kez çıkmak için bir kolumu takas edeceğimi bilseydin.

Ama burnumu değil.

“Üzgünüm.” Benimkileri derinlemesine araştıran gözleri titreşti ama yoğunluğunu kaybetmedi. Ağaç dallarının arasında bu kadar uzun kalmaktan mı yoksa Court’un yanında bu kadar uzun kalmaktan mı kaynaklandığını bilmesem de dizlerim bükmeye başlıyordu.

Court’un göğsünün havası söndü ve çok hafifçe omuz silktili. “Pekâlâ. Püskürt o zaman.”

O fikrini değiştirmeden önce –ben kendiminkini değiştirmeden önce– nefes aldığı bölgenin yakınına püskürttüm. İyice emin olmak için pompaya iki defa basmaya çalıştım ama mekanizma sonunda tutukluk yaptı ki bu, içindekinin tümünü bitirdiğim anlamına geliyordu.

Buğu aramızda bir gökkuşağı tülü gibi parıldadı. “Nefes al, lütfen.” Gözlerine bile bakamıyordum. “Emin olmak için.”

İğneleyici bir inanamamayla öksürdü. Ama bana son bir bakış attıktan sonra gözlerini kapattı ve derin bir nefes aldı; bu basit refleks her nasılsa beni perişan etti.

Gözleri titreşerek açıldı ve mavi notaların görülmeyen okyanusu aramızdaki boşluğu doldurdu. Yutkunurken gırtlığının tümseği hızla hareket etti. “Buradan çıkalım artık.”

Bahçeden ayrılırken Court bağış kutusuna iki buruşuk yüzçük tıktı. “Umarım aldıklarımızı karşılar.”

ON ALTI

“BİZ SİHİRBAZSAK, AŞK SİHİRDİR;
O OLMADAN NE TAVŞAN ÇIKARABİLİR
NE DE BOZUK PARA NUMARASI YAPABİLİRDİK.”
—Poppy, Kokubaz, 1819

EVE DÖNÜŞ YOLUNDA matematik ve futbol gibi tarafsız konulara yoğunlaştık.

Court radyoyu kurcaladı. “Whit benden daha iyi bir oyuncu. *Sports Illustrated*’ın kapağında olması gereken oydu. Cassandra beni seçmelerinin sebebinin, benim tipik Amerikalıya daha fazla benzemem olduğunu söylüyor.”

Cassandra bukleli saçlı okul şarkıcısıydı. Ayak parmaklarım kasıldı.

“Bana hiç dövme yaptırmamamı, bunun imajımı mahvedeceğini söyledi.”

“O senin” –kendimi zamanında durdurdum– “halkla ilişkiler temsilcin mi?” Cassandra’nın onun kız arkadaşı olup olmaması beni ilgilendirmezdi.

Court kıs kıs güldü. “Öyle olduğunu düşünüyor. Benim için bir internet sitesi de kurdu.” Bakışlarını önümüzdeki UPS kamyonundan ayırmadan ekledi, “Cass yalnızca bir arkadaş. Demek istediğim” –direksiyondaki bir elini serbest bırakarak onunla iştaret etti– “bu çok açık.”

Açık olan neydi? Bunun, hisler gibi daha nazik konulara gidebileceği ihtimaline karşı ona sormadım. Aramızdaki ilişkiyi iki-

mizin de çıkarı için profesyonel düzeyde tutmam gerekiyordu. En azından dengede tutmam. "Bu müziği severim."

"Los Solitarios." Radyonun sesini açtı. Klasik gitarın zengin, ritmik sesleri aramızdaki uçurumu doldurdu.

Parrot Hill'e dönmeden önce okula gidip bisikletimi aldık. Otopark büyük ölçüde boştu. Court paslı küheylanımı cipinin arkasında bir sörf teçhizatı yığınının yanına sıkıştırdı.

Eve vardığımızda bisikletimi indirip garaj yoluna koydu. Bitkilerimizin tanıdık kokuları ilgimi isteyen çocuklar gibi bana doğru koştu. *Bugün olmaz, çocuklar.* Yapmam gereken bir iksir vardı, kariyerimin şimdiye kadarki en önemli iksiri.

"Burada mı yaşıyorsun? Disneyland'den çıkma bir şeye benziyor." Court'un bakışları taş bloklarından yukarı dolaştı, el üfleme pencere camlarına atladı ve tepesi sivri uçlu olan ufak köşe kulesinde durdu.

"Öyle mi? Oraya hiç gitmedim."

"Disneyland'e hiç gitmedin mi?"

"Biz tatil yapmayız." Bir tavuk ciyakladı. Alnıma bir şaplak attım. "Tavukları beslemeyi unuttum. Çok yakında ayaklanacaklardır. Benim..."

Geçmek bilmeyen dağ kekiği, isteksizliğin notası, burnumu gıdıkladı. Veda etmek hiç bu kadar karmaşık olmamıştı. İç geçirdim. "Hemen dönerim."

Patikadan, sağlam ahşap giriş kapımıza aceleyle indim ve onu içeriden açmak için parmak uçlarıma yükseldim. Tavuklar dilek kuyumuzun yakınlarında toprağı gagalıyordu. "Özür dilerim, çocuklar."

Mutfaktan annemin kabuklu yemiş ve tohum karışımını bulup getirdim. Geri döndüğümde Court bisikletimi avlumuza çekiyordu.

"Ee, teşekkürler. İstedğin yere koy." Karışımı yere serpiştirdim. Tavuklar lezzetli yemlerine gömüldüler. "Abur cuburlarını almadıklarında huysuzlaşıyorlar."

Court gözlerini tavuklardan zemin boyunca eriyen dondurma

topları gibi yayılmış olan şaşaalı ormangülü kümelerine kaldırdı. Arazi parçamız *Extreme Home and Garden*'ın orta sayfası olabilir- di, gerçi annenin fotoğrafçılarının içeri girmesine asla izin vermezdi. "Bu"-uygun kelimeyi arıyordu ve en yüksek Alp dağlarında bile erik kokulu çiçekler açan bir bitki olan kar yıldızı Court'un dört bir yanında tıngırdıyordu- "gerçekdişi."

Patikamızın ilk taşına yürüdü ve yaşlı meşelerin, mor mersin ağaçlarının ve dişbudakların dükkânımıza giden ihtişamlı geçit törenine baktı. Patikada baştanbaşa çiçek açan sarı göbekli bembeyaz gelincikler, doğanın sunduğu göz yumurtalara benziyordu. Ona etrafı gezdirmeyi düşündüm fakat bunun nasıl sonuçlanacağından korktum. Afrodisyak dolu bahçemiz çiçekli bir aşk kaparı olabilir, özellikle Court OS'ye dirençliyse.

Kaldı ki ona iksiri iki defa uygun bir şekilde püskürtmüştüm. Burada oyalansa da sahici bir tehlike yoktu.

Court kendini silkeleyerek hayretini üzerinden attı ve kuyunun kenarına yaslandığım yere doğru yürüdü. "Bir dilek kuyusu," dedi huşuyla. "Eski görünüyor."

"Evet. On dokuzuncu yüzyılda insanlar sularını çekmek için buraya gelirmiş."

Kırık kenarının altındaki moloz öbeğini inceledi. "Sızdırmaya başlamadan önce onu tamir etmelisiniz."

"Doğru müteahhidi bulamadık." Yani, fiyatı makul olanı. Court için tamir ettirme, ATM'ye kısa bir yolculuk anlamına geliyordu. Bizim içinse, kuyu bakımı bir iş gerekliliği olmadığından Kokubaz Vakıf Fonu'ndan para çekme hakkı vermiyordu. Ortaçağ'da fon başlatıldığında kokubazlara şifacı olarak büyük saygı duyulurdu ve toplum tıpkı ruhban sınıfına yaptıkları gibi onların da geçimlerini sağlardı. Günümüzde, kuyu tamir ücreti, yetersiz geçim paramızdan çıkmak zorundaydı.

Court yanıma, kuyunun çıkıntısına yaslandı ve tepedeki çardaktan üzüm salkımları gibi saçak yapan morsalkımı inceledi. Yüzünde beliren bir hayret ifadesi gamzelerinin düzleşmesine sebep oldu. Kokuizinin gevşemiş ve korumasız bir şekilde sü-

zlen tüm kamp ateŖi kokularından zevk aldım. Gözlerimi ona dikip baktığımı fark ettiğimde bakıŖlarımı gömleğine indirdim. Timsah logosunun bile kusursuz diŖleri vardı.

Cidden ona gitmesini söylemeliydim ama gerekli sözcükler ağzımdan çıkmayacaktı. Horozumuz kafasını Court'a doğru salıyarak kurumla yürüyordu. Sonra Court'un kendi dengi olmadığına karar verip toprağı gagalamaya baŖladı.

"Annen nerede?" diye sordu Court.

"Umman'da."

"UlaŖması kolay bir yer değil. Bir keresinde İsrail'de bir prestij toplantımız vardı."

"zel bir Cloud Air jetin olduğunda kolay." İnsanlara bundan söz etmemeliydim fakat tanıdığınız en zengin çocuğun yanında otururken, elbisenizde bir leke ile bir delik varken, kuyunuz parçalanırken ve son saç kesiminize bir bahçe makası dahil olmuŖken kuŖkusuz bunun bir istisnası vardı. İmajım biraz destek alabilirdi.

Islık çaldı. "Güzel. Vicky iksirleriniz için bin dolar ücret iste-diğinizi söyledi."

Homurdandım. Daha çok bin tane sıfırdı. Vicky'nin hakkımda dedikodu yaptığı dŖncesi bana bir diken gibi battı ama dedikoduyu inkâr etmedim. Kokubazlar karŖılıksız hizmet politikasını bir sır olarak tutma kuralma bağlıydı.

Court yanında kıpırdanmamı inceliyordu. Yüzümdeki memnuniyetsiz ifadeyi kovmaya alıŖtım.

"Vicky mutlu biri değil, bu sebeple böyle davranıyor. Üvey annesini deli ediyor. Sürekli kavga ediyorlar. Üvey annesi bir vinyasa yoga eğitmeni, normalde çok sakindir."

Sinir bozucu bir his sırtımda hızla ilerledi. Ben sekiz yaŖındayken bir Hollywood yapımcısı, bir vinyasa yoga eğitmenini bağlamak amacıyla bir iksir istemek için bize gelmiŖti. Karısı nceki sene lmŖti. Siyah mürver ağacı kokuyordu. "Babası bir Hollywood yapımcısı mı?"

"Evet. Mel bu yüzden onunla takılıyor. Babasının onu bir yıldız yapmasını umuyor."

Bu durum, Vicky'nin bana duyduğu antipatiyi açıklıyordu. Ona üvey annesini verdiği için annemi ve dolayısıyla beni suçluyordu. Ama annem kötü bir eşleşme yapmazdı. İkinci evliliklerle uğraştığımızda her zaman aileleri göz önünde bulundururduk. Ayaklarım ve ellerim nemlendi. "Vicky ve üvey annesi neden gecinemiyorlar?"

"Vicky, üvey annesinin babasının tüm parasını harcadığını söylüyor ama aslında babası uzun bir süre önce karaya vurdu. Bayan Valdez, Vicky'nin yaptıklarının yanına kalmasına izin vermiyor fakat bunun tek nedeni onu önemsemesi."

O hâlde belki de bu yanlış bir eşleşme değildi. Neden umursuyordum ki? Vicky'nin sorunları benim düzeltilecek yanlışlar listemin üst sıralarında değildi.

Court parmaklarını büktü ve onları annemin bu sabah gitmeden önce gardenya çiçekleriyle doldurduğu kuyu suyuna soktu. Çiçeklerin zarif kokusu burunlarımızın etrafında dans ederek kremi, neredeyse tütsüye benzer aromasıyla bize sataşıyordu. Yanlış olduğunu bile bile çiçeklerden birini bulup çıkardım ve ona uzattım. Court onu kendiminkini dayamanın mükemmel olacağı burnuna doğru döndürdü ve gözkapakları düşüp kapandı. Bir çiçeğin değerini bilmesinin basit güzelliği beni cezbedti.

"Ee, bugünkü her şey için teşekkür ederim." Sesim kulağa fazla yüksek ve neşeli geldi. Ona bir atıştırma teklif edebilirdim ama bu yalnızca işkencemi uzatırdı. "İşe dönmeliyim."

Dirseklerini dizlerine dayadı. "Biliyor musun, birkaç acayip bakış dışında babam ve eskort kızların haber olması olayından sonra kimse bana daha farklı davranmadı. Ama yine de utanç duydum. Başımı bir daha dik tutabileceğimi düşünmüyordum. Sonra seni gördüm. Okulun ilk günü öğle yemeğinde masamıza oturdun. Tina sana bağırdı."

Bunu görmüş müydü? Yüzüm bu anıyla kızardı. Yeni baştan beş yaşındaymışım gibi hissetmiştim. Kız ve tüm arkadaşları ölüm meleğiymişim gibi masadan ayrılmıştı. Tek başıma yemiştim, bu tek başına yediğim birçok günün ilkiydi.

“Sen oradan ayrılmadın, tepki bile vermedin. Hatta yemeğini de bitirdin.”

“Açtım.”

“Tüm dedikodulara rağmen, yine de her gün okula geldin. Seni hiç sızlanırken veya ağlarken görmedim. Hiçbir şey canını sıkıymıyormuş gibi davrandın. Düşündüm ki eğer sen başa çıkabiliyorsan... Yani şöyle...”

“Aleni alayla,” diye onun için tamamladım.

Kısık sesle güldü. “Doğru, o hâlde benim de üzülmeyi bırakıp hayatla barışık olmam gerekirdi.”

“Hiç değilse bunun iyi bir yanı olmuş.”

Bakışları yumuşadı. “Bence bunun birçok iyi yanı oldu.”

Tenim karmcalandı. Kendine az önce ağız sulandırıcı bir top-rak mühendisi yakalamış olan Tabitha’ya odaklandım. Diğer tavuklar bir lokma kapmak için başına toplandı ama sonra bir şey grubu korkuttu ve hepsi kanat çırparak uzaklaştı.

Alacakaranlık günün en sevdiğim vaktiydi. Gökyüzü parıl parıl ve yer örtüsü mor olurdu. Gece açan çiçekler sihirlerini uygulamak için kollarını sıvardı. OS etkisini gösterdikten sonrası için bu ânı hatırlamak istiyordum, bir daha asla olmayacaktı: Court bana bu güzellikler bahçesinde bakmaya değer tek şey benmişim gibi bakıyordu. Bense kendi arzusun bir hanımeli bulutunda otururken onu öpmek istiyor ve araya girdiği için burnuma lanet ediyordum.

“Neden kimseden hoşlanamazsın?” diye sordu ansızın.

Bakışındaki yoğunluk kekelememe yol açtı. “Ben... ben....” Kendimi tokatlamak istiyordum. Ona Larkspur’ün romantik ilişkilerden uzak durmamız için bize uğursuzluk büyüsü yaptığını anlatamazdım. Kokubazların insanlara uğursuzluk büyüsü yapabildiği lafı yayılırsa annem ve ben meşhur kazıklarla kovalanırdık. Dolayısıyla ona diğer sebepleri anlattım. “Ahlaki kurallar. Kullandığımız bitkiler, diğerlerini arıların polene çekildiği gibi bize çekiyor. İnsanlar bundan çıkar sağladığımızı düşünebilir. İtibarımız zarar görür.” Annem gibi konuşuyordum.

“Ya biri senden çiçekler yüzünden değil de sen olduğu için hoşlanırsa?”

“Bunu ayırt etmek imkânsız olurdu.”

“Annem daima içinde bir pırlanta olduğunu düşünüyorsan bir buz kovalarını çöpe dökme der.”

“Pırlantaları istemememiz gerekiyor.”

“Peki sen istiyor musun?”

“Hayır,” diye yalan söyledim.

Kirpikleri titreşti; bu hareket öyle çabuktu ki bir ışık oyunu da olabilirdi. Ama yabancılarının kokusu benimkiyle karıştığında sakın yüz ifadesinin sadece bir paravan olduğunun farkına vardım. Benimki gibi bir yalandı ancak yüz kat daha az zalimdi.

ON YEDİ

“İKSİRLER, KALBİN ÇOKTANDIR BİLDİĞİNİ ZİHNE FISILDAR.”

—*Begonie, Kokubaz, 1768*

COURT GİTTİKTEN SONRA içim oyulmuş gibi hissederek dükkânın yolunu tuttum. Kokular sinsi olabilirdi; burnunuzda evlerindeymiş gibi davranıp sonra uzaklaştıklarında size bir şey eksikmiş gibi hissettirirlerdi.

Yabancılar için bahçemiz huzurun resmiydi, manzara ve kokunun empresyonist bir tablosu. Halbuki annem onu görmüş olsaydı çılgına dönerdi. Günlerdir bahçeye ne bir tırmık ne de bir bahçe makası temas etmişti. Hepsi küçük otlar üretmeye hazırlanan yedi çeşit yabani otun kokusunu alabiliyordum. Ama şu anda çekmem gereken daha büyük fışkınlar vardı.

Dükkânın kilidi yine takılsa da teslim olana dek anahtarı sabırla hafifçe salladım. İçeri girer girmez bugün topladığım tüm bitkileri muslinle örttüm ve onları kurutma lambalarının altına yerleştirdim. Alice’in iksiri mümkün olduğunca taze olmalıydı, bu yüzden miso bitkisini elde edinceye kadar onları karıştırmaya başlamayacaktım. Alice’in karmaşık kokuizinden farklı olarak Drew’unki yalnızca bahçemizin dört bir yanındaki temel notalardan kırk iki tanesini içeriyordu. Çoğu kişi yirmili yaşlarına kadar tam çeşitliliğine ulaşmazdı.

Bahçeye geri dönerek Drew’nun temel notalarından biri olan

odunsu bir yabanturpu sapını dikkatle kazıp çıkardım. Cinsel iktidarsızlığın tedavisinde kullanılan yabanturpu, at boyutunda bir penise benziyordu. Doğanın bir espri anlayışı olduğunun bir kanıtıydı.

Hindistancevizi ağacı epey öteden eggnog kokusu yayıyordu ve Court'la ilgili düşünceler zihnime sızdı. Belki de yarın Playa del Rey'e onunla birlikte gitmemeliydim. Issız bir sahilde, güneş ışığı onun yapılı bedeninde parıldarken ne olacağını kim bilirdi...

Ama Court tek seçeneğimdi. Otobüsler ve trenler Playa del Rey'e gitmiyordu ve bisiklet sürmek için fazla uzaktı. Bir taksi çevirebilirdim ama ya sonra? Ben bitkiyi bulurken taksinin beklemesi mi gerekirdi? Hesaptan birkaç yüz dolar eksilirse annem bunu anlardı. Kendimi toplamalıyım. Profesyonel davranmalıyım.

Bir duş almak için hızla eve geri yürüdüm. Drew'nun iksirini hazırlamadan önce zihnimi boşaltmam gerekiyordu.

İhmal edilmiş kitap ve kâğıt yığının şifonyerden beni azarlayıp duruyordu. Komodinimin üstündeki, okumak bir yana koklamaya bile vakit bulamadığım şeker mesajı yığını da öyle. Yine de bu sorun değildi çünkü yeni bir parti OS hazırlamaya da vaktim olmamıştı.

Garajda biriken çamaşır istifi ise annemin Umman'dan duyabileceği kadar kötü kokuyordu. Giysilerimi çıkarırken telefon çaldı. Bu annemdi, sonunda arıyordu. Tanrı'ya şükür henüz koku veren telefonu icat etmemişlerdi yoksa gözeneklerimden taşan hercaimenekşenin kokusunu alabilirdi.

"Merhaba canım."

"Merhaba."

"Neden esniyorsun?"

"Saat on bir."

"Öyle mi? Ah, üzgünüm. Zaman algım karışmış. O hâlde neden uyumuyorsun?"

"Sadece... etrafı topluyordum. Aramanı kaçırmak istemedim. Orada ne var ne yok?"

"Hindistancevizi ağaçları mükemmel. Keşke bir tanesini eve getirebilseydim. Akşam yemeğinde ne yedin?"

"Ee, artakalanları. Buzdolabındaki şeyi."

"Ah, ıspanaklı kiş. Fesleğen hâlâ taze miydi?"

"Üst notanın kalıcılığı en azından yüzde 70'ti, kapağı kaldırırken çok çarpıcıydı."

"Harika. Bunu merak ediyordum." Yabani ot vaziyetinin kontrol altında olup olmadığını ve kamelya çalılarının zamanında çiçek açacak gibi kokup kokmadığını bilmek istiyordu. Esneme nöbetleri arasında yanıt verdim.

"Yarın Bayan Salzman'nın başını bağlaman gerekiyor, hatırlıyor musun?"

Ah, soğancık. Nasıl unutabilmişim? "Tabii ki hatırlıyorum."

"Baskın notası limonlu köri."

"Doğru." Geç saatlere kadar uzayacak bir gece olacaktı.

"Bir şey daha. Bayan DiCarlo'yla irtibat hâlinde misin?"

"Evet." Dev bir esneme sesi çıkardım, bu seferki kastiydi. Daha fazla soruyu önlemeyi ve böylece yalanlardan kaçınmayı umuyordum. Annem sorun olduğunu sezerse erken dönebilirdi.

"Pekâlâ, güzel. Pazar gününe kadar telefon edemeyeceğim. Sinameki aramak için Mısır'a uçuyorum."

"Tamam. Pazar günü. Anladım."

"Mim? Seninle ne kadar gurur duyduğumu söyledim mi?"

Hayır ama şimdi buna başlamak için doğru zaman değildi. "Evet, anne. İyi geceler."

Bayan Salzman'nın acayip bir kubbe şeklinde çatısı olan sıvayla kaplı bungalovu bir çıkmaz sokağın sonundaydı. Bisiklet sepetimde bir buket kırmızı ve pembe gül vardı. Bu sabah buketi düzenlerken kendime yalnızca bir kez diken batırmıştım.

Bisikletimi park ettikten sonra beremi kafama daha sıkı bir şekilde taktım. Geri kalan giysilerim bir tayt, büyük boy bir erkek gömleği ve Twice Loved'dan sırtında geyik olan bir hırkaydı.

Misc bitkisini bulmak için sahildeki kayalara tırmanmam gerekeceğinden etek pratik olmazdı.

Bayan Salzman'ın iksirinin şışeciğinin kapağını açarken limon çiçeklerinin uçucu kokusu yerini ağaçtan koparılan cevizler gibi lezzetli ve yeşil tamanu bitkisinin eşsiz orta notasma bıraktı. Bir kez daha kokladım. Annem asla kestirmeden gitmezdi ve bu kendini gösterirdi. İksirlerinde ancak ayrıntılara gösterilen azimli bir dikkat ve sabırla başarılan bir ipeksilik, yalnızca başka bir kokubazm takdir edebileceği ruhani bir yapı vardı. En azından bu galaksideki kokubaz kıtlığı göz önünde tutulursa neden hâlâ zahmet ettiği bir merak konusuydu. Şışeciğin içeriğini buketin sapma serptim. Sonra buketi etrafına sardığım ince kâğıtla tutup hedefe yaklaştım.

Zili çalmak için biraz erkendi, sabah saat yediyi yeni geçmişti ama okuldan sonra onu teslim etmek için vaktim olmayacaktı. Düğmeye bastım.

Havlü kumaştan bir türban takan ve bir kimono giyen yaşlı bir kadın kırışıklıklarını yeni yönlerle çekerek gözlerini kısıp bana baktı. Boynundan sarkan okuma gözlüğünü taktı. Tırnakları kil gibi kokan bir maddeyle kabuk bağlamıştı. "Bu nedir?"

"Bayan Salzman için teslimat. Siz misiniz?"

"Evet, benim."

Emin olmak için kokladım. Başka bir hatayı daha kaldıramazdım. Limonlu köri. Tamam. Ona buketi uzattım, olaysız biçimde aldı. Baş bağlandı. İç geçirdim. Eksi bir.

"Ne kadar hoş." Kokuyu içine çekerken burun delikleri genişledi. "Bunu kim yollamış olabilir?" "Gizli Hayranınızdan" yazıp buketin içine koyduğum minik kartı çekip çıkardı.

"Gizli hayranım mı? Aman Tanrım. Durulmak için biraz genç olduğumu düşünmüyor musun?"

Güldüm.

Bana daha yakından baktı. "Eskiden, öğretmenlik yaptığım zamanlar natürmortlar için çiçekler getiren şu ikizlere benziyordun."

“Annem ve kız kardeşi ikizler: Dahlia ve Bryony.” Annem hiç bahsetmemişti ama bu beni şaşırtmazdı. Kokubazlar değerli amaçlar için sık sık iek bağışlardı.

“Evet, isimleri bunlardı. Her zaman kalıp ressamaların çalışmalarını izlemek için yalvarırlardı. N resim çiziyor olsak bile, elbette evet derdim.” Gz kırttı.

Annem kesinlikle *bunu* söylenmemişti.

“Bana bir konuda fikir vermen için bir saniyen var mı? Sadece bir saniyeni alacak. İçeri gel.” Bayan Salzmann evin içinde gözden kayboldu.

Girmeden önce kokladım. Akrilik boya. Kepekli muffinler. Ne uyuyşturucu ne sigara dumanı ne de uyarı zillerini tetikleyecek başka bir şey vardı. İçeri girdim.

Bir tavan penceresi garip evin salonunu aydınlık gün ışığıyla yıkıyordu. Bir saniyeliğine odanın insanla dolu olduğunu zannettim, sonra bira şışesi ve mısır gevreği kutusu gibi yeniden kazanılmış ple biçimlendirilmiş doğal boyutlarında heykellerin farkına vardım. Bayan Salzmann iekleri heykellerden birinin kollarına yerleştirdikten sonra odanın diğer tarafındaki kitapla dolu bir rafa yürüdü. Bir berjer koltuk, bir mleki arkı ve bir masanın yanına yerleştirilmişti. Masanın üstünde bir erkek bst duruyordu.

Bayan Salzmann ben kalabalık odasına merakla bakınırken bana göz attı. Bstn önündeki masaya hafifçe vurdu. “Söyle bana, sence bu kime benziyor?”

Yüzü inceledim. Güçlü burun, geniş aralıklı gözler ve Sezar’ınkine benzeyen peremler bana şimdiki şu ergen paavralarını hatırlatıyordu.

“Tyson Badland?”

Ellerini ırttı ve ne eğildi. “ok memnun olacak.”

Alık alık baktım. “Bu onun için mi?”

Bayan Salzmann’ın dudakları muzip bir gülümsemeyle yasılaştı. “Bugünlerde tüm yıldızların bir bste sahip olmaları lazım.” Elini içe doğru bükerek ağzının yanına yerleştirdi. “Sandığından daha kısadır.”

“Gitsem iyi olacak. Okula geç kalıyorum.”

Ön kapıya kadar bana eşlik etti. “Ellerin marifetli midir?”

“Sanırım.”

“Bir çırak arıyorum, ilgilenir misin? Son çırak kızım Singapur’a taşındı.”

“Kulağa ilgi çekici geliyor ama şu anda devam etmekte olan birçok projem var.”

“İşte, fikrini değiştirirsen diye kartım.” Bana duvardaki bir raftan bir kartvizit uzattı. “Çiçekler için teşekkür ederim.”

Court, öğle arasındaki Öldürücü Talim’i bitene kadar okuldan ayrılamayacaktı. Fırlatmam gereken bir ok olduğundan bu işime gelirdi.

Kali Kardiyo Dersi’nde boy göstermedi, bu durum Vicky kıs kıs gülerken dönüp dönüp bana bakan yardakçıları tarafından fark edildi. Onları yok saydım. Birkaç saat içinde Vicky’nin Başuru Bağlama Operasyonu tamamlanacaktı. Matematikten sonra Melanie sahne sanatları dersine gittiğinde Vicky’yle her zaman ayrılırlardı.

Bir saat sonra matematik dersindeki Vicky’den iki sıra uzakta-ki her zamanki yerimi aldım. Bay Frederics’in giysileri günbegün modaya daha uygun bir hâl alıyordu veya belki uyuklu gözlerim renklere karşı daha hassastı. Balıksırtı desenli bir blazer ceketle rugan ayakkabılar giyiyordu ve mutluluğunun şekerli kokusu, ergenlik sıkıntısının keskin kokusunu bile bastırıyordu. Acaba kendisine âşık olmasını beklediği kadın için mi yoksa fiilen ona âşık olan kadın için mi şık giyiniyordu?

Bay Frederics bir aritmetik dizinin toplamını hesaplarken ben de ders kitabımın arkasına saklanarak fırsat kolladım. Vicky, saçlarını başının tepesinde toplayarak beyaz askılı bluzunun yukarısındaki geniş bir kahverengi alanı meydana çıkarmıştı.

Zaman geçip gidiyordu.

Yalnızca bir hafta önce bu sınıfa gelmeyi sabırsızlıkla bekliyordum. Şimdiyse buraya gelmek bana yalnızca hatamı hatırla-

tıyordu; bir aritmetik dizisinde tüm bir sonuç zincirini tetikleyen ilk terim. Üst sınırı bulmak çok ağır bir vazife olacaktı.

Sonunda Bay Frederics bizi serbest bıraktı.

Eşyalarımı hızla toplayıp Vicky'yi takibe koyuldum.

Bay Frederics adımı seslendi. "Biraz vaktin var mı?"

"Ee, tabii." Vicky sınıftan ve menzilden hızla dışarı çıktı. Bunun uzun sürmeyeceğini umarak öğretmen masasına yaklaştım.

Bay Frederics parmaklarını birleştirdi, sonra eklem yerlerini çıtlatarak onları geriye doğru bükte. "Bayan DiCarlo'yu birkaç hafta önce mezunlar maçına davet ettim ama bana net bir cevap vermedi. Sence davetimi yenilemeli miyim yoksa koşullar göz önünde tutulduğunda bu çok fazla ve çok erken mi olur?" Yakına doğru eğilerek bana güçlü bir endişe dalgası koklattı. "Ben, ee, ilacı bozmak istemem."

"Hımm," diye ağırdan aldım. Büyük olasılıkla Bayan DiCarlo iksir olmadan bile ona evet derdi ancak ben hatamı geri alma fırsatı bulamadan bir araya gelirlerse Alice acı çekerdı. "Bence... Bayan DiCarlo hazır olduğunda bu konuyu kendi açacaktır."

Bay Frederics'in bir kaşı düşünceli bir ifadeyle yukarı kalktı ve ağzı aşağı doğru büküldü. "Tamam. İyi düşündün. Puddle Jumpers etkinliğine kadar hâlâ kararsız kalırsa, gizli silahımı ortaya çıkarmam gerekecek."

"Ee, o ne olabilir ki?" Zorla gülümsedim.

"Sana söylersem, bu gizli olmazdı."

"Doğru. Peki o zaman, yarın görüşürüz." Ardından bu lise kıklıklı korku evinde beni hangi yeni sürprizin beklediğini merak ederek aceleyle kapıdan çıktım. "Gizli silahı" onun veya Bayan DiCarlo'nun adına geri alınamaz bir küçük düşmeye sebep olmayabilirdi. Ek olarak bu nedenle beni annem karşısında daha fazla zarara sokmayabilirdi de.

Vicky'nin her zamanki krallara layık temposuyla yürüdüğünü umut ederek koridorda hızla ilerledim. İleride Lauren ve Pascha bir posterı raptiyeyle tutturuyordu. Beni görünce gülümsedi-

ler. Gülümseyerek karşılık verdim ama bir sohbeti teşvik etmek istemediğimden yanlarından aceleyle geçtim. Herhalde kendimi beğenmiş biri olduğumu düşünüyorlardı.

On metre ileride Vicky'nin koyu renkli bukleleri gözüme ilişti. Bir takipçi gibi sınıflardan akın hâlinde çıkan öğrenci selinin arasından geçerek Vicky'nin daha yakınına sokuldum.

Belki de okula gelmem kötü bir fikirdi. Evde eğitim görmekten mutsuz değildim. Pasaportumda seksenden fazla mühür biriktirmiştim. On beş yaşındaki çoğu genç, Granada'da portakal çiçeklerini kokladığını veya Guilin, Çin'de burunlarını şeftali kokulu Osmanthus ağacına dayadığını söyleyemezdi. Dahası anem de her zaman çalışıyor değildi. Luksor günbatımında birlikte deveye binmiştik. Amazon ormanında şelaleleri gezmiştik. Hatta birleştirdiğim avuçlarımda yavru bir ipek maymunu tutmuştum, çizgili kuyruğu parmağımın etrafına dolanmıştı.

Her şeyi istemiştım, halbuki belki de zaten her şeye sahiptim. Bir şey kesindi: Buraya hiç gelmemiş olsaydım ne Alice ne de Kali bu karmaşıklığın içine düşecekti.

Pekâlâ, iksir hazırdı ve bunu yapmak zorundaydım. Vicky başına gelecek olanı hak ediyordu. İçecek otomatında durdu. Kendimi yarı açık bir sınıf kapısının arkasına sıkıştırıp bekledim.

"Mim?"

Neredeyse yarım botlarımdan fırlıyordum. Aniden arkamı döndüğümde ağız dolusu kestane kahvesi kıvırcık saçla karşılaştım. Cassandra Linney buklelerini geriye savurdu ve onları kaba-rık bir örgünün içine sıkıca tutturdu.

"Merhaba," dedim ihtiyatla.

"Yine onu arıyorum. Okula gelmedi ve mesajlarıma cevap vermiyor." Pofuduk kaşları, kocaman açılmış gözlerinden yükseğe çekildi. Bugün huzursuzdan çok endişeli kokuyordu.

"Dünden beri onunla konuşmadım." Daha önce Kali'ye veya herhangi birine mesaj yazmamıştım bu yüzden cevap vermemesinin olağandışı olup olmadığını söyleyemezdim ama dersleri asla kaçırmazdı. Dün akşam onu aramam gerekirdi.

Cassandra ayak parmaklarının üzerinde ileri doğru sallandı. "Şey, hasta olmadığını umarım. Şimdi mezunlar etkinliği için provamız var. Gösteriyi onsuz beceremem."

Samimiyetsizliğin kirli banyo suyu ve göl tuzu kokularını bulmak için kokladım ama sadece telaşın don yanığı ve bir parça etçil bitki kokusuna rastladım. Oysa Kali çıkagelmeden önce son üç yıldır devre arası gösterisi Cassandra'ydı. Kız doğuştan sanatçıydı. Yılın başında Müdür Swizinger sorumluluk endişeleri yüzünden ona engel olana dek öğle yemeği masalarına tırmanıp yemek saatinde şarkı söylerdi.

Cassandra elleriyle yüzünü yelledi ve ağlamaya yahut da şarkı söylemeye hazırlanıyormuşçasına birkaç derin nefes aldı. Hızla konuştum, "İyi olduğuna eminim." Kali hastaysa bunun Vicky kaynaklı mide bulantısı olmadığını umuyordum. Öyleyse bile, bununla derhal ilgilenecektim. "Onu görürsem endişeli olduğunı ona bildireceğim."

Basıboş ayçiçeğinin çelişik duygular taşıyan notası burnuma çaprazlama gidip geldi ama kız hızlı hızlı soluklanmayı kesince kayboldu. Ağzının kenarlarını garip bir çekicilikle aşağı kıvrıran bir ifadeyle gülümsedi. "Teşekkürler. Görüşürüz."

Cassandra koridorda ayağını sürüyerek yürümeye devam ederken hâlâ içecek otomatındaki seçenekleri üzerine kafa patlatan Vicky'nin yanından geçti. Şişeciğimin kapağını açtım ve ona dikkati hâlâ dağınıkken ulaşmayı umarak daha fazla yaklaştım. Koridorda öpüşen bir çift beni hedefimden ayırdı.

Vicky bir numarayı tuşladı ve kola kutusu bir pat sesiyle makinenin aşağı kısmına düştü. Vicky onu almak için eğildi. Yanından geçerken hiçbir görgü tanığı olmadığını kontrol ettikten sonra şişeciği kaldırdım. Bir suçluluk sızısı elimi havada durdurdu.

İlk yumruğu atmasaydı burada olmazdım. Bunu kendi kendine yapmıştı...

Bir çocuk bana arkadan çarptı. Öne doğru tökezledim ve şişeciğimdeki birkaç damla Vicky'nin ensesine serpildi. Şiddetli bir panikle geri çekilerek kendimi koridorun karşısındaki sınıfa sok-

tum. Kalbim bir kaya matkabı gibi vuruyordu ama nefes almaya cesaret edemiyordum.

Vicky diyor ki kolasının kapağını bir pat sesiyle açtı. Zambaklara şükür, beni görmedi.

Yıpranmış örme yün ceketimin üzerinden soğuk ve pürüzlü bir his veren duvara yığıldım. Tamam, hepsi bu kadardı. Vicky, Drew'a âşık olacak, Court'u unutacak ve Kali kurtulmuş olacaktı. Herkes mutlu olacaktı, hatta belki Vicky bile.

Vicky yine hareket hâlindeydi. Dama döşemeli koridorda ilerlemeye devam etti, daha sonra bir acil çıkışın önünde durdu. Vicky sırtını bastırırken kapı bir metal çatırtısı çıkardı ve kız gizlice dışarı çıktı.

Büyük olasılıkla sigara içmek için dışarı çıkıyordu. Kapı çimenli küçük bir avluya ve bir malzeme kulübesine yönlendiriyordu.

Çocuklar sınıflarına koşturuyorlardı. Kimya dersi az sonra başlayacaktı.

Gözleri ve ağzı sert çizgiler hâlini almış olan Müdür Swizinger ansızın koridorda hızlandı. Acil çıkış kapısında durdu, hemen sonra Vicky'nin peşinden gitti.

Bir baskının kokusunu aldığımda onu tanırdım. Vicky'nin naneli sakızla örttüğü nefesindeki tütünün kokusunu alabilen tek kişi değildim.

Gizlenme yerimden çıktım. Sınıfa gitmem gerekiyordu ama kapıdan gizlice bakma dürtüsü birdenbire beni harekete geçirdi. Acil durum çıkışına ulaştığımda kapı açılıverdi ve müdür tarafından takip edilen suratsız bir Vicky yanımdan hışımla yürüyüp geçti.

"Ama ben sadece temiz hava almak istedim," dedi Vicky. "Hiçbir kanıtınız yok."

Beni gördüğünde yüzünü buruşturdu. Müdür bana başıyla kısa bir selam verdi. Musluktan su içecekmiş gibi yapıp başımı eğdim.

Müdür Swizinger ayağını hafifçe yere vuruyordu. "Kanıtla

ihtiyacım yok. Burası bir mahkeme değil. Daha önce birçok kez sende sigara kokusu aldım. Üvey anneni aramam gerekecek.”

“Hayır, bunu yapamazsınız. Anlamıyorsunuz. *Yuvayı dönüş*e katılmamı yasaklayacak.”

“Belki de yapması gereken budur.”

“Ama bu hiç adil değil.” Ağlamak üzereymiş gibi hıçkırdı.

Müdür rahatsız edici boğaz temizleme sesleri çıkardı. Su içmeyi bıraktım ve koridordan geri dönmeye başladım.

“Mim?” Müdürün sesi döşemeden yankılandı.

Durdum, sonra yavaşça arkamı döndüm. Müdürün arkasındaki Vicky ellerini kalçalarma yerleştirdi ve terbiyesiz bir şey mırıldandı.

“Bu yıl Puddle Jumpers’ta gönüllülerden sorumlusun, değil mi?”

“Evet.”

“Şimdiye kadar kaç gönüllümüz var?”

“Otuz iki öğrenci, iki öğretmen.” Bay Frederics’in Bayan DiCarlo’nun korkmuş gözlerinin önünde Latin Hustle dansına başladığı bir görüntü aklımdan geçerken büzüldüm.

Müdürün gözleri kurnaz bir bakışa büründü. “Şunu otuz üç yap. Bayan Valdez, Puddle Jumpers’a karşı zaafım olduğu için şanslısınız. Gönüllü olursanız müsamaha göstermeyi düşüneceğim.”

Vicky’nin kolları iki yanına düştü ve ağzı açık kaldı. Ağzını çat diye kapatırken gözlerini bana doğru kıstı. Bana ya teşekkür edecek ya da tükürecekti; burnum her ikisinin de eşit derecede zehirli olduğunu söylüyordu.

ON SEKİZ

“ETRAFLICA GEZİN. AYAĞINIZ AÇILDIĞINDA

BURNUNUZ DA AÇILACAKTIR.”

—Marjoram, Kokubaz, 1784

ÖĞLE YEMEĞİ ZİLİ ÇALDIĞINDA bisikletimi almak için kütüphanenin yolunu tuttum. Kütüphane pencerelerinden Bayan DiCarlo’nun bilgisayarında yazı yazdığını gördüm. Masasından yayılan çamaşır suyu kokularının özellikle güçlü olması bir kez daha temizlik yaptığı anlamına geliyordu. Hâlâ stresliydi. Oraya gidersem eminim ki bir sarışın olarak dışarı çıkardım.

Bisikletimin zincirini açıp gitmeliydim. Court kısa bir süre sonra benimle rüzgâr tulumunda buluşacaktı.

Ama yapamazdım.

Tanıdık kokuları yararak ilerlerken Bayan DiCarlo kafasını kaldırıp baktı. “Merhaba Bayan DiCarlo.”

“Ah, merhaba.” Sert floresan aydınlatmanın altında bugün yüz hatları özellikle solgun görünüyordu. “Sana nasıl yardımcı olabilirim?” dedi biraz fazla neşeli bir sesle.

Beceriksizce bir cevap ararken neden burada olduğumu ben de bilmiyordum. Büyük ihtimalle suçluluktan dolayıydı.

Ortaçağ Kütüphanesi Koleksiyonlarının İşkence Odasından Kaçınmak el yazması masasında açık bir biçimde duruyordu. “Bu ilginç görünüyor.”

Yüzüne dokundu. “Teşekkür ederim. Bunun yayınlanmasını

umuyorum. Ortaçağ koleksiyonları uzmanı olarak adını duyurmak zordur, özellikle bir kadınsan."

"Ah. Bunu hiç düşünmemiştim." Çünkü bugüne dek Ortaçağ koleksiyonları uzmanlarının var olduğunu bilmiyordum.

"Evet, ee, bu çok büyük bir sorun. Çoğu kütüphaneci kadımdır ama zirvedekiler kaçınılmaz surette erkektir." Masasına temizleyici püskürttü ve onu bir kâğıt havluyla ovdu; öyle sert ovuyordu ki masayı ateşe verebilirdi. "Bunu söylemekten nefret ediyorum ama kadınlara, özellikle de orta yaşlı kadınlara neredeyse her yerde en az beğenilen şeyler düşüyor." Kâğıt havlusunu çöpe savurdu, sonra bir kâğıt mendili didikledi ve akmaya başlayan burnunu sildi.

"Bu... üzücü," dedim zayıfça. Hata yapmamış olsaydım Bayesian DiCarlo öğle tatilini cinsiyet paylaşımına kafa yormak yerine ismi lazım değil bir matematik öğretmeniyle geçiriyor olacaktı. "Ama bence ortanca olduğu müddetçe umut vardır."

Yanaklarında gülümseme çizgileri belirdi; bunlar onu yaşlı göstermek yerine yüzüne tatlı türden bir kırılmalık katıyorlardı.

"Teşekkürler. Bunu aklımda tutacağım."

Kali bisikletiyle yanaştı ve onu demir parmaklıklara park etti. Kütüphaneden çıktım.

"*Talofa*," dedi Kali çenesini hızla havaya kaldırırken. "Öğle yemeği görevime geç kaldım." Yol almaya başladı. Naylon rüzgârlığı kollarının her inip çıkışıyla birlikte hışırdıyordu. Ona ayak uydurmak için ağır bir koşu tutturdum ve birlikte, yemekhane yolundaki gürültülü öğrenci kitlesine katıldık. Enchilada ve pizzanın mide bulandırıcı kokusu her adımda yoğunlaşıyordu.

"Bitkilerini buldun mu?"

"Bir tanesi hariç. Onu bulmak için Court beni Playa del Rey'e götürecektir."

Kali'nin kafası geri çekildi. "Court mu?"

"Evet. Fikir değiştirdi. Bu sabah neredeydin?"

"Evde. Solucanları düşünüyordum."

"Neden?"

“Şu solucanlar hayatları boyunca pislik yemek zorunda. Berbat bir varoluştan bahsediyorum. Üstelik ayakla ezilmek, tavuk sürüleri, kecidilerini kavuran güneş hakkında da endişe etmek zorundalar. Kendi boyutlarında güneş korumalı kolluklar yapmıyorlar, bildiğin gibi.”

Minicik bir gülümsemeyi açık ettim.

“Ama bu meseleler onları durduruyor mu? Pislik yemeye ve onu geri sıçmaya devam ediyorlar. Hem çimenleri ne kadar güzelleştirdiklerine baksana.” Elini yanıımızdaki bina boyunca uzanan ezilmiş yabani ot şeridine uzattı.

“Önemli bir noktaya temas ettiğini biliyorum.”

“Asla korkunun seni durdurmasına izin verme. Bir sincabın beni sindirmesine izin vermeyeceğim.”

“Bu güzel ama günlüğün hâlâ sincapta.”

“Püf.” Yüzü karardı ve adımları hızlandı.

“Fakat artık endişelenmene gerek yok. Onun icabına baktım.”

Gözleri siyah yarıklar hâlinde kısıldı. “Ne demek istiyorsun?”

“Demek istediğim, bir parça Reaver hummasma yakalanması fazla zaman almayacaktır.”

Kali büyük bir hızla durunca onu geçtim ve geri dönmem gerekti.

Kaşlarını çatarak bir elini kalçasına koydu. “Senden onu iksirle Drew’a bağlamamanı istemiştim.”

“Kardiyoda arkandan iş çevirdikten sonra bunu hak etti.”

Havada, Kali’nin etrafında bir mavi ortanca bulutu kokusu şekillenmeye başladı. Hayal kırıklığı karşısında kaskatı kesildim ve kan yanaklarıma hücum etti.

“O bunu hak etmiş olabilir ama sen... bunu yapamazsın işte.”

“Yarım etmeye çalışıyordum. Ben...”

Vücuduna benimle doğrudan yüz yüze gelecek şekilde bir açı verdi. Derin, her şeyi gören şair gözleri beni inceledi. “Aşamaya çağımız sınırlar vardır, Mim, özellikle de senin.” Beni işaret etti, daha sonra parmağını çenesine hafifçe vurdu.

“Neden ben?”

“Çünkü, Meraklı, sen geri kalanımızın yapamadığı şeyleri yapabiliyorsun. Clark Kent her zaman ezildi veya azarlandı ama hiç süper güçlerini bu tür saçmalıklara karşı kullandı mı? : Hayır.”

Beni *Superman*’le mi kıyaslıyordu? “Kimliğini gizli tutmaya çalışıyordu. Hem zaten arkadaşları ezilseydi, Clark Kent pelerinini çıkarıverirdi.”

Kali, bir seksenlik boyuyla tümüyle tepesi atmış görünüyordu. “Ben ezilebilecek birine mi benziyorum?”

“Hayır, ama...”

“Oluruna bırak. Ben kendi başımın çaresine bakabilirim.” Benden uzaklaşırken parmak arası terlikleri kaldırımında şap şap sesler çıkarıyordu ve bir otoyol altgeçidindeki kadar güçlü bir yanık lastik kokusu burun deliklerimi alazlıyordu.

Bana kızgın mıydı? Ben onu korumaya çalışıyordum. İhtiyaçları olduğunda arkadaşlarınıza yardım edemiyorsanız bir süper gücün ne yararı vardı? Birdenbire bana meraklı bakışlar atan yüzleri fark ettim.

Ağzımı kapatıp kütüphane tarafına geri döndüm. Gidip bisikletimi aldıktan sonra kalbim yara bere içinde ve kulaklarım çınlarken onu rüzgâr tulumuna doğru yürüttüm. Kaldırımdaki bir çatlaktan bir yonca otu düğümü çıkıyordu ve adımımı, onu yarım botumun altında ezebilecek kadar uzattım. Bu beni daha iyi hissettirmede. Doğrusu, şey, kalles gibi hissediyordum. Vicky’yi bir parça sersemletmişsem ne olmuştu? Ghandi’nin arabasını zor kullanarak çalmış değildim. Onu düşünmeyi kesmek için bir tırnağımı avucuma batırdım.

Okul arazisinden çıktım ve Court’un park etmiş beklediği kaldırım kenarına doğru bisikletimi yürüttüm. Court cipten indi. Pilot güneş gözlüğü takıyor, dizlerde solmuş bir Levi’s kot pantolon ve dar gelmeden ince vücudunu saran lacivert bir tişört giyyordu. Bisikletimi arka tarafa sıkıştırdı.

Çok geçmeden trafiğe giriyorduk. Cip, elektrik süpürgesiyle kumlardan temizlenmişti ve oto şampuanı ile cam temizleyici kokuyordu. Hâlâ önceki kızların parfümlerinin kokusunu alabi-

liyor. İum, bunlar yıllarca yapışıp kalabilirdi fakat şimdi her şeyi kaplayan yapay bir çam kokusu vardı.

“Umarın. bugün daha iyi kokuyordur,” dedi bana yandan bir bakış atarak.

Yüz kızartıcı guzmanya kokusu yakamdan yükseldi. Bu denli şeffaf olmamayı öğrenmem gerekiyordu. “Güzel kokuyor. Mecbur de-değildin...” diye kekeledim, “ama teşekkürler. Ee, Playa del Rey yolunu biliyor musun?”

Islak saçları dalgalar hâlinde düşüyordu ve Ivory sabunu gibi kokuyordu. “Evet. Sörf yaptığımız yerin kuzeyinde.”

Pasifik’e doğru batı yolundan gittik. Güneş, onu örten gri ve beyaz bulutlardan oluşan yamadaki bir delikten ışık saçıyordu. Otoyol trafiği seyrek ve hızlı şeritten hız sınırının birazcık üzerinde yol alırken banket boyunca kırmızı ve beyaz zakkumlar bulanıklaşarak pembe görünüyordu. Otoyolun yanı sıra lastik kokusu havalandırma deliklerinden dalıverirken Kali’yi düşünmeye başladım. Cümlemi bitirmeme bile izin vermemişti. Öfkeyle çekip gitmişti.

Bu gibi düşünceleri bir kenara ittim. “Öldürücü Talim’in nasıldı?”

“Çok iyi değil. Koç taktik değiştirmeye karar verdi, bu yüzden bu akşam bir toplantımız var. İksir yapımı nasıldı?”

“İyi.” Dün gece birbirimizi bırakma şeklimiz yüzünden utanmış hissediyordum. Çözümlememiş. Tamamlanamayacak kadar karmaşıklaşan bir kare bulmaca gibi. “Annenle ilgili herhangi bir gelişme var mı?”

“Teyzem bugün onu alışverişe çıkardı. Bahçe satışlarına gidip koruyucu ailelerin evlerinde Noel çelenklerini süslemek için öteberi topladılar.” Direksiyonu tutuşunu gerginleştirdi ve başını iki yana salladı. “Dün gece annem tüm yemek kitaplarını çıkarıp etrafına yaydı. Savannah Turtası’nı aradığını söyledi.”

İrkildim. Bay Frederics Georgialıydı. Bir telaş sarsıntısı bana yeniden saldırırken ya olursalar zihnimi doldurdu. Ya şu miso bitkisini bulamazsam? Ya Alice’i ilk öpücükten önce iksirin etkisinden kurtaramazsam?

Ya annemin DİEİ'yi yapması gerekecekti ki bu tam bir ciimbüş olurdu ya da Alice'in kalbi ikinci kez kırılacaktı. Havalandırmanın uğultusu ve dışarıdaki trafik kafamdaki gürültüyle kapışıyordu.

"Annemin Bay Frederics'e âşık olduğunu düşünmek acayip." Court içimdeki boks maçını yarıda kesti. "Yani, Bay Frederics mi? Geçen hafta sadece Mel'in öğretmenlerinden biriydi."

"Annem bir insanı koklamadan önce onu asla görmediğini söyler."

Bana gülümsemesi, dün onu ağaçtaki samimi ve kapsamlı koklamamı hatırlattı. Yanaklarım ısındı. Konuyu değiştirmek için etrafı inceledim. Dikiz aynasından sarkan futbol topu madalyası dikkatimi çekti. "Futbol oynamasaydın ne yapardın?"

"Bu kolay. Balinaları araştırırdım. Kambur balinalar yavrularıyla ilgilenmek için yerkürenin yarısını yüzer. Aklımı başımdan alıyor."

"Bir annenin sevgisinin gücü. Gerçi bu seni delirtebilir de," diye homurdandım.

Güldü. "Ama bu, iş tanımının parçası. Aslında üniversitede denizbiliminden mezun olmayı düşünüyordum fakat babam bundan memnun değil."

"Neden ki?"

"Bunun bir kayıp olduğuna inanıyor. Her zaman futbol oynamak istemiş ama bacakları buna uygun değilmiş. Kazanan piyango biletini çektiysen onu yakmamalısın. Peki annen ne derdi, eğer istemeseydin..." Sözcüğü ararken parmağı kıpır kıpırdı.

"Bir kokubaz olmayı istemeseydim. Herhalde fikrimi değiştirene kadar beni bir yabanmørsini çalışısıyla birlikte bir odaya kilitlerdi."

"Yabanmørsini çalışı mı?"

"Bitkinin meyvesiz, pişmanlık gibi kokan kısmı. Boyun eğmezdir; sen ıslah olana kadar burnunu dürtür."

"Dalga geçiyorsun, değil mi?"

"Hayır. Eskiden onu ölünün tırmanarak çıkmasını önlemek için mezarlara dikerlermiş."

"Annenin seni bir odaya kilitlemesini kastettim."

"Ah, evet." Büyük ölçüde. "Neyse ki burnumu insanlara yardım etmek için kullanmayı seviyorum." Aynı zamanda tedirginliğinin sabun baloncuklarını ve kırmızı biber kokusunu algılamaktan hoşlanıyordum. "Bunun için doğdum. Bu bir yetenekten çok bir tutku. Bununla birlikte kendi sınırlamaları var." Yanımda oturan kişi gibi.

"Şimdiki gibi koku alamasaydın ne yapardın?"

"Liste uzun."

"En üstteki üç tanesini söyle, öyleyse."

Hiç düşünmeden cevap verdim. "Üç tane. Ölü Deniz'de yüzerdim. Bunun tıpkı uçmak gibi olduğunu duydum, yalnızca daha ıslak bir hismiş. İki. Şekerli, tuzlu film atıştırma malikolarına yüklenirdim. Tereyağlı patlamış mısır. M&M's. Yerfıstığı ezmesi. Çikolatalar. Düşündüğüm kadar iyiler mi?"

"Patlamış mısır öyle ama şekerlemeler için aynısını söyleyemem. Sert kabuklu yemilere alerjim var." EpiPen'ini taşıdığı, kemerine iliştirilmiş siyah kılıfa göz attı.

"Bu da arılar kadar kötü mü?"

"Daha kötü. İlk şey neydi?"

"Ee, buna karar vermedim," diye kekeledim, yapacağım ilk şeyin onu içerdiğini fark ederken.

Bir yokuştan indik ve birdenbire Pasifik Okyanusu parlaklığıyla bizi neredeyse kör ederek ufukta belirdi. Court güneşlikleri aşağı çekti.

Las Ballenas Bölgesi'ni simgeleyen odunkömürü kayalıklar tavus kuşu mavisi bir etekte siyah bir kurdele gibi yayılıyordu. Havalandırmadan gelen havayı içime çektim. İlk olarak baharatlı pelin, defne ağacı ve yüz başka başka notanın yumuşattığı okyanusun tuzlu kokusu bana ulaştı. Henüz miso çorbası kokusunu saptayamamıştım ama hava akımlarının onu önüne katıp kovaladığından şüpheleniyordum.

"İşte." Fundaların kısmen gizlediği, Playa del Rey yazan levhayı işaret ettim.

Bir açıklıkta, sallanan bir ele benzeyen pütürlü dalları olan bir servi ağacının altına park ettik. Etrafta kimse yoktu. Çoğunluk beş kilometre aşağıda asfaltla kaplı otoparkın ve tahta bir merdivenin okyanusu daha ulaşılır kıldığı bölgeye kadar durmazdı.

Court harfli sporcu ceketini giydi ve ben de hırkamın düğmelerini ilikledim. Deniz kıyısında hava her zaman on derece soğuk olurdu.

“En son ne zaman buraya geldin?” diye sordu.

“Beş yaşındayken. Annem katmanlara ayırma alıştırmaları yapmamı istiyordu. Buradaki bitkiler çok yoğun, her şeyi ayrı ayrı seçmen için odaklanman gerekiyor. Ayrıca okyanus kokusu birçok derin notanın önünü kesiyor. Bu sanki...” Doğru benzerliği bulmaya çalıştım.

“Peynir sosu gibi.”

“Peynir sosu mu?”

“Annem sebzelerimize peynir sosu eklerdi, onları öyle yedik. Sos, tatlarını algılamayı engellerdi. Özellikle karnabaharın.”

“Doğru, peynir sosu.”

Dolambaçlı bir yol, karamsar altın civanperçemi ve hem insanları hem de arıları benzer şekilde çeken yaygın bir orta nota olan Kaliforniya leylağının sıkışık öbekleriyle sahil fundasının dengesiz bir örtüsünü kesiyordu. Arılar, Doğu Kıyısı’nda yetişen yaygın çeşitten daha meyvemsi olan bu leylak türünün çarpıcı mor çiçeklerinin polen zengini kümelerine deli olurdu. Fotoğraf Çekmek Serbesttir, yazan bir levhanın olduğu kayalığın kenarına kadar bu yolu izledik.

Gökyüzü öyle maviydi ki ufuk çizgisini siliyor ve Pasifik Okyanusu’na karışıyordu. Adına rağmen Playa del Rey veya Kral’ın Sahili, bu bölgedeki en küçük sahildi. Adını, onu koyu bir taş gibi kuşatan ısıltılı kumdan alıyordu. Dar bir yol kayalığın yan tarafından sahile kadar altmış metre aşağı kıvrılıyordu.

Court ılık çaldı. “Burası insanda uçma arzusu uyandırıyor.”

“Bende de yüzme.”

“Nasıl yüzeceğini bilmiyor musun?”

“İlgilenmem gereken çok fazla bitki varken pek vaktim olmadı.” Soğuk rüzgâr yanaklarımı yaktığında onları hırkamın kollarıyla ısıttım. Oturacak bir yer bulmak için etrafı gözden geçirdim ve yokuşun tepesindeki büyük bir kaya parçasında karar kıldım. “Bu biraz zaman alabilir.”

“Tamam. Ben manzaranın tadını çıkaracağım.”

Court otuz metre ötedeki bir noktaya giderken bundan anlam çıkarmamaya çalışıp kayaya yerleştim. Derin bir nefes alarak, arkamda bir yerde duran Court’un kokusunu dışarıda bırakıp havaya odaklandım. İçeride gizlenen daha hafif kokuları ortaya çıkarmak için daha ağır olanları katman katman soydum. Bu görev tüm dikkatimi gerektiriyordu. Daha yoğun kokular yeni ciltlenmiş bir kitabın sayfaları gibi odağımın içine geri çöküp duruyordu. Fakat pastel renkli lalelerdeki başarısızlığımı hatırlayarak didinmeyi bıraktım. Bunun yerine derin bir nefes alıp çenemi gevşettim ve gizemli kokunun kendini bana açmasına izin verdim.

Ve çok geçmeden bunu yaptı. Miso çorbası gibi hafif, tuzlu o koku belirdi. Kokusunun örümcek ipeği kadar ele geçmez zerre-sini takip ettim ve beni batıya yönlendirdiğini anladım. Okyanus doğru. Okyanusun içine doğru.

Gözlerimi açtığımda Court yoktu. Gittiğini hatırlamıyordum. Güneş birkaç saat daha batmayacak olsa da gökyüzü grinin kasvetli bir tonuna bürünmüştü. Ayağa kalktığımda meltem giysilerimi dört bir yanıma doladı. Kendime sarıldım. Okyanusa giremezdim. Bu benim gibi yüzme bilmeyen biri için intihar olurdu.

Dalgaların kırılması yüksek kumtaşı duvarlarda yankılanırken kulağa bir aslanın kızgın kükreyişi gibi geliyor ve beni geri durmam için uyarıyordu. Arkamdan yaklaşırken Court’un kokusu burnuma ulaştı. “Bitkini buldun mu?”

Tatsızca başımla onayladım.

“Sorun ne?”

“Yüzmem gerekecek.”

ON DOKUZ

"ONUNLA DOĞMUŞ OLMAN, ONUN
KOLAY OLDUĞU ANLAMINA GELMEZ."

—Torenia, Kokubaz, 1922

COURT ÖKSÜRDÜ. "Bir deniz yosunu mu?"

"Sanırım."

"Sahilde bir ton var."

"İhtiyacım olan tür o değil." Bir çözüm bulmak için –bir kayak, hatta terk edilmiş bir olta kamışı– etrafı araştırdım ama hiçbir şey görmedim. "Şey, sörf tahtanı ödünç alabilir miyim?"

"Az önce bana yüzme bilmediğini söylemedin mi?"

"Çok uzak değil." Bakışlarımı koya, kumun üstünde beyaz bir köpük kıvrımının bana sırttığı yere çevirdim. "Yüzeyde."

"Okyanus soğuktur. Dahası, akıntı seninle mücadele edecektir."

Başka bir yol görmediğimden başımı iki yana salladım. Miso çorbası notası Alice'in orta notalarından biriydi ve bu nedenle olmazsa olmazdı.

Court homurdandı. "Suya girmiyorsun."

"Eğer girmezsem işleri düzeltemem."

"Girersen boğulabilirsin." Cipe geri yürümeye koyuldu.

Onun arkasından koştum. "Nereye gidiyorsun?"

"Sörf kıyafetimi almaya."

"Bunu benim için yapamazsın. Hangi bitkiyi seçeceğini bilmiyorsun."

Durdu. Büyük bir of çekerken omuzları çöktü. “Tamam o hâlde, sanırım Mel’in sörf kıyafetini ödünç alacaksın. Ama bunu beraber yapacağız.”

Mel’in sörf kıyafetinin uzun kollu ve bacaklı, kış için uygun bir sörf giysisi olduğu ortaya çıktı. Basitçe üzerinize giyiverebileceğiniz bir şey değildi. Pembe bir şerit, siyah lastiksi kumaşın ortasına doğru dönerek iniyordu. Uzun bacaklarım hariç aynı beden olduğumuzu düşünmüştüm ama cipin yolcu koltuğunda oturmuş baldırımı içinden geçirmek için mücadele ederken bunu tekrar değerlendirdim. Sörf kıyafeti canlı bir varlık gibiydi, onu sımsıkı tutmaya çalıştığım her seferde bana karşı direniyordu. Onu kontrol altına alıncaya dek saçlarım terden ıslanmıştı.

Nefes nefese koltuk başlığına yaslandım. İşimin bittiğini nasıl bildiğinden emin olmasam da Court kapımı açtı. Eh, işim hemen hemen bitmişti. Sırt fermuarım hâlâ açıktı.

Bana bir çift siyah patik uzattı. “Deniz ayakkabıları.”

Bunları giymek sörf kıyafetinden daha kolaydı. Sonunda hazırdım.

“Dışarı çık da fermuarını kapatayım.” Siyah sörf kıyafeti vücudundaki her biçimli girinti ve çıkıntıyı gösteriyordu.

Court fermuarımla ilgilenirken sırtımın derisi ürpererek diken diken oldu. Kızarmamı engelleyemedim. Bu sadece sırtımdı ama lütfen daha aşağıdaki, bir çift dudağa benzeyen doğum lekeme bakmasıydı. Saçlarımı ensemden sıyrırken elinin yumuşak sıcaklığı beni neredeyse bayıltıyordu.

Fermuarımı kapatırken elinden gelen en düz çizgiyi çekmeye çalışıyormuşçasına özenliydi. İşini bitirmesinin aldığı zamanda, yani en fazla birkaç saniyede, Cloud Air jetiyle yeryüzünün çevresini dolaşmış ve yere inmişim gibi yönümü şaşırmış ve sersemlemiş hissediyordum.

Sonunda sörf tahtasını bagajdan çıkardı. Beyazdı, kenarları hırpalanmıştı ve ucunda bir Korku Yok çıkartması vardı.

“Bu bizi suyun üstünde tutacak.”

Boğazımı temizledim. “Tam olarak nasıl işe yarayacak?”

“Ben üst kısmına boydan boya uzanıp el ve ayaklarımı çırparak bizi ileri götüreceğim.”

“Ben nerede olacağım?”

Bana çarpık bir gülümseme sundu. “Benim üstümde.”

Midem takla attı ve kızarıklığım ta ayak parmaklarıma kadar yayıldı. Aynı zamanda Gloriosa da denen ateş lalesinin heyecanlı kokusu kalm bir tabaka hâlinde benden ayrıldı. Daha da fazla kızardım, buna rağmen elbette Court bal kokusunu alamıyordu.

“Aramızda iki kat suni kauçuk olacak. Ten teması mevzubahis değil, söz veriyorum.” Teslimiyetle iki elini havaya kaldırdı. Sanki insandan bir sörf tahtasıymış gibi Court’un üzerine binecek olma fikri beni hiç etkilememişçesine makul bir şeyler geveledim.

Belimdeki püsküle bir çift eldiven iliştiirdikten sonra Court bana içinde havlular ve şişe suyu olan keten bezinden bir çanta uzattı. “Güneş batmadan önce gidelim.”

Keten bezi çantayı vücuduma çapraz astım. File toplama çantamı kapıp onun peşinden kayalıktan inmeye koyuldum.

Koy, bir deniz kabuğu şeklindeydi. Altı metrelik bir kaya, siyah bir inci gibi suya çıkıntı yapıyordu. İki denizaslana kayanın üstünde güneşleniyordu, onlar dışında pütürlü olan çıkıntıda iki tümsek görüntüsü oluşturuylardı.

Kayalığın yanındaki zikzaklı yoldan dikkatli adımlarla aşağı indik. Her nasılsa Court düşmeden kendini ve sörf tahtasını aşağı ulaştırırken, ben dik kısımlarda kendimi bir yengeç gibi yeri eşelerken buldum.

Yarı yolda bir çıkıntının üstünde dinlendik.

Biraz soluklandıktan sonra, “Sörf yapmayı ne zaman öğrendin?” diye sordum.

“On yaşındayken. Babam biz çocukken Melanie ve beni Santa Cruz’a götürdü. O zamanlar Mel canıma okuyabilirdi. Sonra Snowshoe Cones’tan dondurma yedik.” Yüzünden bir gölge

geçti ve yine papaz eriği kokusu algıladım, özlemin nemli toprak kokusuyla karışmıştı.

“Onu özlüyorsun.”

Yanak kaslarından biri kasıldı. “Dünyanın en harika babasına sahip olduğuma inanmayı özlüyorum. Şimdi kasaba zamparasının oğluyum. Benim *babam* bu.”

Court’un yerinde olmanın nasıl hissettireceğini hayal etmeye çalıştım. Ruh hâline hakim olan kanayan kalpler çiçeğinin kokusunu alabiliyordum ve birisi annemi incitecek olursa ne kadar öfkeleneyeceğimi biliyordum. Fakat asla bir babam olmadığı için onun hislerinin kesin boyutlarını kafamda canlandırmam zordu. Belki bir babamın *olmayışı* beni bir miktar acıdan korumuştı.

Babam da bana sahip olmayarak bir miktar acıdan korunmuş muydu acaba? Neredeyse yüksek sesle homurdanacaktım. Bu onun için farklıydı. Bir sperm bağışçısı olarak büyük ihtimalle kısır bir çifti çok mutlu ettiğini düşünüyordu. Ama onun yokluğunda, döndürülmediği için bir yanı sarı kalan bir karpuzla benzer şekilde, iyi gelişmemiş bir parçam olup olmadığını daima merak edecektim.

Kaldı ki annemle boy ölçüşebilecek kadar cesur birini hayal edemiyordum. O başlı başına tek kadından ibaret bir gösteriydi ve benim söz konusu gösterinin işleyişiyle ilgili sıkıntılarım olsa bile, annemin ahlaki erdemi asla onlardan biri değildi. Doğrusu sıklıkla onun görüşlerine sahip olmayı dilerdim. Bunun şu ya da bu şekilde hayatımı kolaylaştıracağını düşünürdüm.

Court okyanusa uzun uzun bakarken ağzı gergin bir çizgiydi.

“Bazı insanların ravent gibi güvenilir olması gerekir,” dedim ona. “Kök boğazlarını toprağa ektiğinde onlar hakkında endişe etmen gerekmez. Kendi başlarının çaresine bakarlar. Ebeveynler böyle olmalıdır.”

“Evet. Eh, babam bir ravent değil. Daha çok...” Yardım için bana baktı.

“Patlıcan mı? Pire böceklerine karşı hassastırlar.”

“Doğru, patlıcan.” Gülümsedi. “Hazır mısın?”

Bir dizi karabatak sahile konmak için aniden inişe geçti. Sonunda kuma indiğimizde yeniden uçup gittiler.

Okyanusun sesi kayalık duvarlarında yankılanıyordu. Dalgalar ileri atılıp ayaklarımıza değiyordu. Suyun, beni dişlerime kadar donduran buz gibi soğukluğu karşısında tısladım. Birdenbire yüzmek yukarıdan olduğu kadar kolay görünmemeye başladı.

Bir esmer su yosunu kümesi, Paul Bunyan'ın* boyutunda kırmızı biberler gibi sudan dışarı uzanarak gelgitlerin akışıyla birlikte büyüüp küçülüyordu. Devasa yosunun koca yaprakları, kollarını yüzeyin üstüne yayarak acaba bir şey mi saklıyorlar diye merak etmeme sebep oluyordu. Su, koku duyumu engellediği için aşağıda bir şey varsa bile yüzeye çıkmadığı sürece bilemeyecektim.

Court sörf tahtasını indirdiğinde minik Korku Yok çıkartması ucunu bana yönelmiş görünüyordu. Sörf yapmayı denemek istediğimi söylemiştim ve şimdi bu sözüm geri dönmüş bana sataşıyordu. En azından timsah güreşi dememiştim.

Court eldivenlerini taktı. "İyi misin?"

"Mükemmelim." Dişlerimin takırdamasına engel olmaya çalışıyordum.

Melanie'nin eldivenlerini takmaya uğraşırken Court sörf tahtasını önüme dikti. "Ben bindikten sonra üzerime emeklemen gerekecek. Bunu yapabileceğine inanıyor musun?"

İnanmasaydım bile bunu ona kesinlikle söylemezdim. "Tabii ki."

Rahatsızlığın küflü çöl zeytini kokusu onun tarafından sızıyordu. Onunkini koklamak kendi rahatsızlığımı bir parça yatıştırdı. Toplama çantamı kendi omzuna astı, ardından tahtanın altından sarkan kayışı ayak bileğime bağladı. "Düşersen her zaman sörf tahtasını bul, tamam mı? Ve rahatlamaya çalış."

"Anlaşıldı." Eldivenli elimle suni kauçukla kaplı kolunu tuttum ve okyanusa girdik. Su beni bir kez daha şok etti ama dişlerimi gıcırdattım ve ilerlemeye devam ettim.

* Amerikan halk kültüründe dev boyutlu bir oduncu figürüdür. -çn

Su belime kadar geldiğinde Court sörf tahtasını indirdi. “En azından sakın.”

“Bu sakın mı?”

Çenesini koyumuzun ötesindeki okyanusa doğru kaldırdı. “Kuşkusuz. Orasıyla karşılaştırıldığında bu bir yüzme havuzu.”

Ansızın, kenarındaki oyukların köpekbalıklarından geldiğinden endişe ederek gözlerimi sörf tahtasına diktim. Koku duyuları benimkine rakip olan büyük dişli köpek balıklarından.

Oysa bu konuyu daha fazla aklıma takmaya zamanım yoktu çünkü Court çoktan sörf tahtasının üstüne yayılmıştı ve benim sıramdı. Bir elimi tahtanın kenarına ve diğerini Court’un belinin üstüne koydum, sonra kendimi yukarı çektim. Bedenimin üst yarısı çaprazlama olarak onun gövdesine düştü ve bedenimin geri kalan bölümünü de hızla sörf tahtasının üstüne kaydırđım. Sörf tahtası aşağı yukarı sallandı fakat Court onu sabit tutmak için kollarını kullanırken kendimi gelişigüzel hizladım.

Bir dalga yan taraftan bana çarpınca ciyakladım. Ama çok geçmeden tamamen onun üstündeydim. Bir anlığına, aceleyle yapılmış bir sandviç gibi dalgalandık ve onu ezdiğimden endişe ettim fakat Court ayaklarını çırparak bizi ilerletti.

“Çapalar kalktı,” dedi.

Daha fazla dondurucu soğuk yüzüme çarptı ve gözerimi acıttı, bu yüzden yanağımı Court’un kürek kemiklerinin arasına yasladım.

Santa Guadalupe Lisesi’nin yıldız futbolcusuna bu denli yakın olacağımı asla hayal etmemiştim ama etmiş olsaydım bile, bu şekilde olmazdı. Veya bu kıyafetlerle. Bedeninin sıcaklığı saçlarımdan bile karıncalanmasına neden oluyordu. İnsanların dokunuşuna dair deneyimsizliğim mi beni daha duyarlı yapıyor merak ettim veya belki de bu sadece, iki kat suni kauçuğa rağmen bedenimdeki tüm alarm zillerini tetikleyen Court’tan kaynaklanıyordu. Bedeninin her bir tümsek, düzlük ve çukurunu hissedebiliyordum, öyleyse o da benimkilerin her birini hissedebiliyordu. Kaskatı kesildim. Sadece bitkiyi bulmaya ve sudan kurtulmaya odaklan.

“Hangi tarafa?” diye sordu. Hiç değilse birimiz hâlâ baysini kullanıyordu.

Kokladım. Miso çorbası kokusu daha ileride sağda bir yerden, deniz aslanlarının olduğu kayanın yakınından geliyordu. İşaret etmek için elimi sörf tahtasından kaldırdım. “Orada.”

Güçlü, dengeli kulaçlar atarak Court bizi kayaya doğru götürüyordu. Kaya yaklaşık yirmi metre ilerideyken açık deniz ondan on metre daha ötedeydi. Koya giren suyun hareketi kayanın etrafında türbülansa sebep olarak küçük girdaplar oluşturunuyordu.

Su ağzımın içine püskürerek tuzluluğuyla dilimi yaktı. Çıglık attım.

“Ne oldu?” Court omzunun üstünden bana baktı.

Suyun tadından kurtulmak için tükürdüm ve ağzımı sörf kıyafetimin omzuna sildim fakat bu yalnızca dudaklarımın sızlattı. “Tadı korkunç,” dedim nefes nefese.

Su bir kez daha yüzüme sıçradı ama bu kez ağzımı sımsıkı kapattım.

Okyanus bizi kıyıya geri itmek istediğinden ötürü tempomuz yavaştı. Motorumuz, okulun en iyi takımının futbol oyuncusu olmasaydı hepten durmuş olabilirdik.

On metre kalmıştı.

Büyük bir dalga bizi çarpık bir açıya itti ama Court onu ağırlı-
ğıyla dengeledi. Birdenbire büyük okyanusa doğru ilerliyorduk. Su oynaktı ve geliyor muyuz yoksa gidiyor muyuz anlamak zordu. Bir kez daha düze çıkarken karman çorman hareket midemi bulandırdı.

“Bunu eğlence için mi yapıyorsun?” Güçlkle soluk alıyordum.

“Kendi sörf tahtan olsaydı daha çok hoşuna giderdi.” Yeniden bana göz attı. Göz kırparken kirpiklerinde toplanan su yanağına damladı. “Ama bunu istemezdim.”

Tuhaf biçimde, flört etmesi mide bulantımı hafifletti fakat bunu açığa vurmadım.

Yine ayaklarını çırpmaya başladı ve birkaç metre sonra Noel ışıkları gibi aralıklarla büyüyen içi oyuk soğanlı küçük bir esmer su yosunu korumaşasını ayırt ettim. Bu genellikle Baltık Denizi'nde bulunan bir su yosunu olan hava keseli su yosununun bir alttürüydü. Dolaşık yosun, deniz aslanlarının kayası ile koyu çevreleyen yüksek volkanik duvarlar arasında dört metre genişliğinde bir kanalda süzülüyordu. Su, kayanın etrafında ve kanalın içinde dev bir çamaşır makinesi gibi çalkalanıyordu. Onun içinden geçemedik. Su bizi bir çift çorap gibi savururdu.

"Devasa yosuna dolaşık şu siyahımsı şeyi görüyor musun?"

Court ayaklarını çırpmayı bırakıp görebilmek için kendini kaldırdı.

"Bir olta kamışı getirmeliydim," diye homurdandım.

"Ben oraya yüzerim. Ancak bu bir dakikalığına tek başına kalacağın anlamına geliyor."

"Emin misin? Oldukça dalgalı görünüyor."

"Çocuk oyuncuğu. Ben lisanslı bir cankurtaranım."

Arının soktuğu gün giydiği cankurtaran kapüşonlusunu hatırladım. Yine de, foklar bile boğulurdu.

"Sağ taraftan kayarak ineceğim."

"Tamam," dedim kuşkuyla.

Her seferinde bir uzvumu kımıldatarak onu serbest bıraktım. Tek bir yumuşak hareketle kendi ekseninde dönüp suya yuvarlandı, sonra hızla yüzeye çıktı. Court tahtayı sabit tutarken ben de üzerine yayıldım.

"Rahatla, tamam mı? Suyun üstünde kalmanın en kolay yolu rahatlamaktır."

"Rahatlayayım. Anlaşıldı." Yanağımı sörf tahtasına koyarken kaslarıma yumuşamalarını telkin ettim. Sıradan bilinçsiz bir deniz aslanı gibi. Hiçbir şey olmayacaktı.

Court bir an için yanımdaki suda ilerledikten sonra kolayca süzülerek uzaklaştı.

Court kanala ulaştığında su onu kayanın arkasına ve görüş alanımdan dışarı çekti. Daha iyi görmek için kendimi iterek kal-

dırmam tahtanın altımda kaymasma sebep oldu. Paniğe kapılma. Rahatla. "Court?"

Deniz aslanlarından biri bağırdı, sonra diğer tarafına döndü.

Ya su akıntısı çok güçlüyse? Ya onu okyanusun uzağına sürüklerse? Saniyeler ağır ilerliyordu. Bu kötü bir fikirdi, çok kötü bir fikir. Bu yüzden kuleye kilitlenecek olmam Court'un hayatına değmezdi. Neden bu konuyu biraz daha enine boyuna düşünmemiştim? "Court!"

Cevap yoktu.

Tahta sola dönmeye başladığından artık kanalı göremiyordum. Su, siyah kayanın etrafında kendini kovalayarak beyaz sis ve köpük kaldırıyordu. Ellerimi Court'un yaptığı gibi içe doğru kıvrarak suya batırdım ve tahtayı arkaya döndürmeye çalıştım. Su kollarımı uyuştursa da devam ettim, ta ki yüzüm yeniden kanala dönenen dek.

Court'un kafası birdenbire yüzeye çıktı. Kendini uzun kulaçlarla bana doğru çekiyordu.

Rahatlamayla hafifçe inledim.

"Beni özlemedin, değil mi?" Sesi suyun diğer ucundan duyuluyordu.

"Biraz.." Şimdi tahta yeniden ters dönüyordu. Kollarımı yukarı çekip ona izin verdim. Court'un bağırdığını duyduğumda bana doğru yarı yolu dönmüştü. Hızla kafamı çevirdim. On metreden yakın olan Court bir elini başının yan tarafına koydu. Yüzü acı çekiyormuşçasına buruştu.

"Mim," dedi soluk soluğa. "Bir arı var."

Y İ R M İ

“KOKUBAZIN GÜCÜ KOKLAMA YETENEĞİNDE DEĞİL,

VERME GÜCÜNDE YATAR.”

—*Ferne, Kokubaz, 1832*

İKİ KOLUMU DA SUYA batırdım ve şiddetle kulaç attım. “Geliyorum!”

Yüzün platformum çılgınca su sıçratmam yüzünden yolunu şaşıрма tehlikesi altındaydı. Sakinleşmezsem Court’a yardım edemezdim. Rahatla. Onun yaptığı gibi önce bir kol, sonra diğeri.

Su çimento gibi katıydı ve her kulaç beni nefessiz bırakıyordu. Arılar okyanustan hoşlanmazdı. Kaliforniya leylağının etrafında vızıldayan arılardan biri saçlarımın arasında uykuya dalmış ve sonra üstüme su sıçradığında uyanmış olmalıydı.

Court, yüzünü suyun üstünde tutmak için mücadele ediyordu. EpiPen’i neredeydi? Giysilerimizi değiştirdiğimizde kıyıda kalmıştı. Bir sörf kıyafetinde onu ilıştirecek pek bir yer yoktu. Hem EpiPen’in su geçirmez olup olmadığını kim bilebilirdi?

Okyanus yükseldi ve suyunu koydan geri çektiğinde bizi kanala, girdaba doğru itti. Bu hareketle birlikte midem kötüleşti ve beni soğuk bir ter bastı. “Dayan, neredeyse geldim.”

Dişlerimi gıcırdatarak Court’a doğru el ve ayak çırpma çabamı ikiye katladım fakat bir dalga bana yandan çarptı ve sörf tahtası tersyüz oldu.

Buz gibi derinliklere düşerken ağzımı kapadığımı hatırlıyor-

dum. Bir panikle tahtayı yakalamaya çalıştım ama onu kavrayamadım. Fazla kaygandı. Başım suyun altına battı. Bacaklarımı deli gibi bisiklet sürermiş gibi çevirerek kendimi yukarı çekmeye çalıştım fakat su beni geri itti. Eli kulağındaki ölüm düşüncelerini kenara iterek yeniden denedim.

Ben ölürsem, Court da ölürdü.

Son bir gayret hamlesiyle uzanıp sörf tahtasının kenarını parmak uçlarımla yakaladım. Kendimi sudan dışarı çekerek kolumu tahtanın üstüne savurdum ve ciğerlerimi havayla doldurdum.

Court burnuna kadar suya batmıştı.

“Court!” Kendimi onun daha yakınına sürüklemek için serbest kolumu kullandım. Uzuvarım uyuşuk ve halsiz hissettiriyordu. Daha hızlı hareket et! Sadece birkaç metre daha.

Court’a uzandım ama sörf tahtası bir kez daha tersyüz oldu. Yine suyun altına battım. Court’un vücudu karşımda sallanıyordu, içinde keseli yosunun olduğu toplama çantası yanında süzülüyordu. Bacakları suyu bir kez tekmeleyerek başını suyun üstüne itti.

Kıpırdandım ve kolumu çaresizce kaypak salımın üstüne fırlatarak ben de güçbela yeniden yüzeye çıktım. Anlaşıldı. Devam et.

Sonunda Court’u omzunun altından yakaladım. Sahip olduğumu düşündüğümden daha büyük bir güçle onu birkaç santim kaldırdım ve kendime doğru çektim. Soluk soluğa, kolunu tahtanın üzerine kaldırmaya uğraştı ve her nasılsa onu yeniden altında kısıtırmayı başardı.

Eldivenimi dişlerimle çekip çıkardım ve donmuş elimi Court’un saçlarının arasından geçirerek arının iğnesini aradım. Kulağının arkasındaydı. Onu kazıp çıkardım, ne var ki bunun fazla bir yararı olmayacağını biliyordum. Zehir çoktan yayılmıştı.

Court nefes almak için çabalarken, tahtayı tutuşu zayıflarken gözlerim yaşlarla doldu. Suyun üstünde kalmasına yardım etmek için kolumu onunkinin altına sıkıştırdım ve batmamak için bacaklarımı ileri geri hareket ettirirken bir çözüm bulmak için kafa patlattım. Ne sinirotu ne de EpiPen vardı. Sadece su, yosun ve ben.

Ben.

İnsan tükürüğü güçlü bir maddeydi ve iksirlerimizin gizli içeriği idi. Öyleyse bir aşk cadısının tükürüğü ne kadar güçlüydü? Annem bedenlerimizin, dokunduğumuz bitkilerin hafızalarını barındırdığını söylerdi. Bu sebeple asla hasta olmaz ve çok çabuk iyileşirdik. Ama onu öpmek? Larkspur'un sınırı nerede çizdiğini kimse tahmin edemiyordu ama öpmenin sınırın diğer tarafında kaldığı açıktı. Sonum Bryony Teyze gibi olabilirdi.

Neredeyse yüksek sesle gülecektim. Şu noktada kimin umurundaydı? Okyanus her halükârda etrafımızı dört bir yandan sarmıştı. Burada ölecektik ve deniz aslanlarından başka kimse bunu bilmeyecekti.

Court görüşünü düzeltmeye çalışırmış gibi gözlerini kırıştırtıyordu. Ağzı gevşek bir şekilde sarkıyordu; dudakları soğuk veya şoktan, büyük olasılıkla ikisinden de, morarmıştı. İçine bir nefes çekene kadar bekledim, ardından bir saniyeyi daha boşa harcamadan dudaklarımı onunkilere bastırdım.

Bu muhtemelen tadacağım tek öpücük olacağımdan, yüzümü kaplayan saç karmaşasına, tuzun yaktığı gözlerime rağmen ona sahip olduğum her şeyi verdim. Burunlarımız çarpıştı ve çoktan yarı açık olan ağız benimkinin altında teslim oldu. Tadı elma kadar tatlıydı, ağız dondurucu soğuğa rağmen leziz bir şekilde sıcaaktı. Serbest düşüşteymişim gibi midem hopladı ve bir anlığına yakınlarda bir yerde dalışa geçen karabatalara katıldığımı zannettim. Ama sonra güçlkle soluması boğazıma takıldı ve kalbimin en derin odalarına kadar titreşti.

Deniz yeniden yükselerek bizi daha yukarı kaldırdı ama bu hareket bağımızı koparmadı. Sonunda, orada daha fazla kalmayı istediğim hâlde kafamı geri çektim. Court'un teni mavimsi tonunu kaybediyordu ve gözleri, onu bir rüyadan ürkütterek uyandırmışım gibi bakıyordu.

Bir başka dalga sörf tahtasını tek kolumun tutuşundan çektiğinde çılgılık attım. Ardından su başımın üstüne yükselerek sesimi kesti ve beni olduğum yerde tuttu. Bacaklarımla bedenimi yukarı

doğru ittim ama deniz yirmi tonluk bir dev gibi üstümde oturuyordu. Nefesimi korumak için hareket etmeyi kestim.

Ölümden önceki anlarda önemli olayların zihinde belirdiğini söylerlerdi; hafızanın son baloncuğu. Yedi yaşındaki hâlimi kurdele çiçekleriyle dolu bir Güney Afrika ambarında koşarken gördüm, bu büyük çiçekli bitkiler güçlü koku toplayıcılarıyla annemin kokusunu emmişti. Güçbela nefes alabildiğim, haykırmaktan çok fazla şişmiş olan burnumla umutsuzca koklayarak onları sıyrıp geçerken dikenli yaprakları beni tutmaya çalışmıştı. Sonunda annemin siyah kuşüzümü kokusundan bir zerre seçmiştim. Nihayet onu bulduğumda annem saatine bakıyordu. “Etkileyici, canım. Sadece yedi dakikanı aldı. Ben en az on dakika süreceğini düşünüyordum.”

İnanılmaz bir biçimde okyanus kımıldadı ve kafam yeniden ortaya çıktı. Onu suyun üstünde tutmaya gayret etmeme rağmen başka bir dalga üstüme çarptı ve altına inmeden önce içime nefes çekemedim. Akıntılar beni bir o yana bir bu yana çekiyordu ve artık hangi yönün yukarısı olduğundan emin değildim. Titrek bir kalıp jölenin tepesine süs için konulmuş yalnız bir çilektim.

Özür dilerim, anne, her şeyi mahvettim. Umarım bunu duy-
mak yüreğine indirmez.

Y İ R M İ

“KARASEVDA VE AŞK ARASINDAKİ FARK, İKİ ÇİFT DUDAĞIN
ARASINDAKİ MESAFEYLE ÖLÇÜLEBİLİR.”

—*Justicia, Kokubaz*

BİR EL BENİMKİNİ YAKALADI ve ardından Court’un güçlü kolları beni mezardan koparıp kendine çekti. Havayı, tatlı havayı içime çektim. Tam ciğerlerimi doldururken yeniden suyun altına batmaya başladım. Ama Court’un beni saran kolu sıkılaştı.

“Mim, sörf tahtasını tut! Beni dinle, sörf tahtasını tut. Bunu yapabilirsin.” Sesi hatırladığımdan farklıydı, daha gergindi ve sık nefesler aldığını duyabiliyordum.

Koluma bağlı elli kiloluk haltere rağmen onu sörf tahtasının üstüne savurdum.

“Nefes al,” diye mırıldandı arkamdan, kolu belimin etrafını sarıyordu. “Harika gidiyorsun. Sence bacaklarını üzerine koyabilir misin?”

“Tabii,” dedim soluk soluğa. “Şu maratonu koşmayı” –güçlkle nefes aldım– “bitirir bitirmez.”

Ciddi olabileceğimi düşünüyormuş gibi tutuşu sıkılaştı. Belki bir kurtarma görevindeyken espri yapmak cankurtaranlık protokolüne aykırıydı. Ona kazara tekme attığımda yumuşak bir sesle iç geçirdi.

“Özür dilerim.”

“Bir saniyeliğine gevşe. Seni tutacağım.”

Midemin, sahibinin kolalanıp kuruması için asıldıktan sonra bile parende atma yeteneği hakkında düşüncelere daldım.

Yeniden nefes alabilene kadar Court'un sıcak kucaklamasında dinlendim.

"Hazır mısın?"

Hayır. "Evet." Diğer taraftan ortaya çıkarak sörf tahtasını sabit tutan Court'un yardımıyla kendimi tahtanın üstüne kaldırdım. Sallanan döşeğin üzerinde çok geçmeden bir kez daha uzanıyordum. Court tahtanın düz ucunu kavradı ve motorunda kaldığını düşündüğümde daha fazla güçle bacaklarını kullanarak bizi kıyıya geri götürdü.

Kumun üstüne kaydık. Ağzım öyle kavruk ve tuzluydu ki dilim kurumuş bir et parçası gibi hissettiriyordu. Court'un bana bir şişe su uzatığının belli belirsiz farkındaydım ve sonra ağgözlükle lıkır lıkır içiyordum. Yakıcı bir günbatımı okyanusu tutuşmuş gibi ışılatıyordu.

Tempomuz yavaş olsa da Court'un yardımıyla kayalığa geri tırmandık. Başım dönüyordu ve midemdeki havailik hissi daha çok bulantıya benzer bir şeye dönmüştü. Melanie'nin sıkı, ıslak ve yapışkan hissettiren sörf kıyafeti âdeta beni canlı canlı yiyordu. Her hareketimle, kıyafetin içinde kısıtlanmış kum halihazırda hassas olan tenimi kazıyordu. Court sonunda yolcu tarafının kapısını açtığında koltuğa yığıldım ancak bacaklarım dışarı sarkıyor ve kusmaya tehlikeli derecede yakın hissediyordum. Court kıyafeti üstümden çekip çıkarmama yardım etti. Beni örten havlunun kayarak beyaz bacaklarımı açığa çıkarmasını umursamıyordum. Sadece sörf kıyafetini çıkarmak istiyordum.

Ardından Court sürücü koltuğuna döndü, nasıl olmuşsa yeniden giyinikti.

"Eve kadar sürebilecek misin?" diye mırıldandım. Kafamdan başka bir yerimi oynatamayacak kadar yorgundum.

"Sapasağlamım." Bana tatlı bir sırıtış temin etti.

Tükürüğüm oldukça tesirli olmalıydı. Aksi hâlde Court'un hastanede olması gerekirdi. Dikkatli olduğunu teyit etmek için

kokladım ama tuzdan ve daha fazla tuzdan başka bir şey fark etmedim. Burnum da bitap olmalıydı. Court'un boynunda arı iğnesine dair izler aradım fakat tek bir işaretini bile görmedim. "Nasıl?"

"Bilmiyorum."

Elleri direksiyonda sabit ve bakışları tetikte görünüyordu. Gözlerimi ovuşturdum ama tuz gözkapaklarımı kaşındırdığından onları kapadım. Gücümü geri kazanmak için sadece bir anlığına.

Hatırladığım sonraki şey evimin garaj yolunda olduğumuz ve Court'un cipin kapsını açıyor olduğuydu. Yardım etmek için elini uzattı ama başımı iki yana salladım.

"Özür dilerim, uyuyakaldım," dedim karga gibi bir sesle. Yeni baştan susamış hissediyordum.

"Buna ihtiyacın vardı."

Bisikletimi ve çantamı arabadan aldı. Az sonra tökezleyerek eve giriyordum. "Bir şey içmek veya yemek istersen mutfak orada. İzninle gidip üstümü değiştirmek istiyorum."

"Tabii."

Merdivenlerden tırmanırken derin bir nefes aldım. Toz zerrecikleri. Yastıkların içindeki kuştüyleri. Kurutulmuş menekşe çiçekleri. Zambaklara şükür burnum hâlâ bendeydi. Larkspur'un Son Sözü beni etkilememişti.

Yatak odama girer girmez temiz iç çamaşırları giydim, sonra aceleyle kadife bornozuma sarındım. Bu beni bir pamuk şeker helezonu gibi gösteriyordu ama Melanie'nin sörf kıyafetinin bunaltıcı kavrayışından sonra tenime cennetteymiş gibi bir his veriyordu. Kafamı pencereden dışarı uzatıp kumu saçımdan silkeledim.

Gıcırdayan basamak beni Court'un yukarı çıktığına dair uyardı.

"Buradayım," diye seslendim.

Tepeleme dolu iki bardak su tutarak ortaya çıktı.

“Teşekkür ederim. Hayatımı kurtardın.”

Omuz silkti. “Sen benimkini iki kez kurtardın. Yani sana hâlâ borçluyum.” Sularımızı lıkır lıkır içerken Court’un gözleri tek tek eşyalarını inceliyordu: içi doldurulmuş yünlü oyuncak, bana asla yalan söylemeyen kenarı kırık ayna ve şu anda 19:06 yazan bambudan çalar saatim. Odayı çevreleyen ağaç kaplama, bir beşiğin parmaklıkları gibi bana birdenbire bebeksi geldi.

“Uyuyakaldığıma inanamıyorum. Ne oldu?”

“Neredeyse boğulmanın yanında ciddi bir baş dönmesi yaşamış olabilirsin. Cankurtaranlık okulunda bu konuda bilgi edindik. Okyanusun hareketi insanı kendinden geçirebiliyor.” Bardağını şifonyerimin üstüne, boş OS şişeciğimin yanına koydu. “Nasıl yaptığını bilmiyorum ama bizi kurtardın. Boğazım kapanıyordu. Doğru düzgün göremiyordum ve her yerim içeriden kasılıyordu. Ama beni öptüğün zaman bunların hepsi durdu. Yeniden güçlü hissettim, sanki üç farklı yarışmalı bir müsabakaya çıkabilmişim gibi.”

“Bunu açıklayamam. Annem bizim yürüyen ecza dolapları olduğumuzu söyler.”

“O hâlde yakınımnda sen varken bir daha arılardan asla korkmayacağım.”

“Yakınımnda olduğum sürece arılar olacak. Ben onlar için bal gibiyim.”

“Beni korkutup kaçırmaya mı çalışıyorsun?” Bana yaklaştı. “Çünkü beni öpmek için yanımda beklediğin sürece bir arının beni sokmasını isteyebilirim bile.”

Bakışları ağzımı sıyırdı ve saçmalamaya başladım. “Sörf tahtana ne oldu?” Kayalığa tırmanmama yardım ettikten sonra onu geri aldığını hatırlamıyordum.

“Sörf tahtam mı?” Elimi tuttu ve beni daha da yakınına çekti. Dokunuşu ayak parmaklarıma bir şok yolladı. “Onu Poseidon’a kurban ettim. Ama yosunun güvende. Onu bahçede bıraktım.”

Yosunum mu? Ah, yüce gerbera, neredeyse unutmuştum.

Günün büyük kısmı bitmişti. Her şey etkisini yitirmeden önce bitkileri sınıflandırmaya ve işlemiden geçirmeye başlamam gerekiyordu.

“Yüzme bilmeyen birine göre oldukça iyi yüzdün.” Kollarını bana dolayarak kalbimi tırısra kaldırdı. “Ama kendini bıraktığında, şey, hayatım boyunca hiç o kadar çok korkmamıştım.”

Şimdi tıpkı odamı incelediği gibi yüzümü inceliyordu. Gözleri alnımda sabitlendi. Sonra burnumun tümseğine kaydı. Sonunda ağzıma kondu ve orada en azından ben ona kadar sayıncaya dek oyalandı. Kalbimin küt küt atışını, kanımın damarlarımda süratle akışının *vınlamasını* ve belki bükülürlerken dizlerimin çatırtısını bile duyabildiğine emindim.

“Ben... Ben yapamam...” Larkspur’un Son Sözü. Tuzağa düşemezdim. Bryony Teyze’yi düşün. Anneni.

“Neyi yapamazsın?” diye sordu yumuşak bir sesle.

“Bunu.” Geriye doğru tökezleyip arkamda olduğunu unuttuğum elbise rafına çarptım. Düşmeden önce onu yakaladım.

“Spreyinin bende işe yaradığını sanmıyorum. Ânında etkisini göstermeli dedin. Ama bana onu ilk kez sıktıktan sonra bile hislerimi değiştirmede. Yine de bir gecemi senin şeker mesajların içindandık Cadılar Bayramı şiirleri yazarak geçirdim.”

Şeker mesajları ondan mı gelmişti?

“Sonra Meyer’da da spreyni sıktın ve benim için hiçbir şey değişmedi. Değişen bir şey varsa, şimdi hislerimin daha da güçlü oluşu.”

Bu mantıklı değildi. Şimdiye kadar hiç yaşanmamış olmasına rağmen belki OS bozulmuştu. Veya belki Court’un bağışıklığı vardı. Daha önce bir OS bağışıklığına hiç rastlamamıştık ama bu asla var olmayacağı anlamına gelmezdi. Elbette âşık olduğum kişinin iksire dirençli olması benim şansımıydı. Ben neden bahsediyordum? Kimseye âşık olamazdım, özellikle şimdi, işleri halihazırda yüzüme gözüme bulaştırmışken. Bu ikimizin hayatını da berbat eder, uğruna çalıştığım her şeyi yıkardı.

Düşüncelerimi düzenlemeye çalıştım ancak Court birkaç adım ötemde dikilirken bu zordu. Kural Kitabı aşırı ciddi bir tavırla komodinimin üstünde duruyordu. Bir toz tabakası deri cildindeki altın rengi yazıyı matlaştırıyordu. Zerrelere kokusunu alabiliyordum... aslında, zerrelere kokusunu alamıyordum. Belki de zannettiğim kadar tozlu değildi.

Court aramızdaki mesafeyi bir adımda kapattı; bana bedenimdeki her siniri tatlı bir şekilde ürperten bir yoğunlukta bakıyordu. Başım helyumla doluymuşçasına çok hafif hissettiriyordu ve buna sebep olan onun kokusu değil, yaşanabilecek olanın, meydana gelebilecek olanın bir aşırı bilinçliliği idi. Doğrusu kamp ateşi kokusunu güçbela alabiliyordum. Ellerini belimi sardı, beni daha yakına çekti, başını eğdi...

Telefon çaldı. Ses beni geriye doğru sıçrattı. Annem. Sanki biliyordu.

Parmağımı evrensel sessizlik işaretiyle dudaklarıma koydum, ardından telefonu yanıtladım.

"Mim, son birkaç saattir sana ulaşmaya çalışıyordum."

"Bahçedeydim. Pazara kadar aramayacağını sanıyordum."

"Neden sesin nefes nefese geliyor?"

"Telefona ulaşmak için koştum sadece."

"Ee, ne oldu?"

"Ne ol-oldu? Hangi konuda?"

"Bayan Salzmänn."

"Bayan Salzmänn." Hatırlamam için birkaç saniye gerekti. "İyi. O iyi. Her şey iyi gitti." Büzüldüm. İyi kelimesini üç kez tekrarlamak zorunda kaldıysam belli ki işler iyi değildi. "Çiçekleri teslim ettim; Prescott gülleri. O..."

"Ah, Mim." Cızırtıya rağmen hoşnutsuzluğunu duyabiliyordum.

Biliyordu. Bir şekilde, Court'un yanağındaki kumu hafif dokunuşlarla temizlediğini telefonda görebiliyordu. Ona özür dileyen bir gülümsemeyle baktım ve pencereye doğru döndüm. "Efendim?"

"Prescott 'arkadaş olalım' der," diyen hırıltılı azarı geldi.
"Sana bunu söyledim. Gelecek sefer Bourbon'u dene."

"Doğru." İçimin rahatlamasıyla neredeyse gülecektim. "Ya sen nasılsın?"

"E-postamı aldın, değil mi? Bir cevap yazmadın."

"Henüz kontrol etmedim."

Court'un cep telefonu çaldı. Telaşla onu susturdu.

"O da neydi?"

"Bilgisayar." Aptal. Bilgisayar dükkândaydı. Ah, ama belki *ben* de dükkândaydım. Hadi, Mim, topla kendini. Court uzanıp da boynuna bir öpücük kondurabilecek kadar yakınında değilmiş gibi davran. Her şey yolundaydı.

"Öyleyse fotoğraflara bak ve bana ne düşündüğünü söyle."

"Fotoğraflara mı?"

İç geçirişi kâğıt hışırtısı gibiydi. "*E-postanda*. Bilgisayar açık dedin, değil mi?"

"Doğru. Ee... hımm... bağlantıda bir sorun varmış gibi görünüyor." Gerçekten gelen kutumun açılmasını bekliyormuşum gibi onu beklettim. Court kafasını cep telefonundan kaldırdı.

"Ah, sana hemen anlatayım. Pazarda şu boncuklarla süslü çantalarından gördüm. Birinde kaplan, diğerinde bir yunus veya balina deseni falan vardı. Hangisini tercih edersin?"

"Balinaya benzeyeni."

Court gülümsedi.

"Olur," dedi annem. "Düzgün besleniyor musun?"

"Evet."

"Yarını unutma."

Yarın mı? Yarın. "Ah evet. Dr. Lipizzan."

"Lipizzan bir at ırkıdır. *Lipinsky*."

"Doğru."

"Duymakta güçlük çekiyor, bu yüzden yüksek sesle konuşmayı unutma. Ah, ama evvela orkidelerin yeterince suyu olduğundan emin ol. Seni pazar günü arayacağım."

"Tamam."

Telefonu kapadıktan sonra bile annemin hâlâ odanın bir yerinde olduğuna yemin edebilirdim.

“Her şey yolunda mı?” diye mırıldandı Court saçlarımın içine doğru.

Ürküp uzaklaştım. “Evet. Sende?”

İç geçirdi. “Koç bu akşamki taktik toplantısını kaçırdığım için beni öldürecek.”

“Seni yedek kulübesine mi alır?”

“Bilmiyorum. Onunla konuşmam gerekecek. Ama seni bırakmak istemiyorum.”

“Hayır, gitmelisin. Panterlerin kaptanlarına ihtiyacı var.” Hem bunun için hem de daha uzun kalırsa, Kural Kitabı’nın kendiliğinden yanmasına sebep olacak bir şey yapmak için cezbedilebileceğimden dolayı. Fikrimi değiştirmeden önce onu odadan çıkardım. “Hem annenin iksirine başlamalıyım.”

Ön kapıda daha fazla duygusal karmaşıklıklardan sakınmak için acele ederken onu garaj yoluna nerdeyse ittim. Döndü ve kapı aralığında sabit bir biçimde durdu.

“Mim, bugün neredeyse ölüyorduk. Belki de ikimiz de daha fazla yorulmamalıyız.”

“Dikkat edeceğim.” Ona fazla neşeli bir gülümsemeyle baktım.

“Tamam, şey yarın görüşürüz, değil mi?” Bir kulağının kenarındaki azıcık bir kum, onu dokunuşumla temizlemem için bana meydan okuyordu fakat direndim.

“Elbette. Bugün beni arabanla götürüp getirdiğin için ve diğer her şey için teşekkür ederim,” dedim alelacele. Court bunu bir davet olarak yorumlamadan kapıyı sıkıca kapattım.

Pencereden cipini geri geri çıkarmasını izledim, sonra motor sesi kesildi. Bunun üstüne bir sallanan sandalyeye yığıldım, dizlerim biraz titrekti. Sandalye beni nazıkçe sallarken zihnimde Court’un, altın izleriyle dışbudak ağacının kabuğu gibi koyu renkli gözleri belirdi. Gamzeleri asimetrik konumlarına kusursuzca yerleştirilmiş görünüyordu. Ağzının –tek kelime söyleme-

den bana çok şey anlatan bir ağız- anlamlı çizgisinde oyalandım. Ve sonra kuşkusuz kokusu vardı...

Annesinin kokuizini hatırlarken gözlerim anısız açılıverdi. Burada oturup hayallere dalamazdım. Bazı fikirler bir kez kök saldı mı, tıpkı acımasızca tırmanarak büyüyen Japonsarmaşıkları gibi, kökünü kurutmak için yıllar gerekirdi. OS'yi yeniden yapana kadar Court'la aşka meyilli daha fazla karşılaşmadan kaçınmam gerekecekti. Sonraki sefere, nötrleştiriciyi iki kat güçlü yapacaktım.

Daha ne olduğunu anlamadan gözlerim bulanıklaştı. Yüzümü annemin bana hamileyken Eve Hoş Geldin yazısını nakşettiği yastığa gömdüm. Gerçek şuydu ki Court'a OS'nin daha güçlü bir dozunu sıkmak istemiyordum. Benden hoşlanmasından *hoşlanıyordum*. Hyacinth ölmeden önce aşkı Percy'ye son mektubunda şöyle yazmıştı, *Doğru ve yanlışın arasında bir yerde dikenlerle çevrili bir bahçe uzanıyor ve seninle orada buluştum*.

Y İ R M İ İ K İ

“YABANİ OTLARI, TIPKI HYDRA’NIN’ BAŞLARI GİBİ

ÇOĞALIP DA YOLLARINA ÇIKAN HER ŞEYİ

MAHVETMEMELERİ İÇİN KÖKÜNDEN SÖKÜN.”

—Angelica, *Kokubaz*, 1723

SABAH GÜNEŞİ, dükkânın arkasındaki malzeme odasının penceresinden içeri giriyordu. Yayıldığı divan bir yatağa göre fazla kısaydı ama bu beni keseli yosunla içli dışlı bir geceden sonra üstünde uyuyakalmaktan alıkoymamıştı. Her yaprağı itinayla kurutmuş, sonra ince bir pudranın içinde işlemekten geçirmiştin.

Kıyafet değiştirmekle başlayarak bugün yapacak milyon tane işim vardı. Yine okulu kırmam gerekecekti. Muhtemelen annem beni oradan çekip çıkarmadan önce uzaklaştırılmış olacaktım. Ne yazık, kendimden başka suçlayacak kimse olmaması durumu daha da kötüleştiriyordu.

Telefona baktım. Kali’yle konuşmak, sorunlarımı onunla birlikte çözmek istiyordum, böylece Kali sorunları benim için çözebilirdi. Fakat neden benim onu aramam gerekiyordu? Dün ölmesine ramak kalmış olan bendim. Onun *beni* araması gerekirdi.

Ufak ayrıntılarla uğraşmayı bir kenara atarsam bile, benim olağanüstü hâlim için endişelenmek veya hiç değilse merak etmek onu öldürür müydü? Üstelik ona Court’u öptüğümü söyle-

* Yunan mitolojisinde kesildiğinde yerine yenileri çıkan dokuz başlı canavar
—çn

mem lazımdı, kuşkusuz mükemmel olduğu hâlde gelip başımı ağrıtabak bir olaydı.

Burnumu: çekerek sıcak, müşfik gözyaşlarımı sildim. Kali önemsemek zorundaydı. Payımıza düşen dedikoduların üstesinden güçlkle bile olsa birlikte gelmemiş miydik? Onu ta öğle yemeğinde rakip çetecileri yediğı zamandan tanıyordum. Okulun şu berbat ilk haftaları insanlar benden kaçarken benim yanımda durmuştu.

Numarayı çevirdim. Cep telefonunun sesi kulağımda ahenksiz sesler cınlatıyordu ve birkaç çalıştan sonra telefonu sesli mesajla düştü. Acaba arayanın ben olduğumu görüp de telefonunu mu kapadı diye merak etmekten kendimi alamadım. Mesaj bırakmadım.

Kali'yi düşünmeye devam ederken ayaküstü bir şeyler atıştırmak için göz kamaştırıcı parıltı karşısında elimi gözlerime siper ederek eve koşturdum. Mutfakta, annemin ev yapımı ahududulu granola çubuklarını teneke bir kutudan çıkardım. Brezilya cevizi ve balkabağı çekirdeğı yerine çubuğun tadı ahşap gibiydi, sanki duvardan iri bir parça ısırmıştım. Ahududu parçaları bile tat alıcılarım tarafından güçbela seziliyordu. Garip. Belki bozulmuştu.

Kurnaz ve mide bulandırıcı bir şey içimde düğümlendi. Asık bir suratla yeniden bahçenin yolunu tuttum, Alice'in iksirine başlama konusunda her zamankinden fazla istekliydim. Birçok papaya ağaçtan düşmüş ve ezik bir hâlde duruyordu, siyah çekirdekleri bağırsaklar gibi dışarı sızmıştı. Onları toplamayı tamamen unutmuşum. Yere düştükleri zaman çekirdekleri iksirler için kullanışsız olurdu.

Öyle ani durdum ki neredeyse dizim ekleminden ayrılıyordu. Neden çürüdüklerini anlamadan önce papayaları görmem gerekmişti? Neden önce *kokularını* almamıştım? Burnumu ağaca doğrulttum ve nefes aldım. Çürümüş papayaların, kokuşmuş çoraplar gibi olan kokusunu kesinlikle alıyordum ama sadece onları aradığım için. Elim uçarcasına burnuma gitti. Nezle olmuşum gibi tıkalıydı.

Tüylerim diken diken oldu. Dükkâna koştum.

Layla'nın Fedakârlığı'nın merkez sapından bir tomurcuk daha büyümeye başlamıştı. Bir kardeş tomurcuk, bitkinin iki kat güçlü kokulu olacağı anlamına gelirdi. Bayılma ihtimalime karşı yerlere kalın havlular dizdim. Titreyen parmaklarımı kulpunun etrafına kaparken cam kapak tıngırdadı. Halihazırdaki stres seviyem düşünüldüğünde benden sızan paniğin acı kırmızı biber kokusunun çok güçlü olması gerektiği aklıma geldi ama bunu yeterince çabuk anlayacaktım. Kendimi hazırladım. Burnum iyiye kapağı kaldırdığımda kesinlikle kendimden geçecektim. Bir, iki...

Kapağı kaldırdım.

Marmeladın çekici ekşi kokuları burun deliklerime sürüklen-di ve neşeyle vızıldadı. En azından diz çökmüş olsam da hâlâ dayanıyordum. Başım bile dönmüyordu.

Kapağı yerine koydum ve dizlerimin üzerine düştüm. Gözle-rim sıcak gözyaşlarıyla doldu ve annemin sözleri kafamda cınla-dı. *Koklama yeteneği yaz bezelye çiçekleri gibi soldu.*

Dükkânın kapısını itip açarak bahçede oradan oraya koştur-dum, bitki üstüne bitki kokladım. Bir tabureye çıktım ve asılı duran bir kutudan dışarı uzamış mavi ardıcı kokladım. Küçük bir Noel ağacı gibi belirgin bir kokusu vardı fakat bugün onu ya-nında büyüyen kurşun kalem ardıcından zar zor ayırt edebiliyor-dum.

Tabureden aşağı atladım ve biberiye, tarhun otu, kekik otu, adaçayı gibi yaygın, notaları etraftaki diğer kokuları sindirmesi-yile ünlü bitkilerin yanına çömeldim. Yapmam gerekenden daha ilgisizce avuç avuç bitkiyi kopararak burnumun altında ezdim.

Faydasızdı. Hepsi bir grup büzüşük süs bitkisiydi. Bir parça bodur çimenin üstüne yığıldım ve başımı kollarıma dayadım.

Okula giderek kadere meydan okumuştum. Anneme yalan söylemiş, kurallara baş kaldırmış ve Larkspur'e hareket çekmiş-tim. Pek tabii burnum sıradanlaşıyordu.

Annem Court'un hayatını kurtarmam gerektiğini anlardı ama ona söylemememi değil. O hususa gelirsek, onu *öpmek* zorunda

mıydım? Arının soktuğu yere bir parça tükürük sürmek de işimi-
zi görebilirdi. Neden bunu düşünmemiştim?

Bunu düşünmemiştim çünkü onu öpmek istemiştim. *Bu* benim felaketimdi. Bir daha asla koku alamayacağımı düşünmek midemi bulandırdı. İksirlerde anneme yardım edemeyecektim. Sadece Kali gibi dalları ve yabarı otları temizleyebilirdim oysa Kali'den farklı olarak benim arzuladığım başka bir şey, geliştireceğim başka yeteneklerim yoktu. Ayrıca her gün annemin hayal kırıklığıyla yüz yüze gelmek zorunda kalmak yorucu bir hâl alacaktı.

Kendimi annemin acil bir durum hâlinde kullanmak için taşıdığı cep telefonunun numarasını bıraktığı mutfağa geri sürükledim. Büklüm büklüm bir kablosu olan eski mutfak telefonumuzun ahizesini kaldırdım ve numaraları sertçe tuşlamaya başladım. Arama bağlanmadan önce telefonu kapattım. Önce biraz Kali terapisine ihtiyacım vardı. O ne yapılması gerektiğini bilirdi. Hiç olmazsa darağacına yürümeden önce bana son bir teselli şiiiri okurdu.

Fakat Kali'nin telefonu çalmadan önce ahizeyi yerine koydum. Bir saatten kısa bir süre önce onu aradığımı görebilirdi. Benimle konuşmak istemiyor olmalıydı. İçimde yakıcı bir ıstırap kolonisi serpildi.

Annemin acil durum numarasını çevirdim. Hattın bağlanmasını beklerken parmak boğumlarımla şakağımı yoğurdum. *Anne, oturmak isteyebilirsin.* Hayır, bunu söylersem birinin öldüğünü düşünürdü. Biri öldüğünde her zaman böyle söylerlerdi.

Telefon çaldı. Bir kez, iki kez.

Anne, işleri mahvettim. Hayır, bu çok çabuk, çok fazla şey söylüyordu. Yavaşça ve dikkatlice hareket et. Önce havadan sudan konuş, palmiye ağaçlarının nasıl olduğunu sor.

Üçüncü çalış, dördüncü. Sonunda, bir yanıt. Telefonu kulağıma bastırdım. "Üzgünüz, şu anda tüm hatlar meşgul. Lütfen telefonu kapatın ve daha sonra tekrar deneyin."

Meşgul mü? Bu acil bir durumdu. Telefonu kapatıp numarayı tekrar çevirdim.

Aynı mesaj. Üçüncü kez denedikten ve hiç ilerleme kaydedemedikten sonra birdenbire güvenliği konusunda endişelendim. Aceleyle tek bilgisayarımızı tuttuğumuz dükkâna koşturdum.

Eski bilgisayar vızlayarak canlandı. Mısır'ın son manşeti: 42 derecelik rekor sıcaklık. Ortadoğu'da her zamanki petrol fiyatı cambazlıkları dışında haber değeri taşıyan hiçbir şey olmuyordu.

Yeniden telefon etmeyi denedim ama şansım yine yaver gitmedi. Ona ulaşıyordum bile en çok yapabileceği, beni azarlamak olacaktı. Geri dönmesi en az bir, belki iki gününü alacaktı ve bu da jete erişebildiğini farz edersek mümkündü. O zamana kadar Alice, Bay Frederics'e bir düğün pastası pişirmiş olabilirdi.

Dükkânı arşınlarken, paniğe kapılmamak için kendimi zorladım. Belki sorun soğuk algınlığıydı. Şimdi nezle dönemiymi, değil mi? Kulaklarım da çınılıyordu ve kafam sanki biri içine tıka basa ambalaj dolgu köpüğü doldurmuş gibi hissettiriyordu. Her şeye rağmen ben bir insandım ve dün neredeyse boğuluyordum.

On. Soğuk algınlığına yakalandığım tek seferde on yaşındaydım. Kahvaltımın kokusunu neredeyse hiç alamamıştım ve koku kaybı, birdenbire kör olmuşum gibi hareketlerimi kısıtlamıştı. Annem gözyaşlarını silmiş ve beni Hans Christan Andersen'in *Bütün Masalları*'yla birlikte yatağa sokmuştu. Sonuncu masalı – *Kurşun Asker*– bitirdiğimde turp gibiydim.

Sadece zaman gösterecekti. Bu sırada döşeme tahtalarını aşındırarak gün ışığını çarçur ediyordum. Şu iksire devam etmeliydim. Burnum işe yaramaz hâle gelmek üzereyse, tamamen zayıflamadan önce iksiri tamamlamalıydım.

Döşeme tahtasındaki yumruk büyüklüğündeki girintiye uzun uzun bakarken Alice'in iksiri için ihtiyaç duyacağım bitkileri gözden geçirdim. Meşe likeni, kral protea, sığır kuyruğu otu... İneledim. Sonuncusunu hâlâ okul arazisinden toplamam gerekiyordu. Sığır kuyruğu otunu güneş ışık saçarken ve yağı tam tesirliyen hasat etmek gerekirdi. Elbette bugün havanın kapalı olması benim şansıydim.

Kasvetli bir ruh hâliyle eve geri döndüm. Sanırım her şeye rağmen okula gidecektim. En azından Kardiyo bitene kadar orada olmayacaktım, bugünün ne kadar zorlasam da elde edebileceğim tek iyi yanı buymuş gibiydi.

Y İ R M İ Ü Ç

“EŞZAMANLI ÇARPAN İKİ KALBİN SİHRİMİZ İÇİN

PEK BİR FAYDASI YOKTUR.”

—*Wisteria, Kokubaz, 1935*

BİSİRLETİMLE SANTA GUADALUPE Lisesi’nin otoparkına girdiğimde güneş hâlâ bulutlardan kasvetli bir perdenin arkasında saklanıyordu. Bulutlar genellikle öğlene kadar dağılırdı ama ya dağılmazlarsa? Talih ve ben son zamanlarda dargındık.

Geceleyin yuvaya dönüş perileri uğramış, her yere flamalar ve Haydi Panterler! ve Defolup Gidin, Buldoglar gibi pankartlar bırakmışlardı. Hatta bir futbol topu gibi siyah beyaz kare desenli bir eşek resmiyle birlikte Savaşçı Sawyer Kış Tekmeler yazan bir tanesini bile gördüm.

Court’un rahat gülümsemesinin bir görüntüsü aklıma giriverdi ama onu kovmak için elimden geleni yaptım. Burnumu geri kazanmak için bir şansım varsa, o şans için uslu durmalıydım. İsteddiğimden değil ama kokubazlar için bir DİEİ yoktu; dokunuşunun o eşsiz neşe ışıltısını, kollarının sıcak güvenliğini bana unutturacak, kalp kırıklığını önleyecek bir kısayol yoktu. Öte yandan, âşık olmak burnumu kaybetmeme sebep oluyorsa belki sevgiden vazgeçmek onu geri getirirdi.

Kali’nin bisikleti yine ortada yoktu. Benim kadar ihmalkâr biri hâline geliyordu. Belki hastaydı. Veya belki Kardiyo’dan ya da daha kötüsü benden uzak duruyordu. Ağzımdaki ekşi tadı si-

neye çektim. Eninde sonunda hatamın cambaz ipinde yürümeye benzeyen tehlikesinin üstesinden gelebilirdim ama bir seksenlik güvenlik ağının olmadan bu iki kat zor olacaktı. Belki de hayatımda çok az insan olmasının sorunu buydu. Sahip olduklarıma gerekenden fazla önem veriyordum.

Üstelik belki de hiç önemleri olmamalıydı.

Atamız Carmelita'nın Son Sözü'nde bir kalbi neden aşka düşmeden önce yakalamamız konusunda uyardığını anlamaya başlıyordum ama geç kalmıştım. İster romantik olsun ister evlatla ilgili, bağlılıklar sadece hayal kırıklığına ve acıya, dikkatimizi mesleğimizi yapmaktan alıkoyacak şekilde başka yöne çeviren duygulara sürüklüyordu.

Bakmamaya çalışsam da gözlerim kütüphane pencerelerinden, masanın üstüne eğilmiş olan Bayan DiCarlo'ya doğru hareket etti. Kitap kuleleri önünde bir duvar oluşturunuyordu ama onu profilden görebiliyordum. Başını, ağırlığı kaldıramayacağı kadar fazlamış gibi ellerinin arasına yerleştirdi. Özlem dolu morsalkım notaları dört bir yanında ağır bir biçimde ve pudra gibi yayılıyordu. Ah, turba yosunu aşkına, bisikletimi başka bir yere park etmeye başlamam gerekiyordu. Pencerenin arkasından beni fark etti ve bana her an paramparça olabilecek gerginlikte bir gülümsemeyle baktı.

Bir iç geçirmeyle kütüphaneye girdim.

"Günaydın Bayan DiCarlo." Kitapların ufuk çizgisinin üstünden baktım. Gözleri kan çanağı gibiydi ve sulanmaya başlıyordu.

"Ah, merhaba," dedi sesinde sahte bir neşeyle. "Derste olman gerekmiyor muydu?"

"Bugün geç kaldım. Her şey yolunda mı?"

Yüksek sesle burnunu çekti. "Evet, her şey yolunda." İstifinden bir kitap aldı ve onu bir barkod okuyucudan geçirdi. *Bip*. "Havadaki bir şeyden olmalı."

Hasır şapkamın altından kafamı kaşırken durumun daha fazla konuşma gerektirip gerektirmediğine karar vermeye çalışıyordum. Birdenbire kırmızı buklelerini omuzlarının etrafında savurarak üst üste üç kez hapsirdi. Bir kutudan bir kâğıt mendil çekti.

“Şey, yapabileceğim bir şey varsa, söylemeniz yeter.” Yavaş yavaş uzaklaşıyordum.

Mendili sulu gözlerine hafifçe dokundururken sır verircesine bir fısıltıyla, “Yirmi talep gönderdim,” dedi.

“Bu çok iyi,” dedim tereddütle.

“Şu sıralarda insanların ne aradığını bilmek zor ama doğru olanın ortaya çıkmasını umuyorum. Yirmisi de beni reddederse uzun bir tatile ihtiyaç duyabilirim.” Gözlerini kuruladı. İnternet üzerinden bir tanışma hizmeti kullanıyor olmalıydı. İnternet üzerindeki tanışma hizmetleri kusursuzca geçerli vasıtalar olduğu hâlde bu konuda suçlu hissetmemek elimde değildi. İksirler sadece daha organikti.

Rahatsız yüz ifademi yanlış yorumladı. “Yirminin çok fazla olduğunu mu düşünüyorsun? Belki de azdan başlamalıydım.”

“Hayır,” dedim hızla. “Sizin için mutluyum. Annem arıların açılmamış çiçeklere konmadığını söylemekten hoşlanır.”

Bayan DiCarlo bana saçlarımda alüminyum folyodan antenler varmış gibi baktı. Bir başka hapsirik aramıza girdi ve kâğıt mendilini burnuna tuttu. “Teşekkür ederim, Mim.” Kâğıt mendil bana gitmemi söyleyerek aşağı yukarı dalgalandı.

Matematik dersine birkaç dakika geç vardım. Bay Frederics’in masasında neşeyle poz veren başka bir pembe hamur işi kutusunun görüntüsü bana bir bombaymış gibi etki ederek kalbime korku saldı. Alice bahçe satışlarına rağmen yine gelmişti.

Elimden geldiğince sessiz hareketlerle sırama geçtim. Bay Frederics geç kalışım yüzünden tek kaşını kaldırırsa da bir şey söylemedi. Sınıfın ortasındaki sırasında Vicky beni gördüğünde çiğnediği parlak kolyeyi ağzından düşürdü. İksirin şimdiye dek etkisini göstermesi gerekirdi. Acaba Kalı’nın günlüğünü yayınlamadan önce âşık olacak mıydı? Yeniden önüne döndü.

“Çok güzel.” Sınıf Birincisi Val tahtada düzgün kitap yazısıyla bir problemi tamamladığında Bay Frederics’in yüzü sevinçle

parladı. Cevabı tüm tahtayı doldurmuştu, buna rağmen tahta kaleminin gaz kokusunu almak için havayı güçlükle içime çekmem gerekti.

Bay Frederics hafifçe tahtaya vurdu. "Final sınavında tam olarak bu türde bir soruyla karşılaşacaksınız."

"Ne?" diye bağırdı biri. "Bu aşırı zor."

Bay Frederics çocuğa gözünü dikip baktı, sonra kıs kıs güldü. "Matematik aşk gibi, değil mi? Basit, yine de çok karmaşık."

Birçok kişi güldü ama suratını ekşiten Melanie buna dahil değildi. Beni kendisini izlerken yakaladığında bakışlarımı pencereye çevirdim. Gökyüzü hâlâ bulutla kaplıydı.

"Kim ödevinizdeki beş numaralı soruyu çözecek?" Bay Frederics'in sınıfı tarayan gözleri bende, gecikmiş öğrencide durdu. Bir anlığına donakaldım. Yalnızca cevabı bilmediğimden değil, soruyu da bilmiyordum. Ödev sayfalarını bulmak için klasörü karıştırırken Drew'nun sandalyesi arkamda gıcırdadı. Ah, çok şükür. Tahtaya kalkan ben değildim.

Drew soruyu çözmeyi tamamlarken herkes not alıyordu. Drew'nun, dik açılar ve kıvrımlarla sayılarını süslerken sallanan poposunu izleyen Vicky hariç herkes.

Kendini sersemliğinden sıyırdı ve yüzüne yavaş yavaş bir kızarıklık çöktü.

Vay canına, ya soğuk algınlığı ya da aşk virüsü, ikisinden birine yakalandığı kesindi. Belirtiler benzer olabilirdi: sıcak ve soğuk basması, mide bulantısı, nefes almakta zorlanma. Belki bu sana kendi boyunda birine sataşman gerektiğini öğretir. Ve boyut derken kastettiğim ego odaklıydı.

Sonunda zil çaldı. "Bugün harika iş çıkardınız, millet," dedi Bay Frederics sınıftan ayrılmak için acele eden öğrencilerin gürültüsünün üzerinden.

Drew defterini yıpranmış sırt çantasına tıktı. "Hey, Mim?"

"Evet?"

Soluk cildi mavi gözlerini öne çıkarıyordu. Masamın üstündeki kâğıda göz attı. "Hâlâ Puddle Jumpers'a kaydolabilir miyim?"

“Elbette. Matematik mi?”

Gözlerini kırptırdı. “Ha?”

“Matematik için fazladan puan istiyorsun, değil mi?”

“Hayır, sadece çocuklarla takılmak istiyorum.”

Yanaklarını ısındı. “Ah, tabii.”

“Çocukları severim. Annem bir anaokulu öğretmenidir.”

“Bu harika. Muhteşem uyku öncesi hikâyeleri öğrenmiş olmalısın.”

“Evet, her akşam ‘Otobüs’ün Tekerleri Yuvarlak’ şarkısını da söylüyoruz.” Gülümsemesi beni nükleer endişe bulutlarımdan anlık olarak çıkardı. Şeffaf bir tel takıyordu. Dişleri böyle çıkıntı yapmayı bıraktığında Vicky’den başka kızların da kendisini çekici bulduğunu keşfedebilirdi.

Uyuz suçluluk hissi huzurumu kaçırdı. Belki de sonuç olarak bir kokubaz olmak için gerekli ahlaki karakter gücü bende yoktu; reşit olmayan birini, ona âşık olsa bile, Drew gibi masum birine ayarlamıştım. Burnumu geri alacak olursam belki uyuşturucu tespitinde veya mantar avında bir kariyer düşünmeliydim.

Bu düşünceleri itip uzaklaştırdım. Daha sonra suçlulukla debelenmek için hayli zamanım olacaktı. Şu anda gidip sığır kuyruğu otu bulmalıyım. Aceleyle dışarı çıktım ve gökyüzünü gözden geçirdim. Hâlâ tepedeki gri örtüde hiçbir parçalanma yoktu.

Y İ R M İ D Ö R T

“EY MÜTEVAZİ GARDENYA! ALÇAKTA UZANAN ÇALILARIN ARASINDA

SAKLANAN. BAŞIN KÜÇÜK VE YÜZÜN SOLGUN OLABİLİR

AMA OLSUN! İNSANLAR SANA NASIL DA TAPIYOR.”

—*Sorrelia, Kokubaz, 1645*

SONUNDA ÖĞLE YEMEĞİ zili çaldı ve bulutlar tam zamanında dağıldı. Sığır kuyruğu otu toplama vaktiydi, sonra okuldan erken ayrılacaktım.

Araziye koşturdum. Futbolcular talim yapıyordu, yaklaşan maç düşünüldüğünde bu şaşırtıcı değildi. Sahaya yaklaşırken Court’un tanıdık bedenini gözetliyordum, ayakları bir çulluğun-kindenden daha hızlı hareket ediyordu. Topu hafifçe sola vurdu, sonra onu tekrar yakalamak için kendi etrafında dönerek rakibinin dengesini bozdu. Bu büyüleyiciydi. Amigolar adını haykırdı ama Court kafasım kaldırıp bakmadı bile.

Annem bu tür bir odaklanmayı “akış” diye adlandırırdı. Bir kez içine girdiğinizde görevinizle öyle yakmdan bağlantı kurardınız ki onu yapmak âdeti bir sihir edimi olurdu. İksirler de aynı şekilde işliyordu. Kokulara odaklandığımızda bize tüm karmaşık ihtişamlarının şarkısını söylerlerdi. Bir iksiri karıştırmak sadece koro için doğru şarkıcıları seçme meselesiydi.

Court’un beni fark etmeyecek kadar oyunuyla meşgul olmasını umuyordum.

Betonun bittiği yerde bir parça sığır kuyruğu otu çıkıyordu.

Hâlâ ıslak olan çimenliğe çömeldim ve tüylü otu inceledim. Bir avuç öğrenci bana şüpheyile bakıyordu ama onlara aldırmadım.

Bir filiz koparıp kokladım. Sığır kuyruğu otu, do diyeze ulaşan bir soprano gibi kendini her zaman ilan ederdi. Ama bugün bu sadece bir arka plan sesiydi.

Alnımı hırkamin koluyla silerek bir filiz daha ve bir tane daha kopardım. İlkinden daha kuvvetli değillerdi. Güneş bana bir bronzluk vermeye yetecek kadar parlıyordu ancak her şey çok zayıftı, bu sabahki papayanın kokusundan bile zayıf. Yapma bu-run, daha gidemezsin.

Biri adımı seslendi. Önümde Whit Wu belirdi, bana sırtıyor ve atkuyruğunu savuruyordu. Gelişinin kokusunu bile almamıştım.

“Merhaba.” Bir koridor koltuğuna ihtiyaç duyacak türdeki sı-rık bacaklarını silkiyordu. Dudaklarının doğal hâli sanki onları bükmüş gibi görünüyordu ve esmer teninde hiçbir leke yoktu. İstemsizce kokladım ama yalnızca deodorantının sentetik kokusunu algıladım.

“Merhaba.” Ona gitmesi için sessizce yalvardım, böylelikle huzur içinde paniklemeye devam edebilirdim.

Eşofman altının ön cebine uzandı ama aradığı her neyse ortaya çıkmaya niyeti yoktu. O da arka cebini denedi. Orada da değildi.

“İdman yapman gerekmiyor mu?”

Başını bir yana eğdiğinde yol haritası çıkarılacak kadar düz bir çene hattını teşhir etti. “Hayır. Bunu hallettik. Koç karbonhidrat yüklemesi için bu akşam bizi Spaghetti Station’a götürecekt. Sen geliyor musun?”

“Spaghetti Station’a mı?”

Kıkırdadı. “Hayır. Maça.”

“Ah, evet.”

Şimdi eşofman altının iç ceplerini kontrol ediyordu. Aradığı neydi? Benden ne istiyordu? Hem futbol oynamak için insanın kaç tane cebe ihtiyacı vardı?

Ona polen bulaştırmış olamayacağımı biliyordum. Onu yal-

nızca sahadayken görmüştüm... geçen sefer otoparkta futbol topu bana çarptığı zaman hariç. Onun futbol topu.

Suratımı ekşittim. Whit'in futbol topuna kokubaz poleni bulaştırmış olmalıydım. Buyurun, bir bulaşma.

Whit sonunda aradığını buldu. Dudak nemlendiricisi. Kiraz aromalı. Kapağını açiverdi ve onu iki çabuk dönüşle ağzında sürükledi. "Mini golf oynamayı sever misin?"

Korkumu dizginledim ve refleks olarak OS'mi aradım. Sonra onun evdeki şifonyerimde boş bir şekilde durduğunu hatırladım. "Pek bana göre değil. Ya sen?"

Court, Whit'in arkasında belirdi ve alnını koluna sildi. "Merhaba."

Çaba sarf ederek gülümsedim. "Merhaba."

Whit bakışlarını benden Court'a çevirdi.

Whit'e basitçe ona polen bulaştırdığımı söyleyebilirdim. Bu genellikle etki altına alınanın üzerindeki etkiyi kaldırırdı fakat durum karmaşıklaşabilir ve ben yeniden yaptığımda OS'yi reddedebilirdi.

Whit, Court'a sırtını döndü ve parmak eklemlerini çıtlattı. "Peki o zaman, şey, ben merak ediyordum acaba ister misin, ee..."

Court gürültülü bir şekilde boğazını temizledi. "Hey, Whit! Koç hemen yanına gitmeni söylüyor yoksa o seni gelip almış."

Whit inledi. "Bir saniye, birazdan geleceğim."

Court kımıldamadı. "Hemen dedi."

"Tamam. Ağır ol."

Court'un gözleri arkamdaki bir noktaya ilerledi.

Arkamı döndüğümde Vicky'nin bize doğru yavaşça yürüdüğünü gördüm. Kişisel güvenlik uyarı sistemimdeki yüksek risk derecesine rağmen, yaklaştığının kokusunu almadığımı fark etmek neredeyse fenalaşmama sebep oldu. Derin bir nefes aldığım da yalnızca sinsiyah mürverinin parçacıklarını algıladım. Kereviz üst notası zar zor belli oluyordu.

"Selam millet," dedi.

"Selam." Court'un ses tonu tatsızlaştı.

Gölgesinde çömelmiş dururken Vicky'nin bakışları bana yöneldi ve acımasız bir tavır takındı. "Ne halt ediyorsun?"

Bir sığır kuyruğu otu kümesi dizimden aşağı yuvarlandı. "Ot yoluyorum."

"Ezik," diyen bir tarzda iç çekerek güldü. Sonra dikkati Court'a kilitlendi. "Okuldan sonra donmuş yoğurt yemeye gideceğiz. Gelmek ister misin?"

"Üzgünüm, antrenmanımız var."

Vicky, Gucci çantasını öyle sert sıktı ki çantanın haykırdığını duyduğumu düşündüm.

Court arkasını dönüp elleri kalçasında duran ve dördümüze ters ters bakan koçuna göz attı. "Hadi Whit, gitmemiz gerek."

Whit küfretti. "Biraz yalnız kalamaz mıyız?"

Vicky'nin tebeşirimsi kırmızı dudakları bir gülümsemeyle incelmişti. "Kimle? Sen ve Mimosa mı?"

Whit'in başı inip kalktı ve bana beni yemek istiyormuş gibi baktı. "Evet."

Court, Whit'e kızgınlıkla baktı. "Hayır."

Koç düdüğünü çaldı ve elleriyle oyuncularına geri gelmelerini işaret etti.

"Sonra görüşürüz." Court, Whit'e yapıştı ve onu sahaya geri çekti.

Vicky yüzünü buruşturdu ve beni bakışıyla delip geçti. "Sonra kiminle görüşecek?"

"Seninle."

Kollarını göğsünde kavuşturdu ve tam beş saniye boyunca gözbebekleri benimkilerden ayrılmadı.

Sonunda duruşunu gevşetti ve saçlarını geriye savurdu. "Eh, belki de sonunda işe yarıyordur." Topuklarının üstünde döndü ve paldır küldür uzaklaştı.

Umutsuzca avuç avuç sığır kuyruğu otu büküp kopardım ve onları keten bezi bir çantaya tıktım; kalitelerini önemseme nok-

tasını geçmiştim. Takım arkadaşlarıyla bir araya toplanmış olan Court beni izliyordu. Tatlı tadının anısı şimdi beni dehşetle doldururken nı idem dışımlendi.

Y İ R M İ B E Ş

“BİR ÇİÇEĞİ BİR GÜLÜMSEMEYLE DEĞİŞ TOKUŞ EDİN.

BİR BALKABAĞI VERİN VE BİR SİRİTİŞ KAZANIN.”

—Cassis, Kokubaz, 1689

Sekretere bir mazeret kâğıdı verme zahmetine girmedim. Karşıdan esen rüzgâr yol boyunca beni zorlasa da bisikletimi elimden geldiğince hızlı bir tempoda eve sürdüm. Deniz kenarından gelen bulutlar gökyüzünde yayılıyordu. Hava tahminlerinde yağmur beklenmiyordu ama belki gökyüzü beni bisiklet sürerken görünce fikrini değiştirmişti.

En azından sığır kuyruğu otu almıştım. Önce onu ve gece boyunca demlenmesi gereken diğer içerikleri işlemekten geçirmeliydim. Sonra burnumun yarın onları karıştırmaya yetecek kadar kabiliyetinin kalmış olması için dua etmem gerekiyordu.

Avlumuza girdiğimde adrenalinle öyle doluydum ki hiç durmadan aya kadar pedal çevirebilirdim.

Dükkan kapısını çerçeveleyen Amerikan sarmaşığı, sol yarisının yeşil kaplamasını birdenbire kırmızıyla değiştirmişti. Burnum iş görseydi evden bile çıkmadan ne olduğunu anlardım. Bir şeyleri görünüş veya sese dayalı anlamaya alışmalıyım. Bu duyuların iksir yapmama yardım edememeleri çok kötüydü.

Kapının kilidini açarken Amerikan sarmaşığının bir rüzgârgülüne benzeyen yapraklarından birkaçı kafama düştü.

Tüm bitkileri yağ çıkarma yöntemine göre gruplara ayırarak

tanıdık çalışma masasının üstünde düzenledim. Bir kümeye, musiiine sarıp tatlı badem yağında demlendireceğim numuneleri koydum. İkinci kümeye bakır damıtıcımızın içinden geçireceklerimi topladım. Soğuk sıkım denilen mengene gibi bir makinede bastırılması gereken son kümedeki bitkiler, birinci ve ikinci birleşik kümedekilerden daha çoktu. Bunları sona saklayacaktım.

Hiç yapmadığım kadar hızlı çalışırken burnumdaki herhangi bir değişimi ölçmek için birkaç saniyede bir, tazi gibi etrafı kokuyordum. Çok geçmeden kendimi içerikleri hazırlamanın fiziksel görevinde kaybettim. Dişbudak ağacı kabuğunu ve nar çekirdeklerini doğradım, avize ağacı şeritlerini parçalayarak ince teller elde ettim ve kızılgaç yapraklarının kusurlu beneklerini minik bir makasla kesip attım. Sonra tümüyle Court'un gözlerinin tonundaki kemiri fındığını avcumda ısıttım. Tek öpüşmemizin anısı diğer tüm düşünceleri aksatıyordu ve suçlulukla dolu bir an boyunca onu zihnimde yeniden canlandırdım.

Damıtıcılardan biri taşmaya başladı. Gaz memesine atıldım ve onu daha düşük dereceye ayarladım. Yanlış taraf! Alev daha yükseğe fırladı ve elimi yaktım. Hızla onu kapattım ve elimi lavaboya yöneltirken düşüncelere dalıp gittiğim için kendime sövüp saydım. Hatalar, dikkat etmediğinizde meydana gelirdi. Görünüşe göre asla öğrenmiyordum.

Yanmış cildime inleyerek aloe vera sürdüm, sonra işe geri döndüm. Şimdi sol elimle çam iğnelerini doğruyordum. Ter, alnımdan aşağı damlayarak gözlerime batıyordu.

Burnum kanamaya başlayarak beni bir mola daha vermeye zorladı. Koku alma duyum köreldikçe daha fazla zorlanarak koklamak zorunda kalıyordum. Yarına kadar kaybolursa iksir için doğru oranları ölçemeyecektim. Bu ölçü kapları olmadan bir pasta yapmaya benzerdi.

Kesik kesik nefes alıyordum ve biri kalbimi kum torbası gibi kullanıyormuş gibi hissediyordum. Mantıktan çok umutsuzluktan odanın diğer tarafındaki bilgisayara gittim.

"Aşktan nasıl vazgeçilir," diye yazdım.

Aramam kırk altı milyon sonuç verdi. İlk bağlantıya tıkladım.

1. İpucu: Onun neden kaderiniz olmadığına dair tüm gerekçelerin bir listesini hazırlayın.

Listem uzun değildi: Geçim kaynağı kaybı.

2. İpucu: Hayatınızdan onunla ilgili tüm izleri silin.

Santa Guadalupe Lisesi'ne uzun süre devam etmeyeceğimden yine kolaydı.

3. İpucu: Düşüncelerinizi durdurma alıştırmaları yapın.

Onu her düşündüğümde yüksek sesle şöyle demeliydim: *Dur.* Dalga mı geçiyorlardı?

Yeniden annemi aramayı denedim. Hat hâlâ meşguldü.

Terleyen avuçlarımı önlüğüme sildim ve kendimi sakinleştirmek için dolapları karıştırarak lavanta bulmaya çalıştım. Eskiden olduğu kadar etkili bir biçimde kokusunu alamadığım hâlde, dinlemiyor tıpkı olsanız bile gürültülü müziğin işitme duyunuza zarar verebileceği gibi, yine de işe yarardı.

Gergin ellerim şişeyi tutamadı ve bir pat sesiyle yere vurduktan sonra tahta döşemelerin bir ucundan diğerine parıldayarak yuvarlandı.

Son birkaç damlayı kurtarmayı başarak şişeyi kaldırdım. Dökülen kısmı zeminde hızla ıslak bir beneğe dönüştü. Yanaklarımda tuzlu suyun yakıcılığını hissedene kadar ağladığımın farkına varmadım.

Dizlerim sert döşemeye sürttü. Şüpheli bir şekilde bir sörf tah-tasına benzeyen bir lekeye uzun uzun bakarken bir bitki enkazı denizinde boğuluyordum. Fakat dünün aksine burada beni kurtaran biri olmayacaktı. Keşke annem ve ben gezegendeki yegâne aşk cadıları olmasaydık.

Bekle biraz. Bryony Teyze.

Artık burnunu kullanamıyor olsa da teyzem bir aşk cadısıydı. Belki aşktan nasıl vazgeçildiğini biliyordu. Hiç değilse annem beni evlatlıktan reddettiğinde belki bana kalacak bir yer verirdi.

Kişi Bulucu internet sitesine girdim. Hawaii'de kaç tane Bryony

olabilirdi ki? Taşınmadığını umuyordum. Birleşik Devletler’de kaç tane Bryony olabilirdi? Dünyada?

Bir erkek sesinin seslendiğini duydum ve çekingen bir ses olmasına rağmen yerimden sıçradım.

“Merhaba? Evde kimse yok mu?”

Dr. Lipinsky’yi hatırladığımda buz kestim. Programıma göre iksirini hazırlamış olmalıydım fakat burnumun açık mazereti yüzünden artık bunu yapmakta zorlanırdım. Bir anlığına burada, dükkânda saklanma fikri beni cezbedti. Ama zavallı adam Santa Barbara’dan buraya onca yol gelmişti.

“Geliyorum!” diye seslenerek karşılık verdim.

Kambur bir siluet taş patikanın ortasında dikiliyordu. Aceleyle yanına gittim.

Annem Dr. Lipinsky’nin yetmişlerinde olduğunu söylemişti. Oysa karşımdaki bu adamın yaşı elliden fazla olamazdı. Beni gördüğünde ince vücudunun duruşunu dikleştirdi. Formdaydı ve ortadan ikiye ayrılıp aşağı doğru taranmış saçlarıyla düzgün bir şekilde derli topluydu. Ütülü pantolonu parlak ayakkabılarının üzerinde tertipli bir şekilde sona eriyordu.

“Özür dilerim, giriş kapısı açıktı.” Eliyle arkamı işaret etti. “Ben Dr. Lipinsky.”

Yüzüme bir gülücük kondurdum. “Sorun değil, sizi bekliyorduk. Ben Mim.” Korku evime hoş geldiniz.

“Tanıştığımıza memnun oldum.” Elini uzattı ama onu sıkmadım.

“Üzgünüm ama kimsenin elini sıkmamamız gerekiyor. Bulaşma riski.”

Bir kaşı kalktı.

“Araba yolculuğunuz nasıldı?” diye çabucak sordum. Belki onu gömleğini bırakması için ikna edebilirdim ve annem onu daha sonra koklardı. Veya bir çorabımı. Büyük ihtimalle eve geri dönerken göğsü çıplak olacağına bir ayağının çıplak olmasını tercih ederdi.

“Araba yolculuğum mu? Ee, iyiydi.”

Deli olduğumu düşünenecekti. *Merhaba, sizinle tanıştığımıza memnun oldum, şimdi çorabınızı çıkarabilir misiniz?* Bir yumruğumu kürtürdetirken parmak boğumlarım çıtladı.

Papyonunu düzeltti. "İşte, sorun şu ki..."

"Özür dilerim," deyiverdim. Şimdi hüngür hüngür ağlamanın eşliğindeydim. "Bugün size yardımcı olamayacağım."

Gözleri biraz büyüdü, ardından kafasını kaşdı. "Ah. Şey, sanırım yanlış bir fikre kapıldınız. Çünkü beklediğiniz Dr. Lipinsky ben değilim."

"Ah? Sizden iki tane mi var?"

"Babam sadece birkaç gün önce hayatını kaybetti. Birdenbire oldu, bir kalp kriziydi."

Sorunlarını geri plana düştü. "Beklenmedik kaybmız için çok üzgünüm."

Başıyla onaylarken ağzı katıydı. "Evet, hızlı oldu ve yetmiş bir yaşındaydı. Cenazesinde çalması için gerçek bir borazancı gönderdiler. Babam Vietnam'da hizmet etmişti."

"Vay canına. Savaşın içinde miydi?"

"Elbette. Bir Gazi Nişanı aldı." Burnu pembeleşti ve burnunu çekti.

"Size içecek bir şey getireyim mi?"

"Ben iyiyim."

"Onca yolu katetmek zorunda kaldığınız için üzgünüm."

"On dakika uzaklıkta yaşıyorum. Telefon ettim ama hat meşguldü, bu yüzden eve giderken uğramaya karar verdim." Ellerini ceplerine soktu ve gözlerini bir gül ağacı kümesine dikti.

"Birkaç gül ister misiniz?" Elimden gelen bu kadardı. Nasıl olmuşsa ucuz atlatmıştım ama bu şekilde olsun istemezdim.

"Korkarım hastalarımızın alerjileri yüzünden ofise gül sokamayız."

"Sormamın bir sakıncası yoksa siz ne doktorusunuz?"

"Bir otolaringolojistim."

"Affedersiniz?"

Gülümsedi. "Kulak, burun, boğaz uzmanıyım."

İburun mu? Neden olmasındı? Kaybedecek bir şeyim yoktu. "İ, Doktor, soğuk algınlığı olup olmadığını anlayabilir misiniz?" "Muhtemelen. Daha önce hiç soğuk algınlığına yakalanmadın mı?"

"On yaşındayken ama pek hatırlamıyorum."

"Hiç alerjin var mı?"

"Hayır."

"Pekâlâ, belirtilerin neler?"

"Koku alamıyorum. Yani, koku alabiliyorum ama bu gerçek kokunun kokusu değil." Bu da ne demekti?

Dr. Lipinsky'nin alını kırıştı. "Hiç öksürük var mı? Halsizlik? Balgam? Ateş?"

Başımı iki yana salladım.

Doktor elini yüzüme uzattı. "İzninle."

"Tabii ama önce bir şey almalıyım." Elimi bir banka doğru salladım. "Lütfen rahatınıza bakın."

Hızla garaja koştum. Hırkamın kolunu elimin üstüne çekerek tıbbi eldivenleri bulmak için bir dolabı karıştırdım. Onları iz bırakan bitkilerle ilgilenirken kullanıyorduk. En azından doktorlar eldiven kullanmaya alışkındı. Şu OS'yi olabildiğince çabuk hazırlasam iyi olacaktı.

Lanet olasıca keseli yosun. Burnum olmadan OS'yi hazırlayamazdım.

Doktorum yanına döndüm ve ona eldivenleri uzattım. "Buyurun."

Şaşkınlıkla geri çekildi ama eldivenleri aldı. "Ah, güzel, teşekkür ederim."

Onları kolayca taktıktan sonra çenemin altından boğazımın iki yanını da yokladı. "Hımm." Sonra cebinden kaleme benzeyen bir şey çıkardı. Bunun küçük bir fener olduğu belli oldu. Onu gözlerime tuttu, sonra boğazımı, burnumu ve iki kulağımı gözden geçirdi.

Işığı kapatırken, "Haberler iyi. Ne soğuk algınlığın ne de bir alerjik durumun var," diye bildirdi.

Kalbim ağırlaştı. Şimdi bir tıbbi uzman tarafından doğrulanmıştı. "Emin misiniz?"

"Oldukça eminim. Hayal kırıklığına uğramış görünüyorsun."

"Ah, hayır. Bazen aslında hiç hayal kırıklığına uğramadığım hâlde hayal kırıklığına uğramış gibi görünürüm." İçimde korkuyla sinmiş olmama karşın neşeli bir yüz ifadesi takındım. Hâlâ korkunç bir yalancıydım. Bazı şeyler asla değişmeyecekti.

Eldivenlerini çıkardı ve onları bana geri uzattı. "Pekâlâ, herhangi bir, ee, belirti hissetmeye başlarsan beni aramaktan çekinme." Cüzdanından bir kartvizit çıkarıp bana uzattı. "Seni tutmak istemem. Sana bir borcum var mı?"

"Borç mu? Elbette yok. Babanız için üzgün olduğumu bir kez daha belirtmek istiyorum. Size çiçek veremiyorsam, bir kabak seçmek ister misiniz?" Arazimizin kabaklara ayrılmış beş altı metre ilerideki bölümüne doğru baktım. Türban ve şişe şeklindeki su kabakları garip bir kabak hurdalığı oluşturuyordu.

"Kulağa harika geliyor. Bir balkabağı sessiz dairemi kesinlikle neşelendirecektir." Türban şekilli turuncu bir balkabağı seçti. Ardından ona giriş kapısına kadar eşlik ettim. Oraya ilerlerken doktor geldiğinden daha ısıltılı gözlerle bahçemizi inceliyordu. "Babam bu bahçeyi severdi. İyi bir bahçivandı. Görme yetisini kaybettiğinden beri."

"Yani o kör müydü?"

"Gazi Nişanı'nı bu şekilde aldı. Gerçi bu durumun kendisini durdurmasına asla izin vermedi. Sis ormanı orkideleriyle eyalet ödülleri kazandı."

"Sis ormanı orkideleri büyük titizlik gerektirmeleriyle bilinir."

"Aynen."

"Ama onları göremiyormuş."

"Alışıldık biçimde değil."

Kafamda Dr. Lipinsky'nin siyah güneş gözlükleri takan, bereketli bir orkidenin yapraklarını karıştıran yaşlı bir hâlini canlandırdım. Kokubazlar gibi bir çiçeğin güzelliğinin görünüşünden

fazlasında yattığını anlıyordu ve körlük bile bu güzelliğin peşinden gitmesine engel olmamıştı.

Bir şekilde bu düşünce bana bir umut tohumu verdi.

Dr. Lipinsky gülümsedi ve vedalaşmak için elini uzattı.

“Ah, hastalık kapmanızı istemem,” dedim.

Kaşları kalktı. Belki de soğuk algınlığı olmasa da hasta olduğumda hemfikirdi. “Kabak için teşekkürler.”

Y İ R M İ A L T I

“ASLA YARPUZ KULLANMAYIN.

ADI ‘GİTSEN İYİ OLACAK’ ANLAMINI TAŞIR.”

—Nasreen, Kokubaz, 1840

BRYONY TEYZE EVLENDİĞİNDE bir soyadı edindiyse bile annem bundan hiç söz etmemişti. Kişi Bulucu, yalnızca Birleşik Devletler’de üç yüzün üstünde Bryony olduğunu belirtti. Bunun böyle popüler bir isim olduğunu kim bilirdi? *Mimosa*’yı aramak için fazladan bir gezinti yaptım ve daha da fazlasını buldum.

Bundan sonra Bryony araştırmamı *Hawaii* yazarak daralttım. Yedi sonuç. Telefonu aldım ve numaraları çevirmeye başladım.

Yedi tanesinin içinde ikisi yanlış numaraydı, aksanlarına göre yargılayınca ikisi kesinlikle Bryony Teyze değildi ve üçü telesekreterdi. Üç telesekretere de mesaj bıraktım. Bir kez daha annemin acil durum numarasını aramayı denedim ama aynı sinir bozucu mesajla karşılaştım.

Sonunda Kali’nin cep telefonunu yeniden denedim. Telefonu çalarken alıcıyı endişeyle kulağıma kenetledim. Bu kez telefona on dokuz yaşındaki abisi Mukmuk yanıt verdi. “Selam Mim. Kali uyuyor.”

Bu bir bahane olabilirdi fakat Kali daha önce beni hiç kandırmamıştı. “O iyi mi?”

“Evet, neden?”

Ağabeyinin onun okuldan kaçtığını bilmiyor olabileceği ih-

tima:ine karşı hiçbir şey söylememem daha iyiydi. “Genellikle gece kuşudur. Sadece aradığımı ona söyle.”

“Tamam. Merak etme.”

Yarın okula gelmesi gerekiyordu. Aylardır bu etkinliği planlıyorduk ve yüz Puddle Jumpers bize güveniyordu. Bu etkinlik, okula benden korkması gerekmediğini, eğlenceli olabileceğimi gösterme fırsatımdı. Dahası Bay Frederics’in Bayan DiCarlo’yu şaşırtmak için planladığı her neyse, daha fazla felakete sebep olmayacağını garantiye almalıydım. Bir mucize eseri, “gizli silahı” Bayan DiCarlo’yu onun kollarına atılması için baştan çıkarırsa bu, Alice’in zararına olacaktı. Sadece onu düzeltene kadar mevcut durumu korumam gerekiyordu. Tabii *eğer* onu düzeltebilirsem.

Demlenmesi gereken tüm bitkileri hazırlamayı bitirdikten sonra avludaki yaprak istiflerine bata çıka yürüyerek eve geri döndüm. Saat dokuza geliyor olmalıydı.

Koku alma duyumu iyileştirmesini umarak küveti, içine biberiye ve okaliptüs döktüğüm sıcak suyla doldurdum ama... hiçbir şey olmadı. Boynuma kadar gömülerek durumumun umutsuzluğunu değerlendirdim.

Bu akşam daha fazlasını yapamayacaktım. Damıtılmış bitkilerin yağı çıkarılmıştı, demlenecek bitlilerin demlenmek için zamana ihtiyacı vardı ve üçüncü kümedeki soğuk sıkım bitkileri yarma kadar karıştırılmazdı yoksa çürürlerdi. Burun kabiliyetim her şey karıştırılmaya hazır olana dek tamamen tükenirse DİEİ’yi içeriklerin gücüne dair hafızamdan yapmak zorunda kalacaktım. Kabaca bir tahmin olacaktı ama fazla bir seçeneğim yoktu.

Kendimi küvetten güçlükle çıkardım ve havluyla kurulanırken yüzümü oradaki somurtmayı silebilecekmişim gibi fazla sert ovaladım. Kapı zili çaldı.

Bornozumu kaptım ve sessiz adımlarla alt kata indim. Koku alma yeteneğime hâlâ sahip olsaydım kapıyı açmadan diğer tarafta kimin olduğunu, o kişiyi tanıdığımı farz edersek, anlayabilirdim. Fakat şimdi normal yoldan öğrenmem gerekecekti. Gözetleme deliğinden.

Court girişimizi tıkayan posta kutusuna yaslanmıştı, elleri Panterler kapışonlusunun ceplerindeydi.

Göğsüm birdenbire dar geldi. Court burnuma olanı, öpüşmemizin bana neye mal olduğunu bilmiyordu. Üstelik ona söyleyemezdim çünkü kendini suçlardı. Hem ona söylemek hiçbir şeyi değiştirmezdi. Yine de onu serbest bırakmak zorunda olurdum. Eğer burnumu geri almam için bir fırsat varsa, annem kesinlikle bunu talep ederdi.

Evde değilmiş numarası yapmayı düşündüm ama endişelenebilirdi. Buna hazır değildim. Şimdi değildi, burada olmazdı. Her halükârda yarın büyük maç vardı. Ona devre arası gösterisinden sonra, onun için tehlikede olan daha az şey varken söyleyecektim.

Kapıyı açtım. Gözleri kırışarak birer yarım ay şeklini aldı ve onları spor ayakkabısının ucuna doğrulttu. “Merhaba.”

“Merhaba.” Aynı anda hem böyle utangaç bir şekilde rahatsız hem de seksi olması nasıl mümkündü? Gülümsemesi genişledi ve kendi gülümsemesi onu utandırmışçasına garaj yoluna doğru göz attı. Şu ipuçları ne diyordu? 3. İpucu: Düşüncelerinizi durdurma alıştırmaları yapın. Ama tam karşımda dikilirken düşünmemeyi nasıl başaracaktım?

Bakışları pembe kadife bornozumda aşağı kayarken kalbim bir parende attı.

“Canım garip bir şekilde pamuk şeker çekmeye başlıyor.” Aşağı doğru eğilerek beni öpmeye çalıştı ama geriledim.

“Sanırım soğuk algınlığına yakalandım. Sana bulaşmasını kesinlikle istemem.”

Kaşları çatıldı. “Öyleyse burada dikilmemeliyiz.” Bir kolunu omuzlarıma doladı ve beni evin içine geri götürdü. “Senin için yapabileceğim bir şey var mı? Çorba konservelerini açmakta hayli iyiyimdir. Hatta bunu çocuk kilitli Tylenol şişelerinde de yapabilirim.” Şapşal bir sırıtişla bana baktı.

Onunla yüz yüze gelmek için döndüğümde kolu omuzlarımdan düştü. Bornozumun pelüş dokumasına yapışarak ağırlığımı

bir ayağımdan diğerine verdim. “Hayır, teşekkürler. İyi olacağım. Annen nasıl?”

“Komodininde bir kitap buldum.”

“Başka bir yemek kitabı mı?”

“Daha kötüsü. *Bir Erkeğe Nasıl Çıkma Teklifi Edilir ve Bir Erkek Nasıl Elde Tutulur?* Yarın akşam harekete geçeceğini düşünüyorum. Melanie annemizin maç için kendine dört yüz dolarlık bir kot pantolon satın aldığını söyledi.”

“Teyzenin onu meşgul ettiğini sanıyordum.”

“Bu sabah ayrıldı ama heyecanlanma. En erken maçta öpüşebilirler. Yarın tüm gün yuvaya dönüş işleriyle meşgul. İksir yapımı nasıl gidiyor?”

“Henüz bitirmedim.” Sesim tizleşti ve hafifçe isterik bir tona büründü ama dudaklarımı kenetledim. “İçerikleri hazırlıyorum.”

“Bak, sorun değil.” Elimi tutmak için uzandı ama kafamı olumsuz anlamda salladım.

“Mikroplar.”

“Biliyor musun, belki de annemin Bay Frederics’e duyduğu bu geçici yoğun ilgi o kadar kötü bir şey değildir. Kabul ediyorum, bunun yürüyeceğini hiç düşünmedim. Çok farklılar. Demek istediğim o...”

Boşluğu doldurdum. Fakir? Kel? Plastik saklama torbalarını geri döndürmeye takıntılı?

Court başını iki yana salladı. “Hayatına çekidüzen vermiş birine benziyor. Annemse bir parça enkaz hâlde. Ama benim yargılamaya ne hakkım var ki? Annem uzun zamandır ilk kez mutlu görünüyor. Belki sonunda babamı atlatmıştır.”

“Ama böyle olmaması gerekirdi. Bay Frederics, Bayan DiCarlo’dan hoşlanıyor. Annen incinebilir.”

“Biliyorum. Fakat her zaman defans yaparsan skor kaydedemezsin.” Sesi alçaldı. “Eğer benimle ilgili risk almamış olsaydın şu anda burada olamazdık. Ve öyle iyi hissediyorum ki yarınki maç tek başıma kazanabilirim.”

Sözleri duygularımın yönünü tamamen değiştirdi. Gülümse-

mesi bir ayakkabı bağı kadar güçsüzdü ve hatta gözleri hayranlıkla doluydu. Bana o şekilde bakmaya devam ederse kollarına atılıp beni aya çıkarması için yalvarabilirdim. Orası bana başarsızlığımı hatırlatacak çiçeklerin olmadığı, sadece uzay ve yıldız ışığının olacağı bir yerdi.

Omuzlarım düştü. Tavan üzerime çöküyormuş gibi hissediyordum. Bornozum bile bana ağırlık yapıyordu. "Özür dilerim, biraz yorgunum."

"Tamam, dinlenmene izin vereceğim. Sana bir hamburger getirmemi ister misin? Hasta olduğumuzda babam bize her zaman McDonald's'tan bir şeyler getirirdi. Ah, doğru. Sen onlardan yemiyorsun. Belki de ben..."

"Ben iyi olacağım."

Bana uzun bir bakış daha attıktan sonra alnımdan öperek orada sıcak bir iz bıraktı. "İyi geceler, Mim. Umarım çabuk iyileşirsin."

"Teşekkürler."

Court evden çıktıktan sonra kapıyı tekrar açıp onun peşinden koşmaktan kendimi alıkoymak için kapıya yaslandım. Cipinin hareket ettiğini ve sesinin uzaklaştığını duyana kadar da kımlıdamadım.

Horoz ötüyordu. Yatakta dimdik oturdum ve havayı kokladım.

Hâlâ toz zerreciklerinin kokusunu alamıyordum. Ama dününden daha mı kötüydüm?

Duş aldım ve hızla temiz giysiler giydim, sonra dükkâna geri koşturdum.

Artık Amerikan sarmaşığı, ilkbahar kabuğunu sonbahar kılığıyla tamamen değiştirmişti. Trafik lambası kırmızısı. Bir yaprağı kokladım ama sarmaşığa benzer kokusundan sadece belirsiz bir izlenim edindim.

Yatağıma dönmek ve örtülerin altında kendime acımaya devam etmek beni cezbediyordu. Ama kendime acıma daha sonrasına ayırdığım bir lükstü.

Dükkânda Layla'nın Fedakârlığı'nın iki filizi, bitki bana kollarını açıyormuşçasına zıt yönler ayrılmıştı. Cam kapağını kaldırdım ve nefes aldım.

Reçele benzeyen marmelat vızıltısı yerine, edindiğim tek izlenim kısa zamanda solarak yok olan gölgesiydi.

Burnum sıradanlaşıyordu veya annemin diyeceği gibi, yarar-sızlaşıyordu.

Oda yan yattı ve kilitlenmiş dizlerim ansızın büküldü. Bu hakikat ânından çok korkmuş olsam bile, şimdi gelip çatmışken garip bir biçimde sakin veya belki sadece uyuşuk hissediyordum. Hiç değilse artık burnumu kaybetmekten endişe etmek zorunda değildim. Yeteneğim gitmişti. Gitmişti.

Çalışma masasındaki yerime çöktüm.

Nefes al. Zihnini boşalt. Annem çalışmaya başlamadan önce bir tabula rasaya, boş bir sayfaya ihtiyacımız olduğunu söylerdi, zira yaptığımızın büyük kısmı düşünmeyi değil sezmeyi gerektirirdi.

Halbuki şimdi sezemiyor, sadece düşünebiliyordum. Eskiden tek arkadaşım olan bitkiler, kokularını yabancılar gibi gizleyerek bana kayıtsız görünüyordardı. Parmaklarımı, elinden her iş gelen William'm masaya kazıdığı nergislerin üzerinde gezdirdim ama bu ritüel bana teselli getirmedi. Şimdi paniğe kapılmanın eşiğindeydim, keklik üzümlelerinden ince bir dalı elime aldım ve onu mengenenin çelik levhalarının arasına koydum. Devam et.

Kaba kuvvetle yağlarını çıkardım ta ki güneş ışınları teraryumları aydınlatana dek ki bu, saatin on bir civarında olduğunu işaret ediyordu. Tüm özsaygım şimdiye dek buharlaşıp gitmişti ve Kali'nin cep telefonunu aramayı bir değil, üç kez denemiştim. Cevap yoktu. Belki bir arkadaşlık böyle bitiyordu. Bir sıcak hava dalgası bir begonyayı öldürmek için yeterliydi, oysa ben arkadaşlığımızın bir tartışmadan fazlasını atlatabileceğini ummuştum.

Ümitsizce okula gitmek için yola çıktım. Puddle Jumpers etkinliği öğlen başlıyordu. Sadece bu etkinlikle meşgul olacak ve bir buçukta dönecektim. İksiri büyük maç için zamanında bitiremezsem, hiç değilse bu iyi bir amaç uğruna olacaktı.

YİRMİ YEDİ

“SEBZELER VÜCUT İÇİN NASIL GEREKLİYESE,

ÇİÇEKLER DE RUH İÇİN ÖYLEDİR.”

—*Alyssum, Kokubaz, 1655*

MÜDÜR SWIZINGER VE turuncu tişört giyen bir grup yetişkin, portatif masalarla çevrili okul arazisinde ayakta duruyordu. Masalarda parlak patlıcandan kan kırmızısı domateslere kadar leğenler dolusu hasat ürünü bulunuyordu. Bir afiş, “Meyveler ve Sebzeler Vücutlarımızı Sever,” diye ilan ediyordu.

Hiçbir yerde Kali'den iz yoktu. Müdür Swizinger beni işaret etti ve asker tıraşlı sarışın bir kadın hızla yanıma geldi. “Mimosa, değil mi? Ben Hope. Bize yardım ettiğin için çok teşekkür ederiz.”

“Rica ederim.”

Hope kurşun kalemiyle kafasının yan tarafını kaşıdı. “Kali geliyor mu?”

“Emin değilim. Kendini iyi hissetmiyordu.”

“Ah, bu çok kötü. Zaman harcayıp yaptığı tüm işin kesinlikle kıymetini biliyoruz. Çocuklar on beş dakika içinde burada olacak. Rica etsem insanların kaydını yapar mısın?”

“Elbette.”

“Harika.” Kadın bana bir not panosu uzattı. “Takımlar burada ve bunlar da tişörtler.” Masalardan birinin altındaki bir kutuyu başıyla işaret etti. “İnsanları trafik konilerinin yanında beklet.”

“Anlaşıldı.”

Kadın gitti.

Öğrenciler ana binalardan dışarı yöneliyordu. Çoğu beni gördüğünde duraksıyordu. Rahatsızlığımı bastırdım. Size dokunmayacağıma veya nefesimi yüzünüze üflemeyeceğime söz veriyorum. “Uzaktan bakmayın, yakma gelin. Todd Sze, Ann Abrams, ikiniz Takım Sekiz’desiniz. Bir tişört alın ve koninizi bulun.”

Sıranın sonundakiler öndekileri acele etmeleri için zorlamaya başladı ve çok geçmeden sorumluluğumda bir kalabalık vardı. Matematik öğretmeni ile kütüphaneciden işaretler görmek için gözlerimi zorladım ve sonunda öğle yemeği masalarından bu tarafa doğru yaklaştıklarını seçtim. Bu onları birlikte gördüğüm ilk seferdi. Artık kimyalarını okuyamıyordum fakat bol bol sohbet ediyorlardı ki şu an için bu iyiydi. Bayan DiCarlo ayaklarını kaldırırsa da ayakkabılarının topukları çimenlerin arasına gömülüp duruyordu.

“Merhaba Bay Frederics ve Bayan DiCarlo.” Kimyalarını okumaya çalışarak havayı kokladım ancak nafile. Güneş kremi ve çimen kokusu dışında bir şey yoktu. “Rekabeti eşitlemek için bu sene yetişkinleri ayırmaya karar verdik. Bu yüzden Bay Frederics, siz Takım İki’desiniz ve Bayan DiCarlo, siz Takım On Bir’desiniz.”

Bayan DiCarlo tişörtünü saç modelinin etrafından geçirmek için uğraşırken yakasını genişletti. Bay Frederics benimle göz teması kurdu, gözbebekleri tişörtü hâlâ kafasını örten Bayan DiCarlo’ya anlamlı bir şekilde kaydı. Özür dileyen bir tavırla omuz silktim ve kafamla, bunu bana yaptıran oymuş gibi Müdür Swizinger’ı gösterdim. Bay Frederics’in ağzı bir O şeklinde yuvarlandı ve başıyla onayladı. Tişörtünü giydi. “Bayan DiCarlo, on bir çok özel bir rakamdır. Sebebini biliyor musunuz?”

“Parmaklarımızda sayamadığımız ilk rakam olduğu için mi?”

“Şey, evet.” Başını sallarken çinko sürülmüş burnu inip kalıyordu. “Ama aynı zamanda beşinci en küçük asal sayıdır.” Kafasına bir beyzbol şapkası geçirdi. “Eskiden meslektaşlarım bana ayaklı hesap makinesi derdi.” Bana göz kırptı. Gizli silahı bu muydu? “Bana herhangi bir işlem söyleyin, onu kafamdan hesaplayacağım. Hadi.”

Bayan DiCarlo kaşlarını çatı, düşünürken gözleri alçalıp yükseliyordu. "572 kere 1008."

Bay Frederics bir an tereddüt etmeden yanıtladı. "576576."

"Vay canına, bu kesinlikle... etkileyici." Kütüphaneci gözlerini kırpmıyordu.

"Çok iyi, Bay Frederics," diye ekledim. "Ama konilerinize gitmelisiniz. Kısa süre içinde başlayacağız."

"Buyurun," dedi Bayan DiCarlo'ya, elini konilere doğru uzatarak. "Bana daha zor bir işlem sorun," dediğini duydum yavaşça uzaklaşırlarken. Onun Bayan DiCarlo'yu Koni On Bir'e bıraktıktan sonra sallana sallana kendi Koni İki'sine yürümesini izledim. Umarım bugün daha fazla romantizm olmazdı.

İnsanlar çevreme dolmuştu, gürültücü ve sabırsızdılar. Bazısı ben kayıtlarını yapamadan önce tişört kutusunu karıştırmaya başladı.

"Teker teker, millet!" diye bağırdı tanıdık bir ses. "Nesiniz siz, pirana mı?"

"Kali!" Sağlam şahsiyetinin görüntüsü beni neredeyse ağlatıyordu. Kollarını kalabalığa doğru süpürdü ve sonunda sıraya girmeye başladılar. Yanaklarında sağlıklı bir ısıltı ve yürüyüşünde bir çalım vardı. Lavalava kumaşının desenindeki Hint mabet ağacı öyle canlıydı ki aniden açıp elbisesinden ayrılabilirdi.

"Boşluğumu doldurduğun için sağ ol."

Talofa demedi veya bana Meraklı diye seslenmedi. Normalde bunu fark etmezdim ama bugün alışıldık şeylerin eksikliği canımı acıtıyordu. İstemsizce ruh hâlini okumak için havayı kokladım fakat elbette çimenden başka bir şeyin kokusunu almadım. "Nerelerdeydin?"

"Yine solucanları düşünüyordum."

"Solucanlar mı?" İnsanlar çevremize doluşmaya başlayarak daha fazla sohbet etmemize engel oldular. Hiç değilse göreceli uzaklığına rağmen Kali artık bana o kadar da kızgın görünmüyordu. Ben isimlerin yanına işaret koyarken o tişörtleri uzatıyor ve insanları konilerine yolluyordu.

Eli havaya fırladı. "Sıradaki!"

Cassandra hoplaya zıplaya geldi, sudaki bir güneş ışını gibi kıpır kıpırdı. "Merhaba!"

"Ah, selan.," dedi Kali, Cassandra'ya bir tişört yerine not panosunu uzatırken. "Aman, affedersin." Kali'nin yanakları kızardı ve not panosunu tişörtle değiş tokuş etti.

"Kendini daha iyi hissediyor musun?" Cassandra'nın sesi tizleşti. "Senin için endişelendim."

Kali'nin kızardığına yemin edebilirdim. "Evet, çok iyiyim. Hazır mısın?"

"Ben doğuştan hazırım." Okulun şarkıcısı bunu kanıtlamak için yüksek perdede şakıdı. "Hangi şiiri okuyacaksın?"

"Yeni bir tane yazdım." Kali, Cassandra'ya ekstra small beden bir tişört verdi.

"Teşekkürler. Dinlemek için sabırsızlanıyorum." Sekerek uzaklaştı.

Birçok gönüllünün daha icabına baktıktan sonra geriye bir tanesi kalmıştı. Altın rengi eşofmanından yansıyan parıltıdan korunmak için takmış olabileceği koyu renkli güneş gözlüğüyle gösteriş yapan Vicky yalnız geldi. Kollarını göğsünde kavuşturarak bize profilini sergiledi. Yakın arkadaşları olmadan ve bu çiçeklerle bezeli arazinin ortasında, bir şezlongun üstünde suda yüzen bir kedi gibi gergin ve hafiften komikti.

Kali ona bir tişört fırlattı. "Tasarımcı işi, senin için."

Vicky onu geri fırlattı. "Bunu giymem mümkün değil."

"Tişört yoksa hizmet de yok." Kali tişörtü Vicky'ye geri attı.

Yalnızca birkaç adım ileride duran Müdür Swizinger, Vicky'yi lazer ışını gibi gözleriyle deliyordu. Bu kez Vicky tişörtü sıkıca tuttu ve somurtması bir gülümsemeye dönüştü. "Bu epey... neşeli olacak."

Kali'nin geniş burun delikleri daha da genişledi ve ağzı sanki*

* İngilizce metinde, aynı zamanda eşcinsel anlamına gelen *gay* kelimesi kullanılarak bir söz oyunu yapılmış. -ç"

dilini serbest kalmaktan alıkoymaya çalışıyormuşçasına kasıldı. Başımı turuncu konilerden birine doğru seğirttim. "Takını Dört."

Vicky çimenliğin diğer ucundaki koniye doğru dikkatle yürümeye koyuldu.

"Her neyse." Kali bakışlarını gökyüzüne dikti. "Ee, Alice'i düzelttin mi?"

"Bazı engellerle karşılaştım."

"Ne engeli?"

"Burnumu kaybettim," dedim gergin bir sesle.

"Bana hâlâ oradaymış gibi görünüyor."

Kafamı iki yana sallarken gözyaşlarımı geldikleri kuytuya dönmeleri için zorladım. "Hapı yuttum."

"Hey, bu düzelecek." Kali koluyla koluma hafifçe vurdu ve anlayışı için öyle minnettardım ki neredeyse kendimi kaybedecektim.

"Ah, harika, Kali, iyileşmişsin." Asker tıraşlı sarışın Hope ona bir megafon uzattı.

"*Talofa*. Özür dilerim, geç kaldım."

"Sana düğmeleri göstereyim." Hope, Kali'yi bitişikteki masaya yönlendirdi. İkişi görüş alışverişinde bulunurken ben de kontrolümü geri kazandım.

"Bir şey kaçırdım mı?" Karşımda Drew bir elini sarı saçlarının arasından geçiriyordu.

"Ah, merhaba." Gözlüğünün ve berrak cildinin irileştirdiği mavi gözleriyle masum yüzünü görünce bir suçluluk sızısı beni bir kez daha sarstı. "Sen arkadaşın Parker'la birlikte Takım On Yedi'desin. Bir tişört kap."

Drew, Day-Glo tişörtünü siyah giysilerinin üstüne cesaretle giydi. Arkadaşını bulmak için araziye incelerken elini gözlerine siper etti. "Bekle. Onunla birlikte olabilir miyim?"

Gözlerim işaret ettiği yere süratle ilerledi. Okuldan on beş metre uzaklıkta Vicky, New York metrosundaymış gibi çantasını sıkıca kavramıştı. Ben bir yanıt veremeden Drew aceleyle uzak-

laştı. Her uzun adımıyla, cüzdanını pantolonuna bağlayan zincir uyluğunun arkasına çarpıyordu. Kali fark etti ve bana kaşlarını çattı.

Not panomu göğsüme bastırdım. Bunu yeni baştan yapmak zorunda kalsaydım farklı bir seçim yapar mıydım? Kararsızdım. Vicky an itibariyle suyun dışındaki bir köpekbalığı olabilirdi ama araziden ayrılır ayrılmaz Kali'nin bir numaralı düşmanı olacaktı. Kali hayatını kendi seçimlerine göre yaşamayı hak ediyordu.

Bir bulut güneşin üstünden geçti ve hava sıcaklığındaki değişim tenimi ürpertti. Bir bakıma Kali'nin açmazından sorumlu hissediyordum. Okula gelmemiş olsaydım Vicky bende bir fırsat görmeyecekti. Ben, varlığı insanların pusulalarını şaşırtan, onları yeni yönlere çeviren garip bir mıknaş gibiydim. Burada sebep olacağım sıkıntıyı öngöremezdim. Fakat bu, suçluluğumu hiçbir şekilde yok etmiyordu.

Bir otobüs gümbürdeyerek araziye girdi, hemen sonra park etti. Düzinelerce çocuğun mutlu yüzleri pencerelerden dışarı bakıyordu.

Kali megafonun ayarlarıyla oynadı, sonra onu ağzına tuttu. "N'aber millet." Cana yakın sesi arazi boyunca gürledi. "Çocuklarla birlikte Şükran Günü sepetleri hazırlayacağız. Onlara sebzeleri öğreteceğiz, örneğin turp ve diğer bo—"

Müdür yüksek sesle boğazını temizledi ve Kali'ye sert bir bakış attı.

"Borazan mantarı gibi diğerlerini," diye düzeltti Kali. Herkes güldü. "Çocuklarınızın yanından ayrılmayın ve domatesleri ezmeyin."

Metalik bir tıslama sesiyle otobüsün kapısı açıldı. Çok geçmeden çocuklar fırlayarak konilerine koştular. Enerji ve gürültü seviyesi on katına yükseldi.

Kali megafonunu kapattı ve bana doğru yöneldi. "Peki bu nasıl oldu?"

"Court Sawyer'a âşık oldum."

Homurdandı. "Sana bunu söyleyebilirdim." Yüzümü gördüğünde ironik ifadesi kayboldu. "Burnun olmasa da sen hâlâ sensin, değil mi?"

"Bilmiyorum." Nefes aldım. "Koku alma duyum önce zayıflamaya başladı ve şimdi tamamen gitti."

"Ona yüklediğin onca çalışmadan sonra belki tatildedir."

"Burunlar tatil yapmaz."

"Eh, belki de yapmalılardır."

"Koku alamazsam iksiri nasıl karıştıracağım?"

"Kardiyo dersinde bir koreografi hazırlamadıysan ne yaparsın?"

"Bilmiyorum, kaytarır mısın?"

"Hayır." Omzumu dürtükledi. "Canını dişine takarsın. Bahanelere sığınmazsın, çapraz ayak hareketleriyle falan sadece rutinden daha kararlı ve güçlü bir şekilde devam edersin ve bir B artıyla dersi geçersin."

"Teşekkürler. Ama burada bir puanlama yok. Ya geçersin ya da kalırsın."

Vicky grubundan ayrı duruyor, gergin bir şekilde tişörtünün kollarını çekiştiriyordu. Drew sepetinden üç tane soğan çıkardı ve bir hokkabazlık numarasına girişti. Takımındaki çocuklar zıplayıp duruyordu. Kali bir süre izledikten sonra daha fazla bakmaya dayanamıyormuş gibi onlara arkasını döndü.

"Farz edelim ki hata yaptın... Alice fazladan bir kafa çıkarmayacak." Kali bir kaşını kaldırdı. "Değil mi?"

"Hayır."

"Court'a söyleyecek misin?"

Başımı iki yana salladım. "Ne anlamı var? Annem birlikte olmamıza asla izin vermeyecek, Court hayatımı kurtarmış olsa bile."

"Hayatımı mı?"

"Uzun hikâye."

"Tamam." Dudaklarını birbirine bastırdı, sonra bir şaplama sesiyle ayırdı. "Eve git ve iksiri hazırlamakla uğraş. Burayı ben hallederim."

“Teşekkür ederim ama hâlâ solucanlarıyla ilgili meseleyi duy-
mak istiyorum.”

Başını olumsuz anlamda salladı. “Bugün değil.”

Beni başından mı atıyor yoksa benim zamanımı mı gözetiyor
anlayamıyordum. “Bu akşam için iyi şanslar.”

“Sana da.” Gözlerini kırıştırdı fakat yüz ifadesi hâlâ okun-
muyordu. Tek arkadaşım başka bir şey söylemeden, birbirlerine
üzüm fırlatan bir grup çocuğun yanına gitti.

İlişkımız hâlâ düzelmemişti ama en azından Kali beni hâlâ
önemsiyordu. Bu, sızdıran iç lastiğindeki havanın birazını yeni-
den doldurdu, bana biraz daha uzun süre suyun üstünde kalabi-
leceğimi hissettirdi. Burnum hâlâ kabiliyetine sahip olsaydı emi-
nim ki rahatlatan serinleten salatalık kokusu gibi kokardım.

İnsanların ve meyve sepetlerinin arasından zikzaklar çizerek
okula doğru ilerlerken Takım Dört’ün yanından geçtim. Drew
hâlâ hokkabazlık yapıyor, Vicky’ye soğanlarını fırlatıyor ve kız
da onları, en azından birini, yakalıyordu. Çok geçmeden pancar-
larla yeni bir numaraya başladı. Vicky teker teker tüm soğanlarını
ona geri atıyordu, Drew da onları programına ekliyordu.

Şimdi Drew altı yumru kökle hokkabazlık yapıyordu. Çocuk
yetenekliydi. Vicky gülümsüyordu. Sahte bir gülümseme de-
ğildi; ablası Juliana’da gördüğüm gibi gerçek bir gülümseme-
ydi. Drew, Vicky’yi bir tane daha atması için teşvik etti. Bu kez kız
bir ananası kaldırdı. Çocuklara göz kırptıktan sonra onu Drew’a
fırlattı. Drew’nun tüm gösterisi dağıldı.

Ama şimdi Takım Dört’teki tüm çocuklar karınlarını tutarak
gülüyordu.

Drew ve Vicky’nin gelişmekte olan kimyası beni rahatlatma-
lıydı ama bunun yerine içimde ekşi bir şey yanıyordu. Bu baskı-
cı sincap olmasaydı, Kali ve benim aramız hâlâ iyi olacaktı. Kali
bana sadece acımıyor, saygı da duyuyor olacaktı.

Takım Dört’ü geçerek, takımındaki çocukları şımartmak için
elinde bir hindistancevizi tutan Bayan DiCarlo’ya doğru ilerle-

dim. Bay Frederics onu uzaktan inceliyordu, yüzündeki ifade düşünceliydi.

Adam hâlâ utangaç kütüphaneciden mi hoşlanıyordu? Yoksa Alice'in ilgisi hevesini küllendirmiş ve yeni bir ateş mi tutuşturmuştu? Eğer öyleyse Alice'e DiEl'i uyguladığımda bu Bay Frederics'i nerede bırakacaktı? Zarar gören o olacaktı. Ona gül ağacı ekmenin kırık kalbin üstesinden gelmek için en iyi yol olduğunu anlatmamız gerekecekti.

Aşk çok riskliydi. Alice romantik kitaplara bağlanmış olmasaydı hiçbir zaman onu düzeltmek zorunda kalmayabilirdim. Veya Bayan DiCarlo'nun tavşanı ölmeseydi, Bay Frederics ve Bayan DiCarlo bizim yardımımız olmadan kendi mutluluklarını yaratabilirlerdi.

O zaman ben de hâlâ sıradan Mimosa olurum; sürekli şapkalar takan, dokunulmaması gereken acayip kız.

YİRMİ SEKİZ

“İYİ BİR İKSİRİ MAHVETMENİN EN KOLAY YOLU,

ONUN HAKKINDA DÜŞÜNMEKTİR.”

—Xante, Kokubaz, 1877

SONUNDA TÜM YAĞLAR karıştırmak için hazırdı. Yuvaya dönüş maçı saat yedide başlıyordu. Bunu doğru yapmak için iki saatim vardı. Normalde, burnum işe yaradığında, bu bir saatimi alırdı. Yağları deney tüplerine aktarırken bir Frankenstein hızında çalışıyor ve arada sırada kafamı masaya vuruyordum. Sonunda doksan sekiz deney tüpü bir organın boruları gibi karşımda esas duruşa geçmişti.

Bir kez daha koklamayı denedim ve gösterdiğim çaba yüzünden az kalsın bayılacaktım.

Matematiksel bir formül, bana her yağdan tam olarak hangi miktarda kullanmam gerektiğini söyleyen bir reçete gerçekten kullanışlı olurdu. Mazinin kokubazları biliminsanlarına burunlarını incelemeleri için izin vermiş olsalardı belki şimdiye kadar kokuların miktarını belirleyecek aletler icat edebilirlerdi. Kalbimi yatıştırmaya çalışarak içime yavaşça bir nefes çektim.

Hafızama dayalı ilerlerken yağları iğne boyutunda kamışlar kullanarak kare bir pamuğa yaymaya başladım. Kanguru pençesi gibi belli notalar tipik olarak “utangaçı” ve gizlenmekten hoşlanırdı, bu yüzden onlardan daha fazla kullanıyordum. Böylelikle, elmamsı bir kokuya sahip bir çiçek olan, odadaki en baskın nota

olarak bilinen mavi solucanotu gibi diğerleri için becerebildiğim en küçük damlayı kullanıyordum.

Yeniden annemi aramayı denemeliydim. Çok öfkelenecekti. Onu kalbini tutup, çorba çok sıcak olduğunda yaptığı gibi altdağını emerken hayal ettim.

Bu düşünce, ellerimin titreyerek mavi solucanotu şişeciğini devirmeme yol açtı. Solucan otu hızla tüm pamuk karesine sızdı. Kutsal çamur, bu yirmi dört saat içindeki ikinci dökülmeydi. Tüm değerli kokuyu kaybetmeden şişeciği yakaladım. Solucan otu ve lavantayla birlikte annem daha garaj yoluna ulaşmadan önce hatalarımın kokusunu alacaktı. Saf oksijen kokularıyla kanıtı silmeleri için kurdele çiçeklerini getirmem gerekecekti.

Sandalyeme gömülerek başımı ellerimle kavradım ve kendime lanet ettim. Pamuk karesi artık işe yaramazdı. Nefes al ve teker teker baştan başla.

Ben bitirinceye kadar hava kararmıştı. Neden annem buraya bir saat koymazdı ki? Çabucak pamuk karesini bir deney tüpüne koydum ve katalizör çözeltiyi ekledim. Tüpü elli kez çalkaladım, kapağını açtım, süzdüm ve yeniden tüpe döktüm. Sonra eve geri koştum. Maç çoktan başlamış olmalıydı.

Saatin 19:14 olduğunu görünce kalbim ağırlaştı. Maçlar her zaman geç başlardı, değil mi? Milli marşı söyleyecekler, eve hoş geldiniz konuşması yapacaklardı. Kolsuz elbisemin üstüne bir kazak giydim, saçlarımı bir berenin içine soktum ve eldivenlerimi kaptım. Sonra bisikletime atladım ve yılın en önemli maçına doğru bacaklarımın gücü yettiğince hızlı sürdüm.

Çoğu kişi yuvaya dönüşün futbol anlamına geldiğini düşünse de Santa Guadalupe’de böyle değildir. Ülkenin en iyi futbolcularından belli bir miktarı dünyanın bize ait küçük bölgesinde yetişmişti, bu yüzden de arabalar okuldan en azından üç kilometre öncesinden itibaren banket boyunca park etmişti. Açılan araba

kapıları ve her yere saçılmış bira kutuları beni okula yaklaştıkça yavaşlamaya zorladı.

Bisikletimi kütüphanenin yakınına bıraktım ve stadyuma koşturdum. Çöp kovaları şimdiden boş şişeler ve sosisli sandviç tep-sileriyle dolup taşıyordu. Bir grup çocuk borazanlarını kulağımm tam dibinde üfledi.

Stadyumun dışından görülebilen skor tablosuna göre henüz kimse gol atmamıştı. Devre Arası kelimeleri ekranın bir ucundan diğerine yavaş yavaş hareket ederken spiker reklamları okuyordu. Kali'nin henüz performansını sergilemediğini umuyordum fakat Alice'i bulmaya odaklanmak zorundaydım. Karışımım, iksir hazırlama tarihindeki en kötü iksir olabilirdi ama şu anda elimde yalnızca bu vardı.

Beremi kulaklarımın üstüne çektim ve pamuklu eldivenlerimi taktım. OS olmadan bana arkadaşça olandan daha fazla bir yakınlık duyabilecek herkesle ten temasından kaçınmak için ekstra dikkatli olmalıydım. Stadyumda aceleyle ilerlerken, panter kulakları takan insanların ve Buldogların rakip tişörtlerini giyen diğerlerinin yanından geçerken dirseklerimi bedenime bastırarak kendimi mümkün olduğunca küçülttüm.

Devre arası gösterisi başlamıştı. Cassandra olduğunu düşündüğüm biri şarkı söylemeye başladı. Kesinlikle Cassandra'ydı. Seçtiği aşırı duygusal şarkı dişlerimi sızlattı.

"Hey, Mim!" diye bağırdı Lauren. O ve Pascha kol kola yanıma koşturdular. Lauren tepeden tırnağa panter gibi giyinmiş, bunu siyah kulaklarla, yanaklarına çizilmiş bıyıklarla, hatta poposuna tutturulmuş bir kuyrukla tamamlamıştı. Pascha da başörtüsünün üstünde aynı kulakları takıyordu.

"Merhaba."

Pascha arkadaşını koluyla iterek ikisinin de yana doğru tökezlemesine sebep oldu. "Lauren bu akşam ona çıkma teklif edecek."

Neden bahsettiğini kavramam için bir an geçmesi gerekti. Ah, Lauren'ın dansa davet etmek istediği çocuk. "Bu harika."

“Eğer onu bulabilirsem. Burası hıncahınc dolu.”

Kafamı kaldırıp baktığımda bir parça sarsıldım. Stadyumun en üst sıraları bile renk noktacıları gibi görünen insanlarla doluydu. Çalınan boruların gürültüsü ve insanların bağırışları biri beynime iğneler batırıyormuş gibi hissettiriyordu.

“Yapman gereken kırmızı gözlüğü aramak,” dedi Pascha.

Gözlerim kızlara geri indi. Drew’nun kırmızı bir gözlüğü vardı. “Drew Reaver mı?”

Lauren, Pascha’nın kolunu öyle sert sıktı ki Pascha yüzünü buruşturdu. “Bunu nereden biliyorsun?” diye sordu Lauren bana. “Ondan hoşlandığının kokusunu mu aldın? Yoksa onun benden hoşlandığının kokusunu alabiliyor musun?”

Pascha kolunu arkadaşınınkinden çözerken bilezikleri tıngırdadı. “O kırmızı gözlüklü tek lise üçüncü sınıf öğrencisi, aptal.”

“Ah, tamam.” Lauren, tellerindeki lastikleri gümüş rengiyle değiştirmişti, bu gülümsemesini daha parlak yapıyordu.

Dev bir şakanın konusu olabilirmişim gibi etrafıma bakındım. Lauren, Drew’dan hoşlanıyordu ama sayemde Vicky çoktan çocuğa bir paçasından yapışmıştı ve Drew çok geçmeden Vicky’nin ilgisinin girdabında dönüyor olacaktı. Lauren’a yer kalmayacaktı.

“Şimdi Pascha’ya bir kavalie bulmak için uğraşmamız gerekiyor.”

“Sorun değil. Erkek kardeşime bebek bakıcılığı yapmam gerekiyor. Ayrıca babam insanların işi pişirmek için dansa gittiğini düşünüyor.”

“Haklı sayılır. Ama sen *komitedesin*. Çalışmaktan işi pişiremeyecek kadar meşgul olacaksın.”

Bir baş dönmesi dalgası beni bir kez daha etkisi altına aldı ve kendimi dengelemek için yolun bir kenarındaki tırazanı sımsıkı tuttum. Işıklar gözlerimi acıtıyordu ve Cassandra’nın tiz notaları ile borazanların birleşimi yakında kafamı patlatabilirdi.

Nefes al. Gözlerimi kapatıp birkaç kez daha içime nefesler çektim.

Gözlerimi yeniden açtığımda Pascha ve Lauren bakışlarını üzerime dikmişti.

"İyi misin." diye sordu Lauren.

"Evet, teşekkürler. İyiyim." Hâlâ başarıyla tamamlamam gereken bir görevim vardı ve devre dışı bırakılmam söz konusu değildi. "İçinizden biri Alice'i, ee, Court'un annesini gördü mü?"

"Hayır," dedi Lauren.

Pascha başını iki yana salladı. "Neden?"

"Ona vermem gereken bir şey var."

"Yanımızda boş bir yer var," dedi Pascha. "Görevli olduğumuz için ön sırada. Onun yeri de orada olabilir."

"Teşekkürler," diye mırıldandım minnetle.

Kızları takip ederken kimseye çarpmamaya çalışarak tribünleri inceden inceye gözden geçirdim.

Cassandra son notayı giysilerimin yeniden moda olmasına yetecek kadar uzun tuttu. Sonunda kestiğinde kalabalık alkışladı. Cassandra sonraki birkaç dakikayı eğilerek geçirdi ve kıvrır kıvrır saç bukleleri kalabalığa bir araba yıkama sahneliyormuşçasına bir yukarı bir aşağı savrulup durdu.

Pascha ve Lauren sonunda ön sıranın tam ortasındaki koltuklara yerleştiler. Pascha'nın yanındaki boş koltuğa geçiverdim, ardından boynumu sağa sola uzattım. Alice yoktu.

Sonunda spiker Cassandra'yı zorla uzaklaştırdı. "Şimdi, Pantherlerin özel şairinin şiir performansına hazır olun, 'Biz Böyleyiz' Kali Apulu!"

Kali'nin sahneye çıkışı o an için dikkatimi dağıttı. Neon döpiyesiyle sahneye ışık saçıyordu ve dinlenip enerjimi toplamış olduğumdan deli gibi bağırdım. Tezahürat, ailesinin yer aldığını gördüğüm iki sıra yukarıda özellikle gürültülüydü, hoplayıp zıplıyor ve el sallıyorlardı.

Kali kulaklıklı mikrofonunu ayarladıktan sonra, sesle ilgilenen çocuklara başparmağıyla bir onay işareti verdi. Bir bas gitar ritmi stadyumu sallıyordu ve bir ses birleştirici aksak bir ritim ekliyordu. Rap yapacaktı.

*Hesabı kapatacağım sizinle,
Paylaşacağım sizinle,
Tabuları yıkacağım, samimi olacağım ve içimi dökeceğim; sizinle*

*Gizlenmeden yaşayarak varırız hayatın tadına
Kalabalığımızdan hoşlanmayanlar yaylanabilir ânında*

Kali dizlerini büktü ve zikzak çizer gibi onları bir yandan diğerine hareket ettirmeye başladı. Kalabalık çıldırdı.

*Sanıyorlar ki biz bir bok bilmiyoruz
Sanıyorlar ki yalnızca öpüşüp duruyoruz
Arabaları yarıştırıyor, saklanıp parayı alıyoruz.*

*Biz salınarak yürürüz bu yollarda
Tarzımızdan hoşlanmayanlar çekip gidebilir ânında.*

Bu sefer dans figüründe herkes Kali'ye katıldı. Duyularımın aşırı yüklenmesine ve bas gitar sesinin beynimi yumruklamasına rağmen ister istemez gülümsüyordum. Stadyumu yakıp kül eden benim arkadaşım.

Alice'i bulmak için gözlerimi zorlamaya devam ettim ve sonunda yerini belirledim: Kalenin hemen arkasında, bir başka birinci sıradaydı. Dört yüz dolarlık kot pantolonunun üstüne çingene pembesi bir süveter giymişti ve bir çift ponponu sallıyordu. Başı bir yandan diğerine dönüyor, sonra arkasına ve altına bakıyordu. Hiçbir yerde göremediğim Bay Frederics'i arıyor olmalıydı. Bu iyiydi. Belki maça gelmemeye karar vermişti.

Alice'in bir yanında üç boş koltuk ve diğer yanında Melanie ile Vicky vardı. Kalabalığın geri kalanının aksine kızlar oturuyordu ve ikisi de cep telefonuna bakıyordu.

Harekete geçme zamanı. Alice'e Kali kalabalığı gaza getirerek ayakta tutmaya devam ederken ulaşırsam belki kimse fark etmeden ona iksiri uygulayabilirdim.

“Geri geleceğim,” dedim Pascha’ya, ardından sıvıştım.

Alice’e giden yol yavaş ve tehlikeliydi. Bazısı hâlâ içeceklerini tutan kollarını etrafa savuran insanlara değmeden ilerlemeye çalışıyordum. Çığırkanlık yapan Buldog taraftarları kümelerinden sıyrıldım. Yolculuk kum tepeliklerinin içinden yürümek kadar yavaştı.

*Ben iri bir kızım,
Ve kilom yüzünden yargılanırım,
Beni gördüğünüzde abur cuburlarınızı saklayın.*

Sonuna kadar yaşarım ve tuhaftır yolculuğum
Bende mal bu, hoşlanmıyorsanız dışarı buyurun.*

Ne söylemişti? Sonuna kadar yaşarım ve tuhafım mı? Aniden durdum.

Kali az önce sırrını açıklamıştı.

Vicky’nin elleri ağzına doğru uçtu. Şaşkın gözlerini Melanie’ye çevirdi ve ikisi bir bakışma münakaşasına girdi. Kali gösterisinin akışını sürdürdü, şimdi dizlerini içeri dışarı büküyor ve kollarını yukarı aşağı pompalıyordu. Seyircisi onu taklit ediyor, koro hâlinde bağırarak neredeyse onun sesini bastırıyordu. Vicky ve Melanie dışında kimse Kali’nin itirafını fark etmemişti bile.

Demek ki hiçbir sincabın bir daha onu sindiremeyeceğini söylerken bundan bahsediyordu. Solucanlar ve korkunun onu durdurmasına izin vermeyeceğiyle ilgili konuşmasında da.

*Kazanma inancıyla,
Sizi ezip geçeceğiz,
Evsahibi bizim, zafere ulaşmadan eve dönmeyeceğiz.*

* Orijinal metinde İngilizcede “tuhaf”ın yanı sıra eşcinsel anlamına da gelen “queer” sözcüğü kullanılmıştır. -çn

*Yüzünden okunuyor, moda'ya uy ve çöz kilidini,
Dolandırmadan söyleyeyim, Panterler ezecek hepinizi!*

Kali'nin onun için hiçbir kuralı çiğnememe ihtiyacı yoktu. O, kendi başının çaresine bakabilirdi.

Metal tırabzan, çöktüğümde omurgamın çıkıntılarına battı. Kali bana güvenip de ne yapmayı planladığını anlatmamıştı; benim ona ihtiyaç duyduğum gibi bana ihtiyaç duymadığının büyük bir kanıtıydı bu. Gözlerim buğulandı ve içeride kaynayan duygular birdenbire uçup gidecekmiş ve beni bomboş bırakacakmış gibi hissederek göğsümü kollarımla hapsettim. İlerlemeye devam etmeliydim.

Sonunda Alice'in bölümüne geldiğimde Kali bitirmişti ve herkes yeniden koltuklarındaydı. Kafamı tırabzana vurmak istiyordum. Şimdi herkesin yeniden ayağa kalkıp kimsenin bana dikkat etmediği sonraki fırsatı beklemek zorunda kalacaktım. Alice'ten birkaç sıra yukarıdaki bir sütunun arkasında gizlenmeye çalıştım.

Panterler sahaya sırayla yürüyerek dönerken bir tezahürat yükseldi. Court'un beyaz futbolcu formalı görüntüsü mideme beceriksiz bir parende attırdı.

Amigolar "Sawyer" adını vücutlarıyla harf harf kodladılar. Hemen sonra herkes adını tezahürat etmeye başladı, özellikle de alkışın her vuruşunda ponponlarını kaldırıp indiren Alice. Tezahürat sona erdiğinde ayağa kalkıp etrafına bakındı.

Buldoglar sahaya yeniden girdi ve çok geçmeden top sahanın içinde bir kişiden diğerine geçiyordu. İleri geri giderken asla tam anlamıyla iki uçtan birine ulaşmıyordu. Court ve Whit, savunma oyuncularını onları diğerine pas vermeye zorlayana kadar teker teker topla dans ederek takımı peşlerinden koşturuyorlardı.

Court bir yöne gidiyormuş gibi yaptı, ardından topu iki savunma oyuncusunun yolunun arasından geçirdi. İnsanlar ayağa fırlayarak ona gol atması için bağırmaya başladı. Şimdi benim fırsatımdı. Alice'in tam üstündeki sıradaki insanların arasından

güçbela geçerken kimseye değmemek için kendimi hayli sıkıştırdım. Alice'e ulaştığımda şişeciğimi soğukkanlı bir tavırla kafasının üstüne boca ettim. Fark etmedi.

Court'un topu golü kaçırarak fazla yukarı gittiğinde kalabalık sızlandı. Herkes yeniden oturmadan önce sıradan çıkmak için acele ederken neredeyse ayağım takılıyordu. Sonunda koridora geri dönebildim. Orada Alice'in tepkisini ölçerken parmaklarımı çaprazlayıp dua ederek bekledim.

Hiçbir şey olmadı.

Anneme göre DİEİ, tıpkı OS gibi, neredeyse her zaman ânında işe yarardı. Oysa Alice kafası karışmış veya sersemlemiş olduğuna dair hiçbir işaret göstermiyordu. Aslında, Court'un bir golü daha kaçtığı hâlde hâlâ ponponlarını sallıyordu.

Ansızın birini fark etti. Bu, somurtkan, yaşlı bir siyahi kadını Alice'in bölümüne yönlendiren matematik öğretmenimin ta kendisiydi. Kadın, ölmeden önce onu evli görmek isteyen annesi olmalıydı. Alice bağırdı ve ponponlarını onlara doğru salladı. Bay Frederics'in selam vermek için parmaklarını oynatmasını dehşetle izledim. Anne, ağzı bir O şekline soktu, sonra Alice'i başıyla selamladı.

Öğretmenim annesini elinden tutup yönlendirirken merdivenleri çıkmaya başladı. O ve annesi Alice'in sırasında durdu ve yan yan ilerleyerek kaşlarını çatmış Melanie'nin de aralarında bulunduğu insanları geçip Alice'e ulaştılar. Alice anneye sarıldı. Sonunda hepsi oturdu.

Kendimi böyle zorlayarak bakmaktan gözlerim kurudu. Berremi kafamın üstünde daha fazla sıkıştırtırken başka biri olmayı diliyordum. Başkalarının hayatlarını mahvetmeyen biri. Burnu hâlâ yolunu gösteren biri.

YİRMİ DOKUZ

“İNSANLAR AKILLARINDAN GEÇEN YERİNE
SADECE KALPLERİNDEN GEÇENİ SÖYLESEYDİ,
BİZE HİÇ İHTİYAÇLARI KALMAZDI.”
—Willow, Kokubaz, 1840

PASCHA VE LAUREN'IN yanındaki koltuğa yığıldım. Tüm o uğraş boşunaydı. Kimi kandırıyordum ki? Bunun işe yaramayacağına biliyordum. Burnum olmadan bir iksir hazırlamamla karşılaştırıldığında, kör birinin bin parçalık bir yapbozu birleştirme ihtimali daha yüksekti.

Matematik öğretmenin annesi aralarında otururken, Alice ve Bay Frederics konuşmak için birbirlerine doğru eğiliyordu. Hiç değilse yaşlı kadının kucağının üstünde bir öpüşme gerçekleşmeyecekti.

Annemin bunu öğrendiğinde ne kadar kızacağını düşününce korkudan sindim. Ona pazar günü aradığında söylersem, bizzat canıma okumadan önce sakinleşmek için zamanı olabilirdi. Annem sinirlendiğinde dikkat çekici bir koku ortaya çıkardı. Bir defasında hayalet orkideleri fazla sulamıştım ve annem öyle kavurucu bir yanan lastik bulutu salıvermişti ki boğazımın gerisinden gitmeyen acı buharın tadını alabilmiştim.

Court topa vurarak savunma oyuncusunun bacaklarının arasından geçirdikten sonra diğer tarafta onu geri almak için kıvrak hareketlerle koştu. Oyunundaki hâkimiyetini izlemek bana Playa del Rey yolundaki sohbetimizi hatırlattı. Court'un kendisini ta-

nımlaması için futbola ihtiyacı yoktu; o okyanusu da seviyordu, balinaları incelemek istiyordu. Halbuki benim burnum dışında hiçbir şeyim yoktu. O olmadan, ben kimdim şimdi?

Whit'in topu sahanın ilerisine sürmesini izlerken Pascha'nın ağzı istemsizce açıldı ve kız ağaya kalktı. Bir Bulldog, Whit'in yoluna çıktığında Pascha gerginlikle tımağını çiğnemeye başladı, kocaman açtığı gözlerini hiç kırpıyordu.

Savunma oyuncularımızdan biri, topu Bulldog'dan çaldı ve Whit'e geri gönderdi.

Pascha eşarbyıyla kendine hava üfleme koyuldu. "O çok seksi," diye ağzından kaçırdı Lauren ve bana. "Demek istediğim, ona bir bakm. Baharatlı yiyecekleri sevdiğini duydum. Baharatlı yiyecekleri *ben* de severim. Bu müthiş değil mi?"

Şimdi hemen karşımızda olan Whit, Court'a bakmıyordu. Pascha, Whit'in adını haykırmaya başladı. Panter kulakları kafasının bir yanına kaydı. Whit kafasını kaldırıp bir saliseliğine Pascha'ya baktı ama hemen sonra gözleri bana çevrildi ve sanki gözüne bir Yeti ilişmiş gibi aval aval baktı. Pascha'nın arkasına ve Whit'in görüş hattının dışına doğru çekildim. Court topu almak için fırladı ama Whit pas vermek yerine topu dizlerinde ve göğsünde sektirerek onunla oynamaya başladı.

Court ona pas vermesi için bağırıyordu ama Whit ona aldırmadı. Şimdi Bulldoglar ona doğru koştuğu hâlde topla bacaklarının arasında bir tür makas hareketi yapıyordu. Maçı tümüyle unutmuştu. Kafasını kaldırdı ve sırtarak beni işaret etti.

Pascha'nın ağzı açılıverdi. "Aman. Allah'ım. O ben miyim?" Açık ağzını benden Lauren'a ve tekrar bana doğrulttu. Hâlâ benimle göz temasını kesmemiş olan Whit iki parmağını dudaklarına götürdü ve bana bir öpücük yolladı.

Court doğruca Whit'in yanına gitti ve ayağının hızlı bir hareketiyle topu ondan zorla aldı. Court onu ileri sürerken kalabalık alkış tuttu. Whit'in yüzü çarpıldı ve Court'un peşinden gitti.

Pascha kollarını göğsünde kavuşturdu ve bana kaşlarını çatı. "O sensin."

“Üzgünüm. Bu geçici bir durum.” Eldivenli ellerimi özür dilercesine uzattım ama o yalnızca burnunu kaldırdı.

Lauren heyecanlı bir sesle, “O tamamen seninle ilgileniyor, Mim. Bunu nasıl yapıyorsun? Hayır, cidden. Bunu nasıl yapıyorsun?” diye sordu.

OS yetersizliğiyle. Perişan bir şekilde kafamı iki yana salladım ve skor tablosuna baktım. Maçın beş dakikası kalmıştı ve henüz hiç gol yoktu. Buradan hemen ayrılmalıyım. Kali’yi bulmaya çalışmalıyım. Artık konuşmak için hazır hissediyor olabilirdi. En azından onu tebrik edebilirdim.

Fakat koridorlarda birikmiş çok fazla insan vardı. Kazağımın uzun kolları ve şapkama rağmen birilerine polen bulaştırmadan sıyrılmama imkân yoktu. Mağlup olmuş hissederek koltuğuma dönüp büzüştüm.

Süre bitmeden hemen önce Court bir ayağını uçuşa geçirdi. Top yere inerken fiilen ağda bir delik açtı.

Panterler 1, Buldoglar 0. Kalabalık kükrüyor ve ayaklarını yere vuruyordu. Bu, bir kasırganın etrafı kuşatılmış tek bir karahindibaya etkisi kadar şiddetliydi.

Stadyumun dışında kalabalıklar dağılıyor ve arabalarının yolunu tutuyordu. “Bize katılmak istemediğine emin misin?” diye sordu Lauren. “Stan dükkânında herkese bedava çörek dağıtıyor. Drew’a baloya gitmeyi teklif etmek için cesaretimi topluyorum.”

Belki ona partiye gitmemesini, en azından umutlanmamasını söylemeliydim. Ne var ki ancak başkalarının işine karışmayarak dünyaya bir iyilik yapabilirdim. “Üzgünüm, gelemem. Evden bekleniyorum.”

Whit bana öpücük gönderdiğinden beri Pascha’nın kaş çatışı sabitti ve cevabım onu hayal kırıklığına uğratmışa benzemiyordu.

“Tamam, şey, iyi hafta sonları.” Lauren, Pascha’nın kolunu kavrayıp onu otoparka doğru çekmeye başladı.

“Lauren?” diye seslendim.

Arkasını döndü. "Evet?"

"Kalbini ne kadar geniş açarsan, Eros'un oklarını atması o kadar kolay olur."

Kafasını bir yana yatırdı, çok geçmeden yüzünde şaşkın bir gülümseme belirdi. "Tamam, teşekkür ederim."

Sallanarak yürüyen insanları takip ederek otopark yerine caddeye yöneldim.

"Mim?" dedi bir ses arkamdan. Floresan lambaların altına ilerleyen Court'un üzerinde hâlâ forması vardı ve zaferinin heyecanı neşesi yerindeydi.

Bana rehberlik edecek ruh hâli kokuları yoktu ama Court'un çevresinde hareketli bir enerji, en sevdiği çocuğu bulmuş yavru bir köpeğinki gibi bir canlılık vardı. Yakınlığı sayesinde iç organlarım âdeta fırl fırl dönüyordu. "Na-nasıl, bir geri bildirim toplantının falan yok mu?"

"Geri bildirim toplantısı şöyle bir şeydi, 'İyi iş çıkardınız, soyunlar. Pazartesi antrenmana geç kalmayın.'"

"Harika bir vuruştı."

"Teşekkürler, gerçi ben kıskançlığa kapılmadan önce Whit'e spreyini sıksan iyi olurdu." Arkasmda birkaç kız fısıldaşıyor ve kıkırdıyordu.

Dudağımı çiğnedim. Annem dönüp de OS hazırlayana kadar kimseyi spreyleyemezdim. Kuşkusuz o zaman da Kuzey Kutup Dairesi'nin uzak menzillerine sürgün edileceğim için buna ihtiyacım olmayacaktı.

Hiç değilse ona gerçeği anlatmalıydım. Ama ben gerekli sözcükleri veya cesareti toplayamadan elimi tuttu. "Gel, kaybolalım."

Stadyuma doğru geri koştururken kalabalığın ayrılmakta olan sona kalanlarının arasından ve çerçöple indirilmiş posterlerin üstünden geçtik. Birkaç taraftar bizi durdurmaya çalıştı ama koşarak onları geçip gittik.

Nefessiz kaldığımda Court beni tribünlerin altında karanlık bir noktaya çekti.

“DİEİ işe yaramadı,” dedim soluk soluğa.

“Emin misin?”

“Evet, eminim.”

Endişeliden çok şaşırılmış gibi görünüyordu. “Peki sırada ne var?”

“Annem yakında evde olacak. Boyumdan büyük işlere kalkıştım.” Üzgün bir şekilde gözlerimi ayakkabılarıma diktim.

“Hey, kendini kötü hissetme. Bak, annemin âşık olması çok da kötü değil. Bu hafta çok fazla güldü. Hem Bay Frederics iyi biri gibi. Bu sabahki açık artırmada annemin tüm turtalarını satın aldı. Belki de DİEİ’nin işe yaramamasının bir sebebi vardır.”

Evet, burun yeteneğimi kaybetmiş olmam.

Beni kollarının arasına aldı. “Şimdi, maç sona erdiğine göre beni öpmemek için hiçbir bahanen yok.”

Gözlerinin durgun sularına tek bir bakış atmamla kararlılığım zayıfladı. Tek bir küçük öpücük. Burnumu zaten kaybetmiştim ve yapabiliyorken keyfime bakabilirdim. Sonuçta bu onun büyük gecesiydi.

Geri çekildim. Hayır, bunu yapamazdım. Bir öpücük asla oluşmaması gereken bir bağı daha fazla güçlendirerek sadece beni çukurun daha derinine gömerdi. Seçimimi çoktan yapmıştım: Aşk yerine burnum. Eğer bağımızı koparabilirsem belki annem tıpkı Bryony Teyze’ye yaptığı gibi benim için de bir iksir hazırlayabilirdi. Kendimi ondan zorla ayırdım. “Yapamam.” Tek kelime beton bir tuğla kadar ağırdı.

“Sen neden bahsediyorsun?”

Yeniden bana yaklaştı ama ellerimi kaldırdım. “Benden o şekilde hoşlanmıyorsun. Öyle sanıyorsun ama polen bulaştırdığım insanların geri kalanı da öyle sanıyor.”

Can alıcı bir noktayı ortaya koymamı bekliyormuş gibi yüzü yarı gülümseyen yarı kuşkulu bir ifade aldı. “Ne demek istiyorsun?”

“Beni unutman gerektiğini.”

Yüzüne acı dolu bir ifade çöktü ve sonra hızla gözden kay-

bolacak beni ne düşündüğüyle ilgili karanlıkta bıraktı. Boğazını temizlerken asfalttaki neon yeşil bir sakıza odaklandı. Geriye dönüşü olmasının diye bıçağı daha derine ittim. "Demek istediğim... eğlenceliydi."

"Vay canına," derken sakızı kastetmediği açıktı.

Kalbim, geri kalanımı da beraberinde çekerek kara deliğe dönecekmiş gibi hissettiriyordu. Kalp kırıklığının mecazi bir acı olmadığını kim bilirdi? Court'un kirpikleri, kendilerini sıkmaktan suyunu çıkartan ellerime doğru alçaldı.

Yukarıdan tanıdık bir kahkaha geldi, bunu tribünlerin metal ızgarasındaki her ayak sesiyle yükselen sesler takip etti. İkimiz de kafamızı kaldırıp baktık. Vicky ve Melanie, Court'un kafasının birkaç santim üstünde durdu. Hava, altlarında durduğumuzu göremeyecekleri kadar karanlık olduğu hâlde kaskatı kesildim.

"Whit tümüyle kafayı yemiş. En azından şimdi herkes erkeklerle büyü yaptığını bilecek. Aşk cadısı," diye tısladı Vicky. "O bir ilgi budalası."

"Biliyorum," dedi Melanie.

"Bak sana ne anlatacağım. Dün kendimi neredeyse Court'un kollarına attım ve beni tamamen yok saydı. Sanki bir duvar kâğıdıymışım gibi. Ona iksiri verdiğinden emin misin?"

Kalbim tiz bir ses çıkararak durdu. Court bana bir kaşını kaldırarak baktığında toprağın içine sızmak istedim.

"Tabii ki verdim," dedi Melanie tereddütle. "Sen de oradaydın. Onu içeceğine döktüğümü gördün."

Büzüldüm. Court bana bakmadan gözlerini gölgelere dikmişti.

"Neden bana yeniden âşık olması böyle kahrolasica uzun sürüyor? Bu durum beni deli ediyor. Bu sabah neredeyse Drew Reaver'a baloda bana eşlik etmesini teklif edecektim. Yani, Drew Reaver?"

Reaver Humması. Kesinlikle buna yakalanmıştı.

Melanie bir yanıt vermedi. Ayakkabısının tabanı ızgarada ileri geri bükülüyordu. Sonunda stadyumdan son ayrılanların vızıltısı tarafından neredeyse boğulacak kadar kısık bir sesle konuştu,

"Court ve senin birbirinize göre olmayabileceğinizi hiç düşündün mü, bilirsin..."

"Hayır, bilmem. Lütfen beni aydınlat." Vicky'nin sesi buz gibi oldu.

"Üzgünüm, Vicky. Bu kadar uğraştığın için sadece belki de olmaması gerekiyordur diye düşündüm."

"Bize inandığını sanıyordum. Bize inanmıyorsan bana neden yardım ediyorsun?"

Melanie sessizliğe büründü.

Court kaskatı hâlde benden uzak duruyordu, bastırıldığı dudakları sert bir çizgi şeklini almıştı. Bana bakmasa bile ona gerçeği söylemeye çalışarak başımı olumsuz anlamda salladım. Düşündüğün gibi değil. İksir sadece sudan ibaretti. Sana yardım etmeye çalışıyordum.

"Bunun işe yarayacağına asla inanmadın," diyen Vicky'nin suçlayıcı sesi geldi.

"Onun sana göre olmadığını bizzat görmeye ihtiyacın olduğunu düşündüm."

Vicky kızgın bir iç geçirme sesi çıkardı. "Eh, galiba babamın düşündüğü kadar kötü bir oyuncu değilsin. Ama onun filminde bir rolü unut. Bu kadar uğraştığına göre belki de olmaması gereken budur." Son cümlede sesini Melanie'ninki gibi tizleştirdi ve hecelerine ayırarak söyledi.

Vicky ayağa kalktı. Paldır küldür uzaklaşırken tribünler gök gürültüsü gibi zangırdadı.

Court'un nefesi bir tıslama hâlinde serbest kaldı. Kafasını kaldırıp şimdi tek başına olan Melanie'ye baktı. İnce topuklu ayakkabısı tribünlerin ızgaralı zeminine saplanıp kalmıştı. Onu serbest bırakmak için ayağını büktü, ardından ters yöne doğru koştu.

Court küfretti. "Vicky'yi iksirle bana mı bağladın?"

"Hayır, öyle değil. O s-suydu. İksir." Kekelemem açıklamamı kulağa daha da yavan getiriyordu.

Homurdandı. "Yani ondan su için mi ücret istedin? Bu iyiydi işte."

“İksirler ücretsizdir.”

“Ücretsiz mi?” Gözleri aniden yan tarafa çevrildi ve kafasını iki yana salladı. “Özel jetler de öyle.”

Ona özel bir jete sahip olmamızla ilgili böbürlenmemi hatırlayınca sindim. Bunu neden yapmıştım?

Basıp gitti, sonra geri döndü. “Bu cidden boktan bir durum. Önemsediğini sanıyordum.”

“Önemsiyorum.”

“Tabii. Hatanı düzeltmek için yardımına ihtiyacın vardı.” Bir elini arasından geçirdiği saçlarının bir kısmı havaya dikilmiş olarak kaldı. “Bunu her halükârda yapardım. O benim annem.”

“Öyle değil.”

“Bana hiç değer verdin mi?” Gözleri durumu düzeltmem için bana yalvarıyordu.

“O şekilde değil.” Sesim kulak tırmalayıcı ve tatsız geliyordu. Güçlkle yutkundum. “Sana söyledim, aşk cadıları âşık olamaz.”

Kuşkuyla öksürdü ve kafası geri çekildi. İncinmiş gözleri benimkilerde bir an daha oyalandıktan sonra bir küfür homurdanarak uzun adımlarla uzaklaştı.

Tökezleyerek ilerlerken kahkaha ve gözyaşları arasında kararsız kaldım. OS çözüm değildi. Tek yapmam gereken yalan söylemekti.

OTUZ

"HAYRAN KALIR, MEMNUN OLUR, HATTA BAZEN
ZEVKTEN DÖRT KÖŞE OLUR. AMA ASLA ŞAŞIRMAZ.

HAYIR, İYİ BİR KOKUBAZ ASLA ŞAŞIRMAZ."

—Anise, Kokubaz, 1904

Bir uçağın, Bir Cloud Air jetininkine benzeyen güçlü vınlaması beni uykumdan uyandırdı ve bir anlığına içime telaşlı bir heyecan saplandı. Ama bu annem olamazdı. Pazartesiden önce burada olmayacaktı. Gözlerimi kısarak saate baktım: Neredeyse sabahın on biriydi. Haftalardır bu kadar geç uyanmamıştım. Güneş ışığı pencerelerimden içeri akıyordu ama bugün gözlerimi yakmıyordu. Belki diğer duyularıma gittikçe alışıyordum. Kokladım ama koku alma duyumla ilgili bir iyileşme algılamadım.

Kali'yi aramaya çalıştım. Her çalışma birlikte bu kez cevap vereceğine, arkadaşlığımızı yeniden rayına oturtmaya hazır olacağına dair umutla doluyordum. Arama sesli mesaja düştüğünde, "Selam. Şiirin, orada yaptığın şey büyüleyiciydi," dedim. Demode telefonumun spiral telini uzattım. "Sen büyüleyicisin. Konuşa-sın gelirse beni ara."

Yerdeki şeker mesajlarının torbası gözüme ilişti. Kendimi silkeleyip yorgandan kurtardım ve teker teker mesajları ayıkladım. Court'un inci gibi el yazısının görüntüsü kalbimi sıkıştırarak nefes almamı zorlaştırdı. Yirmi bir mesajın yirmisi aynı el tarafından yazılmıştı.

Birini okudum.

Ben vejetaryen bir vampirim,
Boyunları emen türden değilim,
Sadece fasulye filizleri ve bezelye yerim,
Ve diğer tüm sağlıklı atıştırmalıkları.

Birkaç kez burnumu çeksem de kendime ağlamak için izin vermeyecektim. Kendi perişanlığınızın sebebiyseniz ağlamamanız gerekirdi. O zaman bu acınası olurdu.

Onları çöpe atmalıydım ama yapamazdım. Dolayısıyla, komodinimin çekmecesine koydum. Çekmeceyi kapattığımda Kural Kitabı devrildi. Onu yerden kaldırdım ve sayfalarına bir kez daha göz gezdirdim. Belki burnunuzu iyileştirmekle ilgili bir bölümü vardı.

Kitap, büyük olasılıkla son zamanlarda o sayfayı çok fazla okuduğumdan Kural On Sekiz'i, DİEİ'nin kuralını açtı. Gözlerim sayfanın tepesinde kaleme alınmış Son Söz'e takıldı: *Sevgi fedakârlık vasıtasıyla açığa çıkar. – Shayla, Kokubaz, 1633.*

Shayla, Layla'nın uğruna canını verdiği kızıydı. Son Sözü'nün özellikle bu sayfada bulunmasının bir sebebi mi vardı? Son Sözler, Kural Kitabı'nın başından sonuna kadar belli bir sıra gözetmeksizin boy gösterirdi fakat çoğu kokubaz onları kitabın sonundaki boş sayfalara kaydetmişti.

Zihnim anneme DİEİ'leri sorduğum güne sürüklendi. *Koklayarak eşleştirme*, demişti. *Anlayacağın, aralık ayı değildi.*

Kitabı fazla sıkı tuttum, öyle ki sayfada bir kırıksıklık bıraktım. Annem bunları Bryony Teyze için bir DİEİ'yi nasıl hazırladığını tarif ederken söylemişti. Aralık ayında Layla'nın Fedakârlığı çiçek açardı; on bin notanın üzerindeki hayli karmaşık kokusuyla bitkinin tek bir çiçeği bir iksirin yerini tutabilirdi. Bu aynı zamanda bir DİEİ'nin de yerini tutabilir miydi?

Parmaklarımı şıklattım. İşte buydu. Yanılıyorsam bile denemek zorundaydım. Alice ve Bay Frederics'in öpüşüp öpüşmediğinden emin değildim ama matematik öğretmenin annesinin

maçta bulunuşu düşünülürse öpüşmemiş olabilirlerdi. Bir tayt ve bir tunik giyip saçlarımı tel tokalarla zaptettim.

Dışarı çıkıp aceleyle dükkâna gittim.

Layla'nın Fedakârlığı'nın ikiz tomurcukları başparmaklarım kadar büyüktü ve hâlâ kapalıydı. Taçyapraklarını erken toplamak tüm bitkiyi öldürürdü. Annem olsa ne yapardı diye düşünürken nefesim cama buğu yaptı.

Saçma. Annem asla bu durumda olmazdı. Layla'yı öldürsem de öldürmesem de hapı yutmuştum. Bari Alice'e bir yararım olsundu.

Cam kapağı kaldırdım ve parmağımın tomurcuklarından birini sıvazladım. Bu özel numune yirmi küsur yıldır bu kapta büyüyordu. Gençliklerinde annem ve Bryony Teyze koklayarak onu bulmak için Brezilya ormanında üç ay geçirmişler. Hâlâ hayatının baharındayken buna şimdi son vermek kalbime acı verici bir iğne gibi battı. Fakat ya Alice'in gelecekteki mutluluğunu ya da bitkiyi seçecektim. Benim için net bir seçimdi. Her zaman burumla yeni bir orkide bulabilirdim. Veya annem bulabilirdi.

En keskin makasımı alkolle temizledim. Çiçekler kesildikten sonra dakikalar içinde bozulmaya başladılar, bu yüzden onları derhal katalizör yağına koyardık. Fakat kullanılabilir konsantrasyonlara ulaşmak için yağda bekleterek esans elde etmek günler sürebilirdi. Benim kestikten sonra acele etmem gerekecekti. Yeni kesilmiş çiçeği bozulmadan önce doğrudan Alice'in tenine temas ettirmek için bir veya iki saatim olacaktı.

Bir tomurcuğu iki parmağımın tutarken alt kısmından makasla kestim. Sonra ince bir tüle sararak bir buz torbasıyla birlikte altılı içecek soğutucusuna koydum. Yeniden dışarı çıktım. Bir sümbül ağacının yanında durdum. Bahçenin geri kalanı gibi sümbül de budanmak için haykırıyordu ama sadece bir sapı kestim. Sümbül, "Lütfen beni affet," anlamına gelirdi.

Kısa bir süre sonra bisikletimi sürerken Alice'e, haberi olmadan nasıl DİEİ'yi uygulayacağıma bir çözüm bulmaya çalışıyordum. Tek yapması gereken tomurcuğa dokunmaktı, bunun yeterince kolay olması gerekirdi.

Doğudan esen bir hava akımı tarafından havaya kaldırılan bir moloz istifi üstümden geçti. Gözümdeki tozu ovarken neredeyse balıkçı şapkamı düşürüyordum. Bu, Court'la Arastradero'da tanıştığımız gün taktığım şapkaydı. Farklı bir şapka seçmeliydim. Court muhtemelen uyuyor olacaktı. Dün gecenin yıldızıydı ve şüphesiz epey kutlama yapılmıştı. Umarım öğlene kadar uyanmazdı. Kaldı ki titrek kavak ağaçlarının gölgeleri doğu yönünde süzölmeye başlamıştı, yani saat biri hayli geçmiş olmalıydı.

Geri dönüp örtülerimin altına yuvarlanma fikri beni baştan çıkarıyordu.

Anacaddeyi geçtim ve kartal başlı aslan gövdeli ejderha çeşmesiyle Cypress Konakları'nın tepelik alanına doğru ayrılan sapağa yaklaştım. Siyah renkli küçük bir araba vınlayarak yanımdan geçti. Sürücünün kafası yana döndü ve yemin ederim ki anneme benziyordu. Elbette o değildi, annem pazartesiye kadar dönmeyecekti. Ama?..

Beni uyandıran jeti hatırlayarak başımı hızla çevirdim. Siyah renkli küçük araba yavaşladı ve bir U dönüşü yaptı.

Bu oydu. Annem erken dönmüştü.

Bir sarsma bandına yönelirken neredeyse yolun yan tarafındaki korkuluklara çarpıyordum. Soğutucu, sepetimde sallandı. Ona ne söyleyecektim? Acele etmek zorunda kalacaktım. Pek yakında Alice'e değdiremezsem Layla'nın Fedakârlığı ziyan olacaktı.

Annem arabayı yanımda durdurduğunda berbat bir hâldeydim; nefes nefese ve ter içindeydim.

Yolcu tarafının penceresi indi. Doğru gördüğümünden emin olamayarak gözlerimi ovdum. Üst kısmı üç dizi yanardöner boncukla süslü canlı renkli bir çingene elbisesi minyon vücudunu sarıyordu. Peki ya o makyaj mıydı? Annem makyaj mı yapmıştı?

Başını kaldırıp gülümsedi. İfadesi yarı büyülenmiş yarı... ağlamaklıydı. "Pekâlâ. Toprağa bir şey katmış olmalı. Bir ayçiçeği kadar uzunsun!"

"Anne?"

"Tatlım, ben annen değilim. Bryony teyzenim."

OTUZ BİR

“ACI SARMAŞIĞIN HAKİKATİ TEMSİL ETMESİ

TESADÜF DEĞİLDİR.”

—Jonquil, *Kokubaz*, 1699

ANCAK İKİ REZ KONUŞMAYA çalıştıktan sonra bir cümle kura-bildim. Saç çizgisinin sol tarafındaki gri şerit dışında –anneminki sağ taraftaydı– teyzem annemin birebir fiziksel kopyasıydı. “Sesen, na-nasıl anladın kim olduğumu?”

“Ona benziyorsun. Bu da demek oluyor ki bana benziyorsun.” Birbirimize uzun uzun bakarken eliyle ağzını örttü. Arabalar arkamızda toplamyordu. Bazıları kornaya bastı. Bryony Teyze onlara etrafından dolaşmalarını işaret etti. “Nereye gidiyordun?”

“Birine DİEİ uygulamam lazım.” Sesimin duyulması için bağırdım.

İnce kaşları kalktı. “Etkileyici. Kendin mi yaptın?”

“Hayır, Layla’nın Fedakârlığı’nı kestim.” Ona soğutucuyu gösterdim.

“Ah, öyleyse zaman kaybediyoruz. Atla!”

“Ama bisikletim...”

“Bırak onu.”

Sadık küheylanımı terk etmek Layla’nın Fedakârlığı’nı kesmek kadar acı vericiydi. Bir iç geçirmeyle bisikletimden indim ve onu çeşmeye dayadım. Sümbülümü ve soğutucumu sepetten

aldıktan sonra teyzemin bizzat burada olduğuna hâlâ inanamamıştım. Yarak yolcu koltuğuna bindim.

Ellerini yanaklarıma yerleştirdi ve beni alnımdan öptü. "Şu hâline bak. Fizim senin yaşındayken olduğumuzdan daha güzel-sin. Şu kırpikleri ailenin bizim tarafından almamışsın." Çeneme hafifçe dokundu. "Veya şu çeneyi."

Motoru çalıştırdı ve biriken sorular dilimden bir çağlayan gibi döküldü. "Mesajımı ne zaman... nasıl aldın?"

"Mesajını Bryony Suzuki aldı ve bana iletti. Bir adada yaşı-dığında ve adın Bryony olduğunda haberler çabuk yayılır. Dün sana ulaşamadım, o yüzden gelip burada neler olduğunu öğren-meye karar verdim. Özel jet için zambaklara şükürler olsun."

"Senin de mi bir Cloud Air kartın var?"

"Doğal olarak. Nereye gidiyoruz?"

"Hımm, yukarıdan sola dön."

Arabayı tepeye yönlendirdi. "Bana onun iyi olduğunu söyle."

"Annem mi? O iyi, sanırım. Umman'da ve pazartesiye kadar dönmeyecek."

"Ah, bu iyi." Nefesini dışarı üfledi. "Şimdi kime DİEİ uygulama-yacağımızı söyle."

"Bayan Alice Saywer. Bir hafta önce kazara başıma bağladım."

"Bir hafta mı? DİEİ uygulamak için yazılı iznini aldığım farz ediyorum?"

"Büyük ihtimalle onu henüz öpmemi."

"İşaretler nedir?"

Birkaç cümleyle pastayı ve mezunlar maçındaki oturma dü-zenini açıkladım.

Tepenin yarı yolunu inene dek çıkmaz sokağı geçtiğimizi fark etmedim. "Ah, geri dön!"

Teyzem beş noktalı bir dönüş yaptı. Araba sürmek annemin de en iyi yaptığı şey değildi. "Mimsy, sence neden bir Kural On Sekiz'imiz var?"

Hâlâ kural numaralarını hatırlıyordu. "İşleri berbat edersek bize bir çıkış yolu vermek için mi?"

“Hayır, işleri berbat edersek bize *adil* bir çıkış yolu vermek için. Bir kişi âşık olmadan önce ona DİEİ uygularsan bunun bir zararı yoktur, kimse bilge değildir. Ama bir kişi âşık olduğunda DİEİ uygulamak, hayatının en büyük hazinelerinden birini geri almaktır. Bunu ona açıklamak zorundasın.”

Yüreğim ezildi. Her nasılsa bunu biliyordum, sadece kabul etmek istememiştim.

Sawyer konutunu işaret etim ve teyzem garaj yoluna park etti. Evin önüne park etmiş tanıdık cipin görüntüsü adrenalinimi aniden artırdı.

Bryony Teyze kolumu sıktı. “Hadi şunu halledelim.”

Kısa bir süre sonra sümbüller ve soğutucu elimde, teyzemin peşinden garaj yolunda ayaklarımı sürüyerek ilerliyordum.

Kapının zilini çalmak için cesaretimi toplarken arkamızda bir motor kükredi. Sarı, iki kişilik bir spor araba yüksek sesle güm-bürdeyerek garaj yolunda kiralık arabanın yanında durdu. Parlak camlardan yansıyan ağaçlar, arabanın içindekileri görmemi engelliyordu ama araba yavaş yavaş yaklaşıp ardından durduğunda sürücüyü ve sarmal kırmızı saçlarını seçtim. Bu Cassandra’ydı ve yanındaki Court’tu.

Motor sesi azalarak bir hırıltıya döndü. Court’un pilot gözlükleri yüz ifadesini gizliyordu. Cassandra’ya, onu gülümseten bir şey söyledi.

Demek ki uyumuyordu. İnanılmaz, ben yanlış anlamışım. İç organlarım teslimiyet, pişmanlık ve hatta bir parça öfke duygusuyla çalkalanıyordu. Court arabadan indi. Buruşuk bir tişört, koyu renkli bir kot pantolon ve askeri tarzda bir ceket giyiyordu; bu bir cumartesi sabahına değil, cuma akşamına uygun bir kıyafetti.

Cassandra’nın camının inmesi beni şaşırttı. Bronz kolu bir dizi beyaz bilezikle bezeliydi. “Hey, Mim. Performansımız için ne düşünüyorsun?”

“Harikaydınız,” dedim hissettiğimden fazla bir coşkuyla.

“Teşekkürler. Kali de seyircileri iyi coşturdu. O müthiş biri!”

“Evet, öyledir.”

“Görüşürüz!” Garaj yolundan geri geri çıktı ve bir gümbürtüyle uzaklaştı.

Court bizi doğru yürürken ağzı gergindi. Güneş gözlüğünü çekip çıkardı ve güneş, gözlerini acıtıyormuş gibi onları kısarak soğutucuma baktı. “Burada ne arıyorsun?”

Konuşması öyle tersti ki cevap veremedim. Durumu çözmeye çalışırken annemin yaptığı gibi teyzemin burnu kımıldadı. Bakışlarını bana çevirdi, sonra cıvılda gibi konuştu, “Günaydın. Annenle konuşmak için buradayız. İşleri onun için düzeltmek istiyoruz.”

Court ayağıyla mor bir çiçeği kenara süpürdü. Sonra bana kasvetli bir bakış atarak anahtarlarını ortaya çıkardı. “Peki.”

Ev aydınlık ama sessizdi ve hafifçe limon kokuyordu.

Court bir koridora yöneldi. “Anne!”

Bryony Teyze ve ben Melanie’nin vazolarıyla birlikte girişte kaldık. Teyzem gözlerini yumarak burnunu tavana doğrulttu ve nefes aldı.

Court koridordan geri dönerken annesi onu takip ediyordu. Yoga pantolonu ve sandaletlerle bile Alice, Miss Kaliforniya’dan bekleneceği gibi başı dik bir şekilde dikkatle yürüyordu. Haydi Panterler! yazan tişörtünün kollarını çilli omuzlarının üstüne gelecek şekilde kıvrırmıştı ve gülümseyen yüzü makyajsızdı. “Ne güzel bir sürpriz.”

“Seni rahatsız ettiğimiz için özür dilerim, Alice. Bu, teyzem Bryony.”

“Ne kadar hoş.” Alice, Bryony Teyze’nin elini sıktı. “Aile benzerliğini görüyorum.”

Kadına sümbül sapımı uzattım. “Bu sana.”

“Teşekkür ederim.” Burnunu menekşe rengi çiçeklere gömerken gözleri sınıksı kapandı. “Ziyaretlerini çok seviyorum.”

Kapıdan dışarı, ardından tepeden aşağı ve belki Alaska’ya kadar tabanları yağlamaktan kendimi alkoymam gerekiyordu.

Sapı Melanie’nin vazolarından birine yerleştirdi, bu kez önceki yıllarda yaptığı daha hantal parçalardan biriydi. Ardından

bir elini kırsal bir havası olan şık oturma odasına doğru salladı. "Buyurun, oturun."

Çinili giriş, kalın halılara kadar genişliyordu. Bir ukulele aşırı doldurulmuş koltuklardan birine dayalıydı. Court ukuleleyi oradan kaldırıp sehpayaya yasladı.

Bryony Teyze'yle ben birer koltuğa oturduk ve soğutucuyu halıya koydum. Fazla pofuduk, fazla boğucu koltuğum beni bir bulut gibi içine çekiyordu. Koltuğun ucuna kaydım. Alice, ben ve teyzemin karşısındaki takım kanepeye yerleşti ve Court onun yanına oturdu. Çenesini eline yasladı ve halıya dik dik baktı.

"Doğrudan konuya gireceğiz," dedi Bryony Teyze. "Mim?"

Üç çift göz de bana çevrildi; biri cesaretlendirici, biri kafası karışık ve sonuncusu merhametsizdi. Kolçakları sıkarken balıkçı şapkaının kenar şeridinden bir ter damlası sızdı.

Alice narin kemikli yüzünü bana doğru döndürdü.

"Alice, başka biri için hazırlanmış bir iksiri büyük bir yanlışlık sonucu sana verdim. Çok, çok üzgünüm." Sesimi sabit tutmaya çalışsam da sonunda titredi. Bakışlarını Alice'in üstünde tuttum.

"Bir iksir mi?" Alice'in kuşkusunun hızına henüz yetişmemiş olan ağzı hâlâ gülümsüyordu. "Bu sizin aşk iksirlerinizden biri mi?"

"Evet." Haberi iyice anlaması için ona zaman tanıdım. Soba açılmış gibi, üstüme ani bir sıcak hava esti.

Alice başını yavaşça iki yana sallarken atkuyruğu da hareket etti. "Kim?"

Kendisinin anlamasına izin verdim.

"Franklin." Kusursuz burnunun kızardığını görmek beni kalbimden bıçakladı. Kendimi onun önüne atıp affetmesi için yalvarmamaya çalıştım. Bryony Teyze'nin çenesi bir yukarı bir aşağı hareket etti.

Court küfretti. Alice ona yüzünü çarpıtarak baktı, sonra bakışını bana döndürdü. "Bu nasıl oldu?"

Ona espresso vakasını açıklayamazdım yoksa iksirin Bayan

DiCarlo için hazırlandığını anladı. “Üzerinde iksir olan bir şeye dokundun.”

“Ama onu bilmesi gereken kişi kimdi?”

Bryony Teyze nazıkçe, “Bunu söylemeye izniniz yok,” diye araya girdi.

Alice elini ağzına bastırdı. Sonra kafasını olumsuz anlamda salladı. “Buna inanmıyorum. Üzgünüm. Nasıl hissettiğimi biliyorum ve bu bir aşk iksiri yüzünden olamaz. Bu imkânsız.” Parmaklarını birbirine geçirirken eklemeleri beyazladı. Yardım etmesi için Court’a baktı.

“Anne, bu doğru.”

“Bunu biliyor muydun?”

“Evet. Son birkaç günü defediciyi sende kullanmak için gerekli bitkileri aramakla geçirdik.”

Alice kendine sarıldı. “Defedici mi?”

Bluzumun eteğiyle oynadım. “DİEİ bir iksirdir, seni duygularından kurtarmak için...”

“Anlamıyorum. Duygularımın.... gerçek olmadığını mı söylüyorsun?”

Bryony Teyze alyansını çeviriyordu. “İksir sadece gözlerini Bay Frederics’e açtı. Duyguların sahibi.”

Görebildiğim kadarıyla Court’un annesinin yüzünde tek bir dolgu yoktu.

Ona soğutucuyu gösterdim. “DİEİ aynı zamanda özel türde bir çiçek olabilir. Bu acısızdır. Sadece tenine tek bir dokunuş.”

İleri doğru eğilirken Bryony Teyze’nin yanardöner boncukları birbirine çarpıp takırdadı. “Bu, Bay Frederics’le ilgili anılarınızı silmeyecek. Sadece sizin onlara daha az bağlı olmanızı sağlayacak. Kalp bir balona benzer. DİEİ onu yalnızca yeryüzüne geri çeker.”

“Bir balon mu? Hayır, hayır.” Alice başıyla buna itiraz ettiğini belirtti.

Court kendini kasvetli ruh hâlinden kurtardı ve kolunu annesine doladı. “Her şey yoluna girecek.”

Alice kırırdanarak onun kolunun altından çıktı. "Üzgünüm, Mim. Sadece buna inanamıyorum. Franklin'den hoşlanıyorum ve onun da benden hoşlandığını düşünüyorum." Gözlerinde yaşlar birikti ve onları avuçlarıyla sildi. Court ona bir kâğıt mendil kütusu uzattı.

Koridordaki ayak sürüme sesi hepimizin kafasını kaldırmasına sebep oldu. Eşofman takımı giymiş olan Melanie bana öfkeyle bakıyordu. Yüzü az önce ağlıyormuş gibi şişti. "Neler oluyor?" diye sordu.

Alice dikkati dağınık bir şekilde kızma el salladı. "Ziyaretçilerimiz var."

Melanie kollarını önünde kavuşturdu ve bana dik dik baktı.

Alice bize geri döndü. "Demek istediğim, bahçe satışlarında olmadığım zamanlarda müthiş bir hafta geçirdik ve bunun nasıl sahte olabileceğini anlamıyorum." Ses perdesi yükseldi ve bir elini göğsüne koydu. Sakinleştikten sonra sehpaye yaslı ukulelesine uzandı.

"Sahte değil." Odanın Melanie'nin bulunduğu tarafından gelen dondurucu havaya aldırmmamak için elimden geleni yaptım. "Ondan gerçekten hoşlanıyorsun ama o başlangıçta bize başka biriyle ilgili yardım istemek için geldi."

"Ah. Ya duygularımın defedilmesini istemezsem?"

Court gözlerini sımsıkı kapattı ve bana benzer bir soru sorduğunu hatırlıyor mu diye elimde olmadan merak ettim.

"Bu senin seçimin. Ancak bir DİEİ acıyı ortadan kaldırır."

Court kafasını kaldırıp bana baktı, sonra başını ellerine geri çevirdi.

Ukuleleyi kucağına yerleştiren Alice her teli kararsızlıkla çekti. "Ona bir pasta pişirmiş olmam çok utanç verici. Ve bir turta."

Bryony Teyze ellerini açtı. Tırnaklarına çok parlak bir oje sürülmüştü. "Utanç tümüyle bizim."

Alice bir minör akort dizisi tıngırdatmaya başladı.

Court çenesini ovdu ve kız kardeşine baktı. Melanie başını iki

yana sallayarak paldır küldür uzaklaştı. Alice, parmakları yavaş, depresif bir ezgi ortaya çıkarırken gözlerini sehpanın yıpranmış cilasına dikmişti.

“Ona söyleyecek misiniz?” Alice ritmini bozmadı.

“Ancak doğru hedefin başını bağlamakta başarısız olmamız hâlinde,” dedi Bryony Teyze.

Bay Frederics öğrenmek zorunda mıydı? Şaşkınlığını avizeden sarkan kristallere bakarak gizledim.

“İksiri senin aldığını asla bilmeyecek, elbette sen bunu ona söylememizi istemezsen.” Bryony Teyze dalgınlıkla parmağında ki altın yüzüğü çevirerek arkasına yaslandı.

“Neden böyle bir şey isteyeyim?”

“Davranışlarını haklı bir çerçeveye sokmak için.”

“Doğru. A-acaba benim konumumdaki çoğu kişi bunu geri almayı mı seçiyor?”

“Bu yalnızca iki defa meydana geldi ve iki vakada da kişiler DİEİ’yi almamayı seçti. Lord Tennyson’ın söylediği gibi, sevip de kaybetmek hiç sevmemekten iyidir.”

Tingirdama durdu. Alice bakışlarım hepimizin üzerinde gezdirirken yüzünde dalgın bir ifade vardı. Sonra yeniden ukulelesini çalmaya başladı.

Bryony Teyze ayağa kalktı. “Karar vermek için istediğin kadar zamanın var. Biz kapıyı kendimiz buluruz.”

Kabarık Sherpa halısının içindeki ayağıma bakarak oyalandım. “Court.” Gözleri hızla beni buldu ama ben onunla güçbela göz göze gelebildim. “Bu sende de işe yarayabilir.”

Dudak büktü, nefesini keskin bir şekilde dışarı bıraktı ve başını iki yana salladı.

Geri çekilen, benim daha küçük, daha solgun bir versiyonumdur. “Bir kez daha, gerçekten üzgünüm.” Başım önde teyzemi takip ettim. Halı sona erdiğinde, evin ön kapıya uzanan çinilerinde adımlarımız belirgin ölçüde takırdadı.

İspanyol tarzı büyük evin ön kapısına vardığımızda ukulele şarkının ortasında durdu ve notalar havada asılı kaldı.

“Durun,” dedi Alice ayağa kalkmak için Court’un dizinden destek alırken. “Bunu yapacağım.”

“Anne.” Court hüsrana dolu bir inilti koyuverdi. “Emin misin?”

Alice sessiz adımlarla bize yürürken omuzları dik ve başı yukarıdaydı. “Evet. Ben çoktan sevip de kaybettim. Bunu bir kez daha yaşamamayı tercih ederim.”

Court gönülsüzce annesinin arkasına ilerledi.

“Franklin’e gelince, sevdiği başka biri varsa ben araya girmek istemem.”

Bryony Teyze soğutucuyu açtı. Tomurcuk, ortası altın marmelat renginde açan, üç tane bembeyaz taçyapraklı bir çiçeğe dönüşmüştü. “Annen seninle gurur duyardı,” diye fısıldadı kulağıma.

Alice, bu basit bir tene sürtme değil de bir kan nakliymiş gibi gözlerini sımsıkı kapattı ve bileğini açtı.

Benimle göz teması kurmayı kesmiş olan Court bir taçyaprakı kopararak bitkiye zarar veren parmaklarımı izliyordu. Kopuk taçyaprakını Alice’in teninde kaydurdum. Hırıltılı bir *hımm* sesiyle iç geçirdi. DİEİ hatalı bağlamamı tersine çevirecekti ama yaşananları geri alamazdım.

Kimse için.

OTUZ İKİ

“BİTKİLER NEDEN BİZİM GİBİ KOKAR?’ DİYE SORUYORSUNUZ.
NEDEN KOKMASIN? AYNI SUYU İÇİYOR, AYNI HAVAYI SOLUYORUZ.
BU DÜNYADA BİR TARİHİ PAYLAŞIYORUZ.”
—Ruza, Kokubaz, 1818

BRYONY TEYZE’NİN kiralık arabasına geri dönerek herhangi bir sorunla karşılaşmadan çeşmeye indik. Neyse ki kimse bisikletimi araklamamıştı. “Ya Bay Frederics, Alice’ten gerçekten hoşlanıyorsa? Aşk yeniden alevlendirilmez kuralının bir istisnası yok mu?”

Teyzem üzerine basarken emniyet freninden bir yırtılma sesi geldi. “Hayır, onu iksirle yeniden bağlayamayız. Bu adaletsiz olur.”

Yaşlı ve kuvvetsiz Bay Frederics’in ayaklı bir TV tepsinin önünde oturan görüntüsü zihnimde yanıp söndü. Şömine rafını süslediği, on yıllardan sonra güneşin etkisiyle solmuş pembe hamur işi kutusuna bakıyordu.

“Annen gibi evhamlısın. Sana bir sır vereyim.” Daha yakınuma eğildi. “Zannettiğimiz kadar güçlü değiliz.” Kehribar rengi gözleri parıldadı. “Bazen çiçeklerimizle hiçbir ilgisi olmayan hadiseler yaşanır ve yapabileceğimiz en iyi şey, elimizden gelenin en iyisidir.”

Gidip bisikletimi almak için arabadan indim.

Teyzem camını indirdi. “Seninle evde buluşuruz.”

Ev.

Bisikletimi avlumuza bırakırken akşamüstü güneşi bariyeri parlatıyordu. Su püskürtücülerimizdeki damlacıklara vurarak onları havai fişeklere dönüştürüyordu. Ayaklarımı sürüyerek Bryony Teyze'nin sıcak su dolu bir tencereye sebzeleri attığı mutfaka girdim.

Bana gülümsedi. "Tam zamanında döndün. Otursana."

Kendimi bir iskemleye pat diye bıraktım.

"Hangi akla hizmet tüm dolapları maviye boyadı? Çok kasvetli."

"Her zaman maviydiler." Giysileri gibi. Onun gibi.

"Her zaman değil. Eskiden düğün çiçeği sarısıydılar." Yedi Baharatlı Çorba yapmakta kullanılan yedi baharatı dolaptan çıkardı. Onun mutfakta rahatlıkla dolanıp durmasını izledim. Her şeyin yerini biliyordu.

"Görüyorum ki annen hepsini hâlâ ayrı tutuyor. Yedisini de aynı şişeye koymakla zamandan çok fazla tasarruf edebilir ama kestirme yollar annene göre değildir." Tırnağıyla kaplardan birine hafifçe vurdu. "Hatta aynı paslı tenekeleri kullanmayı sürdürüyor."

Kötü bir niyeti olmadığını bildiğim hâlde içimde bir korumacılık baloncuğu yükseldi. "Tutumlu bir hayat sürmemiz gerekiyor."

Bir kaşını kaldırdı. "Lütfen. Bunları, onlara ödediğimiz fiyatın yüz misline satabilirdi. Vintage görünüş şu anda çok popüler. Ne kadar haşatı çıkmışsa o kadar iyi."

"Belki bunu bilmiyordur."

Teyzem başını olumsuz anlamda salladı. "Dahlia bir şeyleri bırakmakta her zaman sıkıntı yaşırdı."

Bakışlarım teneke baharat kutularından guacamole sosu için kullandığımız çentikli kâseye ilerledi. Annem kırık kenarı başparmağını kestiğinde o çirkin şeyi atmalıydı ama her nedense hâlâ tezgâhtaki alışlagelmiş yerini işgal ediyordu. Annemi asla duygusal biri olarak düşünmemiştim fakat onun hakkında bilmediğim çok şey olduğunu fark etmeye başlıyordum.

Briony Teyze bir dolmalık biberi kesme tahtasına yerleştirdikten sonra birkaç ağır hareketle doğramaya başladı. Ağzına attığı son diline kadar doğramanın temposu arttı.

“Annemin doğrama yöntemi de tıpatıp aynı.”

Bana gülümsedi ve benimle paylaşmadığı bir düşünceye daldı. Biberi çorba tenceresine ekledikten sonra masada bana katıldı ve hâlâ nemli olan elini benimkinin üstüne koydu. “Beni neden aradığını anlatmaya hazır mısın?”

Bir salise için bunu unuttum. Ardından çirkin gerçek beynime üşüştü. Aştan nasıl vazgeçileceği hakkında tavsiyeye ihtiyacım vardı. Ama artık çok geçti.

Burnuma, artık tek görevi temizlemem gereken bir madde üretmek olan bir burun, hafifçe dokundum. “Burnumu kaybettim.”

Kaşları çarpıldı. “Tahmin ettim. Haşlanmış pancar gibi kokuyorsun.”

Dizim masanın bacağına çarptı. Haşlanmış pancar, umutsuzluğun bariz göstergesiydi. “Na-nasıl? Kokusunu alabiliyor musun?”

“Annen sana söylemedi mi? Geri geldi.”

“Koku alma duyun geri mi geldi?” Destek almak için ellerimi masaya bastırdım.

Başıyla onayladı. “Tuz tüm eski koku alıcılarımı öldürdü ve tekrar gelişmeleri dört yıl sürdü ama şimdi her zamankinden daha güçlüler, tıpkı Nil zambaklarını kök ile sapın birleştiği noktaya kadar kestiğinde daha dayanıklı hâle gelmeleri gibi. Kokubazlar uyum sağlamada daima iyi olmuştur.”

“Ama bazen Nil zambaklarını fazla sert kesersen sadece ölürler.”

“Hayır, hayır. Bu çorbanın kokusunu hâlâ alabiliyorsun, değil mi?” Başımla onayladım. “Nil zambağın ölmemiş. Ayrıca istediğin zaman okyanusa girebileceksin.”

“Okyanus mu?”

Tavandan sarkan vagon tekeri lambaya baktı. “Annen sana benimle ilgili tam olarak ne anlattı?”

"Neredeyse boğulduğunu söyledi. Bunun üstüne burnunu kaybetmişsin çünkü âşık olmuşsun."

Önkollarını masanın kenarına dayadı. "Bir yalanın nasıl koktuğunu biliyorsun, değil mi?"

"Elbette. Yalan söylemiyordun."

"Ama bunu mektubumda açıklığa kavuşturdum."

Mektup mu? Annem Bryony Teyze'nin ona bir mektup yazdığından bahsetmişti ama onu çöpe atmıştı. *Önemli bir şey olsaydı bana bunu şahsen söylerdi. Hiç gelmedi, tabii.* "Onu okuduğunu sanmıyorum."

Bir soluk teyzemin boğazında hırıltı yaptı ve vagon tekeri lam-baya bakmaya geri döndü. "Biri 'Balinalar!' diye bağırdı ve Dahli lanet olasıca dürbünü bana vermezdi. İlginç manzarayı görmek için boynumu uzattım ve bir baktım ki ilginç manzara benim. Michael beni dışarı çıkarana kadar denizin yarısını içmiş olmalıyım."

Rastlantılar sıralanırken parmağımı şakağımın zonklayan noktaya bastırdım. İkimiz de nereyse boğulmuştuk. İkimiz de burnumuzu kaybetmiştik. "Yani okyanus?.."

"Tamamen içindeki tuzla ilgili. Tuzlu su geniz yollarını keli-menin tam anlamıyla şoka sokarak kullanılmaz duruma getirir. Bu yüzden kokubazların yüzmemesi gerekir."

"Öyleyse bunun sebebi Court Sawyer'ı öpmem değil."

Gülümsedi. "Hayır. Michael ve ben yakında yirminci evlilik yıldönümümüzü kutlayacağız ve burnum her zamankinden daha iyi çalışıyor, büyük olasılıkla Dahli'ninkinden bile daha iyi. Biz büyürken burnu daha iyi olan hep oydu. Şimdi tuzlu yiyecekler bile yiyebiliyorum."

"Fakat Larkspur'un Son Sözü âşık olmayın diyor."

"Larkspur her şeyi dramatikleştiren bir tipti. Biri çıkıp da nefes almak kadar doğal bir eylemi nasıl yasak edebilir? Sadece çıkar çatışmalarına dikkat etmemizi istiyordu."

"Yani bir uğursuzluk büyüsü yok."

"Hayır. Kaldı ki bize uğursuzluk büyüsü yapacak olsaydı, sence bundan bahseder miydi?"

Teyzemin açıklama biçimiyle hepsi çok mantıklı geliyordu. Kulaklarımın arasında bir baş ağrısının başlangıcına benzeyen bir vuruş hissi başladı. İskemlemin kenarını kavradım ve yumuşak tahtanın tınaklarımın altında çöktüğünü hissettim. Bu durumda, yalan söyleyerek asil bir biçimde içine etmemiş olsaydım Court'la bir ilişkim olabilirdi.

"Mektuptan sonra annemle temas kurmayı hiç denedin mi?"

Bryony Teyze homurdandı ve bir dirseğini masanın üstüne koydu. "Onu aradım ama telefonu hiç açmadı. Hâlâ kızgın olduğuna karar verdim ve bu yüzden onu kendi hâline bıraktım."

"Bu telefonla arama ne kadar zaman önceydi?"

"On yedi yıl."

Çayım gırtlığımdaki yanlış boruya kaçtı.

Teyzem burun kıvırdı. "Onun sırasıydı." Düşüncelere daldığında annemin yaptığı şekilde altdudağını emdi. "Affetmek kendine verdiğin bir hediyedir. Belli ki bu hediyeyi istemedi."

Yani annem mektubu okumuş olsaydı büyürken teyzem yanımda olacaktı. Neden annem sonraki yıllarda kız kardeşiyle hiç iletişime geçmemişti? Endişelenmemiş miydi veya en azından merak etmemiş miydi? Belki de en usta kokubazların bile kendilerinde iyileştiremediği yaralar vardı. Kalbim göğsümde ağırlaştı ve annem Umman'a gittiğinden beri ilk kez onu özledim.

Bryony Teyze'nin çorbasını içtikten kısa süre sonra, sulanmamış bir gerbera çiçeği gibi gevşedim ve esnememi durduramadım. Bryony Teyze peşimden yatak odasına geldi. Yorganın parlak renkleri yorgun zihnimde bir çiçek dürbünü gibi renk ve desen değiştiriyordu. Teyzem yorgana bir anlığına baktıktan sonra onu açtı.

Yatağa yıkıldım. "Onu ödünç almama izin verdiğin için teşekkürler."

"O senin, Mimsy. Onu miras bırakacağım kimse yok. Bir düşünsene, bir gün ikizlerin olabilir."

“Senin çocuğun yok mu?”

“O kadar şanslı değildik.” Dudaklarından bir gülümseme geçti, hemen sonra kayboldu.

“Şimdi bir kokubaz mısın?”

“Evet. Orada oldukça iyi bir iş çıkarıyorum. Keşke bana yardım edecek senin gibi bir kızım olsaydı.” Parmaklarıyla saçlarını taradı ve birdenbire hâlâ kucağında oturacak kadar küçükken annemin de aynısını yaptığını hatırladım.

Bir kez daha esnedim. “Çorbaya bir şey mi koydun?”

“Çorbaya pek çok şey koydum. Her gece biraz fazladan uyku burnunun daha çabuk iyileşmesine yardım edecek.”

Büyük ihtimalle kediotu köküydü.

“Ama daha uyumak istemiyorum. Hayatını dinlemek istiyorum,” diye mırıldandım.

“Pekâlâ. Nereden başlamalıyım?”

“En başından.”

OTUZ ÜÇ

"GÜNDÜZ SEFALARINDAN FARKLI OLARAK AŞK
GÜNÜN YİRMİ DÖRT SAATİ ÇİÇEK AÇABİLİR."

—Lavender, Kokubaz, 1949

HOROZUN ÖTÜŞÜNÜ KAÇIRDIM ve uyandığımda öğleni geçiyordu. Uzun zamandır olduğumdan daha huzurlu hissederek giyinirken acele etmedim. Teyzemin varlığı beni papatya çayı gibi sakinleştiriyordu. Annem daha çok üç ölçek espresso etkisi yapardı. Tıpkısının aynısı gri saç tutamları misali. Birbirine eş ancak zıt yönde.

En sevdiğim çingene eteğini ve büyük beden kazağını giydiğimde hemen Bryony Teyze'yi aradım. Geceleyin yapraklar süpürülerek, dallar budanarak, ölü çiçekler koparılarak bahçe yeniden düzene kavuşturulmuştu. Teyzem tüm gece ve tüm sabah çalışmış olmalıydı.

Onu dükkânda yumruk boyutunda bir karıştırma şişesini kuvvetlice çalkalarken buldum. Kurdele çiçekleri stratejik konumlara yerleştirilmişti: biri lavanta lekesinin yanına ve birkaç tanesi çalışma masasına. Bir sıra deney tüpü masada geleneksel yay düzeninde duruyordu.

Alnındaki teri önlüğüne sildi ve gülümsedi. "Günaydın."

"Günaydın. Ortalığı topladığın için teşekkür ederim. Yardım etmeme izin vermeliydin."

"Ah, çamurlu yumru kökleri sana bıraktık. Ne Kali ne de ben tınaklarımızın kirlenmesini istedik."

"Kali burada mıydı?" Parlak ve kabaran balonlar içinde fokurdadı.

"Ondan hoşlandım. Erdemli kokuyor."

Bryony Teyze bana gülümsedi, büyük olasılıkla yaydığım, çocukluğun umut kokusu olan ısıltılı mandalinayı algılamıştı. Kali bahçeye yardım etmek için geldiyse belki artık bana karşı hayal kırıklığı hissetmiyordu. Belki ilişkimiz eski hâline dönebilirdi. "Neden kalmadı?" Pazarları daima öğle yemeklerini birlikte yedik.

"Yapması gereken işleri olduğunu söyledi."

"Ah." Mandalina kokusu zayıflamış olmalıydı. Artık kendi duygularımın kokusunu alamamak garipti.

"Annenin yirmi birinci yüzyıla katiyen girmediğini görüyorum." Bryony Teyze başıyla annemin antika merhem terazisini işaret etti. "Hâlâ her şeyi uzun yoldan yapıyor. Şişecikleri senin yerine çalkalayacak makineler bile yapmışlar, biliyor muydun?"

"Onlara güvenmiyor."

"Doğal olarak." Karıştırma şişesini ışığa tuttu ve gözleriyle aynı koyu kehribar rengindeki sıvıyı döndürdü. Şişenin tıpasını açtı ve kokladı. "Her zamanki gibi mükemmel."

"Teşekkür ederim."

Lavaboyu sabunlu suyla doldurdu. Cam şişecikleri bir kabın içinde toplayıp ona götürdüm. "Aslında son parti pek işe yaramadı."

Bana bir kaşını kaldırdı ve yüz hatlarına bir bilgenin ciddiyeti hücum etti. "Nötrleştirici sprey her zaman işe yarar."

"Ama..."

"Ama diye bir şey yok. Neyse, annene sütleğen otunun peltek-leştiğini söyle."

Neredeyse şişeciklerden birini düşürüyordum. "Bekle, onu görmeyecek misin?"

"Hayır, tatlım."

‘ Bu çok uzun zaman önceydi. Anneme mektupta ne yazdığını açıklarsan, anlayacağına eminim.”

“Kendi teknelerimizin içinde birbirimizden çok uzağa düştük. Ayrıca yüzmenin asla güçlü noktamız olmadığını biliyorsun.” Bryony Teyze annemin önlüğünü kancasına geri astı. “Gel, beni arabama kadar geçir.”

Bryony Teyze ve Kali sayesinde büyük bahçe ve ev annemin temizlik standardına uygundu. Yine de kaşlarını çatmaktan kendimi alamadım.

Bryony Teyze soğuk elimi kendi sıcak eline aldı. “Neşelen, tatlım. Annen her zaman senin yanında olacak. İkimizin arasında aslında daha iyi olan ikiz, annendi.”

“Annem mi?”

“Her tartışmamızda, boyun eğen kişi Dahli olurdu. Edward hakkında olanda bile.”

“Edward kim?”

“Dahli’den hoşlanan oğlan.” Gözlerini bana çevirdiğinde, yanında yürürken ağzım açık ona bakıyordum. “Onun bazı ‘bölgeleri’ hakkında böbürlendiğini duyduk, bu yüzden onu ve arkadaşlarını dere kenarında gözetledik. Dahli, ‘Kabakmış, hadi oradan. Daha çok kabakçık,’ dedi.” Bryony Teyze sırtıttı ve elmacık kemikleri yaban elmaları gibi kızardı. “Her neyse, oğlanlar bizi yola kadar kovaladı ama üstlerinde giysileri olmadığından daha ileri gidemediler. Ertesi gün Edward ona menekşeler getirdi.”

Sırtışı soldu. “Annenin menekşeleri telefon rehberinde kuruttuğunu fark etmedim ve rehberi bir çiviye çakmak için kullandım. Çiçekler iyiydi ama biz yine de kavga ettik.”

Annemin gözde kitap ayracının içinde menekşeler vardı.

“Bahçıvan William bizi dükkâna kilitledi ve anlaşmazlıklarımızı giderene kadar bizi dışarı bırakmayacağını söyledi.”

“Bunu yaptınız mı?”

“Önce tavan penceresinden kaçmaya çalıştık. İskemle masadan düştüğünde neredeyse ölüyordum.”

“Demek parkedeki göçüğe sebep olan *buymuş*.” Büyükanne onu tamir etmemişti çünkü kızlarına sandalyelerin üzerinde oynamaları gerektiğini hatırlatmak istemişti.

“Evet. Dahli o zaman da boyun eğdi, yoksa hâlâ orada olurduk.” En yakındaki bahçe atığı yığmmdan düşmüş bir yaprağı almak için eğildi. “Belki de sadece boyun eğmekten yoruldu.”

Tanıdığım annem nadiren boyun eğdi, en azından bana karşı. Belki kız kardeşini kaybetmek onu asla bilemeyeceğim yönlerden sertleştirmişti. “Neredeyse yirmi yıl olmuş. Elbette seninle konuşmaya hazırdır.”

Teyzem homurdandı. Kulağa ikna edici bile gelmiyordum. “Edward’a ne oldu?” diye sordum.

“Annemiz öğrendi ve Dahli’ye onu görmeyi yasakladı.” Teyzem dalgın gözlerle ileri bakıyordu. “Son duyduğuma göre bir matematikçi olmuş.”

Kader rüzgârları sırtımdan aşağı soğuk bir esinti üfledi. Bu annemin matematiğe olan nefretini açıklardı. “Yani annem aşka düşen kalbini yakalamış.”

Yürümeyi bırakıp bana yarım bir gülümseme sundu. “Çuha çiçekleri doldursa da akçaağaçtan arabayı, bilge kişi yakalayacaktır aşka düşen bir kalbi. Bu yoruma bağlı diğer Son Sözlerden biri.”

“Ne-ne demek istiyorsun?”

“Söylemek istediğim, atamız Carmelita bir tarihçi değil bir şairdi.” Siyah kiralık araba garaj yolumuzda duruyordu. Bryony Teyze sürücü kapısını açarak bir alarm zilini tetikledi.

“Ama gitmene hazır değilim.”

Bana cüzdanından çıkardığı bir kartvizit uzattı. “Bryony, Kokubaz,” yazıyor ve bunu bir adres ile telefon numarası takip ediyordu. “Beni istediğin zaman ara.”

Burnum akmaya başladı ve duygularımı kontrol altında tutmak için kaşlarımı çattım.

Araba kapısı sinir bozucu bir şekilde ötmeye devam ediyordu. Onu çarparak kapatmak istiyordum, sanki bu gitmesine engel olabilecekmış gibi. “Belki annem seni görürse, ne kadar çok

özlendiğini fark ederdi. Demek istediğim, insanlar birbirini hayal kırıklığına uğratar ama bu her şeyin bittiği anlamına gelmez.” En azından öyle umuyordum.

Yüzünden kederli bir ifade geçti ve yanağıma dokundu. “Ah, Mimsy. Sen ve annen iyi olacaksınız. Eğer bir gün kaçmaya ihtiyaç duyacak olursan, evimde her zaman sıcak karşılanacaksın.” Bunu söyledikten sonra hızla kiralık arabaya bindi ve rüzgârla birlikte uçarcasına uzaklaştı.

O gittikten sonra egzoz dumanını içime çekerek ve onu şimdiden özleyerek uzun süre orada kaldım.

Annemin Edward için Büyükanne Narcissa’yla ne kadar tartıştığını ve onu özgür bırakmanın annemin canını ne kadar acıttığını merak ettim. Herhalde çok fazlaydı. Aşk bizim gibi insanlar için bile asla kolay olmazdı. Şimdiye kadar tavuğu, kafasından kuyruğunun ucuna kadar tanıdığımı düşünmüştüm ama ikisinin arasında dünya kadar tüy olduğu ortaya çıkmıştı.

Bryony Teyze, Carmelita’nın Son Sözü’yle ilgili ne demek istemişti? Çuha çiçeği veya primula, kümeler hâlinde büyürdü ve Ortaçağda aşk büyülerinde temel içerikti. Annem Son Sözü, çöpçatanlığımızın kendi kalplerimizi sımsıkı kapalı tutmamız gerektiği anlamına geldiği şeklinde yorumlamıştı ama belki bunu okumanın başka bir yolu daha vardı. Çuha çiçekleri düşüncelilik, kadınsı zarafet gibi birçok şeyi temsil edebilirdi.

Telefonun zayıf çalışıyla eve geri koştum.

“Günaydın canım,” dedi annemin sesi. “Muscat Uluslararası Havalimanı’ndayım. Trafik korkunçtu, şimdi bizi çağırıyorlar. Sen nasılsın?”

Dilim tutuldu, beynim rahatlama ile kaygının eşit derecede birleşmiş parçaları arasında bir ip gibi gerilmişti. Ahizenin ağızlığını örterek cevap vermeden önce nefesimi dışarı bıraktım. “İyiyim. Acil durum hattın çalışmıyor.”

“Sahi mi? Acil bir durum mu var?”

Ona şimdi anlatmalı mıydım? Bunu yaparsam eve dönüş yolunda endişelenecekti. Yapmazsam yalan söylediğimi öğrendi-

ğinde daha fazla kızabilirdi. Fakat diğer tüm yalanlardan sonra belki bunun bir etkisi bile olmazdı. "Acil durum çözüldü." Şimdilik.

"Mim?" diye sordu sert bir sesle.

"Eve döndüğünde sana hepsini anlatacağım."

"Tamam. Yarın okuldan sonra görüşürüz."

"Hoşça kal, anne."

Kali'nin numarasını çevirdim. Artık telefonu açmasını beklemiyordum ama onu arama eylemi garip bir şekilde yatıştırıcıydı. Belki onu aradığımı gördüğünde birinin onu önemseydiğini hatırlardı. Bu sefer telefonu doğrudan sesli mesaja düştü.

Kendimi bir sandalyeye bıraktım. Tüm gün tek bir ot yolacak kadar bile çaba sarf etmediğim hâlde birdenbire yorgun hissediyordum. Sanki geçen hafta hayal kırıklığına uğrattığım herkes omuzlarıma yükleniyordu. Bay Frederics. Alice. Bayan DiCarlo. Drew. Annem. Ve elbette kamp ateşi gibi kokan Court.

OTUZ DÖRT

“KADİFE ÇİÇEKLERİ DİRENÇLİ CANLILARDIR.

YAĞMURDA, KURAKLIKTA, HATTA KAR YAĞIŞINDA BİLE,

TIPKI HAKİKATİN MİNİK MEŞALELERİ GİBİ

KAFALARINI UZATARAK SERPİLİRLER.”

—Privet, Kokubaz, 1703

ERTESİ SABAH BİSİKLETİMİ okula sürerken bunun bu yolculuğu yaptığım son sefer olabileceğinin son derece farkındaydım. Annem birkaç saat içinde evde olacaktı. Hızla yanından geçtiğim manzaradan keyif almaya çalışıyordum: ufak, koyu renkli meyveleriyle kurtbağrından bir perde, Frankenstein’ın dönüşümü misali demire dönüştürülmüş tahta bir giriş kapısı, sonra tel örgü, sonra yine ağaçlık. İpeğe sardığım süsen, bir hız tümseğinden geçerken sepetimde sıırıyordu.

Bugün sürekli değişen okul binasının ön cephesinde, “Çizburger Pazartesis! Bu Öğlen!” yazıyordu. Bir başka yuvaya dönüş geleneği. Biri size bir burger alırsa, bu baloya davetti. Onu yediğinizde daveti kabul etmiş olurdunuz.

Okulun idari işler ofisinin dışında bir ilan tahtasının etrafında bir kalabalık toplanıyordu. Balo mekânı buharlı gemi *Argonaut* resimlerinin yanında yuvaya dönüş kraliyet adaylarının fotoğrafları da vardı. Bisikletimle yanından geçerken fötr şapkamın altından üstünkörü bir bakış attım. Court ve Whit’in yanı sıra Vicky, Melanie ve diğer popüler çocukların orada olması şaşırtıcı değildi. Vicky’nin hemen yanında Kali’nin gülümseyen suratını görmekse, neredeyse bir çöp kutusuna çarpmama neden oluyordu.

Kali yuvaya dönüş kraliçeliğine aday gösterilmişti.

“Ben de Kali’ye oy veriyorum,” dedi bir kız arkadaşına. “Zalim kızlar dışında birinin kazanma zamanı geldi.”

Arkadaşı başını onaylarcasına sağladı. “Bir Latin’in kazanma zamanı geldi.”

“Latin olan Vicky, aptal,” dedi ilk kız. “Kali siyahi.”

“Aslında Samoalı,” diye bilgilendirdim onları.

Kali zoru başarıp da kazanırsa ne olacağı hakkında ister istemez endişelendim. Bu Vicky’nin tekerine bir çomak daha sokmak olurdu. Kaldı ki Vicky daha ne yapabilirdi ki? Elinden gelenin en iyisini ortaya koymuştu ve Kali hâlâ ayaktaydı. Hayır, o öne çıkmıştı.

Bilgisayar ekranının arkasında oturan Bayan DiCarlo ben kütüphaneye girerken hapsirdi.

“Günaydın. Alerjiniz hakkmda düşünüyordum.” Oğul Dr. Lipinsky’nin adını ve ofis numarasını yazdığım yapışkanlı not kâğıdını çıkardım. “O bir kulak burun boğaz uzmanı.”

Kütüphaneci kâğıdı incelerken bir kâğıt mendil burnunu örtüyordu. “Çok nazıksın. Ama neye alerjim olduğunu anladığımı düşünmeye başlıyorum.”

“Neye?”

“Doğrusu, sana.”

Ağzım açıldı ve kapandı.

Kütüphaneci kıkır kıkır güldü. “Uğraşıp durduğun tüm o çiçeklerden olmalı.”

Bu, yaptığım polenleri zaptedecekmişçesine şapkamın kenarlarını kavradım. “Üzgünüm. Buraya gelmeye son vermeliyim.”

“Sorum değil. Ziyaretlerin hoşuma gidiyor. Hem zaten yakında taşınabilirim.”

“Taşınmak mı?”

“Evet, teklif taleplerinden biri işe yaradı.”

“Ama yalnızca birkaç gün oldu.”

“Biliyorum, bu harika değil mi? Oxford Üniversitesi’nin kütüphanesi özgeçmişimi okumaktan heyecan duymuş. Bir Ortaçağ

kolel.siyonları uzmanı arıyorlarmış.” Gözlerini alçakgönüllü bir tavırla klavyesine indirerek gülümsedi.

Özgeçmiş-i. Onun bir iş değil, erkek avında olduğunu düşünmüştüm. “Bu müthiş.” Parmak uçlarımda ileri geri salınarak cevabı bulduğunuzu sanırken nasıl da yanlış soruyu sorduğunuzun ortaya çıkmasına hayret ediyordum. Bayan DiCarlo ister aşkı bulsun isterse ateş fenerleriyle kuşatılmış bir İngiliz şatosuna taşınsın, yolculuğundan keyif almasını umuyordum. Sonunda bir kokubaz olacağımı bildiğim hâlde okula gitme sebepim de bu değil miydi? Günlük yaşamı yabancığül çitinin diğer tarafından deneyimlemek. Onu bütünüyü karıştırabileceğimi fark etmemiştim. Ama her şeyi yeni baştan yapabilseydim hiçbir şeyi değıştirmeyebilirdim. Büyük ölçüde.

Matematik dersinde Bay Frederics’in masasında bir yedek öğretmen görmek kafamda yeni endişelere öneyak oldu. Bay Frederics’in yokluğ Alice’ten mi kaynaklanıyordu? Kurşunkalemim defterime zikzaklar karalıyordu. Belki de hâlâ iksirin ters gittiğini ona söylemenin en iyi yolunu bulamamış olduğumdan, burada olmaması daha iyiydi.

Yedek öğretmen örgü örerken biz bağımsız çalışma yapıyoruz; bunun anlamı Drew ve Vicky için birbirlerine katlı kâğıt parçaları vermekt... Büyük ihtimalle aşk notlarıydı.

Drew’a bizzat bir not yazdım. “Benimle su çeşmesinde buluş.”

Sonra öğretmenden izin alarak aceleyle köşeyi dönüp, belirtilen yere gittim. Çok geçmeden Drew ortaya çıktı. Yağlı sarı saç tutamlarından bir perdenin arkasmdan bakarken mavi gözleri merakla parlıyordu. “Ne oldu?”

“Sen, ee, Vicky’den hoşlanıyor musun?”

“Evet, neden?” Yeni temizlenmiş yüzünü benimkine yaklaştırmak için eğildi.

“Bazen aşk söylenildiği kadar iyi değildir.” Lastiğe dönmüş gibi hissettiğim kollarımı ovdum.

“Bana bunu söylemek için mi sınıftan çıkardın?”

“Evet.”

“Hımm, teşekkürler.” Benimkinin aksine onun kankahası kulağa içten geliyordu. Bana sarı kaşlarmdan birini kaldırdı ve yeniden eğildi. “Aslında aramızdaki öyle bir şey değil. Benden hoşlanmıyor. Demek istediğim, bir erkek arkadaş olarak. Ona baya birlikte gitmeyi teklif ettim ve hayır dedi.”

Çenem istemsizce gevşedi. “Öyle mi dedi?”

“Evet. Ve bu sorun değil çünkü ben de ondan o şekilde hoşlanmıyorum. Yani, hoşlandığımı zannediyordum. Ama onunla takılmak sadece eğlenceli, anlıyor musun?”

“Öyle mi? Eğlenceli? Vicky?”

“Evet.”

Halbuki iksir işe yaramıştı, bunu kendi gözlerimle görmüş-tüm. Bunu herkes görmüştü. Teyzemin sözleri zihnimde yankılandı. *Zannettiğimiz kadar güçlü değiliz.* Her şeye rağmen iksirler sadece gözleri aşk ihtimaline açıyordu. Bireylerin, hem hedef hem de müşterinin bu hislere göre hareket edip etmeme konusunda hâlâ bir seçeneği vardı. Bazen romantik sevgi son nokta değil, sadece başlangıçtı.

Drew izin kartıyla sırtını kaşırken bana hâlâ sabırsızlıkla bakıyordu. “Biraz tuhafsin ama senden hoşlanıyorum.”

“Teşekkürler, ben, ee, ben de senin için aynısını düşünüyorum.”

Öğle arası zili, herkese okulun dışından bir satıcı tarafından satılan çizburgerlerini alma fırsatı vermek için bir saat erken çaldı. Bugün yemekhane kapalı olduğundan Kali okulun geri kalanıyla birlikte okul arazisinde olmalıydı.

Eşyalarımı kilitli dolabıma doldurduktan sonra orada sakladığım süseni aldım. Süsenler, “Arkadaşlığın çok önemli,” derdi. Aramız eskisi gibi olmayabilirdi ama Kali’nin her zaman onun yanında olacağını bilmesini istiyordum.

Otoparkta her biri bir kovboy şapkası şeklindeki –şapka kenarı olarak birer kahverengi güneşlikleri vardı– iki Cowboy Cheeseburgers yiyecek kamyonunun birinden çizburgerlerini alan öğrenci grubuna yöneldim.

Bugün farklı bir şey vardı. Ben aralarından geçerken insan denizi ayrılmıyordu. Ya insanlar Çizburger Pazartesi konusunda çok heyecanlıydı ya da bana alışıyordu.

Cassandra’nın soprano sesi dikkatimi çekti. Yakınlarda bir yerde “Cheeseburger in Paradise” şarkısını söylüyordu. Boyunumu uzatarak yerini saptadım, on metre kadar ileride oturuyordu. Son notasını söylerken kolunu Twice Loved Vans ayakkabılarını giyen ve hapır hupur bir çizburger yiyen Kali’ye uzattı. Çizburgeri ona kim almıştı acaba?

Sersemlemiş bir biçimde, Meyer’dan eve dönüş yolculuğunu yeniden düşündüm. *Cass yalnızca bir arkadaş. Demek istediğim, bu çok açık, demişti Court.* O zaman, benden hoşlanıyorsa elbette bir kız arkadaşı olamayacağını söylemek istediğini düşünmüştüm. Başka bir şey söylemek istiyormuş. Aşk cadısı hariç herkes için açık olan bir şeyi. Âşık olmanın bir kokusu varsa, annem bundan hiç bahsetmemişti. Kalp ağrısını, bir tutkuyu, hayranlığı ve aşkla ilgili yüz başka kokuyu algılayabildiğimiz aklıma geldi, öyleyse neden âşık olmak bunlardan farklıydı ki? Belki serbest düşüşteki bir kalbin notası fark edilemeyecek kadar uçucuydu.

Cassandra burgerinden bir turşuyu çıkardı ve Kali onu almak için kendi sandviçini açtı. Yüz ifadesi onu her zaman hatırlayacağım şekilde mutlu, rahattı.

Oradan geçen bir grup kız seslendi, “Sana oy verdik, Kali!”

Kali’nin nasıl ve ne zaman böyle bir yandaş grubu edindiğini merak ederken gözlerimi kırıştırdım. Popülaritesindeki ani yükseliş beni sevindirse de ekmek kabuğu gibi, arkada bırakılmış hissetmemek elimde değildi. Onlara başıyla selam verdi. “Mükemmel.”

Beni fark ettiğinde bana çizburgeriyle el salladı. En az on altı kat neşelendim.

Çizburgerini Cassandra'ya verdi, ardından ayağa kalkarak benimle yarı yolda buluştu. Yüz ifadesi tarafsız, hatta iğneleyiciydi, yine de burnum olmadan hakiki ruh hâlini tam olarak saptamadaki yetersizliğim beni rahatsız etti. Saçı farklı görünüyordu. Artık örgülü değildi, düzgün bir topuz hâlinde toplanmıştı. "Bugün burada birçok mide ekşimesi yaşanacak," dedi ilgisizce, sanki hiçbir terslik yokmuş gibi.

Sırıttım. "Dün geldiğin için teşekkür ederim."

Başıyla onayladı. "Teyzen heyecan verici biri. Onu gördüğümde nereyse tepetaklak yere çakılıyordum. Onun annen olduğunu sandım."

"Bu konuda yalnız değilsin."

"Bana Alice'le ne olduğunu anlattı. Zavallı Layla için çok yazık ama iyi bir amaç içindi."

"Doğru." Suçluluk yavaşça içime süzülüyordu ama Kali'nin gözlerini üstümde hissederken onu bir kenara ittim. "Sesli mesajımda söyledikimde ciddiydim. Sen büyüleyiciydin."

"Teşekkürler. Annem öyle düşünmedi. Cumartesi günü beni bir psikiyatristle ve pazar günü papazımızla görüştürdü."

Demek Kali dün bu yüzden öğle yemeğine kalmamıştı. Hayır, dünya Mim Gezegeni'nin yörüngesinde dönmüyordu. "Üzgünüm. Şimdi nasıl?"

"Hâlâ onu ikna etmeye çalışıyoruz."

"Peki... sen nasılsın?"

"İyiyim. Epey bir pamuk tiftiği ağzımı tıkıyor gibi hissediyordum ve şimdi hepsi temizlendi. Bu daha fazla pamuk tiftiği yutmayacağım anlamına gelmiyor ama şimdilik her şey yolunda." Boynunu bir yandan diğerine kütürdetti.

Ona süseni uzattım. "Kendi meselenle başa çıkabileceğine güvenmem gerekirdi."

"Teşekkürler." Çiçeği aldı ve gösterişli taçyapraklarını burnuna dayadı. "Ama kızmamın sebebi o değildi." Çiçek soğanının sarı merkezine kaşlarını çatı, dudakları gergin bir goncaydı. Son-

ra koyu renkli gözleri benimkileri derinlemesine inceledi. "Bak, sence neden seninle takılmaktan hoşlanıyorum?"

"Ömür boyu açık büfe salata imkânı mı?"

Başını vurgulu bir biçimde iki yana salladı.

"Dans figürlerimi mi çalmaya çalışıyorsun?"

Gözlerini aniden gökyüzüne dikti. "Kesinlikle hayır. Sekizinci sınıfta okuldan uzaklaştırıldığımda babam bana bir seçenek sundu: Annenle şu yabancı otları ayıklama işini veya otoyol temizliği ni kabul edecektim. Bu çok zor bir karardı, inan bana."

Kali'nin babasının onu bize getirdiği günü hatırlıyordum. Neredeyse tek kelime etmemişti, çok üzgün ve kaybolmuş kokuyordu.

"Şimdiye kadar verdiğim en iyi karardı." Geniş bir elini bir beyzbol eldiveni gibi açarak anafikrini vurgulamak için zarafetle hareket ettirdi. Ona karşı bir sevgi seli hissettim. "Sen ve annen, ödeme almamak veya gününüzün yarısını kulaklarınıza kadar çamur içinde geçirmek anlamına gelse bile kendinize sadıksınız, tıpkı solucanlar gibi. Bu bana benim de bir solucan olabileceğimi düşündürdü. Şiirim bundan sonra uçuşa geçti."

Güçlkle yutkundum. Kali bunu bana daha önce hiç söylememişti.

"Vicky'ye karşı koyabilmek için önce senin ona karşı koyabilmene ihtiyacım vardı. Senin boyun eğmediğini görmeye ihtiyacım vardı."

"Seni hayal kırıklığına uğrattığım için özür dilerim."

"Beni hayal kırıklığına uğratmadın." Bağcıkız ayakkabıların dan önce birinin, sonra diğerinin ucunu bana doğrulttu. "Hatalı olduğunda bile hâlâ doğru olanı yapmaya çalışıyorsun; senin yerinde olsa çoğu kişi yere serilir, pes ederdi. Sanki bir değer taşıması için mümkün olan en zor yolu seçmen gerekiyor."

"Bu bir hayatta kalma içgüdüğü. Kökenlerimize karşı çıkmak istemeyen uzun bir kadın soyundan geliyoruz."

"Bundan fazlası var." Bana bir kaşını kaldırdı. "Bir özel gün gömleği kadar düzgünsün. Galiba gömleği buruşuk görmeyi hiç beklemiyordum."

Bu beni biraz gücendirdi. "Tüm gömlekler buluşur, po'lyester olanlar bile. *Ben* senin yanında olmaya çalışıyordum." Kendi se-simdeki incinmeyi duyabiliyordum.

Kali'nin ağzı büzüldü. Ya düşünüyordu ya da beni benzetmek üzereydi. Sonra yüzü gevşedi. "Özür dilerim, Meraklı. Benim de senin yanında olmam gerekirdi. Sanırım bende de ütüyle ortadan kaldırılamayacak kadar fazla buruşukluk var."

Başım la onayladım.

"Bunu nasıl telafi edebilirim? Annen eve döndüğünde yanın-da olmama ihtiyacın var mı?"

Annemin kızgın yüzünün bir görüntüsü zihnimde belirdi. Durumu değerlendirdim. Annem Kali'nin önünde patlayamazdı ama sonrası için daha fazla öfke depolayabilirdi. "Sorun yok. Kendim için mümkün olan en zor yolu seçmeye meylliyim, unuttun mu?"

"Annen o kadar kötü değil. Bunu göstermekten hoşlanmasa bile kocaman bir kalbi var. Bu onun tarzı olsa gerek."

"Bu sadece onun tarzı değil. Bu kokubaz tarzı. Bizde bir laf var, *Çuha çiçekleri doldursa da akçaağaçtan arabayı, bilge kişi yakalayacaktır aşka düşen bir kalbi.*"

"*Çuval* çiçekleri mi?" Bir gülümseme dudaklarımın arkasında pusuda bekliyordu.

"*Çuha* çiçekleri." Bir kahkahayı paylaştık. "Aşk iksirlerinde kullanılırlardı. Aşkla meşgul olmamıza rağmen kendi duygularımızı kontrol altında tutmak zorunda olduğumuz anlamına geliyor. Kokubazlar asla neşe saçan kişiler olmadı."

Çenesini başparmağı ile işaretparmağı arasında sıkıştırdı. "Ama sen öyle biri... Bastırılmış değilsin. Teyzen de değil. İnsanları itip uzaklaştırmıyorsunuz. Bence insanlardan benim hoşlandığımdan daha fazla hoşlanıyorsun."

"Galiba bunun üzerinde çalışmam gerekiyor," diye mırıldandım.

Bir dairenin içinde volta attıktan sonra benimle doğrudan yüz yüze geldiğinde kollarını kavuşturmuştu. "Bence onu yanlış yo-

rumluyorsun. Düşen *kendi* kalbini yakalamayı söylemiyor, düşen *bir* kalbi yakalayacaktır diyor, yani herhangi birinin kalbini. Bu 'kayan bir yıldızı yakalamak' deyişine benziyor, yıldızlar sık sık kaymaz, dolayısıyla kayan bir yıldız görürsen gözlerini kapatmazsın. Aşkın da cup diye düşmesine izin vermezsin."

Sığır kuyruğu otuna gözlerimi kısıp bakarken acaba haklı mı diye düşündüm. Kali bir şairdi. Bir dizeyi çözebilecek biri varsa, Kali'ydi. Larkspur duygusal ilişkiler konusunda yanılıyordu, o hâlde belki Carmelita'nın Son Sözü'nün bu yeni yorumunda da haklılık payı vardı. Eğer Kali haklıysa, hayat az önce çok daha ilginç bir hâl almıştı. Yine de... "Annem buna inanmayacak."

"Onun iş perspektifinden bakarak bunu mantıklı bulmasını sağla. Bizzat kullanmadığın bir ürünü satamazsın."

Cassandra ellerini Kali'ye uzatarak yeniden şarkı söylemeye başladı. Kısa bir süre onu izledik.

"Çizburgerini bitirsen iyi olur. Teşekkürler, Kali."

Beni dirseğiyle dürttü. "İyi şanslar." Cassandra'ya doğru hareket etti, sonra yeniden arkasını döndü. "Hey, Meraklı, kovulursan ben hâlâ işime devam edebilir miyim?"

Suratımı buruşturdum. Kollarını rahatça sallayarak uzaklaşırken kahkaha atıyordu.

Çimenlerin arasından ve insanların etrafından geçerek okula doğru ilerledim.

"Mim!" Lauren, Pascha'yı arkasından çekerek hızla bana doğru geliyordu. "Bize yardım et. Pascha'nın babası ona baloya gidebileceğini söyledi ve Whit'e teklif etmek istiyor ama korkudan yapamıyor."

Pascha paketlenmemiş bir çizburgeri göğsünde sımsıkı tutuyordu. Sandviçin yağı, etrafındaki incecik kâğıdından sızıyordu. "Sadece kendimi küçük düşüreceğim. O Mim'den hoşlanıyor, benden değil." Gürültüyle burnunu çekti ve onu başörtüsüne sildi.

"Whit nerede?" diye sordum.

“Orada.” Lauren bir frizbiyle oynayan bir grup oğlanı işaret etti. Whit saçlarını dört bir yana savurarak sıçradı ve frizbiyi havada yakaladı.

Court’u yakınlarda görmeyince fötr şapkamı kafamda düzelttim ve hırkamın kollarını parmak eklemlerime kadar çektim. “Beni takip edin.”

Arazinin diğeri tarafındaki hedefe doğru topluca ilerledik. Whit beni gördüğünde yüzüne sersem bir gülümseme yayıldı ve kollarını yakınlarda konumlandırılmış devasa geri dönüşüm kutularından birini kucaklayabilecek kadar genişçe açtı. Bu kez onun için hazırdım.

OTUZ BEŞ

“HAVA BİRDENBİRE BOZARSA EN DİRENÇLİ DEVETABANI
BİLE ŞOKA GİREBİLİR. BEN KENDİMİNKİNİ YÜN BİR
KAZAĞA SARDIM VE BU GAYET YETERLİ OLDU.”

—Hazel, Kokubaz, 1901

“MERHABA,” DEDİM Whit’e neşeyle. “Bu Pascha.”

Pascha bir tuzluk kadar beyazladı ve durgunlaştı. Whit, Lauren’ın onu ileri itme çabalarına direnen kızı incelerken ben de çift porsiyon OS’yle ona arkadan saldırdım. Whit’in sersem sırtışı kayboldu. Güneş gözlüğünü çıkardı ve hepimize gözlerini kısarak baktı.

“Pascha baharatlı yiyeceklere bayılır,” dedim.

Lauren arkadaşını son bir kez itekledi. “Bir defasında meyve suyuna gizlice bir Meksika biberi koydum ve fark etmedi bile.”

Whit yeniden bana döndü ve bir gülümseme yanaklarına dayandı. Ağzım kurudu. Bryony Teyze’nin yaptığı karışım da bozuk olabilir mi diye düşündüm. Belki reçetede bir hata vardı. Şimdi yeni bir açıklama yapmam gerekecekti ve...

“Kütüphane kartın var mı? Çünkü seni araştırıyorum.” Whit, Pascha’ya bakarken gözleri parlıyordu.

Pascha kızardı ve Lauren ellerini birbirine vurdu.

Tuttuğum bir nefesi bıraktıktan sonra yavaşça geri çekildim. Gittiğimi fark eden tek kişi bana başparmağını kaldırarak bir onay işareti veren Lauren’dı.

Bisikletimi almak için kütüphaneye doğru giderken kalaba-

lıgın etrafından bir kestirme buldum. Öğle yemeğinden sonra olağan akşamüstü dersleri yerine tüm okul, arazide halat çekme oyunu ve üç bacaklı yarışlar gibi “okul ruhunu geliştirme” egzersizleri yapıyordu. Eve gidip annemle konuşsam da olurdu. Kaçınılmaz olanı ertelemenin faydası yoktu. Dahası o zaman Court’la karşılaşmaktan endişe duymayı bırakabilirdim.

Kütüphanenin önündeki bisiklet bağlama yerine giderken bir malzeme kulübesinin yanından geçtiğim sırada sigara dumanının keskin kokusu yüzünden suratımı buruşturdum. Koku bir tuğla duvarın arasından sızabilirdi. Biri, sırtını kulübeye dayamış, sokağın tarafına bakıyordu. Melanie’nin sigarası parmaklarını yakacak kadar kısaydı. Beni gördüğünde kıs kıs güldü, ardından izmaritini yere attı. “Merhaba cadı.”

Daha önce ondan sigara kokusu aldığımı hatırlamıyordum. Bu yeni bir alışkanlık olmalıydı. Belki Vicky’den gelen ikinci el dumandan bıkmış ve kendininkini yaratmaya karar vermişti. Ona bir cevap yapıştırma isteği beni kışkırtıyordu ama o sırada, derisi soyulmuş ve kanamakta olan dizleri dikkatimi çekti.

Homurdandı. “Ayağım takıldı.”

Ona iyi olup olmadığını sormayı düşündüm ama beni duymazdan gelecekti. Titreyen parmakları çantasına uzandı ve bir çakmak ile yeni bir sigara çıkardı. Postacı çantamı omzumda daha sağlam duracak şekilde yukarı çektim. Onu rahat bırakmıyordum. Fakat gerek genetik olarak başkalarının hayatına burnunu sokmaya meyilli olduğumdan gerekse Melanie, bana birkaç yumruk savurma hakkını kazanmış gibi hissettiğimden bunu yapamadım. “Sana biraz aloe vera bulabilirim.”

“Bitkilerin her şeyi düzeltebileceğini sanıyorsun.” Ağzının üstündeki kuru beneklerin yanı sıra yüzünde lekeler vardı.

“Her şeyi değil. Hâlâ soğuk algınlığının tedavisini arıyoruz.”

Çakmağını beceriksizce çakmaya çalıştı, güçlülük de olsa sigarasını yakmayı başardı. “Neden sadece oluruna bırakmadın?”

“Ne demek istiyorsun?”

“Annem ve Bay Frederics birlikte iyiydi.”

Şaşkınlığımı bastırdım ve kurumuş dudaklarımı yaladım. “Onların birlikte olmasını istemediğini zannediyordum.”

“Başta. Ama birbirleri için yaratılmış gibilerdi. Azıcık beyni olan herkes bunu görebilirdi. Bu herkes için daha kolay olurdu.” Ağzında tükürük tanecikleri vardı.

Çenemi kaldırdım. “Daha kolay olması onu doğru yapmaz.”

“Daha zor olması da onu doğru yapmaz.”

Tuş!

“Dünyaya aşkı kazandırdığın için çok özel olduğunu düşünerek o peri masalı bahçende yaşayıp gidiyorsun.” Aşk kelimesini bir hastalıkmiş gibi söyledi. “Peki sen o eşleşmeleri yaptıktan sonra ne oluyor? Ya Beyaz Atlı Prens’in daha çok Ezik Prens olduğu ortaya çıkarsa? Geri kalamamız için hayat güllük gülistanlık değil. Bazen doğru hareket yanlış olandır.” Duman burun deliklerinden kıvrılarak çıkıyordu.

Ağırlığımı diğer ayağıma verdim. Melanie haklıydı. Kural Kitabı bir rotayı salık verirdi ama bu her zaman en insanca olan değildi.

Yol ne zaman bu kadar eciş bücüş olmuştu? Başta hatamı geri almak çok önemli görünmüştü. Sonra işler değişmişti, ilişkiler değişmişti.

Kan, Melanie’nin derisi soyulmuş dizinde pıhtılaşmaya başlıyordu. Birdenbire çantamdaki kartviziti hatırladım. “Evelyn Salzmann, Yıldızların Heykeltraşı” kelimeleri bir telefon numarasıyla birlikte daktilo yazı tipiyle basılmıştı. Kartı Melanie’ye uzattım.

İsme zar zor bir göz attı ve katı almadı. “Evet, ne olmuş?”

“Bir çırak arıyor.” Kartı çalıştın tam onun görebileceği noktaya dayadım. Sonra yanından ayrıldım. Kartı saklamaya mı yoksa yakmaya mı karar verdiğini bilmek istemiyordum. Şu anda aklımı meşgul eden yeterince Sawyer vardı.

Bisikletimi aldım ve onu avluda ittirdim. Öğrenciler bir bayrak direğinin etrafında yayılmış, öğle yemeği yiyorlardı. Otoparka ulaştığımda bisikletime bindim.

Court'un cipi arka taraftaydı. Görüntüsü içime baş döndürücü bir zehir boşaltıyordu. Deniz Tanrısı'nın hükümdarlığındaki öpüşmemizi tekrar düşünürken okyanusun kokusunun, keseli yosunun miso kokusunun, Kaliforniya leylağının, ambalaj dolgu köpüğünün kauçuk kokusunun bile bana Court'u tanımanın acı-sını ve neşesini hatırlatacağını biliyordum.

Bir Volkswagen tam yanımda sertçe fren yaptı ve bisikletimden sendeleyerek düştüm ama yere yapışmadan önce kendimi durdurdum.

Açık pencereden sürücü, ponpon kız formalı bir kız, bana bağıarak bir şeyler söyledi. Yanındaki yolcuyu tanıdığımda yakıksız laflarını güçbela algıladım.

Görüntü mideme bir yumruk indirdi.

Üzgün suratlı Court Sawyer ellerinde bir çizburger tutuyordu.

İçimdeki her şey soğudu. Sanki biri içime buz küpleri dökmüş ve beni çalkalamıştı ve neyin gerçekleşmek üzere olduğunu güçlükle kavradım. Kapı açıldı ama ben yörüngesini arayan bir göktaşı gibi huzla fırlayarak basıp gittim.

Nefes aldığımda göğsüm sarsıldı ve hıçkırığımı hapsedmek için bir kolumu mideme bastırdım. Her nasılsa, nefes almak suyun altında, boğulurken olduğundan daha fazla canımı acıtıyordu. Eğer aşk böyle hissettiriyorsa, neden herkesin onu bulmaya kafasını takmış olduğuna insan hayret ediyordu. Belki de iksirlerimiz bir uyarı etiketiyle birlikte gelmeliydi: Yüksek derecede duygusal çöküntü riski taşıyan ürün.

Onun beni unutmasını istemiştin. Yoluna devam ettiği için mutlu olmalıydım.

Gözlerimi elimin tersiyle sildim. Böylesi daha iyiydi. İlişkiler sadece dikkatimizi mesleğimizden uzaklaştırmaya yarıyordu. Narcissa kendini yalnızca yeteneğine adanarak usta bir kokubaz olmuştu. Burnumu geri kazanacağımı farz ederek, başka insanlar tarafından dikkatim dağıtılmadan yapabileceğim tüm eşleşmeleri aklıma getirdim. Sattığımız tek ürün tarafından dikkatim dağıtılmadan.

Daha Parrot Hill'e varmadan bacaklarımın titrek ve yorgun olduğunu hissediyordum.

Anneme doğrudan söylemeli miydim yoksa bana yolculuğunu anlatma fırsatını bulduktan sonra dolaylı yoldan mı konuya girmeliydim?

Eve ulaşmak üzere kavisi dönerken tek bir görüntüyle frene asıldım. Matematiği Seviyorsanız Kornaya Basın tampon etiketli bambu yeşili bir hibrit araba garaj yolunda duruyordu.

Bay Frederics buradaydı.

Annem çoktan öğrenmişti.

OTUZ ALTI

“ETRAFINIZA BAKIN, DAĞLARDA YETİŞEN MÜTEVAZI

ALPYILDIZI, KAYALARI PARÇALADI.”

—*Limonia, Kokubaz, 1598*

ANNEM VE BAY FREDERICS dükkânın dışında, hindistancevizi ağacı ve kankası ylang ylang ağacının altında oturuyordu. Bana sırtları dönüktü, kafalarının tepesi funda sırasının üstünden görünüyordu. Ben yaklaşırken annem arkasına dönmeden adımı seslendi. Yüz metre öteden kokumu alabilirdi.

Annem hâlâ yolculuk giysileriyleydi: mavi kazak, bol pantolon ve bir müşteri tarafından örülmüş bir atkı. Formalite icabı bana sarılmak için ayağa kalkarken gülümsemedi. Hoşlanmadığı bir şeyin kokusunu algılamak burnu kırıttı. Bu Bryony Teyze, yalancılığın pis kokusu, yıkanmamış saçlar dahil bir düzine şey olabilirdi. Ama tek bir kelime bir ürpertinin omurgamdan yukarı kıvrılarak tırmanmasına sebep oldu. “Yabanmersinleri.”

Onu unutmuştum. Elbette kalp ağrımın kokusunu alıyordu.

Bay Frederics beni başıyla selamladı. “Tünaydın Mim.”

“Merhaba Bay Frederics.”

“Bay Frederics benimle çok ilginç bir haber paylaşıyordu.” Annemin yanağındaki bir kas seğirdi.

“Öyle mi?” Onların karşısındaki banka oturdum. İri gözlerim annemi bir saniye bile kandırmadı.

Bay Frederics utangaç bir şekilde güldü. “Şey, Sofia, yani Ba-

yan DiCarlo her şeye rağmen benimle ilgilenmiyor. Sen de Puddle Jumpers etkinliğindeydin. Çocuklara üzümlerle matematik öğretmeye çalışıyordum. Bana bunlara bir son ver, herkes matematikten hoşlanmaz dedi. Bir hayal etsene." Tik ağacı bankımızda hızla geriye yaslandı ve parmak uçlarını birleştirdi. "Her neyse, önemi yok. Başka birine âşık olduğum ortaya çıktı."

Annemin burun delikleri genişledi ve oturduğu yerde dönerek sağlam ahşap giriş kapımıza dikkatle baktı. "Görünüşe göre bir ziyaretçimiz daha var."

Kimin kokusunu alıyordu?

"Merhaba?" diye seslendi eski bir Miss Kaliforniya'nın tanıdık sesi.

Bay Frederics sıçrayarak ayağa kalktı ve elini gözlerine siper ederek baktı. "Bu o. Burada ne yapıyor olabilir? İzninizle." Kapıya doğru harekete geçti.

Annem duygularını belli etmeyen bakışlarını bana dikti. "Bryony ne kadar süre burada kaldı?"

Teyzemin varlığının kalıntılarının kokusunu alıyordu. "İki gün."

"Neden geldi?"

"Onu ben aradım."

Yüzündeki tüm kan çekildi. "Onu mu aradın? Hangi sebeple?"

"Burnumu kaybettim."

"Biliyorum. Haşlanmış pancar gibi kokuyorsun." Sesi bir fıslıtya döndü.

Alice'in peşine takılan Bay Frederics'in yüzü onunla konuşurken hayat doluydu. Alice arkasına dönüp, ona bakmadan bize doğru ilerliyordu.

"Ama iyi haber şu, geri kalanım hâlâ sağlam." Zayıf bir biçimde güldüm.

Sinirli bir nefes verdi. Burnuna bir koku takıldı ve havayı kokladı. Gözleri hızla benimkileri buldu. "Bu keseli yosun mu? Ve Sibiryâ kökenli, otuz iki bin yıllık *silene stenophylla* mı? Sen ne yaptın?"

Söyleyeceklerim aklımdan uçtu. “Keseli yosundan sana söz etmiştim, gümüşü bir bitişi olan, miso çorbası gibi. Onu, ee, okyanusta buldum, *silene stenophylla*’ya gelince, o gür bir bitkiydi. Meyer bunu fark etmeyecek bile...”

“Onu çaldın mı?”

Ziyaretçilerimiz bize ulaştı. Bir konukseverlik zarı annemin kızgınlığını güçbela gizliyordu. İkimiz de Alice’i karşılamak için ayağa kalktık.

Alice elini uzattı. “Merhaba, sizi tekrar görmek güzel.”

Annemin gözleri irileşti ama Alice fark etmedi. Arkasındaki, bir mendili kafasındaki nemli beneklere gizlice bastıran Bay Frederics dikkatini dağıtıyordu.

Konuşmaya başlasam iyi olacaktı. “Ah, o aslında teyzem...”

Annem bir parmağını havada bana doğru salladı. Kendini topladı. “Sizi görmek de çok güzel.” Bana sorgulayıcı bir bakış attı.

“Bayan *Sawyer*, oturmaz mısınız?” Anneme yardım ederken, Alice’e gerçek kimliğini söylememi neden istemediğini çözmeye çalışıyordum.

“Lütfen, sadece Alice.”

“Alice.” Annem bile kötü şöhretli *Sawyer*ları duymuştu. Durumu anlamaya çalışarak keskin bir nefes alırken burnu seğirdi.

“Sanırım çaydanlığın kaynadığını duydum,” diye uydurdum.

“Otur yerine, *Mimosa*.” Annemin bakışları Alice ve Bay Frederics arasında gidip geliyordu. “Bay Frederics, rica etsem gidip mutfaktan çay tepsisini getirir misiniz?”

“Zevkle.” Bay Frederics aceleyle uzaklaştı.

Alice anneme telaşlı bir hâl alan minnettar bir gülümsemeyle baktı. “İşe yaramıyor,” diye tısladı.

“Ya?” dedi annem kalkık kaşlarını bana yönelterek.

Ağızdan çıkan tek bir hecenin gücüne hayret ettim. İç organlarım burulurken sırtımda ve boynumda ter birikiyordu.

“Neden *DiEi*’nin işe yaramadığını düşünüyorsunuz?” diye sordum.

Annem bir ok onu sırtından vurmuşçasma dikleştı. "DİEİ."

"Bildığın gibi, Alice'in bileğine sürdüğümüz orkide."

Bir başk° görünmez ok anneme isabet etti, bu kez ön taraftan. Nefesi hızla dışarı salındı. Avucunu kavradı ve onu parmak boğumuyla ovmaya başladı. Ağzı düzleşerek katı bir çizgi şeklini aldı.

Alice mutfağa doğru göz attı. "Etkisini ânında göstereceğini söylediniz ama onu düşünmekten kendimi alamıyorum. Bakın, bu sabah bir omlet yapmaya başladım ve ne olduğunu anlamadan kendimi pasta hamuru hazırlarken buldum." Elini kalbine bastırdı.

Annem avucunu ovmayı bıraktı ve ellerini önünde kavuşturdu; durumun kontrolünü geri almıştı. "Kalp hatırlar. Bay Frederics'e kendi kendine yeniden âşık olman tamamen mümkün." Kısık gözlerle bana baktı. "Yoksa bundan bahsetmiş miydin?"

"Kalbin bir balona benzediğini söyledin," dedi Alice kendiliğinden.

"Ah, evet, öyle dedim." Annem bana utandıran bir bakış attı.

Tavuk Tabitha tik ağacı masanın altına uçtu ve ayakkabılarımı gagalamaya başladı. "Ah, ee, senin de açıkladığın gibi bir DİEİ sadece balonu yeryüzüne geri çeker. Belki Alice ipini serbest bırakmıştır?" Onaylaması için anneme göz attım.

İç geçirişi kendi yankısını barındıracak kadar güçlüydü. "Evet, kendiliğinden ona yeniden âşık olman gayet mümkün. Bundan söz etmiş olmalıydım."

Alice bir fiskeyle bir saç tutamını yerine geri gönderdi. "Ama beni iksirin etkisinden kurtarmandan sonra onu görmedim bile."

"Bir şey sana, ona olan duygularını hatırlatmış olmalı," dedi annem. "DİEİ anıları ortadan kaldırmaz."

Alice kaşmir süveterini kendine daha sıkı sardı. "Yuvaya dönüş maçında ceketini ödünç almama izin vermişti. Hâlâ palto asılığında duruyor. Ve onun gibi kokuyor." Endişeli gözleri çalı fasulyelerinden bir patıkayı takip etti. "O hâlde ona âşığım. Gerçekten."

“Öyle görünüyor,” dedi annem. “Eklememe izin ver, unarım bundan daha önce söylemişimdir” –bana bir kızgın bakış daha attı – “bu başımıza geldiği için çok özür dilerim.”

Alice kafasını iki yana sallarken zemini inceliyordu.

“Özür dilerim, Alice,” dedim. “Yapabileceğim bir şey var mı?”

Kafasını kaldırıp baktığında kaşlarını çatmak yerine gülümüyor olduğunu fark ettim. “Dürüst olmak gerekirse, iksirle başımın bağlandığını öğrendiğimde çok da şaşırmadım. Bir daha birini sevebileceğimi düşünmüyordum. Oysa şimdi balonumun yeniden uçabileceğini bildiğimden Franklin’in istediği kişi olmasam bile iyi olacağımı biliyorum.”

Bir tepsi taşıyan Bay Frederics birdenbire fundaların arkasından belirdi. Porselenler şangırdadı.

“İzninizle onu sizden alayım.” Tepsiyi masaya yerleştirdim.

Ellerini ısıtmaya çalışıyormuş gibi ovuşturuyordu. “Alice, neden burada olduğunun beni ilgilendirmediğini biliyorum ama bir iksir siparişi veriyor olmaman için dua ediyorum.”

Alice bakışlarını çekingenlikle ellerine düşürerek parmağındaki bir yakut yüzüğü çevirdi. “Bu benim gibi boşanmış yaşlı bir kadın için kolay değil. Neden ilgileniyorsun?”

Bay Frederics kızardı ve sonuçları açıklamadan önce hep yaptığı gibi kravatını düzeltti. “Anlayacağın, ee, Avusturya Ukulele Orkestrası’nı dinlemek için iki bilet aldım.” Kırışık kahverengi gözleri Alice’in rimelli mavi gözlerine kilitlendi.

“Öyle mi?”

“Kesinlikle. Tükenmeden önce onları kapmam gerekiyordu.”

“Ama hanım arkadaşın bu konuda nasıl hissedecek?”

“Hanım arkadaş mı?” Bay Frederics’in gözleri gergince açıldı.

“Benim bir hanım arkadaşım yok.”

“O hâlde *sen* neden buradasın?”

Hem Alice hem de Bay Frederics anneme baktı, karşılığında annem onları bana devretti. Herkes diğer herkesin ne bildiğini merak ediyordu ve yalnızca ben onları aydınlatabilirdim.

Boğazımı temizledim. “Ben, ah...” Sesim fazla yüksek çıktı-

yordu. Tabitha bacağıma galamaya devam ediyordu. "Bay Frederics, ben yanlışlıkla –büyük bir yanlışlıkla– iksirinizi Alice'in Starbucks bardağına koydum. Bayan... ee, *hedef* hiçbir zaman bağlanmadı."

Büyük ihtimalle bunun büyük bölümünü önceden anlamış olan annemin omuzları çöktü.

"Vay canına," dedi Bay Frederics.

Kafamı eğdim. "Gerçekten üzgünüm."

Tabitha gıdıklamaya başladı. Kafamı kaldırdığımda sesin tavuğumdan gelmediğini, Bay Frederics'in kahkaha attığını gördüm. "Bence bu gelmiş geçmiş en iyi hatandı ve biliyorsun ki birkaç hatanı gördüm."

Alice'in yanağında oğlununkiyle aynı yerde bir gamze belirdi. Kafasını kaldırıp hâlâ bankın yanında ayakta dikilen Bay Frederics'e baktı. "Ah, Franklin."

İkisi bakışırken an elektrikle kıvılcım saçtı.

Annem, Alice'in yanındaki yerinden hızla kalktı ve elini boşluğa salladı. "Lütfen, Bay Frederics, buraya oturun." Ağaçtan düşmüş olan bir avuç ylang ylang çiçeğini kaptı ve onları avucunda ezerek afrodizyak kokusunu açığa çıkardı.

"Mim, çayı servis et." Şimdi tümüyle profesyoneldi. Aşk ya-kındaydı. Annem ellerini çırpısa ve bir gökkuşağı belirse şaşır-mazdım.

"Sizi baş başa konuşmanız için yalnız bırakacağız. Lütfen dediğiniz kadar bahçemizin tadını çıkarın."

Onu duyup duymadıklarını kim bilirdi. Hâlâ birbirlerine bakıyorlardı.

Şüphesiz benimle baş başa konuşmayı bekleyen annemin peşinden yürürken, bunun çiftimizinki kadar hoş bir konuşma olmayacağını biliyordum.

OTUZ YEDİ

“ASABİYET, PETUNYALARI SOLDURABİLİR.”

—*Kohana, Kokubaz, 1728*

“AKLINDAN NE GEÇİYORDU? Her zaman bağlama sürecine tanıklık etmelisin.” Annem bir elini diğerine vurdu. Açılmamış valizi yatağının üstünde duruyordu. “Her zaman. Şimdi neden kurallarımızın olduğunu anlıyor musun? Bizi hayat değiştiren hatalardan kurtarmak için varlar.”

“Tamam, üzgünüm,” dedim onuncu kez. Kulenin antika dantel perdelerini kenara iterek, bir alt katta Alice’in arabasına binmesine yardım eden Bay Frederics’e baktım. “Hayatlarının daha iyi olduğu kanıtlandı.”

“Koku alma duyunu kaybettin! Ayrıca teyzeni asla aramamalıydın.”

“Kimi aramalıyım?”

“Beni.”

“Seni aramayı denedim. Hatlar meşguldü.”

Nefesini içine çekti, ardından homurdandı. “Pekâlâ, o çocuğun yerine görevine odaklansaydın kimseyi araman gerekmezdi, adı neydi?”

“Court.” Sadece bunu söylemek bile kalbime bir bıçak gibi saplandı.

“Evet, o. Aranızdaki şey bitti mi?”

Başımla onayladım.

“Güzel. O hâlde belki bu *sorun* hakkında bir şey yapabiliriz. Bryony için, o iksiri yapmanın ne kadar uzun zamanımı aldığını biliyor musun? Kırk yedi ülkeye gitmem gerekti. *Ülke*, Mim. Her şeyi bir araya getirdiğimde çok geçti.”

Ona Bryony Teyze’nin burnunun geri döndüğünü söylemem gerekiyordu ama bunu henüz yapmak istemiyordum.

Merengue gülleri ve hindibalar, arabaları uzun garaj yolumuzdan caddeye yavaşça ilerlerken müşterilerimizin arkasından el sallıyordu. Belki de bu acı ve tatlı arasındaki boşluk yalnızca aşta değil ama hayatta da herkesin yürümek zorunda olduğu bir yoldu. Garaj yolu yabangülü çalışanlarına karışan taşlık bir gökkuşağıyla döşeliydi. Yabangülünün içinde hayat dolu itboğan düzgün bir sıra oluşturuyordu, altınbaşak otu, lavanta ve diğerleri onu izliyordu. Katmanlar bizi bir soğan gibi sımsıkı sarıyordu.

“Ya benim için de çok geçse?” dedim sonunda.

Saçlarına asıldı. “Durum buysa, o hâlde tüm bunlar” –ellerini açtı ve onları odada sürükledi– “ve bahçe... bir ziyan.”

“Belki hayatta sadece bitkileri koklamaktan fazlası vardır.”

“Ne gibi?” Dudakları gergin bir çizgiye dönüştü.

“Edward kimdi?”

Annem kollarını iki yanına savurdu. “Sana onu mu anlattı?”

Parmağımı koltuklardan birinin kadife kaplı düğmelerine sürttüm.

“Ondan hoşlanıyor muydun?”

“Elbette hayır.”

“Öyleyse neden o kitap ayracını yanında taşıyorsun? Ondan oldukça hoşlanmış olmalısın.”

Dudakları ayrıldı. “Hakkında merakla kapılmanın doğal olduğu bazı şeylere merak duymuş olabilirim ama kaderin bana önceden çizdiği yoldan asla sapmadım.”

Burnum olmayabilirdi, yine de birinin rahatsız hissettiğini anlamak için, gözlerini kaçırması veya çıplak ayak parmaklarının döşeme tahtalarını nasıl sıkıştırdığı gibi başka yollar olduğunu

keşfediyordum. “Her halükârda burnun için, kitap ayracım için yaptığından daha fazla endişe duymalısın.” Ellerini bana uzattı. “Daha on beş yaşındasın. Burnunu doğru düzgün kullanmadın bile. Bir daha asla koku alamayabileceğinin farkında mısın? Tamamıyla...”

“Ne?” Boğazım kurudu ama kelimeyi dışarı ittim. “Yararsız mı olurum?”

Yine yedi yaşındaydım, kurdele çiçekleriyle dolu ambarda dolanıp duruyordum. Acaba annem beni seviyor muydu? O zamanlar yanıtını bilmiyordum ve sormaya korkuyordum.

Annem burnunu bir parça yukarı kaldırdı ve duvardaki bir noktaya gözlerini kısarak baktı. Sessizliği beni kalbime isabet eden bir ok gibi deliyordu.

Araba motorlarının gümbürtüsü zayıfladı ve muhabbet kuşları bizi garip ormanımızda yalnız bıraktı.

Kulenin yuvarlak pencereleri beni hatırladığımdan daha fazla sıkıştırıyordu. Bu sınırlandırılmış alan bana artık bir uzay kapsülü gibi değil, içinde hiçbir şeyin asla değişmediği bir zaman kapsülü gibi geliyordu.

En azından annem için.

Ben odadan ayrılırken tek kelime etmemesi kalbimdeki ağrıyı yoğunlaştırdı.

Arazimizin bitkilerin yabanileştiği ve tavşanların hulahup kadar geniş mantar halkalarının arasında zıpladığı en uzak alanlarına yürüdüm. Bir grup Akdeniz selvisi ağırbaşlı bir şekilde bir araya toplanmıştı. Küt diye zemine oturdum ve en az on metre yükselen, elf şapkası gibi sivri ağaç tepelerine baktım.

Liseye gitme hayalim –bir kokubazm tuhaf, sımsıkı kapalı hayatından fazlasını yaşayabilmenin bir hayali– tam bu noktada doğmuştu. Bu hayallerin bana bu kadar pahalıya patlayacağını hiç düşünmemiştim.

Yararsız.

Annem beni sevmiyordu. Ben bahçe aletlerinden biri gibiydim ve şimdi bozuk olduğumdan artık bana ihtiyacı yoktu Ona

görü bir kokubaz sadece romantik olanlardan değil tüm kişisel bağılıklarından vazgeçerse usta olabilirdi. Kendi kanından ve canından olanlardan bile.

Bir çam kozalağı aldım ve bir yöne kıvrılan tüm sarmal örgüsünü saymaya başladım; on üç taneydi ve sonra diğer yöne geçtim. İkisi de Fibonnaci dizisindendi. Acı bir kahkaha boğazıma saplandı. Artık istediğim kadar matematik çalışacak zamanım vardı. Ama benim istediğim bu değildi. Nefes alırken birdenbire burnumu çekiyordum, derken kararlılığımın incecik ipliği koptu ve gözyaşlarımı kazağımın kollarına döküyordum.

Bryony Teyze'yle birlikte yaşayacaktım. Annem başka birini bulabilirdi. Varlığım ona yalnızca başarısızlığımı hatırlatacaktı veya bunu burnumu korumaktaki kendi başarısızlığı olarak da görebilirdi. Neredeyse yüksek sesle gülecektim. Court'a ondan hoşlanmadığım yalanını söyleyerek burnumu seçtiğimi düşünmüştüm. Ama aşk yoluma çıkmıştı ve yeterince hızlı kenara çekilememiştim.

Dükkanı geçerek eve geri yürüdüm. Pencere, annemin bedenini bir çerçeve gibi sarmıştı. Onun şimdiden işe geri döndüğünü görmek sandaletimin içine konulmuş yakıcı bir taş gibiydi. Hâlâ gençti; isterse başka bir kızı olabilirdi. Belki sonraki, elde tutmaya değer biri olurdu.

Güneş çoktan batmıştı. Hâlâ çok gergin olduğumdan ısının düşüşünü neredeyse hiç hissetmedim. Ayaklarımı yere vurarak eve girdim ve Bryony Teyze'nin numarasını çevirdim. Büyük ihtimalle hâlâ uçuştaydı ama ona bir mesaj bırakacaktım. Sonra eşyalarımı toplamaya başlayacaktım.

Telefon çaldı ve çok geçmeden bir klik sesi duydum. Ama sesli mesaja düşmek yerine biri cevapladı. "Alo?"

"Bryony Teyze?"

"Merhaba canım."

"Seninle gerçekten konuşmam gerekiyor."

"Yüz yüze mi yoksa telefonda mı?"

"Ee, sen Hawaii'de değil misin?"

“Parrot Hill’in aşığısındayım. Geri dönmeyi isteyip istemediğıime karar verene dek annenin kokumu almasını istemedim.”
Hiç gitmemiştı. “O hâlde beş dakika sonra buluşalım.”

OTUZ SERİZ

"BİR BİTKİNİN KESİLDİĞİNDE ACI HİSSEDİP HİSSETMEDİĞİ
TARTIŞMAYA AÇIKTIR. BİTKİNİN GELİŞMESİ İÇİN BUDAMANIN
GEREKLİ OLMASI İSE TARTIŞMAYA AÇIK DEĞİLDİR."

—Champa, Kokubaz, 1778

BRYONY TEYZE ARABADAN iner inmez onu sımsıkı kucakladım. "Gitmedin."

"Jeti yarına erteledim. Meyer Botanik Bahçesi'ni ziyaret etmeye karar verdim. Yıllardır oraya gitmemiştim." Yuvarlak ön kapımıza baktı. "Burada işlerin çok iyi gitmeyeceğini tahmin ettim ama, şey, karışmak istemedim."

Kapı açıldı ve Moğolistan'dan aldığı kenarları nakışlı, koyu renkli yün ceketini giyen annem düzenli adımlarla dışarı çıktı. "Sen."

"Seni görmek de güzel, kardeşim."

Birbirlerine öyle çok benziyorlardı ki giysileri ve zıt yöndeki gri saç şeritleri olmasa onları ayırt etmekte ben bile zorluk çekerdim.

Annem kollarını bir süsen tomurcuğu gibi sımsıkı kapatarak önünde kavuşturdu. Teyzem onu tepeden tırnağa süzdü. "Pekâlâ, senden birkaç kilo fazlayım. Ama kırıksıklıklarım seninkilerden daha az. Mavi kantaron kullanmadığını görebiliyorum."

"Bana bunları söylemek için bunca yol gelmek zorunda kalmana üzöldüm. Şimdi tropik cennetine ve kötü saçlı kayıkçına geri dön. Çoktan Alice'le senin yerine ilgilendim, her zaman yaptığım gibi, gerçi neden bunu yaptığımı Tanrı bilir. Güle güle."

“Anne!”

Annem arkasını döndü ama eve geri dönmek yerine kapıdan geçerek bahçeye yürüdü.

Bryony Teyze eliyle, tüyleri diken diken olmaya başlayan çıplak kolumu sıvazladı. “Bataklik çamuru ve ekşi çilekle dolu bir kamyon çarpmış gibi kokuyorsun.”

Neredeyse kendi kaygımın kokusunu kaçınıyordum. Boğazım yine sıkışmaya başladı ve bir yanıt veremedim.

Kolumu omuzlarıma doladı. “Gidip onunla konuşalım.”

Annem bugün pazartesi olmasına rağmen *perşembe* eldivenlerini takmış, bir gül ağacını buduyordu.

“Makası yere bırak, Dahli. Onu dün kesip düzenledim.”

“Bunu görebiliyorum. Bitki kırk beş derecelik bir açıda değil.” Annem kırpılmış dallardan birini işaret etti.

“Bir şey değil.”

“Ne için? Burnunu ait olmadığı bir yere soktuğun için mi?”

Bryony Teyze kollarını kavuşturdu. “Burada olmaya son derece hakkım var. Annem bahçeyi ikimize bıraktı.”

“Son yirmi yılı bu toprakla yalnız başıma uğraşarak geçirdikten sonra payını geri istemen sana ne kadar da uygun.” Annem budayacak hiçbir yer bulamayınca makasını cebine geri koydu. “Bahçeyi su bastığı ve her şeyi yeniden dikmek zorunda kaldığım o ilkbaharda neredeydin? Bir yıl boyunca her akşam parmaklarım kanadı.”

Annemi hiç bu kadar kızgın görmemiştim. Neredeyse fokurduyordu. Gül ağacının arkasından dik dik bakarken sağa sola sallanıyordu. Lanet okuyarak hışımla bir alet sepetinin yanma gitti ve bir kürek çıkardı. Zıt yöne yirmi adım atarken onu izledik.

Annem dizlerinin üstüne çöktü ve toprak uçmaya başladı.

“Özür dilerim,” dedi Bryony Teyze daha nazik bir sesle.

“Beni terk ettin.”

“Bana yararsız olduğumu söyledin. Koku alma duyumu kaybettim, hatırladın mı?” Bryony Teyze gözlerini bana kaydırды. Arından hâlâ toprağı fırlatmakta olan annemin yanına diz çöktü.

“Kız kardeşime ihtiyacım vardı,” diye burnundan soludu annem. “Bir buruna değil. Onlardan bende bir tane var zaten, hatırladın mı?”

“Peki ya kızın?” Sesim zayıf ve güvensiz çıktı.

Annem dirseklerimi tutan duruşumu fark etti. “Elbette ben...” Küreğini topraktan çıkardı ve onunla burnumu işaret etti. “Beni konudan saptırmaya çalışma. Teyzen ve benim aramızda olanların senin ve benim aramda olanla hiçbir ilgisi yok. Sen can alıcı bir bilgi sakladın.”

“Belki onu bir mağaraya kapatacağından bu kadar çok korkmasaydı bunu yapmak zorunda kalmazdı.”

“Şimdi bir de başıma Bayan Ukala kesildin. Onu bir mağaraya kapatmakmış, daha neler.” Annemin gözleri bana kaydı. “Tanrı aşkına, hata yapmanı anladım.”

“Evet, çünkü bir engerek otu kaynağısın,” diye mırıldandı Bryony Teyze, empatinin dumanlı notasını ima ederek.

“Ah, engerek otundan bahsedebilecek son kişi sensin. Beni YALNIZ BAŞIMA bıraktığında sen de tam olarak engerek otuyla dolup taşmıyordun.”

“Sadece bu değil,” dediğimi duydum. Kulaklarım tartışmalarının gürültüsüyle çınlıyordu.

“Ne o hâlde?” diye parladı annem.

Uçup gitmeden önce cesaret parçacıklarımı topladım. “Bazen önemsedığın tek şey burnummuş gibi hissediyorum. Mesela, bana okulun nasıl gittiğini hiç sormadın. İspanyolca sınavında en yüksek notu aldığımı bile bilmiyorsun. Veya ilk gün Kardiyo’da yüzüstü düştüğümü. Sanki benim bir insan olduğumu unutuyorsun.”

Annemin burnu kızardı ve yüzü buruşmanın eşiğindeymiş gibi göründü. “Böyle mi düşünüyorsun, Mim?” Küçük elleri küreğin kenarlarını sımsıkı tutuyordu.

Bryony Teyze küreği ondan almaya çalıştı. “Yeni Zelanda yamalarını dün kazdım.”

Annem küreği bırakmayacaktı ve ikisi bir mücadeleye girişti. “Buraya Yeni Zelanda yamı diktiğimi nereden biliyordun?”

“Onların kokusunu aldım tabii.”

“Kokusunu mu aldın?”

Teyzem bana bir kaşını kaldırdığında kendime daha sıkı sarıldım. “Bryony Teyze’nin koku alma duyusu geri geldi. Mesele tuzlu suymuş. Uğursuzluk büyüsü yokmuş.” Ona neredeyse düşen kalpleri de anlatacaktım ama bugünlük yeterince sürpriz yaşadığma karar verdim.

Annemin küreği kavrayışı zayıfladı. “Buna inanmıyorum.”

“İyi, inanma.” Bryony Teyze ayağa kalktı ve burun delikleri seğirdi. “Ama D bölgesinde büyüyen sütleğen otuyla ilgilenmek isteyebilirsin. Çok geçmeden filizlenecek.”

Annem de ayağa kalktı. Havayı kokladı, sonra ağzı aralandı. “Sen nasıl...” Sesi güçsüzleşti. “Bu olamaz.”

“Sana her zaman annemizin William’ı sevdiğini söyledim.”

Tenim karıncalandı. “Bahçıvan mı?”

Bryony Teyze bana ciddi bir baş onayı verdi. “O senin büyükbabandı. Annemiz onu başından savmadan önce on beş yıl birbirlerini sevdiler ve burnu efsaneviydi.”

Annem homurdandı. “O hâlde neden gitti?”

“Çünkü aşk cadılarının bile aşk sorunları vardır.” Ellerini kırmızı seyahat pelerininin ceplerine usulca soktu. “Elbette sen bunu anlamazsın.”

Annem küreği teyzeme doğrulttu. “Tabii ki bana söylemek için uzun bir süre bekle din.”

“Mektubumu okusaydın daha önceden öğrenirdin.” Bryony Teyze’nin küpeleri sallandı.

“Onu çöpe attım.”

“Neden?”

“Bazı şeyler bir kalem ve kâğıtla düzeltilemez.” Annemin sesi çatallaşıyordu. “Hem bu kadar önemli bir şeyi neden bana şahsen söyleyemedin? Senin de bir Cloud Air kartın var. En azından parmaklarını hareket ettirebilirdin.” Eline bir telefon biçimi verdi ve onu kulağına tuttu.

“Sen mektubumu çöpe attıktan sonra seni aradım ama hiç ce-

vap vermedin. Her neyse, kızgınlığını zavallı Mimsy'den çıkar-
ma."

"Mimosa:, seni ilgilendirmez."

"Onu ben aradım," diye lafa girdim. "Bryony Teyze bana yar-
dım etmeye geldi."

Annem küçük bahçe küreğini yere attı ve ayağa kalktı. "Buna
inanmıyorum. Sen doğduğunda yardım etmek için burada mıy-
dı?" Atkısını aniden çekerek tomarı teyzeme salladı. "Aynı anda
bir bebeğe mama verdiğini ve yabani otları temizlediğini bir ha-
yal etsene." Bana döndü. "İlk kokularını aldığında seni izledi mi?
Hayır. Hiç doğum günü kartı gönderdi mi? Hah! Adresi unutma-
sı söz konusu değildi."

"Times'ta 'Yaşayan Mucizeler' makalesini okuyana dek
Mimsy'den haberim yoktu."

"Onu yazdıklarında Mimosa beş yaşındaydı! Son on yıldır ne
yapıyordun?"

"Mektubuma cevap vermeni bekliyordum." Bryony Teyze
pelerinin kenarlarını kendine daha sıkı sardı. Yanaklarında iki
koyu pembe leke belirdi. "Her halükârda ben üzgün olduğumu
çoktan söyledim. Şimdi Mimsy'den özür dileme sırası sende."

"Ne için? Hem ona öyle hitap etmeyi keser misin lütfen?"
Abartılı hareketlerle atkısını boynuna tekrar bağladı ama atkı
yine açıldı.

Bryony kafasını kaldırıp palmiye yapraklarına baktı. "Burnu-
nu toprağın çok derinine gömdüğün için kıcının üzerine yağmur
yağıp yağmadığını bilmiyorsun." Annemi kehribar rengi gözleri-
nin çift namlusuyla kıskırtıyordu.

"Sen her zaman nezaketsiz olanımızdın." Annem ellerini cep-
lerine soktu. Yün ceket, atkısı ve yanağındaki iki koyu kırmızı
lekeyle Asya steplerinde bir yere aitmiş gibi görünüyordu. "Ne
demek istediğine dair hiçbir fikrim yok."

"Sana hâlâ cevaplamadığın bir soru sordu."

Başım zonkluyordu ve bir inciri bütün olarak yutmuşum gibi
boğazım şişmiş hissediyordum.

“Ne sorusu?”

“Onu sevip sevmediğini öğrenmek istiyor.”

Bahçedeki her bitki nefesini tutmuş görünüyordu. Papaya ağaçları bile meyvelerini düşürüp sessizliği bozabileceklerinden korkarmışçasına onlara daha sıkı yapışmışlardı sanki.

Annem çileden çıkmış bir nefesini dışarı bıraktı. “Elbette seviyorum! Sen benim kızsın, değil mi?” Gözlerinden duygu taşıyordu ve kendini öyle sıkıyordu ki bedeni titriyordu. Görünmez bir duvar bizi ayırıyordu. Ona uzanırsam onun veya benim, parçalanabileceğimizden ve parçaları nasıl geri toplayacağımı bulamayacağımdan korkuyordum.

Bir gece esintisi yanaklarımı acıyordu. Islak olduklarını anlamamıştım bile.

Aniden annem neredeyse teyzemin suratına çarptığı atkısının bir ucunu arkasına savurdu. “Yorganını alabilirsin. Bunu yaptıktan sonra, kendi hayatına dönerken sana iyi yolculuklar dilerim.” Bandonun önünde yürüyen bir kız gibi tek başına eve geri döndü.

Bu kez peşinden gitmedik. Mutfağa girmeden önce takunyalarını çıkarmaya zahmet dahi etmedi.

Teyzem cebinden bir mendil çıkarıp bana verdi. “Pekâlâ. Dev sekoyaları biliyorsun, değil mi?”

“Büyümek için ateşe ihtiyaç duyarlar.”

“Evet. Ama bizim aksimize sekoyalar sadece bir ateşe ihtiyaç duyarlar. Biz yaşam sürecimizde birçok ateşe katlarız. Bu insanlık hâlidir. Asla büyümeyi bırakmayız.”

“Hâlâ öğreneceğim çok şey var, biliyorum.”

“Sadece senin değil.” Ağzı yumuşayarak bir gülümsemeye dönüştü. Sonra koluma girdi ve beni avluya doğru çekti. “Söylediğim gibi, yorgan senindir ama anneni Yeni Zelanda yamlarından uzak tut. O ruh hâliyle, bırakırsan toprağı Umman’a kadar kazacaktır.”

“Böyle gidemezsin.”

“Burada kalamam, canım. Bundan sonra olmaz.”

“Ama bir yerde kalmak zorundasın.” Annem için, hepimiz

için onların yeniden konuşmasını sağlamalıydım fakat teyzem giderse bu gerçekleşmeyecekti. "Saat geç oldu ve..."

"Bir motel var..."

"Lütfen. Sadece bunu yap."

Dudaklarını kenetledi ve bir kaşı yukarı kalktı. Bakışlarını kapıdan eve çevirdi.

Teyzem itiraz edemeden, "Eski odanı alabilirsin. Ben konuk odasında kalırım," dedim. Onu şehir dışından gelen müşterilere saklıyorduk ama bizi meşgul eden yeterince yerel müşterimiz olduğundan o odayı yıllardır kullanmamıştık.

Eve döndüğümüzde annemin kapısı kapalıydı ve odası karanlıktı. Teyzeme kabak orbası hazırladım, sonra o da odasına çekildi.

Bugün yaşanan her şeyden sonra örtülerin altına kıvrılmak ve ilkbahara kadar oradan çıkmamak istiyordum. Ama mezar gibi konuk odasına gitmek yerine mutfak dolabımızdan anahtarı alarak dükkânın yolunu tuttum.

OTUZ DOKUZ

“LARKSPUR’ÜN SON SÖZÜ TAKLİTÇİLER İÇİN YAZILMIŞ.

SADECE TUZLU SUDAN UZAK DURUN.

(AMA UZAK DURMAZSANIZ BİLE, BURNUNUZ

GERİ GELECEKTİR, ENDİŞELENMEYİN!)

—Bryony, *Kokubaz*, 2017

BAHÇE KARANLIKTI AMA sessiz değildi. Koca bir kış boyunca kiraz ağaçlarına astığım ışıklar, dev ateşböceği bulutlarına benziyordu ve daha önce hiç fark etmediğim bir şekilde vızıldıyorlardı. Dükkâna doğru ilerlerken çakıllar ayaklarımın altında gıcırıyor ve çıtırdıyordu.

Hizmetle geçirdiği bunca yıldan sonra aşınarak düzleşen anahtarın iş gören kısmını yerleştirdim. William –büyükbabam– da bu anahtarı kullanmıştı. Kalp şekilli anahtarı çevirdim. Kilit benimle mücadele etti, sonra tiz bir ses çıkarak yol verdi.

Eşikte dururken, demode duvar lambalarımız tarafından aydınlatılan, önümde süzülen zerrelere dikkatimi çekti. Kendi nefesimin, toz zerreciklerini nasıl dans ettirdiğini hiç fark etmemiştim. Tozun önceden nasıl koktuğunu hayal ettim, tıpkı eski kitaplar gibi, ağır ağır yükselir ve kurumuş yaprakların üzerine yumuşakça inerdi. Hatıra öyle canlıydı ki ben neredeyse... ama pek değil.

Bunun yerine kafam cıvı cıvı cırcır böceklerinin bir baykuşun ötüşüyle birbirine uygun çalan senfonisiyle doldu.

Anahtarı astım ve işe koyuldum.

Alarm beni horozun ötüşünden daha önce uyandırdı. Giyindik-ten sonra yiyecek ve diğer erzakla dolu sepeti hazırladım ve aceleyle dükkâna gittim.

Burada her şey yolundaydı. Dün gece banyoyu temizlemiş, temiz havlu ve örtü depolamıştım. Hoş bir dokunuş olduğunu düşünerek bir bulmaca kitabı bile getirmiştim.

Nefesim beyaz bulutlar hâlinde yükseliyordu ama havanın soğukluğunu hissedemeyecek kadar hevesliydim. Bir ısıtıcıda suyu kaynamaya bıraktım. Sonra gidip buruş buruş olup kıtır kıtır bir kuş yuvasına dönmüş olan Layla'nın Fedakârlığı'nı aldım. İkinci tomurcuk kızarmış bir mısıra benziyordu.

Teraryumun tepesini dükkânın masasına yerleştirdim. Çengelli bir sopa kullanarak tavan penceresini kımıldatıp açtım.

Dükkân masasma sürterek tek bir kibrit çaktım ve alevler önümde sıçradı. Layla'nın Fedakârlığı'nın kurumuş yaprakları, onları ateşe değdirir değdirmez tutuştu. Çok geçmeden tüm bitki yanan bir kütleye dönüştü. Duman tavan penceresine doğru gri tutamlar yükseltiyordu, marmelat kokusu artık kasvetli ve acıydı. Dışarı yeterince duman sızdığında cam kapağı yanan bitkinin üstüne geri koydum ve alevler söndü. Cam kafes gri duman ve külle doldu.

Her an koşarak gelebilirlerdi. Yanık Layla'nın Fedakârlığı'nın kokusu her kokubazı uyandıracak kadar güçlüydü.

Beklerken çayı hazırladım. Haftalardır kendimi bu kadar sakin hissetmemiştim. Annem ve Bryony Teyze'nin, sorunlarını çözmek için sadece bir fırsata ihtiyacı vardı. Durum dükkânımızın eski anahtarınunkine benziyordu; doğru miktarda sallamayla sorunlarının çözülebileceğine emindim.

Önce Bryony Teyze geldi. Pijamalarının ipek kollarını sallıyordu. "Burada ne oldu?" Masaya ilerledi ve kurban edilmiş teraryuma gözlerini kısarak baktı. "Layla'yı mı yaktın?"

Hemen sonra dükkâna aceleyle annem girdi. Mavi pazen pan-

tolonu havlu kumaş sabahlığının altından dışarı çıkıyordu Göz bandının dalgalı bir ipi altında boydan boya yayılıyordu. "Alevler nereden çıktı?"

"Lütfen, rahatınıza bakın." Kusursuzca demlenmiş Seylan çayını iki fincana da döktüm. "Bal alır mısınız? Krema?"

Annem oturmadı. "Ne yapıyorsun?"

Bryony Teyze çay fincanını ve altlığını bana doğru itti. "Ben ikisinden de alırım."

Annem cesaret kırıcı bakışlarını Bryony Teyze'ye dikti. "Mim, bana DERHAL ne yaptığını söyle."

Annemin çay fincanını, gergin bir şekilde kollarını tutarak ve beni inceleyerek durduğu yerin yanındaki dükkân masasına yerleştirerek büyüklerime servis yapmayı sürdürdüm.

Bryony Teyze çayını höpürdetti.

Odanın karşı tarafındaki mavi kapıya gittim. Onu açtığımda şafak arkasmdan şöyle bir göründü. "Bryony Teyze bir defasında William'ın sorunlarınızı halletmeniz için sizi buraya kilitlediğini söyledi. Lütfen tavan penceresini kullanmayın."

"Mim." Annem bana doğru hareketlendi. "Bu komik değil."

Kapıyı arkamdan kapattım. Anahtarı deliğe sıkıştırırken annemin kapıyı çekip açmayı denediğini hissettim. Düşündüğümden daha hızlıydı.

Çabucak anahtarı çevirdim ve paniğe kapıldığım bir an boyunca beni yüzüstü mü bırakacak diye merak ettim.

Ama bu kez kilit kolaylıkla yerine oturdu.

"Mim!" diye inledi annem.

"İki saat sonra yetişmem gereken bir uçağım var," diye seslendi Bryony Teyze yüksek sesle.

"O zaman konuşmaya başlarsan iyi edersin," diye karşılık verdim. Kapının dışında sabırla beklemeye koyuldum.

"Pencereye tırmanarak dışarı çık," dedi Bryony Teyze daha sönük bir sesle.

"Bunu kesinlikle yapmayacağım. Sen yap."

"Een sıkışıp kalırım. Sen daha zayıfsın. Sen bunu yaparsın. Seni iteceğim."

"Hayır."

Bir duraksamadan sonra Bryony Teyze kapının arkasından seslendi. "Rüşvet kabul eder misin?"

"Hayır."

"Yapma, tatlım. Yeni bir arabaya ne dersin?"

"Nasıl kullanılacağını bilmiyor," diye çıkıştı annem.

"Bilmiyor mu? Kaliforniya'da yaşayan hangi ergen araba kullanmayı bilmez ki?"

"Daha on beş yaşında."

"Eh işte, gelecek sene on altı olacak. Ona şimdiden öğretmeye başlasan iyi edersin."

"Şimdi de ergen yetiştirmede uzman mı oldun?" Annemin kaşlarının arasında derinleşen çentiği görebiliyor gibiydim. Muhtemelen Bryony Teyze'de de aynı çizgiden vardı.

"Bir genç kızın büyüdüğünü fark etmek için bir uzman gerekmez. Ona Edward'dan ve Hayır Bayım'dan hiç bahsetmemişsin bile."

Sessizlik. Kulağımı kapıya dayadım. Kimse daha fazla konuşmayınca sordum, "Hayır Bayım ne?"

"O, 'Hayır, Bayım.' Anladın mı?" dedi Bryony Teyze.

Tükürüğüm genzime kaçtı. Onların da OS için kullandıkları bir ad varmış.

"Annenin bana inanmadan önce ona yedi kez Hayır Bayım sıkması gerekti."

"Ben açıklarım, senin için *sakıncası* yoksa." Annem boğazını temizleyerek bir an geçirdi. "Evet, Mim, artık bir genç kızsın. Oğlanlar sana çıkma teklif edecek."

Yanaklarım ısındı. "Altı yaşında değilim."

"Genel izleyiciye hitap etmeyi geç, Dahli."

Annem kızgınlıkla homurdandı ve teyzem onu kenara itmiş gibi ayak sesleri gümbürdedi. Bryony Teyze yönetimi devraldı.

“Mimsy, sen düşündüğünden daha sevimlisin. Spreyi yeniden sıkman gerekiyorsa, birinin senden hoşlanmasının nedeni kokubaz polenimiz değildir.”

“Demek istediğin?..”

“Erkek arkadaşım senden hoşlanıyor.”

Annem gürlütle homurdandı.

Gözlerim kapının ağaç damarına takıldı ve teyzemin söylediğinin anlamını kavramakta yavaş kaldım. Court benden ben olduğum için hoşlanıyordu, kokubaz poleni bulaştığı için değil. Zemin yalpalıyormuş gibi geldi ve dengemi sağlamak için ellerimi pürüzlü kapıya koydum.

“Âşık olmanın bir kokusu var mı?”

Annem, “Teorik olarak...” diye başlarken Bryony Teyze, “Karamelli puding,” dedi.

Soyulan mavi boyaya uzun uzun baktım. Court ilk tanıştığımızda karamelli puding gibi koktuğumu söylemişti.

“Bunu tespit edemezsin çünkü tüm kokubazlar karamelli puding gibi kokar,” diye devam etti teyzem. “Aşk üzerine çalışınca erinde sonunda kan dolaşımına karışıyor. Koku alma duyumuz onu artık fark etmemeye uyumlanıyor.”

“Ama diğer orta notalarımın kokusunu alabiliyorum.”

“Hepsinin değil. Bazıları beyinlerimizin algılayamayacağı kadar küçük, daha doğrusu beyinlerinizin, fakat burunlarınız bilir.”

“Senin beynini çok özel yapan ne?” diyen annemin kuşkulu sesi geldi.

“Sana söylüyorum, tuzlu suya sağlam bir dalış harikalar yaratıyor. Bunu denemelisin.”

“Tamam, benden, ee, hoşlanan biriyle ne yapmalıyım?” diye kısık sesle sordum.

Kimse konuşmadı ve beni duyduklarından da emin değildim.

Ama çok geçmeden annemin sesi cevap verdi, “Onun eski usulle seni unutmamasına izin vermek zorundasın.”

“Veya değilsin,” diye ekledi Bryony Teyze neşeyle.

Alnımı kapıya yasladım. Annemin eski usulden kastettiği

“iyileşmek için hızlı trene binmek” ise, Court beni çoktan eski usulle unutmıştu.

“Mim, bi:birimizi öldürmeden önce bu kapıyı açsan iyi olur.”

“Üzgünüm. Şimdi okulum var.”

Yüksek sesle itiraz ettiler. Eve yürürken onlara aldırmamaya çalıştım. Onları kilitlemek bir felaket olabilirdi. Yabangülü Parfümleri’nde çok soğuk bir kış geçirmek üzere olabilirdik. İşin iyi yanı, tüm o yanan lastiklerin kokusuna maruz kalmayacaktım. Bryony Teyze’ye göre henüz onun öfkesinin gücünü hissetmemiştim ama içimden bir ses uzak kalmak isteyeceğimi söylüyordu. Bununla birlikte, aşırı önlemler gerekliydi. Aynı oda bir yana, bir daha dünyanın aynı parçasında bulunma ihtimalleri neydi?

Bir telefonları vardı. Annem yeterince çaresizliğe kapılırsa bir çilingir çağırabilirdi fakat iddiaya girerim bir yabancıнын bahçemizde yürümesi düşüncesi onu bir süre daha çilingir aramaktan alıkoyacaktı. En azından Bryony Teyze uçuşunu iptal ettirebilecekti.

Okul sekreterine “ailevi bir acil durumdan” söz eden bir mesaj bırakmıştım ve okula gerçekten gitmiyordum, böylece onlara göz kulak olabilirdim. Yumurtaları toplama zamanıydı, genellikle bu görevle annem ilgilenirdi. Tavuklar çoktan kümeden kaçmıştı. Tam bir düzine topladım ve eteğimin ön kısmını bir sepet gibi kullanarak onları mutfığa taşımaya başladım.

Yuvarlak avlumuzdan geçerken evin ön tarafından gelen ağır bir gümbürtüyü kazıma sesleri takip etti. Sessizliğin cızırtısına kulak kesilirken dikkatsizliğime rağmen bunca yıldır bana sadık kalan kulaklarıma minnettardım.

Hâlâ yumurtaları tutarken parmak ucuma yükseldim ve kapının üstünden baktım.

Bir kutuyu iki tekerlekli bir yük taşıyıcısına yerleştirmek için çömelen Court’un tişörtünün arkası kot pantolonundan yukarı kaydı.

Nefesim kesildi. “Ne yapıyorsun?”

Donakaldı, sonra yavaşça doğruldu. Geri kalanı düzgünce ta-

ranmış saçlarından bir tutam sıyrıldı ama saç ayrımı cetvel gibi düzdü. "Tuğla getiriyorum." Bir kolunu yük taşıyıcısına dayadı. "Sanırım bir şeyleri onarmak için bekleyemedim."

Topuklarımın üstüne geri düştüm ve kapının diğer tarafından, "Bizim dilek kuyumuzu mu?" diye sordum.

"Diğer şeylerin yanında." Ayak sesleri yakınlaştı. "Mel bana Kali'nin günlüğünden bahsetti."

Ne söylediğini kavramam biraz zamanımı aldı. Melanie ona söylemiş miydi?

Kapının üstünden baktı ve sürgüye uzandı. "Girebilir miyim?"

Ben cevap veremeden kapı açıldı ve birdenbire yüz yüze duruyorduk, aramızda yalnızca etek dolusu yumurta vardı.

Derme çatma önlüğümü gördüğünde yüzünden bir eğlenme ifadesi hızla geçti. Ama sonra yeniden ciddileşti. "Gerçekten ikisirle başımı bağladığına inandığım için ben bir ahmağım, sahte-siyle bile olsa..."

"Unut bunu."

"Neden bir şey söylemedin?"

"Vicky'nin kulağına gitmesinden korktum. Sonra koku alma duyumu kaybettiğimde..."

"Koku alma duyunu mu kaybettin?"

"Sadece geçici olarak, sanırım."

İrkildi. "Nasıl?"

El bileğime kramp girince duruşumu değiştirdim, bu da yu-murtaların yuvarlanmasına sebep oldu. "Sana âşık olmamın buna sebep olduğunu düşündüm ama sebebi tuzlu suydu."

"Sen ne dedin?"

"Sebebi tuzlu suydu. Aşk cadıları tuzlu suyla pek anlaşılamaz. Bir nevi bahçe salyangozları gibi."

Gözleri yumuşadı. "Diğer söylediğini kastettim."

Cümlemleri tekrarladım ve yutkundum. Böyle şeyler söyleyemezdim, özellikle şimdi Court'un hayatında yeni bir kız arkadaş varken. Dudaklarım birdenbire kurudu. Geriye doğru adımla-

dım. "Artık bir önemi yok. Bize tuğlaları getirmen çok kibar bir davranıştı." Yumurtalar titremeye başladı.

"Yardım etmeme izin ver." Ben düşürmeden önce eteğimin köşelerini tuttu. Altına tayt giydiğim için zambaklara şükürler olsun.

Uyuşmuş ellerimi ovuşturdum. Court bana bakarken yüzü özlem doluydu ve kamp ateşinin anısı zihnimde beliriverdi. Beni eteğimden çekerek yaklaşırken sersemlemiş hâldeydim.

Derken tanıdık seslerin gevezeliği sessizliği bozdu.

"Dışarı çıkmışlar!" Aniden arkamı döndüm.

Neyse ki Court eteğimi düşürmedi. "Kimler?"

"Annem ve teyzem. Beni soğuk sıkımdan geçirecekler. Gitmen gerekiyor."

Çok geçti. Bizi çoktan görmüşlerdi. Eteğimi geri aldım ve dış-lerimi gıcırdattım.

"Hangisi annen?"

"Gülümsemeyen. Sakın gözlerine bakma."

Annem uzun adımlarla yanımıza geldi ve gülümsemiyor olsa bile kaşlarının çatık olmadığı gözüme ilişti. Diğer yandan üzerinde iri bir parça akgünlük bulunan bir tart kalıbını tutan teyzem altın bulmuş gibi görünüyordu. Bana tart kalıbının altından başparmağını kaldırdı, gerçi bunun annem için mi, Court için mi yoksa külçesi için mi olduğunu bilmiyordum.

İkizler beni aynı düşük gözkapaklı kedi gözleriyle değerlendirdi, bununla birlikte annemin okuma gözlüğünü takan Bryony Teyze'nin gözleri büyütülmüştü. İkisinin gözlük numarası bile aynıydı.

"Seni tekrar görmek güzel, Court," dedi Bryony Teyze.

"Aynı şekilde." Bakışları annem ve teyzem arasında gidip gelirken Court'un alnı kııştı.

"Ben de seninle tanışmış mıydım?" diye sordu annem alaycı bir tavırla. Boş bir saksıyı yerden kaldırdı.

Yeniden nefes almaya başladım. "Siz nasıl dışarı çıktınız?"

Annem yumurtalarımı saksısına aktardı. "Seni kilitlemeye karar verme ihtimalimize karşı bu bir sır olarak kalacak."

Bryony Teyze bana doğru eğildi. "Çocuk oynucağıydı."

Yanan lastiklerin kokusunu istemsizce arayarak kokladım ama yalnızca en yakın çalılardan gelen toprak ve lavanta kokusu-
na eriştim. "Yani... artık kızgın değil misiniz?"

Bryony Teyze tart kalıbını havaya kaldırdı. "Bunu benimle paylaşmazsa olacağım."

"Kendi akgünlüğünü bul. Bir Cloud Air kartın var." Annem yumurtayla dolu saksısmı Court'un gövdesine doğru itti. "Suyun nasıl kaynatıldığını biliyor musun?"

Bryony Teyze diliyle cıkcıkladı. "Ona aldırma." Court'u dirseğinden tutarak mutfığa yöneltti. "Hapsedildiğinde daima huy-suzlaşır."

Annem onlar evin içinde gözden kayboluncaya dek kontrol maskesini gevşetmedi. Sonra uzun bir iç geçirdi ve bana uzandı. "Tatlım, üzgünüm."

Kemikli ama güçlü kollarıyla beni sımsıkı kucakladı ve gözle-rimde yaşlar belirdi.

"Seni dünyadan uzak tutmak için bu kadar çok uğraşmama-lıydım." Annemin sesi titredi ve sözlerini gürültülü bir burun çekmeyle tamamladı. Kendi gözlerimden de gözyaşlarının dam-ladığını keşfettim. "Ancak seni bir lanetten korumayı istediğim için beni suçlayamazsın."

Bir kahkaha salıverdim ve bu onun da gülmesini sağladı. Ama sonra yeniden ciddileşti. "Anlayacağın, ben istemedim, istedim ki..." Bir eliyle ağzına hafifçe vurdu.

"Beni kaybetmeyeceksin, anne. Biz bir aileyiz." Garip bir aile fakat bunun başka bir türü var mıydı? "Ayrıca ben bir kokubaz olmak *istiyorum*. Bir gün."

"Büyükannen Narcissa kadar usta bir kokubaz mı?"

Sıcak elimle onun soğuk elini usulca tuttum. "Hayır, senin ka-dar usta."

K I R K

“BİR KIZ EVLATTAN DAHA ÜSTÜN BİR ÇİÇEK YOKTUR.”

—*Rosie, Kokubaz, 1672*

KALI'NİN GÖZLERİ BRYONY Teyze'den anneme sıçradı. “Lanet. Cadı olan kim?”

Dördümüz bahçede gardenyayla dolup taşan kuyunun yanında duruyorduk.

“Bryony Teyze küpeli olan.”

En iyi arkadaşım yuvaya dönüş balosu kıyafetiyle –parmak arası terliklerle ve altın bir bilezikle tarz katılmış beyaz lavalava– Polinezyalı bir prensese benziyordu. Benim için Twice Loved’dan, teyzemin balon kollarını dikiş makasıyla kestiği, kırmızı renkli ipek bir elbise bulmuştu. Straplez elbisemin özgürlüğünden zevk alarak kollarımı başımın üstüne kaldırıp dalgalandırdım. Bryony Teyze’ye göre burnum vasıtasıyla içeri giren bitkilerin sayısında ki belirgin düşüş, kokubaz poleninde orantılı bir azalma anlamına geliyordu. Başka bir deyişle artık eskisi kadar bulaşıcı değildim. Şimdilik.

Bryony Teyze, Kali’nin boyuna sümbülteberlerden bir kolye yerleştirirken annem bir kutudan bileğe bağlamak için bir çiçek aksesuarı çıkardı. Ne olduğunu gördüğümde nefesim kesildi. Bu Layla’nın Fedakârlığı’nın ikinci tomurcuğuydu. Artık kurumuş bir mısır tanesi gibi buruşuk değildi. Boyaya batırılmış bir fırça

ucu gibi, kenarları pembe olan beyaz bir tomurcuktu. Annem onu minik inci halkalarıyla sarmıştı.

“Nasıl? Onu yakmıştım.”

Annem onu yerleştirmekle meşguldü. “Bazı şeyler asla ölmez. Artık iksirler için yararsız ama yine de tatlı bir kokusu var.” Arkasından bir kuaför gibi saçlarına OS sıktı. “Ne olur ne olmaz.”

Bryony Teyze kolunu savurdu. “Artık Hayır Bayım’a neredeyse hiç ihtiyacı yok. Üstelik o şey pahalı.”

“Bunu biliyorum. Onu yapmak için yaseminlerimin yarısını kullanmışsın.” Püskürtmeyi kesip tokalarından birini kurcalamaya başladı. “Yazı, Bryony Teyze’ne Hawaii’de geçirmek ister misin?”

Ciddi olup olmadığını görmek için geri çekilip baktım. Bir saç tokasını dudaklarının arasına sıkıştırmıştı.

Kali ellerini çırpı. “Evet de, Meraklı.”

“Evet! Ama sana kim yardım edecek?”

Saç tokasını ağzından çıkardı. “Modernleşme zamanının geldiğine karar verdim.”

Bryony Teyze homurdandı. “Zamanı yirmi yıl önce gelmişti.” Pahalı görünümlü fotoğraf makinesinin mercek kapağını çıkardı ve onu Kali’ye çevirdi. “Daha fazla poz. Hadi, güzelliğinizi gösterin!”

Kali bir süper model dudak büküşü sergiledi ve Bryony Teyze şipşak fotoğraflarını çekti.

“Teyzen benim için yeni teçhizat siparişi verecek. Ama terazimi saklayacağım.” Bryony Teyze’ye uyarıcı bir bakış attı.

Tepeden gelen yüksek sesli viyaklama, sohbetin ilerlemesini durdurdu. Parlak yeşil tüylü bir kuş sürüsü bir anda inişe geçip palmye ağaçlarımıza pike yaptı.

Bryony Teyze elini gözlerine siper etti. “Bu dikkat çekici, değil mi? Annem öldüğünden beri görmemişim.”

“Ben de öyle. Yirmi yıldır geri gelmemişlerdi.”

“Bunlar papağan mı?” Gözlerimi kasarak mümkün olduğu kadar geniş açtım.

Kali kulaklarını örttü. “Kesinlikle çok gürültü çıkıyorlar.”

Papağanlar ağaçları terk ederek tepemizde daire çizmeye başladı. “Tek yetenekleri o değil.” Annem başını kollarıyla örttü. “Onlar güzel elbiselerinizi mahvetmeden önce içeri girelim.”

Argonaut gemisinde smokinli kavallemi gördüğüm ilk dakikadan beri uçuyordum. Kali, sevgilisi Cassandra’nın ciyaklamaları eşliğinde yuvaya dönüş kraliçesi tacını giyerken bile öyle hayallere kapılıp gitmiş durumdaydım ki neredeyse fotoğraflarını çekmeyi unutuyordum.

Bir masa ileride Vicky’nin böbürlendiğini duydum, “Başından beri Kali’nin lezbiyen olduğunu biliyordum.”

Herkes tezahüratla meşgul olduğundan ona dikkat eden olmadı. Saçlarını yeni şampuanlamış olan Drew, sevgilisi Lauren’dan bir baş onayı aldıktan sonra suratsız Vicky’yi dans pistine gitmeye tatlılıkla ikna etti.

Vicky’yle asla samimi olmayacağım hâlde kıkırdadığını görmek bana garip bir şekilde sıcacık hissettirdi. Buzu yarıp geçmek için tek gereken Drew’nun içindeki gibi neşeli bir kalpti. Bir milyon yıl geçse okulun en popüler kızının bilgisayar oyunu bağımlısının en iyi arkadaşı olacağı aklıma gelir miydi acaba? Hayır. Üstelik futbol yıldızının elimi tutacağını da asla hayal etmezdim.

Müzik yayınma bir Michael Jackson şarkısı denk geldiğinde bu benim sıramdı. Court’u dans pistine çektim ve bana ne kadar hızlı ve zarif hareket edebildiğini gösterdi. Onun arkasından Kali her zamanki gibi beni dans hareketleriyle umutsuzca desteklemeye çalışıyordu. Ama ben kendime uyan tarzı bulmuştum ve bu beni dönen bir derviş gibi gösterse de bir kere bile düşmedim. İnsanlar Savaşçı Sawyer’ın neden okulun aşk cadısıyla birlikte olduğunu merak ettiyse bile kimse hiçbir şey söylemedi. İnsanların dans pistinde tökezlememekle benden daha fazla ilgilendiği ortaya çıktı.

Şarkı sona erdiğinde Court beni elimden tutarak üst güverte-

ye yönlendirdi. Gemi sallanırken Pascha'ya sarılmış olan yeni taç giymiş yuvaya dönüş kralı Whit'in yanından geçerek dar merdivenlerden tırmanıyorduk. Geçtiğimizi fark etmediler bile.

Yıldızlar altın paralar gibi gökyüzünün siyah örtüsüne saçılmıştı. Pruva'nın yakınında تنها bir yer bulduk. Okyanus öyle siyahtı ki görünmüyordu, yalnızca geminin gövdesine çarpan dalgaların şırıltısı sayesinde hissediliyordu. Kadifemsi seslerin kulağımda yankılanma biçiminin keyfine vardım.

Orkide bilekliğim şimdi açmıştı, ballı-tatlı kokusu öyle güçlüydü ki benim sıradan burnuma bile şarkı söylüyordu. Başlangıç ucunda frezya ve sonunda misket üzümü vardı. Şimdilik tüm yapabildiğim buydu ama umarım bir gün arasmdaki yüzlerce notanın kokusunu alabilecektim.

Annem bazı şeylerin asla ölmediğini söylemişti. Bir kez daha havayı içime çekerken sonunda anladım. Layla'nın Fedakârlığı tıpkı ateşle bilenmiş, zamanla sınanmış bir annenin sevgisi gibi kokuyordu.

Court ceketinin cebinden bir şey çıkarırken bir ambalaj çıtırdadı. Kahverengi bir paketi tutuyordu. "Koku alamasaydın yapacağın üç şey ne olurdu diye sorduğumda, film atıştırmalıkları yemek ve yüzmek demiştin. Ölü Deniz'dense, M&M's'i cebime sığdırmak daha kolaydı."

M&M's'i ulaşamayacağım bir yere çekti. "Üçüncüsünün ne olduğunu hiç söylemedin."

An uzarken kalbim gittikçe daha ısrarlı bir hâl alarak göğsümde alkış tutmaya başladı. Yüzümü onununkine doğru kaldırdım ve onu öpmeden hemen önce fısıldadım, "Bu."

TEŞEKKÜRLER

“BİZİ MUTLU EDEN İNSANLARIN DEĞERİNİ BİLELİM. ONLAR,
RUHUMUZU TOMURCUKLANDIRAN ÇEKİCİ BAHÇIVANLARDIR.”

—*Marcel Proust*

MİM'İN HİKÂYESİNİ tam bir tomurcuk hâline getirmek için beslememe yardımcı olan birkaç kişiye teşekkür etmem gerek: gözüpek temsilcim Kristin Nelson ve Nelson Literary Agency ve yayıncım Katherine Tegen ile onun enerjik ekibi – özellikle de kokuya duyarlı editörüm Maria Barbo ve onun zeki asistanı Rebecca Schwarz. Size minnetle ısıldayan bir ayçiçeği tarlası...

Bahçemdeki bazı önemli bitkiler: Stephanie Garber için hayalci zambaklar, Mónica Bustamante Wagner için mor süsenler, Jeanne Schriel için yavruağzı laleler, Caitin Swift için zahara zinyalar ve Evelyn Skye için alpyıldızları. Sihirli çiçek polenlerimi yoluma üfleyen herkese çok teşekkür ederim: Anna Shinoda, Beth Hull, Janice Hardy, Kat Brauer, Marieke Nijkamp, Jodi Meadows, I. W. Gregorio, Kelly Loy Gilbert, Virginia Boecker, Alice Chen, Ana Inglis, Adlai Coronel, Sabaa Tahir, Abigail Hing Wen, Parker Peevyhouse, Jessica Taylor, Amie Kaufman, MacKenzie Van Engelenhoven, Dahlia Adler, Rachel Evangelista, Angela Mann, Eric Elfmán, Bijal Vakil, Susan Repo, Angela Hum, Jennifer Fan, Ariele Wildwind ve Vasanthi Suresh. Yolunuza yerli şam gülü yaprakları saçılsın.

Muhteşem ailem Laura Ly, Alyssa Cheng, Dolores ve Wai Lee,
Evelyn ve Carl Leong ve tatlı bezelyelerim Ava:on, Bennett ve
Jonathan'a: Siz, benim hayatımı güzelleştiren nadir çiçeklersiniz.

